

"Mükemmel... Kışkırtıcı bir gerilim." *The New York Times*

CHARLIE DONLEA

YİRMİ

YIL

SONRA

2. BASKI

Yıllar önce kimse dinlemedi.
Şimdi herkes dinleyecek.

YİRMİ YIL SONRA

Bugünü anlamak için geçmişini dinlemek gerekir...

İzlenme rekorları kıran haber programı *American Events*'in genç ve güzel sunucusu Avery Mason, Los Angeles'tan New York'a giderken yıllar önce yaşanmış gizemli bir cinayetin hikâyesi ile karşılaşacağını bilmiyordu. New York Adli Tıp Kurumu, yeni DNA teknolojisi sayesinde 11 Eylül kurbanlarından Victoria Ford'un kimliğini teşhis etmiştir. Victoria'nın yirmi yıl önce acımasızca işlenen bir cinayetle suçlanmış olması ise olayların seyrini tamamen değiştirecektir.

11 Eylül'den kalan bir ses kaydı, ortaya çıkan aile sırları, acımasız seks, ihanet ve dolandırıcılık... Avery, kendi geçmişindeki sırları gizlemeye çalışırken başka hayatların sırları onu zorlu bir yolculuğa çıkaracaktır.

Bütün dünyada çok satan gerilim kitaplarının yazarı Charlie Donlea, zenginlik ve suçun iç içe geçtiği, inanılmaz sürprizlerle dolu nefes kesen bir gerilim sunarken, muhteşem hayatların ardındaki sırların ne kadar öldürücü olabileceğini gösteriyor.

"Aileyi, ömür boyu süren arkadaşlığı, ihaneti ve 11 Eylül karanlığını bir araya getiren harika bir komplo... Sonu, birkaç cephede çok beklenmedik.

Suç ve gizem hayranıysanız tam size göre."

The Southern Booksellers Review

"Hem derinlikli hem de kolay okunabilir olmayı aynı anda başarıyor.

Asla tahmin edilemeyecek bir son."

Mystery Scene

"Soluksuz okunan bir gerilim... her satırında bir sürprizle karşılaşmaya hazır olun."

Kirkus Reviews

**The New York Times En İyi Suç Romanları |
E! News Önerilen Kitaplar | Overdrive Ayın Kitabı**

YİRMİ YIL SONRA

Özgün Adı: Twenty Years Later

Yazan: © 2022 Charlie Donlea

Çeviri: Koray Somay

Grafik: Serap Bertay

1. Baskı: Haziran 2022

2. Baskı: Ekim 2022

ISBN: 978-625-8029-15-4

Türkiye Yayın Hakları: Yeni Film Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş.
Orman Kitap bir Yeni Film A.Ş. markasıdır.

Adres: Maslak Mah. Maslak Meydan Sok. Beybi Giz Plaza No: 1

Kat: 15 Daire No: 55 Sarıyer 34398 İstanbul

Tel: (212) 322 8610

e-posta: info@yenifilm.com.tr Sertifika No: 45113

www.yenifilm.com.tr - www.ormankitap.com

Basım Yeri: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü OSB Orkide Caddesi No: 1/Z Beylikdüzü İstanbul

Tel: (212) 671 6151 Sertifika No: 52098

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kensington Publishing Corp. ile
Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla
yapılan anlaşmalar çerçevesinde alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın
kısmen veya tamamen hiçbir yöntemle basılamaz, çoğaltılamaz,
dijital ortama taşınamaz.

*Keşfetmekten ilerleme doğar
Yeniden keşfetmekten ise özgürlük
-Anonim*

Catskill Dağları

15 Temmuz 2001

11 Eylül'den İki Ay Önce

HAVADA ÖLÜM KOKUSU VARDI.

Olay yeri bandının altından geçip malikânenin ön bahçesine girer girmez kokuyu aldı. Güneşin ilk ışıkları bahçedeki ağaçların gölgelerini uzatırken, Catskill Dağları çatı çizgisinin üzerinde yükseliyordu. Yamaçlardan aşağı esen meltemin taşıdığı çürüme kokusu burun deliklerine ulaştığında üst dudağının seğirmesine neden oldu. Ölüm kokusu içini heyecanla doldurdu. Bu hissi, sapık bir fetişist olduğu için değil, bu cinayetin yeni bir cinayet masası dedektifi olarak ilk vakası olduğu için yaşadığını umuyordu.

Üniformalı bir polis memuru onu çimenliğin üzerinden malikânenin arka tarafına götürdü. Orada, kötü kokunun kaynağını buldu. Çıplak kurban ikinci katın balkonundan sarkıyordu, kurbanın ayakları göz hizasındaydı ve boynundaki beyaz ip başını kırık bir lolipop gibi eğiyordu. Dedektif terasa baktı. Halat, sıkıydı ve vücudun ağırlığına meydan okuyarak korkuluğun üzerinden gerilip yatak odasına açıldığını düşündüğü Fransız kapıların ardında gözden kayboluyordu.

Dedektif, kurbanın büyük ihtimalle gecenin büyük bir bölümünde kendi etrafında döndüğünü ve maalesef en sonunda yüzü eve dönük olarak durduğunu hayal etti. Maalesef, çünkü dedektifin arka bahçede yürürken gördüğü ilk şey adamın

çıplak kalçalarıydı. Cesede ulaştığında, adamın sağ popo yanacağını ve üst uyluğunu kaplayan kırbaç izlerini fark etti. Çiirtikler, ölü adamın sertleşmeye başlayan derisinin üzerinde solgun leylaklar gibi duruyordu.

Dedektif göğüs cebine uzandı ve bir çift lateks eldiven çıkarıp ellerine taktı. Ölüm sertliği, adamın vücudunu patlama noktasına kadar şişirmişti. Uzuvarları hamurla doldurulmuş gibiydi. Kırbağın ellerini arkasından bağlayan bir düğüm, şişmiş ve sertleşmiş kollarının gövdesinden uzaklaşmasını engelliyordu. Dedektif ipi keserse adamın bir korkuluk gibi görüneceğini hayal etti.

Çimlerin kenarında bekleyen olay yeri fotoğrafçısına işaret etti.

“Devam et.”

“Evet efendim.” dedi fotoğrafçı.

Olay yeri inceleme birimi, olay yerindeki her şeyi ön kanıt olarak kaydetmek için fotoğraf ve video çekerek mülkü çoktan gözden geçirmişti. Bu ikinci sefer, dedektifin ilk gözleminden sonra olacaktı. Fotoğrafçı elindeki makineyi kaldırdı ve vizörden baktı.

Fotoğraf makinesinin deklanşörüne gelişigüzel basarak bir dizi fotoğraf çekerken “Peki, buradaki ilk düşünceniz nedir?” diye sordu fotoğrafçı. “Biri bu adamı bağlayıp balkondan mı atmış?”

Dedektif olaya ikinci bir açıdan baktı. “Belki. Ya da kendini bağlayıp atladı.”

Fotoğrafçı çekimi durdurdu ve yüzünü yavaşça fotoğraf makinesinden uzaklaştırdı.

Dedektif, “Düşündüğünden daha fazla yaşanan bir şey.” dedi. “Böylece, eğer son dakikada pişmanlık duyarlarsa kendilerini kurtaramazlar.” Dedektif, ölü adamın yüzünü işaret etti. “Ağızdaki tıkaçın da birkaç kare fotoğrafını al.”

Fotoğrafçı, vücudun önüne doğru yürürken gözlerini kıstı ve ölü adamın ağızına baktı. “Bu bir ağız topu mu? Sado Mazo şeyleri gibi?”

“Öyleyse, kesinlikle kışındaki kırbaç izleriyle uyumlu demektir. Bu adamı yerinde tutan şeyin ne olduğunu görmek için yukarı çıkıyorum.”

Dedektif yatak odasına girerken ellerindeki lateks eldivenlere artık ayakkabılarının üstüne giydiği galoşlar da eşlik ediyordu. Balkon kapıları içeriye doğru açıktı ve daha önce burun deliklerini ölüm kokusuyla dolduran aynı esintinin yatak odasına girmesini sağlıyordu. Keskin koku burada daha az fark ediliyordu, bulunduğu yer sabah havasında ölümün asılı kaldığı yerden bir kat daha yüksekti. Kapı eşiğinde durdu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Burası açıkça ana yatak odasıydı. Tonoğlu tavanlar altı metre yüksekliğindeydi. Odanın ortasında kral boy bir sayvanlı karyola ve iki yanında birer komodin vardı. Uzaktaki duvara yaslanmış bir şifoniyerin aynası görüntüsünü ona yansıtıyordu. Kıvrılarak balkonun tirabzanlarından geçen beyaz ip açık balkon kapılarından bel hizasında gelerek odanın diğer ucuna ve dolaba doğru uzanıyordu.

Odaya girdi ve ipi takip etti. Dolabın kapısı yoktu, sadece kemerli bir girişı vardı. İçine bakınca dolabın aslında birbirinin aynası onlarca askıdan sarkan düzgünce sıralanmış giysilerle dolu geniş bir giyinme odası olduğunu gördü. Ayakkabılar, arka duvarı kaplayan kalın çam oyukları dolduruyordu. Oyukların ortasında, yaklaşık bir metre boyunda, muhtemelen bir tona yakın ağırlıkta siyah bir kasa vardı. İpin ucu düzgün bir düğümle kasanın ayaklarından birine bağlanmıştı. Dedektif, diğer ucun adamın boynuna bağlı olduğunu biliyordu ve balkondan atlasa da itilse de kasa görevini yerine getirmişti. Adamın vücudunun ağırlığının kasanın dört ayağını halının üzerinde birkaç santim bile hareket ettirdiğine dair hiç işaret yoktu.

Büyük bir mutfak bıçağı, kasanın yanında yerde duruyordu. Sabah güneşinin ışığı balkon kapılarından giyinme odasına süzülüp bıçağın gölgesini zemine ve uzak duvara kadar yayıyordu. Dedektif cebinden bir el feneri çıkardı ve bıçağın hemen yanındaki küçük lifleri iyice görebilmek için halıya tuttu. Yere çömeldi ve el fenerinin parlak ışığında onları inceledi. İpin kesilmesiyle saçılan naylon parçaları gibi görünüyorlardı. Halı liflerinin arasında küçük bir kan birikintisi vardı. Bıçağın sapına da birkaç damla bulaşmıştı. Kan ve liflerin üzerine ve bıçağın yanına üçgen şeklinde sarı kanıt levhaları yerleştirdi.

Döndü ve giyinme odasından çıktı, komodinin üzerinde neredeyse boş bir şarap kadehi fark etti. Yanına başka bir sarı kanıt işareti koyarken ona dokunmamaya dikkat etti. Kenarına ruj bulaşmıştı. Gergin ipin üzerinden atlayarak aynalı şifonyerin yanından banyoya girdi. Yavaşça etrafına bakındı ve hiçbir şey göremedi. Yakında adli tıp ekibi yanlarında luminol ve siyah ışıkla burada olacaktı. Şu anda, dedektif olay yeriyle ilgili ilk izlenimlerle ilgileniyordu. Klozet kapağı açıktı ama oturma yeri indirilmişti ve kuruydu. Tuvalet suyunun rengi sarıydı ve burnunu ve gözlerini yakan keskin idrar kokusu kendini hissettiriyordu. Biri si tuvaleti kullanmış ama sifonu çekmemişti. Suyun üstünde tek bir tuvalet kâğıdı parçası vardı. Tuvalet başka bir kanıt işareti yerleştirdi.

Banyodan çıkıp odanın ortasına yürüdü ve tüm odayı bir kez daha gözden geçirdi. İpi takip ederek balkona çıktı ve diğer uçtan sarkan ölü adama baktı. Uzakta, Catskill Dağları sabahın erken saatlerinde sisle kaplıydı. Burası çok zengin bir adamın eviydi ve dedektif de ona ne olduğunu bulması için özellikle seçilmişti. Sadece birkaç dakika içinde kanıt olarak kan, bir şarap kadehinde parmak izleri ve muhtemelen katile ait olan idrar örneği tespit etmişti.

Bunların hepsinin Victoria Ford adında bir kadınla eşleşeceği konusunda henüz hiçbir fikri yoktu. Ve dedektif, iki ay gibi kısa bir sürede, ne davanın her türlü kanıt toplanarak neredeyse kesin sayılabilecek bir mahkumiyete doğru ilerleyeceğini ne de iki ticari uçağın -American Airlines Uçuş 11 ve United Airlines Uçuş 175- Dünya Ticaret Merkezi'nin İkiz Kulelerine çarpacağını tahmin edebilirdi. Açık ve güneşli bir sabahta, üç bin erkek ve kadın ölecek ve ilgilendiği vaka da toz dumanın arasına karışıp kaybolup gidecekti.

Aşağı Manhattan

11 Eylül 2001

GÖKYÜZÜNÜN GÖZ ALABİLDİĞİNE MASMAVİ OLDU-
ğu, parlak, bulutsuz bir sabahtı. Başka bir gün olsaydı, Victoria
Ford burayı güzel bulurdu. Ama bugün, serin sabah havasını ve
taze, temiz gökyüzünü fark edecek durumda değildi. İşler çok
ters gitmişti ve bugün hayatı için savaşıyordu. Son birkaç hafta-
dır oradaydı. Brooklyn'den metroya binmiş ve yer altındaki mer-
divenleri tırmanarak muhteşem bir sabaha çıkmıştı. Hâlâ erkendi
ve sokaklar her zamanki kadar kalabalık değildi. Okulun ilk gü-
nüydü ve pek çok anne ve baba sabah işe gelmeden önce çocuk-
larını okula bırakıp ilk gün fotoğraflarını çektikleri için henüz or-
talıkta görünmüyordu. Victoria تنها kaldırımlardan avukatının
ofisinin bulunduğu finans bölgesindeki binaya doğru yürüdü.
Lobi kapılarını itti ve asansöre binerek kırk beş saniyede yetmiş
sekizinci kata çıktı. Orada, iki katı daha yürüyen merdivenle çıktı
ve ofisten içeriye girdi. Bir kaç saniye sonra avukatının masasının
önünde oturuyordu.

Roman Manchester, Victoria oturur oturmaz, "Doğrudan ko-
nuya gireceğim." dedi. "Hep böyle yaparım."

Victoria başını salladı. Roman Manchester, ülkedeki en tanın-
mış savunma avukatlarından biriydi. Aynı zamanda en pahalı-
lardandı. Ama Victoria, işler çok sarpa sardığı için Manchester'ın
en iyi seçim olduğuna karar vermişti. Victoria, uzun boylu, siyah

saçlı, enseesi kalın adama bakarken, gerçeküstü bir an yaşadı ve onu televizyonda defalarca gördüğünü hatırladı. Ya gazetecilerin sorularını yanıtlıyor ya da müvekkilinin masumiyetini ilan etmek için bir basın toplantısı düzenliyordu. Adı yakında Roman Manchester'ın savunduğu diğer insanlarla birlikte anılacaktı. Ama bu mahkûmiyetten ve hapisten kurtulacağı anlamına geliyorsa, Victoria hepsine razıydı. Böyle olacağını başından beri biliyordu.

"Savcı, büyük jüriyi topladıklarını bildirmek için dün bana ulaştı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Victoria.

"Kısa bir süre sonra, muhtemelen bu hafta, yirmi üç sivil vatandaştan oluşan bir jüriye, aleyhine olan tüm kanıtları sunacaklar. Benim bulunmama izin verilmiyor ve duruşmalar halka açık değil. Bölge savcısı, makul bir şüphenin ötesinde suçu kanıtlamaya çalışmıyor. Savcının amacı, duruşmaya taşınacak bir iddianamenin olup olmadığını belirlemek için jüriye şu ana kadar sahip olduğu kanıtları göstermek."

Victoria başını salladı.

"Seninle bunu daha önce de ele aldık, ama yine de sana karşı açılan davanın kısa bir özetini yapayım. Fiziksel kanıtlar önemli. Olay yerinde parmak izlerin, kanda DNA'n ve idrarın bulundu. Tüm bunlar tartışılmaz görünüyor çünkü her şeyi kuralına göre yaptılar ve arama emirlerini de eksiksiz aldılar. Kurbanın boynundaki ip, müfettişlerin senin arabandan çıkardığı iple eşleşti. Büyük jüriye sunulacak çok sayıda ikinci derece kanıt ek olarak daha küçük fiziksel kanıtlar da var."

"İtiraz edemez misin? Bu beni savunmanın bir parçası."

"Seni savunacağım ama büyük jüride değil. Parlama zamanımız, davanın asıl yargıya taşınacağı zaman. Ve bu noktaya gelmek için yapılacak çok iş olacak. Birçok koşula meydan okuyabilirim, ancak fiziksel kanıtlar, açıkçası, üstesinden gelinmesi zor bir engel."

Victoria, "Sana zaten söyledim." dedi. "Cameron'ın öldüğü gece o evde değildim. Kanımın ve idrarımın oraya nasıl geldiğini açıklayamam. Bu senin işin. Sana bunun için para veriyorum."

"Bir noktada, tüm kanıtları göreceğim ve ne kadar güçlü olduklarına bakacağım. Ama hentiz o noktada değiliz. Şimdilik büyük jürinin iddianame lehine karar vermesini bekliyorum."

"Ne zaman?"

"Bu hafta."

Victoria başını salladı. "Ne yapmalıyım?"

"İlk şey, elinde ne kadar paran olduğunu ve arkadaşlarından ve aileden ne kadar daha alabileceğini tespit etmek. Kefalet için buna ihtiyacın olacak."

"Ne kadar?"

"Kesin bir rakam vermek zor. Önceden sabıkan olmadığını ve kaçma riskin olmadığını ileri süreceğim. Ama savcı birinci derece cinayet için bastırıyor ve tek başına bu suçlama için bile kefaletle ilgili emsal kararlar var. Asgari, bir milyon. Muhtemelen daha fazla. Artı, benim ücretimin geri kalanı."

Victoria, avukatının ofisinin penceresinden dışarı, New York'un binalarına baktı. Aklından varlıklarının bir listesini yaptı. Kocasıyla ortak bir tasarruf hesabında 10.000 doların biraz üzerinde parası vardı. Hesap her ikisinin de adına olduğu için kocasıyla her kuruş için dişiyle tırnağıyla savaşmak zorunda kalacaktı ve diğer birikimleri de seksen bin daha ederdi. Kaçınılmaz olduğunu bildiği soruşturma sırasında ilişkisinin ayrıntıları ortaya çıktığından beri konuşmamışlardı. Medya her kirli ayrıntıyı didiklemiş, onları bütün dünyaya yaymıştı. Kocasını kısa bir süre sonra taşınmıştı.

Oturduğu evi ipotek ederek borç alabilirdi. Evdeki hissesi neredeyse altı haneli bir rakam ederdi. Bütün bunlara rağmen, toplayabileceği para çok eksik kalacaktı. Anne babasına ve kız kardeşine sorabilirdi ama Victoria bunun onu fazla ileriye götürmeyeceğini biliyordu. Victoria'nın en iyi arkadaşı Natalie Ratcliff dünya kadar zengindi ve bir milyon dolar vermek onun için zor olmazdı. Victoria'nın tek seçeneği buydu. Durumun ağırlığı omuzlarına çöktü ve gözlerinde yaşlar belirdi. Olayların hiç de böyle gelişeceğini ummamıştı. Birkaç ay öncesine kadar, o ve Cameron mutluydu. Birlikte bir gelecek planlıyorlardı. Ama sonra

her şey değişti. Hamilelik, kürtaj ve ardından gelen her şey. Kıs-kançlık ve nefret. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Victoria'nın bunu sindirecek zamanı yoktu. Ve şimdi çıkış yolu olmayan bir kâbusun ortasındaydı. Bakışlarını pencereden ayırıp tekrar avukatına baktı.

"Parayı bulamazsam ne olur?"

Roman Manchester dudaklarını büzdü, kahve kupasını aldı ve yavaşça masasına geri koymadan önce bir yudum aldı. "Bence parayı bulmanın bir yolunu bulmalısın; şimdilik bu konuyu burada bırakalım. Duruşmadan önce hapiste olmazsan, geçerli bir savunma oluşturmamız çok daha kolay olacaktır. İmkânsız değil, sadece daha kolay."

Victoria'nın başı bir titreşimle sarsıldı. Gerçek, duyulabilir bir titreşimle. O anın ciddiyetini kavramaya çalışan beyninin nöronları olduğunu düşündü, ta ki başka bir şey olduğunu anlayana kadar. Titreşim gerçektir, sandalyesini ve masayı sallayan büyüyen bir çarpıntı. Ona eşlik eden ses, uzaktan gelen bir vızıltıdan bir çığlık ve inlemeye dönüştü. Aniden, görüş alanından bir nesne geçti ama bakışlarını pencereye çeviremeden kayboldu. Ardından avukatının ofisi sallandı ve sarsıldı. Bir patlamanın gürültüsü kulaklarını doldururken resimler duvardan düştü ve pencereler paramparça oldu. Işıklar titredi ve tavan karoları üzerine yağdı. Pencereden az önce görünen mavi gökyüzü gitmişti. Onun yerine parlak sabah güneşini kapatan siyah dumandan bir duvar vardı. Aynı karanlık ve için için yanan duman, havalandırma deliklerinden geçerek burun deliklerini uğursuz bir koku ile dolduruyordu. Kokuyu tanıdı ama adını hemen koyamadı. Tam olarak aynı değildi, ama benzin kokusuna çok benzediğini düşündü.

Manhattan, New York

20 Yıl Sonra

NEW YORK ŞEHİRİ ADLİ TIP KURUMU, KİPS KÖRFEZİ'N-de Doğu Yirmi Altıncı Cadde ve Birinci Cadde üzerindeki sıradan, altı katlı, beyaz, tuğlalı bir binada bulunuyordu. Ofisler en üstteki iki katta olsaydı, Doğu Nehri ve Brooklyn'in kuzey ucunun manzarasını görebilirlerdi. Ancak üst katlar, binadaki bilim insanları ve doktorlar için değildi. Bunun yerine su ve hava arıtma sistemleri için ayrılmıştı. Dünyanın en büyük suç laboratuvarında dolaşan hava temiz, saf ve kuruydu. Çok kuru. Nem, DNA için kötüydü ve DNA çıkarma, suç laboratuvarının en önemli işlerinden biriydi.

Soğuk, nemli bodrumda ise kemik inceleme laboratuvarı vardı. Bir teknisyen, kriyo tankının hava geçirmez mührünü açarak sıvı nitrojen sisini havaya saldı. Üç katmanlı lateks eldiven teknisyenin ellerini koruyordu. Yüzü plastik bir kalkanın arkasında güvendedi. Bir çift pensle tanka uzandı ve test tüpünü sisin içinde kaldırdı. İçi, birkaç dakika öncesine kadar küçük bir kemik parçası örneği olan, beyaz bir tozla doluydu. Sıvı nitrojen kemiği dondurmak için kullanılmış ve daha sonra donmuş numune kurşun geçirmez test tüpünde şiddetle çalkalanmıştı. Sonuç, baştaki kemik örneğinin inceltilerek tamamen toz hâline getirilmesiydi. Bu teknik, bilim insanlarının kemiğin en iç kısmına erişmesine izin veriyordu, bu da kullanılabilir DNA'yı çıkarma şansını daha

olası hâle getirmekteydi. Yapılan son derece basitti ve fiziğin iki temel kavramına (hareket yasası ve termodinamik) dayalı olarak geliştirilmişti. Bir duvara bir elma atılırsa, elma birçok parçaya ayrılırdı. Ama aynı elma sıvı nitrojenle dondurulup sonra duvara fırlatılsa milyonlarca parçaya bölünürdü. Sıra kemikten DNA elde etmeye geldiğinde, kemik ne kadar çok parçaya bölünebilirse o kadar iyidir. Toz ne kadar ince olursa, o çok daha iyidir.

Teknisyen, test tüpünü, toz hâline getirilmiş kemik içeren bir düzine başka tüple birlikte bir rafa yerleştirdi. Nitrojen sisi en son tüpten hâlâ spiraller hâlinde yükselirken, titrasyon yapan bir şırıngayı bir sıvı beherine daldırdı, hazneye on cc çekti ve özütleme ürünlerini toz hâline getirilmiş kemiğe ekledi. Ertesi gün tüpler, kemik tozu yerine pembe bir sıvı ile dolu olacak ve bu sıvıdan genetik bir kod elde edilecekti, gezegendeki her insana özgü yirmi üç sayıdan oluşan bir dizi. DNA profilleri.

Kemik inceleme laboratuvarının yanındaki odada, dört duvar boyunca sıralanmış bir dizi bilgisayar vardı. Bilim insanlarının orijinal kemik parçalarından DNA profili çıkardıkları ve bunları CODIS olarak bilinen Kombine DNA İndeks Sistemi veri bankasında saklanan profillerle eşleştirmeye çalıştıkları yer burasıydı. Ancak bu, FBI'ın suç mahallerinden toplanan DNA profillerini daha önce hüküm giymiş suçlularla eşleştirmek için kullandığı ulusal veri bankası değildi. Burada aramalarda kullanılan veri bankası, kuleler yıkıldıktan sonra kimlikleri hiçbir zaman belirlenemeyen 11 Eylül kurbanlarının aileleri tarafından sağlanan DNA profillerinin bağımsız bir arşiviydi.

Greg Norton, Adli Tıp Kurumunda üç yıldır çalışıyordu. O yılların çoğu bilgisayar laboratuvarında geçmişti. Her sabah, İkiz Kulelerin enkazından toplanan kemik parçalarından yakın zamanda sıralanan bir DNA profili yığınıyla güne başlıyorlardı. Her diziyi CODIS veri bankasına girip eşleşmeleri arıyorlardı. Üç yıllık iş hayatında tek bir eşleşme bile bulamamıştı. Ama bu sabah, ikinci fincan kahvesini alıp klavyenin tuşlarına basmaya başlamışken, ekranın alt kısmında yeşil bir gösterge ışığının yıp söndüğünü gördü.

Yeşil mi?

Kırmızı ışık, girilen dizilerde hiçbir eşleşme bulunmadığı anlamına geliyordu ve Greg, ıskalamaya o kadar alışmıştı ki, kırmızı ışık, beklediği tek şeydi. BTM'deki görev süresi boyunca hiç yeşil bir gösterge ışığı görmemişti. Simgeye tıkladı ve monitörde iki DNA profili belirdi; siyah bir arka plan üzerinde beyaz sayılar. Aynıldılar.

"Bakar mısın, patron." dedi dikkatli bir ses tonuyla, değişmediğinden emin olmak için gözünü önündeki yirmi üç sayıya dikerek.

"Ne oldu?" Dr. Trudeau, parmaklarını odanın diğer tarafındaki klavyenin üzerinde gezdirirken sordu.

Adli Biyoloji'nin başkanı olarak Arthur Trudeau, New York eyaletinin dört bir yanından toplu ölümlerin kalıntılarını belirlemekten sorumluydu. Yaklaşık yirmi yıldır, Dünya Ticaret Merkezi saldırısında öldürülenlerden toplanan her örneği tespit etmek onun görevi olmuştu.

"Bir eşleşme var."

Trudeau parmaklarını yavaşça klavyeden çekti ve Greg Norton'un istasyonuna baktı. "Tekrar söyle."

Teknisyen başını salladı ve ekranındaki sayılara bakmaya devam ederken gülümsedi. "Bir eşleşme var. Lanet olası bir eşleşme!"

Dr. Trudeau masasından kalktı ve laboratuvarın karşısına geçti. "Örnek no?"

"Bir bir dört beş sıfır."

Trudeau, ayakta duran bir bilgisayar istasyonuna yürüdü, klavyeyi kendisine doğru çekti ve sayıları yazdı.

"Kim çıktı?" diye sordu Greg.

Diğer teknisyenler, doğrulanmış bir kimlik haberini duymuş ve etrafa toplanmıştı. Trudeau monitöre ve bilgisayar arama yaparken dönen küçük kum saatine baktı. Sonunda ekranda bir isim belirdi.

"Victoria Ford." dedi.

"Yakın akrabası mı?" diye sordu Greg.

Trudeau başını salladı. "Ebeveynleri, ama onlar ölmüşler."

"Başka bağlantı var mı?"

"Evet," dedi Trudeau sayfayı aşağı kaydırarak. "Bir kız kardeşi varmış. Adresi de New York eyaletinde."

"Aramamı ister misiniz?"

"Hayır. Emin olmak için bir kez daha çalıştıralım. Baştan sona, ikinci kez de eşleşirse, onu arayacağım."

"İlk eşleşmeyi bulmamız ne kadar sürdü, patron?"

Dr. Trudeau genç teknisyene baktı. "Yıllar. Şimdi tekrar çalıştır."

KISIM I

Acı

BÖLÜM 1

Los Angeles, CA
14 Mayıs 2021, Cuma

AVERY MASON ŞÖHRET PEŞİNDE DEĞİLDİ. GEÇMİŞİN-deki sayısız sırta, şöhret ihtiyacı olan son şeydi. Yine de şöhret onu bulmuştu. Bunun kazara mı yoksa isteyerek mi olduğuna yalnızca terapisti yanıt verebilirdi. Bu, onun çalkantılı yetiştirilme tarzına derinlemesine dalmayı, babasıyla olan karmaşık ilişkisini incelemeyi, dürüst bir ruh arayışı ve kendini yansıtmayı gerektirirdi ve bunların hiçbiri için Avery'nin zamanı yoktu. Avery'nin şöhret hakkında kesin olarak bildiği şey, şöhretin kıyıya doğru yuvarlanan devasa bir dalga gibi geldiğiydi. Ya onun üzerinde hızla yüzerdin ya da onun seni boğmasına izin verirdin. O yüzmeyi seçti ve bunda olağanüstü başarılı oldu.

Avery Mason otuz iki yaşındaydı ve televizyondaki en popüler prime-time haber programı *American Events*'in sunuculuğunu yapan en genç kadındı. Reytinglerin zirvesine yükselmesi olasılık dışı sayılıyordu, istatistiksel olarak daha önce yaşanmış değildi ve Avery'nin asla beklemediği bir şeydi. Mack Carter, uzun yıllardır *American Events*'in popüler sunucusuydu. Bir yıl önce Westmont İlkokulu katliamı ile ilgili bir haberin peşindeyken ölmesi televizyon haber endüstrisini derinden sarsmış, ayrıca *American Events*'in tepesinde de bir boşluk yaratmıştı. Panik içinde kanal, daha kalıcı bir sunucu bulunana kadar Mack'in devasa boşluğunu doldurması için Avery'ye şans vermeye karar verdi. Daha

önce programa sık sık katılan Avery'nin olduğu bölümler sürekli olarak yüksek reyting alıyordu. Aslında o kadar yüksektiler ki, program tarihinde ilk kez yardımcı sunucu olarak atanmıştı ve Avery, Mack Carter ölmeden önce tam olarak bir aydır bu pozisyondaydı. Tüm dikkatleri üzerine çeken ve büyük ölçüde başarısız olması beklenen Avery Mason, önceki sonbaharda sunuculuğu üstlenmiş ve tüm tahminlerin aksine çok başarılı olmuştu. *American Events* sadece reytinglerin zirvesinde olmakla kalmamış, seyircisini de yüzde 20 arttırmıştı.

Eleştirmenler, başarısını takıntılı bir meraktan kaynaklanan bir tesadüf olarak açıkladılar. Eleştirmenlere göre, insanlar bu deneyimsiz kadının, Amerika'nın en sevilen sunucularından birinin yerine, televizyonun en uzun süredir devam eden haber programında görev almanın ezici baskısıyla nasıl başa çıkacağını görmek için izliyorlardı. Argümanlarındaki sorun, Avery'nin reytinglerinin asla düşmemesiydi. Genç ve çekici olması, yıldızının yükselmesine kesinlikle zarar vermedi ve Avery, görünüşünün normalde bir haber programı seyretmeyecek belirli bir erkek kitlesini çektiğini de itiraf ediyordu. Ancak görünüşü, başarısının asıl kaynağı değildi. Reytingleri yüksek tutan şey onun yeteneği, karizması ve programının içeriği idi. Basında bolca yer almak da ona zarar vermemişti. Geçen yıl boyunca eğlence dergilerinin kapaklarını süsledi, sayısız röportaj verdi, fotoğraf çekimi yaptı ve *Events Magazine* tarafından çekilen, kamera önündeki doğal yetenekleri ve zirveye yükselişi hakkında üç bölümlük bir belgesele bile konu oldu. Yine de bir şekilde, tüm bunlara rağmen geçmişini gizli tutmayı başarmıştı.

Avery'nin gücü gerçek suçtu, çözülmemiş bir gizemi bulmak ve izleyicileri için onları daha sonra tekrar birleştirmek için parçalarına ayırmak konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Ülkenin en adi suçlarından bazılarını gözünü budaktan sakınmadan dalışı adını duyurmasını sağladı. Ancak üzerine eğildiği uğursuz hikâyelerin haricinde Avery, hayatta kalma ve umut hikâyeleri de anlattı. İnsanları izlemeye devam ettiren, bu mucizeler ve imkânsız başarı hikâyeleriydi. Avery'nin insanlara

kendilerini iyi hissettiren son hikâyesi Orta Amerikalı Kelly Rosenstein hakkındaydı. Sarhoş bir sürücünün onu yoldan çıkarması yüzünden Pasadena'daki Devil's Gate Rezervuarı'na minivanıyla uçmuştu. Dört çocuklu cesur anne sadece batan araçtan çıkmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda mucizevi bir şekilde tüm çocuklarını da sağ salim kurtarmayı başarmıştı. Avery, kazadan bir hafta sonra kadınla görüştü. Amerika Birleşik Devletleri'nde her yıl suya batan araçlar yüzünden altı yüz kadar insan ölürken, bu anne kaçmayı nasıl başarmıştı? Basitti. Yıllar önce Mack Carter, programlardan birinde bir gölün dibine battıktan sonra bir arabadan kaçmanın en iyi yolunu göstermişti. Kelly Rosenstein o bölümü izlemiş ve gördüklerini hatırlamıştı.

Hikâyeden çok etkilenen Avery, eski görüntülere bakmaya karar verdi. Sonunda, bir öğleden sonra, bir lisenin su sporları merkezine park edilmiş bir minivanın direksiyonuna oturmuş, olacakları filme almaya hazır bir televizyon ekibiyle birlikteydi. Birazdan, dev bir vinç, içinde Avery'nin olduğu minivanı havuzun üzerinde kaldıracak ve dibe indirecekti. Suyun altına yerleştirilen kameralar, Avery'nin batan araçtan kaçma girişimini kayda alacaktı. İçinde bulunduğu durumdan ölümüne korktuğunu hiç saklamıyordu.

Amerika'nın, Mack Carter'ı cesurca yaptığı programlar için sevdiğini biliyordu ve Avery, *American Events*'in sunuculuğunu üstlendiği ilk tam sezonu, sefine bir selam çakarak sonlandırmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordu. Bugünkü kayıt kendi yerini tescilleyecekti. Bu yaz tatilinden önceki son bölüm olacaktı. Hayatının en zorlu dönemi olacağı kesin olan bir yaz. New York'tan, potansiyel bir haber olarak gördüğü bir ipucunu takip ediyordu. 11 Eylül Dünya Ticaret Merkezi saldırılarında öldürülen bir kadının kalıntıları, umut verici yeni DNA teknolojisi kullanılarak henüz teşhis edilmişti ve Avery bunun öyküsünü anlatmak istiyordu. Bugünkü macerayı atlatabilirse, bazı ipuçlarını takip etmek için New York'a gidecekti.

En azından bu, onun herkesi inandırmak istediği hikâyesiydi. Bunun her şeyi gizlemek için mükemmel bir bahane olacağını düşünmüştü.

BÖLÜM 2

Los Angeles, CA 14 Mayıs 2021, Cuma

HONDA MINIVAN, LOS ANGELES'TAKİ BİR LİSENİN yüzme havuzunun yanındaki hidrolik bir vince asılıydı. Avery, orta sınıfın ilgisi nedeniyle bu marka ve modeli seçmişti. Minivan, Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok kullanılan araçlar arasındaydı. Altmış bin dolarlık bir BMW'yi bir lise yüzme havuzuna batırmayı izlemek daha heyecan verici olabilirdi, ancak ev hanımı annelere batık araçlarından nasıl kurtulacaklarını, ortalama, normal bir otomobil kullanarak göstermek çok daha etkili olacaktı.

Avery, bir dakikadan kısa bir süre içinde emniyet kemerinin tokasını üçüncü kez kontrol etti. Baş yapımcısı Christine Swanson, açık olan sürücü camından içeri doğru eğildi.

"İyi misin?" diye sordu.

Avery başını salladı.

"Bana tahliye işaretini tekrar göster." dedi Christine.

Avery sağ elinin dört parmağını aldı ve boğazının önünde ileri geri salladı.

"Eğer paniğe kapılırsan veya ne yapacağını hatırlayamazsan, tahliye sinyalini ver. Dalgıçlar seni on saniye içinde çıkaracaklar. Anladın mı?"

Avery başını salladı.

"Söyle, Avery! Sesini duymam lazım."

"Evet, Christine! Anladım, tanrı aşkına. Hadi, başlayalım."

Christine sakın bir sesle, "Seni ve içinde oturduğun arabayı bir yüzme havuzunun dibine batırmak üzereyiz." dedi, sesindeki panik tonunu kontrol etmeye çalışarak. "Aklının doğru yerde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette aklım doğru yerde değil, Chris. Öyle olsaydı, bu işe kalkışmazdım. Ve yakında yapmazsak, cesaretimi kaybedeceğim. Hadi, bu işe bir an önce başlayalım."

Christine başını salladı. "Peki. Başlıyoruz."

Christine minivandan uzaklaştı, parmaklarını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve ıslık çaldı. ıslığı devasa su sporları merkezinin duvarlarında yankılanan çok yüksek bir ses çıkardı.

"Hadi, başlayalım!"

Vincin hidroliği etkinleşip platformu sarsar ve minivan en yukarıdaki yerine hareket ederken, yüksek bir vızıltı kapalı alanı doldurdu. Avery direksiyon simidini sanki tehlikeli bir sağanak yağışta araba kullanıyormuş gibi sımsıkı tuttu. Dışarıdan gelen gürültüyü kesmek için aracın camını kapattı. Artık talimat veren yapımcıları, vinç operatörünü yönlendiren mühendisleri, hidroliklerin çıkardığı sesi ve portatif tribünleri dolduran üç yüze yakın seyirciden gelen mırıltıları duymuyordu. Şimdi tek duyduğu ses kendi abartılı nefesinin sesiydi. Klor kokusu bile kaybolmuş gibiydi.

Yükselişi nihayet sona erdi. Platformun arkası yükselmeye başlayınca araba yeniden sarsıldı ve minivanın burnunu suya doğru eğdi. Danışman mühendisler, yoldan çıkarak bir su külesine düşen araçların düşme açısını yaklaşık otuz sekiz derece olarak hesap etmişlerdi. Bu, Avery için bir uçurumdan dikey olarak sallanıyormuş gibi geldi. Yer çekimi onu öne doğru çekerken emniyet kemeri göğsünde gerilmişti. Sürücü koltuğundaki konumunu korumak için bacaklarını koltuğunun iyice önüne uzattı.

Minivan öne doğru eğilirken, sekiz kulvarlı, olimpiik standartlara uygun, yarışma boyutlarındaki yüzme havuzunun tamamını ön camdan görebiliyordu. Suyun yüzeyi, havuzun etrafına dikilen sahne ışıklarını yansıtıyordu. Zemindeki kırmızı kulvar

işaretleri, su altı aydınlatmasıyla daha parlak hâle gelen dalgalı görüntüleriyle, sallanıyor gibiydi. Avery, suyun dört metre altında dibe yakın yüzerek onun gelmesini bekleyen kurtarma dalgıçlarının SCUBA tanklarından çıkan baloncukların yüzeyi dalgalandırdığını gördü. Planlama aşamasında onların varlığının sinirlerini yatıştıracaklarını hayal etmişti. Yardımın sadece birkaç metre ötede olduğunu bilmek, minivan dibe batarken ona bir rahatlık hissi verecekti. Tek yapması gerekenin tahliye sinyali vermek olduğunu bilmesi ve dalgıçların onu hemen araçtan çıkaracak olması sinirlerini yatıştırmalı ve ona güven vermeliydi. Ama şimdi, vücudunun ağırlığı emniyet kemerine dayanmış hâlde havuzun üzerinde süzülürken, böyle bir rahatlık ya da güven hissetmiyordu. İşler ters gidebilirdi. Ya hayatta kalma uzmanlarının ona öğrettiği teknikleri başarıyla uygulayamazsa? Ya kilitlenip kalır ve ne yapacağını hatırlayamazsa? Ya çarpmanın şiddetiyle emniyet kemeri arıza yapıp kilitlenirse? Ya cam gerektiği gibi kırılmazsa? Ya dalgıçlar onun sinyalini görmezse? Ya...

Aniden düşme hissi düşüncelerini böldü. Minivanı yerinde tutan düzenek açılmıştı. Serbest düşüşteydi. Suyu çarpmadan önce platformun kenarından kayıp beş metre düşmesi için geçmesi gereken süre ona üç saniyeden çok daha uzun bir süre gibi geldi. Bu geçmeyen saniyeler sırasında Avery, havuzun karşısındaki televizyon kamerasını fark etti; bu, su sporları merkezine yerleştirilmiş sekiz kameradan biriydi. Aracın içine dört GoPro kamera daha monte edilmişti, kırmızı gösterge ışıkları parlıyor ve her hareketini kayda alıyorlardı. Çarpışmadan hemen önce, Avery, yapacaklarını havuz kenarındaki tribünlerdeki izleyicilere gösterecek olan sinema perdesi büyüklüğündeki ekrana son bir bakış attı. Ve sonra, çarpışma gerçekleşti.

Etki sarsıcıydı. Başını öne eğikken emniyet kemeri göğüs kemiğine batmıştı. Minivan suyun içine dalmış ve sonra, sanki arka tamponuna bir lastik bant takılmış gibi, aracın içinde hapsolmüş havanın doğal yüzdürme gücü onu yüzeye geri çekerken geriye doğru bir harekete başlamıştı. Minivan, tabiat ana ağırlık merkezini bulana kadar durmadan sallandı ve ardından önce

motor kısmı olmak üzere yavaşça suyun altına çekilmeye başladı. Görünmeyen boşluklardan su girmeye ve minivanın içini doldurmaya başladı. Avery her saniye büyüyen paniğini kontrol altına almak için çok gayret gösteriyordu. Yine de panik iyiydi. Bu, neler olup bittiğinin farkında olduğu ve programa danışmanlık veren hayatta kalma uzmanları tarafından tanımlanan bir semptom olan "davranışsal hareketsizlik" yaşamadığı anlamına geliyordu. "Beklenti dislokasyonu" olarak da adlandırılan bu olgu, yaşanan travmatik bir duruma zihnin tepkisiydi. Beyin, mevcut durumu geçmişten bilinen bir deneyimle ilişkilendirmeye çalışır. Ön lob bir döngü içinde buna benzer bir durum bulmaya çalışırken, vücut donar ve beyinden direktif bekler. Buna, meşhur "far görmüş tavşan" fenomeninin arkasındaki bilim de denebilir.

Neyse ki Avery böyle bir durumla karşılaşmadı. Onu boğmaya çalışan amansız suyla savaşırken kendisini bulduğunda, beyinin sinapsları önceki bir deneyimine geri döndü. Yelkenlisinin Manhattan açıklarında battığı günü hatırladı, hayatını kaybetmek üzereydi. O günü hatırlamamak ve kardeşini düşünmemek imkânsızdı. Ve şimdi, Christopher'ın düşüncesi onu mevcut durumuna geri getirdi. Minivan batıyordu ve aracın içine hızla su doluyordu. Elini boğazının önünde sallamayı ve bu çılgınlığa bir son vermeyi düşündü. Ama sonra, içinde dört çocuğuyla birlikte arabası Devil's Gate Rezervuarı'nın dibine battığında, pes etme seçeneğine sahip olmayan anne Kelly Rosenstein'ı hatırladı. Kelly'nin çocukları bir yana, kendini kurtaracak kadar sakın kalması bile bir mucizeydi. Hayatta kalmasını *American Events*'in bir bölümünü izlemeye bağlaması daha da şaşırtıcıydı. Avery'nin geçen hafta hayatta kalma uzmanlarından öğrendikleri, şimdi başkalarına kendi hayatlarını nasıl kurtaracaklarını göstermek için kullanılabilecekse, en azından elinden geleni yapması gerekirdi.

Minivan suyla dolduğunda, Avery emniyet kemerini çözdü. Sürücü koltuğunda yan döndü, sürücü tarafını iyice dolduran su birikintisinden bacaklarını kaldırdı, böylece ayakları kapıya dönük oldu. Orta konsola yerleşti ve topuğuyla sürücü tarafındaki camın köşesine nişan aldı. Hayatta kalma uzmanları ona

pencerenin sağı alt tarafının kritik olduğunu söylemişti. Temperli camın çerçeveyle buluştuğı bağlantı, camın en zayıf bölümüydü. Düzgün bir şekilde vurulduğunda, cam kapı çerçevesinden tek parça hâlinde çıkabilirdi. Öte yandan camın ortasına vurmamak, temperli camda bir delik açabilir ve ayağın çok kötü kesilmesine neden olabilirdi. Kapıyı açmak da imkânsızdı, çünkü su zaten camın yarısına kadar yükselecek ve dış basınç olağanüstü olacaktı.

Avery bacağını bükerek dizini yüzüne getirdi, sağı eli ile direksiyonu, sol eli ile sürücü tarafı koltuk başlığını tuttu ve camın köşesini tekmeledi. Çarpma anında gözlerini kapadı ve açıklıktan suyun akmasını bekledi. Hiçbir şey olmayınca gözlerini açtı. Tekme hiç işe yaramamıştı. Minivan havuzun dibine batıyordu ve su çizgisi artık sürücü tarafındaki camın üzerine kadar gelmişti. Gözlerini kapattı ve tekrar tekme attı. Bu sefer camın köşesinde küçük de olsa bir çatlak belirdi. Minibüsün içine monte edilen GoPro kameralardan havuza yerleştirilmiş ve ona odaklanan su altı kameralarına kadar etrafındaki tüm lensleri algılayarak bir kez daha bacağını geri çekti ve tüm gücüyle tekme attı. Hemen suyun akışını hissetti. Tahmin ettiğinden daha soğuktu ve gücü o kadar büyüktü ki bir anda geçip başının üstünde bir seviyeye kadar yükseldi.

Su hızla ve büyük bir şiddetle geleceğı ve camın kırılmasından sonra derin bir nefes almasına izin verecek zaman bırakmayacağı için, hayatta kalma uzmanının camı tekmelemeden önce derin bir nefes alması için verdiği talimatı unuttuğunu fark ettiğinde içinde bir panik başladı. Su artık baş seviyesinin üzerindeydi. Yanlış yapmıştı. Su ona ulaşmadan önce ciğerlerini havayla doldurmayı unutmakla kalmamış, camı kırmak için attığı üç tekme de onu fazlasıyla yormuştu. Umutsuzca bir nefese ihtiyacı vardı. Etrafına bakmadan önce çılgın bir an yaşadı. Suyun altı huzur içinde sessizdi ve görüşü düşündüğünden daha az bulanıktı. Kendini sakinleşmeye zorladı. Bir ölüm kalım durumuyla karşı karşıya kalındığında, sakin olmak hayatta kalmanın bir numaralı kuralıydı.

Minivan havuzun dibine beş metrelik batışını tamamlarken, Avery gözlerini kapadı ve kulaklarının basınca alışmasına izin

verdi. Minivan birkaç saniye önce yüzeye çarptığından çok daha yumuşak bir darbeye dibe temas ettiğinde gözlerini açtı ve kameramanın açık pencereden lensini işaret ettiğini gördü. Yakındaki kurtarma dalgıçları onun tahliye sinyali vermesini bekliyorlardı. Bunun yerine ayaklarını pencere çerçevesine soktu, sağ elinin parmaklarıyla tutamağı kavradı ve kendisini açık suya itti. ren yumuşak bir süzülme ile açıklıktan dışarı çıktı. Sonra kendini doğrulttu, kameramana baş parmağını kaldırdı ve yüzeye doğru çıkmaya başladı.

Sualtı görüntüleri muhteşemdi. Christine, müthiş bir prodüksiyona imza attı ve kanal, sosyal medya üzerinden, mayıs ayının son haftasında yayımlanacak bölümün tanıtımlarını büyük bir kampanyayla birlikte duyurdu. "Minivan" adıyla yayınlanan bölüm Avery Mason ve *American Events* programının aldığı gelmiş geçmiş en yüksek reytingi aldı.

BÖLÜM 3

Playa Del Rey, CA 5 Haziran 2021, Cumartesi

MOSLEY GERMAINE'İN ARKA BAHÇESİ PASİFİK Okyanusu'ydu. Aslında gösterişli bir kumsal ve okyanustu, ancak Playa del Rey'deki evine giren herkesin ilk fark ettiği şey, yerden tavana kadar uzanan bütün pencerelerden görünen muhteşem okyanus manzarasıydı. Açık konsept tasarımı, geniş oturma odasına hâkim bir mutfak adası tamamlıyordu. Sürgülü cam veranda kapıları bu akşam açıktı, sanki hiç var olmamışlar gibi duvarlarda kaybolmuş ve okyanus esintisinin evin içinden geçmesine izin vermişlerdi. İthal İtalyan taşlarından inşa edilmiş arka veranda birden fazla seviyeden oluşuyordu. Bir toplantı odasından çıkarılmış gibi görünen uzun, dikdörtgen bir masa, havuzun sadece birkaç adım ötesindeki alanın ortasına hükmediyordu. Alan, kırk misafirin her biri için ikişer tabak, üçer bardak, kusursuz doksan derecelik açılarla yerleştirilmiş çatal bıçak ve Bay Germaine'in kendisi tarafından oluşturulan bir oturma düzenini belirten isim plakaları ile titizlikle hazırlanmıştı.

Bu gece, reytingleri lider bitiren HAP News'ün ekran yüzleri için geleneksel yıllık sezon sonu buluşmasıydı. İkinci sıradaki kanala fark atılmıştı. Medya devinin başında Mosley Germaine vardı. Doksanlardan beri HAP News'ün başkanıydı, prime-time programlarının tanınmamış kişiler tarafından sunulduğu, reytinglerin berbat durumda olduğu ve haber kanalının

sektörün sıradan bir oyuncusu olduğu zamanlarda işe alınmıştı. Ancak Germaine, haberleri yaymak için bir vizyona sahipti. Kişileri seçti ve içeriği oluşturdu. Bir program uygun bir izleyici kitlesini çekemezse, sunucusunu hemen yenisiyle değiştirirdi. Ana haber saatinde rekabette sıkıntı yaşanırsa hemen yeni bir yüz arayışına geçilirdi. Bunu, çalışanlarını hizada tutmak ve herkesin HAP News'ü herhangi bir kişi için değil, arkasında HAP Media olduğu için takip ettiğini bilmelerini sağlamak için çok sık yapardı. Ancak bir program başarılı olduğunda ve diğerlerinden öne çıktığında, sunucuyu mutlu etmeyi de çok iyi bilirdi. Köşeye sıkışmış ve başka seçeneği olmadan, ama mutlu. Mosley Germaine, kanalda meydana gelen her şeyi kontrol eden becerikli bir kukla ustasıydı. Bu gece, haber yayıncılığının, aslında tüm yayıncılığın tepesine ulaşan başarılı bir sezonun kutlamasıydı. Patronun deniz kıyısındaki etkileyici mülkünde yapılan yıllık gala, başarının kutlandığı, zenginliğin sergilendiği ve adanmışlık, sıkı çalışma ve sadakatle davet edilen birkaç kişi için her şeyin mümkün olduğu bir geceydi. Avery Mason her dakikasından nefret ediyordu.

Yalnız geldi. Bir ilişkisi yoktu -terapistiyle tartışacağı başka bir konu daha- ve olsaydı bile, bu yıl sonu şamatasına bir sevgiliyi dâhil etmek kötü bir fikir olurdu. Gözünün açık olması gerekiyordu. Oyunun içinde olması gerekiyordu. Aslanın inine girdiğinde dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Bay Germaine, kanalın yıldız isimlerini köşeye sıkıştırması ve onları istemedikleri anlaşmalara zorlamasıyla ünlüydü. Avery'nin sözleşmesi birkaç hafta içinde sona ererken, HAP News ve *American Events*'teki geleceği konusunda bu noktaya kadar yalnızca hafif müzakereler olmuştu. Avery, birkaç hafta önce kendisine teklif edilen sözleşme uzatma teklifini reddetmişti. Bu, kanalın onun ne tür bir beklenti içinde olduğunu anlamak için hazırlamış olduğu bir teklifti. Avery, menajerinin de yardımıyla, para gibi geçici bir şey ve kariyerinin geleceği için endişelenmeden önce *American Events*'in son iki ayma konsantre olmak ve onu reytinglerin en üstünde tutmak istediğini söyleyerek bunu açıkça reddetti. Saçmalıktı. Bunu biliyordu, Mosley Germaine de kanaldaki diğer tüm üst yönetim de biliyordu.

Ancak Avery, Bay Germaine'in daha da bastırmasını engelleyecek bir bahaneyle teklifi reddetmişti. Mosley Germaine de bastırmamıştı, ama bu gece, kendi evinde kesinlikle bastıracaktı.

İşler iyi gittiği sürece baskı idare edilebilirdi. Sezonu zirvelerin zirvesinde bitirmişti ve şimdi biraz daha mühimmatla müzakere masasına dönebilirdi. Avery ve menajeri bir karşı teklif üzerinde çalışıyorlardı, ancak bu noktaya kadar kanalı bekletmişlerdi. Şimdi, Avery patronunun yazlık evine doğru giderken, gergindi. Mosley Germaine'in evinde olmanın, patronuyla gelecek planları hakkında bir pazarlığın kapısını açacağından emindi. Gece, aslında bir kutlama, işleri askıya alma ve HAP News'te elde ettikleri başarının tadını çıkarma zamanı olarak konumlandırılıyordu. Ama Avery daha fazlası olacağını biliyordu. Bu gece koreografisi iyi hazırlanmış bir pusuydu ve hazırlıklı olması gerekiyordu.

Kırmızı Range Rover'ını kapıdan içeri sürdü ve dairesel giriş alanına çekti. Germaine, misafirlerinin rahatlığı için bir vale hizmeti tutmuştu ve Avery, *American Events*'in sunuculuğuna başladıktan sonra kendisine hediye olarak satın aldığı aracını, kibar bir genç adamın verdiği küçük bir fiş karşılığında teslim etti. Avery bu akşamki etkinlik için stratejik olarak giyinmişti. Uzun bacaklarını öne çıkaran dar bir pantolon. Boyu bir yetmiş altı olduğu için fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Beyaz, kolsuz bir bluz kaslı kollarını sergiliyor ve ona, Mosley Germaine ile uğraşırken her zaman ihtiyaç duyduğu güçlü bir hava veriyordu. Kumral dalgalı saçlarını Playa del Rey rüzgarları estiğinde yüzüne gelmemesi için şık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Bay Germaine ile yüz yüze dururken sürekli olarak kulağının arkasında savrulan saç tellerini toplamak zorunda kalmak, izin veremeyeceği bir dezavantajdı. Girişteki basamaklara yöneldi, yüksek topuklu ayakkabıları yürürken taşa tıkrıyordu -başka bir taktik hamle. Topuklular onu neredeyse bir seksen beş yapmıştı. Germaine onu bulmayı başardığında onunla göz göze gelebilecekti.

Kapıda bir hostes onu bir tepsi şampanya kadehiyle karşıladı. Avery bir tane alıp yudumladı. Her zamanki gibi, tattığı en iyi şeylerden biriydi. Avery daha önce de iki kez davet edildiği

bu yıllık galalarda, Germaine'in hiçbir masraftan kaçınmadığını hatırladı.

Giriş holünden yeni geçmiş, mutfağın kenarına doğru yürürken Christine Swanson'ı gördü.

"İşte beklenen kadın da geldi!" dedi Christine.

"Selam, Christine." Avery onun elini tuttu. "Hiç havadis var mı? Biraz bilgiden zarar çıkmaz."

"Ooo, kavga modundasın bakıyorum. Bayıldım."

"Kamuflajlarımı giymeliydim."

"Germaine verandada ve parti havasında. Ve Bay Hillary de varlığıyla bizi onurlandırdı."

"Hillary?"

David Hillary, HAP News'in birçok iştirakinden biri olduğu yayıncılık devi HAP Media'nın milyarder sahibiydi. İcra kurulu başkanı olarak, şirkette onayından geçmeyen çok az şey olurdu.

"Evet. Beyaz gofre bir takım elbise giymiş, bronzlaşma kabininden yeni çıkmış gibi görünüyor ve kolunda beşinci karısı var. Üniversiteden yeni mezun olmuş olabilir."

"Muhtemelen *iletişim* mezunudur."

Bu Christine'i güldürdü. "Üniversite eğitimini kullanmaya ihtiyacı olmayacak. Akıllıysa, birkaç yıl içinde ondan boşanır ve cebine yüz milyon dolar koyar."

Avery, "Eski sevgililerinden birinin servetinden bir parça koparmasına her zaman bayılırım." dedi. Avery'nin HAP News'teki kısa görev süresi boyunca bile bu iki kez olmuştu.

"İnanılmaz derecede zengin erkekler konu kadınlara gelince neden bu kadar aptal oluyor?" diye sordu Christine.

"Çünkü kasıklarıyla düşünüyorlar ve kendilerine engel olmuyorlar." Avery'nin aklına babasının bir görüntüsü geldi. Hızla zihninden uzaklaştırdı. Bu gece başboş düşüncelere izin veremezdi ve babasına duyduğu nefret, en başboş düşünceydi. Babası, bir gün gitmeye başlayacağı terapistle tartışacağı başka bir konuydu. Ama bu gece odaklanması ve hesap yapması gerekiyordu. Avery kalabalığı tararken şampanyasından büyük bir yudum aldı. Biraz limon eklenmiş bol buzlu maden suyuna

geçmeden önce kendine sadece bir bardak için izin verirdi. Onu gürce ortama karışmak istedi ama temiz bir zihne ihtiyacı vardı. Şampanya, böyle bir yaklaşım için tercih ettiği içkiydi. Onu votka ve şarabın yapamayacağı şekilde gevşetirdi ve bunu yapması için birkaç yudum da yeterliydi.

"Planın ne?" diye sordu Christine.

"Hadi, gizlice sahile inelim ve akşam yemeğine kadar saklanalım."

Bu da bir stratejiydi. Avery, Bay Germaine'in ve tabii Bay Hillary'nin de onun geldiğini bilmelerini istedi. Ama aynı zamanda gözden uzak durmak da istiyordu. Onlardan mümkün olduğunca uzun süre kaçacaktı. Çok fazla içmeleri ve üstünlüklerini kaybetmeleri için yeterince uzun bir süre. Ardından, akşam yemeği servis edildiğinde, uzun masada önceden belirlenmiş yerini bulup kocaman bir gülümseme ile oturacak ve HAP News'teki kadroyu oluşturan diğer tüm kişilerle sohbete başlayacaktı. Ulaşılmaz ve dokunulmaz. En azından bu gece için. Yarın başka bir gündü.

Christine, "Sahilde saklanmak kulağa hoş geliyor." dedi. "Bir şişe Dom ya da bu muhteşem şey her neyse ondan kapıp, seninle aşağıda buluşacağım."

Zıt yönlere gitmeden önce birbirlerinin yanaklarına birer öpücük kondurdular. Avery, parti boyunca dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı ve her an karşısına çıkabilecek kara mayınlarından kaçınmak için elinden geleni yaptı.

BÖLÜM 4

Play Del Rey, CA 5 Haziran 2021, Cumartesi

AVERY, BAŞ YAPIMCISININ DIŞINDA, SABAH PROGRAMI sunucusu Katelyn Carson'ı da sahilde onunla birlikte saklanması için çağırmıştı. Dalgalar, sanki onlara çarpacakmış gibi hızla üzerlerine geliyor ve durdukları yerden birkaç adım uzakta kıyıya çarpıyorlardı. Kükreyen dalgaların sesi, Mosley Germaine'in verandasında çalan üç kişilik grubun çaldığı akustik armonileri, bir Lumineers cover'ını ya da belki Mumford and Sons şarkısını tamamlıyordu. Ortam, Avery'yi ikinci bir kadeh şampanya içmeye teşvik ediyordu. O direndi.

Sahilden bakıldığında ev, batan güneşin aydınlattığı arduvaz çatılı ve alçı kaplamalı muhteşem bir yapıydı. Palmiye ağaçlarının düz gövdeleri, mülkü çevreleyen uzun gölgeler çiziyordu. Ahşap bir iskele, evi kumsaldan ayıran kısa hasırotu bitkileri ile sona eriyordu. Her penceresi ve kapısı açık ev, iç yaşam alanından verandasına kadar, hafta içi, prime time ve hafta sonu dâhil tüm HAP News haber kuşaklarının sunucusu usta haberciler ile dolmuş durumdaydı.

Katelyn Carson, "Son bölümün tam bir delilikti." dedi. "Nasil yapabildiğin konusunda hiç fikrim yok. Senin için ölesiye korktum."

Avery'nin ölen selefine adadığı batık minivan bölümü popülerliğini hâlâ koruyordu. Sadece sezonun en çok izlenen yayını

olmakla kalmamış, aynı zamanda kanalın online platformunda da milyonlarca kez izlenmişti.

Avery, "Televizyonda göremediğin şey, herhangi bir sorunla karşılaşırsam beni kurtarmak için bekleyen, minivanı çevreleyen kurtarma dalgıçlarıydı."

"O havuzda Aquaman olsaydı bile umurumda olmazdı, bunu asla yapamazdım. Buradaki herkes hâlâ bunu konuşuyor."

"Bu kadar iyi görünmesini sağladığı için Christine'e teşekkür etmem gerekiyor." Christine başını salladı. "Kayıt tuşuna basmaktan başka bir şey yapmam gerekmiyordu. Gerisini sen hallettin."

Katelyn, "Reytinglerin tavan yaptığını duydum." dedi. Arkalarından gelen derin bir ses, "Tavan değil, çatının bile üzerinde." dedi.

Avery, omzunun üzerinden dönüp baktığında sadece Mosley Germaine'i değil, David Hillary'yi de gördüğünde yüzündeki gülümsemenin düştüğünü hissetti. Hızla toparlandı ve dudaklarını tekrar yukarı kaldırdı.

Mosley, "*American Events*, yıldızını gerçekten parlattı." dedi.

Avery'nin popülaritesini *programın* yarattığı şeklindeki ince ifade, fark edilmeyecek gibi değildi. Kumda gezinmek için topuklu ayakkabılarını çıkarmış olmasına da pişman oldu. Mosley Germaine ona yaklaşırken, kaybettiği santimleri geri istedi.

"Mosley..." dedi Avery gülümseyerek. "Ev her zamanki gibi çok güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim. Bu da akla, neden burada, kumsalda saklandığın sorusunu getiriyor."

"Gizlenmek değil. Sadece ortamın tadını çıkarıyorum. Okyanusla komşu olmak harika olmalı."

Avery'nin elinden geldiğince havadan sudan konuşma çabalarına rağmen sohbeti yöneten David Hillary, "Akşam yemeğinden önce bir şeyler içmek için bize katılacağınızı umuyorduk." dedi.

Avery, Germaine'e, "Geldiğimde sizi görmedim." dedi. "Aynca Bay Hillary, burada olduğunuzu bile bilmiyordum. Ne güzel bir jest." Beyaz gofre takımını işaret etti. "Takımınıza bayıldım."

Mosley, "Akşam yemeği servis edilmek üzere." dedi. "Yani sanırım içki içmek için zamanımız olmayacak."

"O kadar oldu mu? Buraya daha yeni gelmiş gibi hissediyorum. Christine ve ben, Katelyn'le sohbet ediyorduk. Bugünlerde onu pek göremiyoruz."

Mosley gülümsedi. Katelyn ve Christine'e baktı. "David ve benim Avery'le biraz yalnız kalmamıza izin verir misiniz?"

"Elbette." dedi Katelyn.

Christine başını salladı. "Elbette."

Mosley, "Herkes oturuyor." dedi. "Bir dakika içinde biz de orada olacağız."

Bu durumdan kaçınmak için tüm çabalarına rağmen, Avery sadece patronuyla değil, patronunun patronuyla da yalnız başına kalmıştı. "Avery," dedi David, Katelyn ve Christine gittikten sonra. "Bu yıl *American Events*'te yaptıklarından ne kadar etkilendiğimi sana söylemek için bir dakikanı özel olarak almak istedim. Programın gerçekten hakkını verdin ve bir gazeteci ve sunucu olarak senin güçlü yanlarını sergilemesini sağladın."

Avery gülümsedi. Sınırlı bir iltifat daha. Dilini ısırды ve yemi yutmadı. Dikkatli olmazsa bu iş çok çabuk çirkinleşebilirdi.

"Mosley ve benim kontratını uzatmayı neden reddettiğin konusunda kafamız karıştı."

"Aslında problem yok. Menajerim ve ben bir karşı teklif hazırlıyoruz ancak henüz her şeyi kesinleştiremedik."

"Uzatmayı haftalar önce teklif etmiştik."

"Biliyorum. AE'nin son birkaç bölümünü bitirmeye odaklanmıştım ve ne yazık ki tüm enerjim programa yönelmişti."

"Anlıyorum." dedi David. "Ancak sezon sona erdi ve senden bir cevap bekliyoruz. Ya içeridesin ya da dışarıdasın. Biliyorsun, televizyon işindeki en başarılı kanallardan birini yönetmemizin haklı nedenleri var. Gelecek için bir şeyler planlıyoruz ve sürprizlerden hoşlanmıyoruz. Sonbahar kadrosunu kesinleştirmeye çalışıyoruz ve buna senin de dâhil olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Elbette. Bu hafta Dwight ile buluşacağım."

"Teklifle ilgili sorun neydi? Sadece reddettiğini duyduk, ancak hiçbir ayrıntı verilmedi." diye sordu Mosley.

"Şey..." dedi Avery. "Biliyorsun, bu gece bunu tartışmaya hazır değilim. Belki önümüzdeki haftaya, Dwight'ı da tartışmaya dâhil edene kadar bunu konuşmayı erteleyebiliriz."

Mosley, "Zaman esastır." dedi. "Sonbahar için işleri organize etmek için sıkı bir takvim içinde çalışıyoruz. Belki de tıkanıklığın neyle ilgili olduğuna dair ipucu verebilirsin."

Bir sorudan çok bir ifadeydi.

Avery, "Dwight miktarda takıldı." dedi.

"Dwight Corey mi takıldı?" diye David sordu.

"İlk bakışta, evet. Ama program bu sezon için bittiğine göre artık o ve ben sayıları yeniden gözden geçirebileceğiz."

"Teklif ettiğimiz yıllık kontrat sana çok iyi ödeme içeriyor ve seni sektördeki diğer oyuncularla benzer bir seviyeye getiriyor. Programa henüz sadece bir sene sunuculuk yaptığını düşünürsek, bunun oldukça cömert bir teklif olduğuna inanıyoruz."

Avery'nin içini, onu sözde rakipleriyle "aynı seviyeye getirmenin" bir hakaret olduğuna işaret etmek için ezici bir dürtü doldurdu. Geçen yıl boyunca reytinglerde her hafta kafa kafaya rekabet ettiği tüm rakiplerini ezici bir şekilde yenmişti, bu yüzden kanal ona teklifini diğer haber sunucularıyla aynı olması için değil, her alanda rakiplerinden çok daha yukarıda olduğu için bunu telafi edecek şekilde sunmalıydı. Ayrıca, bu iki kendini beğenmiş egomanyağın onu kumsalda tecrit etmelerinin, korkutmak için güçlerini kullanmalarının ve menajeri olmadan sözleşme müzakerelerinin ne kadar uygunsuz olduğundan da bahsetmek isterdi. Ama tüm bu düşüncelerini kendine sakladı ve yüzüne teklif hakkında ne düşündüğünü onlara kelimeler olmadan anlatan sahte bir gülümseme kondurdu.

"Dediğim gibi, şimdi biraz boş zamanım olduğu için bu hafta sözleşmeye dikkatli bir şekilde bakacağıma söz veriyorum. Ve Dwight ne düşündüğümüzü en kısa zamanda size bildirecek."

"Bekliyoruz." dedi David. "Düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyoruz. *American Events* yaz için ara verdi, ancak programın

çok uzun süre belirsiz kalmasına izin veremeyiz. *American Events* reytinglerde birinci oldu ve sonbaharda tam olarak kaldığımız yerden devam etmek istiyoruz. Herhangi bir nedenle bu çabanın bir parçası olmamaya karar verirsen, halefini seçmek için yeterli zamanımız olmalı.”

Mosley, “Liste uzun.” dedi. “Potansiyel adaylar çok. *American Events*, onu sunacak herkesi bir yıldız yapma yeteneğine sahip. Yolları ayırmaya karar verirsen, AE’nin yeni sunucuyu hazırlamak için sadece biraz zamana ihtiyacı olacak.”

Onların blöfünü görmeyi çok istiyordu. Programın en başarılı sezonundan sonra Avery’yi şimdi değiştirmek intihar olurdu. Ama oyunu onların istediği gibi oynamaya devam etti.

“Sabah Dwight’ı ararım.” dedi. “Hemen üzerinden geçeceğiz.”

Her iki adam da konuşma tam olarak planlandığı gibi gitmiş-çesine başlarını salladı, sonra kumsala dönüp eve doğru yöneldiler. Onlar gittikten sonra Avery’nin titremesinin kesilmesi birkaç dakikasını aldı. Sonunda sahile doğru yürüdü ve hasırotlarını geçti. Gün batımının son ışıkları, yürüdükçe gölgesini önünde ince bir silüet olarak bırakıyordu. Esinti ferahlatıcı serinlikteydi ve ne kadar terlediğini fark etmesini sağladı. Verandaya ulaştığında, topuklu ayakkabılarını yeniden giydi ve su altı ışıklarıyla kıpkırmızı parlayan havuzun kenarında yürüdü, verandanın çevresini kaplayan meşalelerin yanından ve masaların etrafında okyanus esintisinin soğuğuna yetecek kadar ısı yayan propan sobaların yanından geçti. Garsonlar, akşam yemeğinin (karışık sebzeli kızarmış ördek) bulunduğu arabaları itip servise başlamışlardı. Avery tam kendisine ayrılan koltuğa otururken, Mosley Germaine masanın başındaki *tahtından* kalktı ve çatalıyla kadehi-ne hafifçe vurarak herkesin dikkatini kendisine yöneltti.

“Bu muhteşem akşama, resmi olarak da hoş geldiniz demek istiyorum. Arka arkaya on birinci yıldır lider haber kanalı olma kolektif başarıımızı kutlamak için hepimiz burada toplandık. Böyle muhteşem bir başarı tek başına hiçbirimiz sayesinde değil ve hiçbirimiz övgüleri tek başımıza alamayız. Bu bir grup çalışmasıydı ve öyle olmaya devam edecek.”

Kadehini kaldırdı. "Geçmişteki başarılarla ve gelecekteki başarılarla."

Herkes ona katıldı.

"Şerefe!"

Avery önündeki şampanya kadehine uzandı, çabucak kaldırdı ve sonra uzun bir yudum alarak tek kadeh kuralını çiğnedi. Stratejisi zaten cehenneme gitmişti. Neden ayık kalmaya çalışacaktı ki?

BÖLÜM 5

Coronado, CA 15 Haziran 2021, Salı

“DÖRT YIL BOYUNCA YILDA YEDİ YÜZ ELLİ. YENİ teklif bu. Sözleşmenin son yılında reytinglere dayalı bir beşinci yıl opsiyonu da içeriyor. Belirli seviyelerde ve sayıda reytinge ulaşınca teşvik ve yıl sonu ikramiyeleri de bonusu.”

“Yedi yüz elli mi?” diye sordu Avery. “Bununla mı döndüler? Hâlâ düşük, Dwight.”

“Altı yüz elliden geldiler, Avery. Dört yılda üç milyon sağlam bir teklif.” dedi Dwight Corey. “Menajerin olarak parayı alıp geçmeni şiddetle tavsiye ediyorum.”

Kötü şöhretli Navy SEAL engelli parkurunun bulunduğu Kaliforniya, Coronado’da hava yirmi iki dereceydi. Parkur tüm ihtişamıyla önlerinde duruyordu. Avery, minivan bölümü hakkında danışmanlık aldıkları SEAL ile teması kesmemiştii. SEAL programının zorluklarını duyduktan sonra, Avery, izleyicilerine askere alınmadan başlayarak altı aylık BUD/S eğitim programının sonu olan Cehennem Haftası’na kadar, bir Donanma SEAL’inin hayatına yakından bakış atma fikrini ortaya atmıştı. Başkaları da daha önce benzer içerikler üretmişti, ancak Avery’nin kendisinininkini farklı hâle getirmek konusunda fikirleri vardı. Yüksek eğitilmiş savaşçıların seçkin Özel Kuvvetler grubunun üyeleri olarak kabul edilmelerinden önce üstesinden gelmeleri gereken bazı kriterleri o da yerine getirmeye çalışacaktı. Kolları arkasında bağlı

bir şekilde bir havuza atlamak ve her SEAL'in yaptığı gibi altmış dakika boyunca hayatta kalmak bunlardan biriydi. Kriterlerden biri de buzlu okyanus sularında cesurca yüzmek ve geceyi köpek balıklarıyla geçirmektir.

Donanma SEAL engelli parkuru dünyanın en zor parkurlarından biri olarak kabul ediliyordu ve Avery bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.

Avery tüm irtibatları kurmuş ve kurs döneminden bu sabahki kısaltılmış testi kendisi için ayarlatmıştı. Feragatnameler imzalanmış ve gizlilik belgeleri düzenlenmişti. Avery, *American Events*'in bir sonraki sezonunda konseptte yeşil ışık almayı başarırca, kameralar çekerken tüm parkuru veya fiziksel olarak mümkün olduğu kadarını bitirmeye çalışacaktı. O noktaya ulaşırsa postal ve kamuflaj giymesi gerekecekti, ancak bugünkü antrenman koşusu için Avery spor şortunu ve spandeks atletini, kısa bileklikli çoraplarını ve Nike koşu ayakkabılarını giymişti. Menajerinin üzerinde ise bej rengi, kusursuz bir Armani takım elbise vardı, ceketin önü açıktı ama yeleği düğmeliydi ve kravatı boynunda sıkıca bağlıydı. Havacı güneş gözlüklerinden yansıyan sabah güneşi alındaki ter damlalarını parlatıyordu.

"Senin boyun kaç ve kilon ne, Dwight? Bir doksan beş ve yüz kilo mu?"

"Bir doksan yedi, yüz on."

"Ben bir yetmiş altıyım ve... neyse, kilomu söylemesem daha iyi. O şık elbiseni çıkar ve bu parkuru benimle birlikte koş."

"Hiç şansın yok. Onlar teklifi çekmeden önce sözleşme işini çözmemiz gerekiyor."

"Benimle bu parkuru koş, sonra pazarlık ettiğin bu korkunç teklifi düşüneceğim."

Avery'nin sahilde Mosley Germaine ve David Hillary ile yüz yüze gelmesinden bu yana on gün geçmişti. O zamandan beri, sert müzakereler olmuştu.

"Bu iyi bir anlaşma, Avery. Onlar bir teklifte bulundular, biz karşı çıktık ve şimdi ortada bir yerde buluşup geri döndüler. Bu sana olan bağlılıklarını gösteriyor."

“Orta yol falan bulmadılar. Zar zor kıpırdandılar.” Avery kaslarını esnetmek için öne eğildi. “Mack Carter, *American Events*’e sunuculuk yaparak yılda sekiz milyon dolar kazanıyordu ve reytinglerim onunkinden daha iyi.”

“Mack yıllarca programa sunuculuk yaptı. O bu programı yoktan var etti. Mack Carter’dan önce *American Events* diye bir şey yoktu. En azından bugün hepimizin bildiği *American Events* diye bir şey yoktu. Ve sunucu olarak ikinci yılında kesinlikle sekiz milyon kazanmıyordu.”

“Reyting ve gelir, ne kadar süre görev aldığını her zaman gölgede bırakır ve sen de bunu biliyorsun, Dwight. Bu, kariyerimin en verimli yılları olması gereken zamanda beni hapsedecek zayıf bir teklif.”

“Gençsin. Önünde onlarca yıl var. Avery, beni iyi dinle. Mack Carter’ın aldığını talep edemeyiz. Onunki bir anomaliydi. Kanallar, tekliflerini büyük sapmalara göre belirlemez, ortalamalara göre belirler. Bu, diğer haber programı sunucularıyla aynı seviyede.”

“Ortalama reytinglerim rakiplerimin hepsinden daha yüksek.” Avery doğruldu ve sonra yana doğru eğilerek esnemeye devam etmek için koluyla yüzünün yan tarafına doğru uzandı.

“Program, Mack’in maaşını yıllarca karşılamaya yetti.” dedi. “Bugün, reklam geliri benim performansım sayesinde daha yüksek. Aslında yüzde on iki daha yüksek, ama bana Mack’e ödediklerinin sadece küçük bir kısmını ödemek istiyorlar. Saf olduğumu mu yoksa matematikte kötü olduğumu mu düşünüyorlar? Yoksa kadın olduğum için mi böyle davranma cesaretini kendilerinde bulabiliyorlar?”

Avery ayağa kalktı ve menejerine baktı.

“Son bölüm yıktı geçti. Reytinglerim diğer programlarla karşılaştırılmayacak kadar yüksek. Sezonu zirvede kapattık ve ütü henüz sıcakken daha çok bastırmalıyız. Şu an tüm koşullar bizim lehimize.”

“Ah, çılgın yapımcının senin bir *minivan*la yüzme havuzunun dibine dalmana izin verdiği bölümü mü kastediyorsun? Buna kreşendo hareketi denir ve bir daha böyle bir şey yapmanı

kesinlikle yasaklıyorum. Böyle numaralar yapmaya devam edersen korkarım önünde başka bir yılın daha olmayacak.”

“Beni bu kadar önemseydiğini bilmek güzel, Dwight. Bu yumuşak tarafını seviyorum ama her zaman arkamda olan acımasız, anlaşmaları söküp alan menajer olmanı tercih ederim. Özellikle de kariyerimin en önemli kontratını müzakere ederken.”

“Kanal, sözleşmeni son haftanın performansına dayandırmayacak.”

“Onların buna dayandırmalarını istemiyorum. Onlardan bunu geçen sezonun tamamına dayandırmalarını istiyorum. Rakamlar, reytinglerden gelire kadar zaten gerekeni anlatıyor.”

Geçen yıl boyunca, Avery klasik haber programcılığını yeniden tanımlamıştı. Avery ve rakibi arasındaki en büyük fark da buydu. Siyasete hiç girmemişti. Bu işi yapan ve boş konuşmayı seven birçok sunucu zaten vardı ve Avery’nin midesi bunu kaldırmıyordu. Güncel olayları hafifçe ele alırdı ve mevcut ortam gerektirdiğinde ileri gelenlerle zorunlu röportajlar yapardı. Ancak Avery yardımcı sunucularının günün zor haberlerini ele almalarına izin verirken, kendisi toplumun ilgisini çeken politik olmayan konularıyla ilgilenirdi. Hukuk fakültesinin ardından iletişim okuması, *American Events*’teki başarısında ona çok yardımcı oluyordu. Avery, gerçek bir suç hikâyesine bakarken gerçeği ortaya çıkarma becerisine ve bulgularını yetkililere ne zaman teslim edeceğini bilecek kadar yasal bilgiye sahipti. En çok izlenen bölümlerden biri Florida’da yürümeye yeni başlayan kayıp bir çocuğun hikâyesini içeriyordu. Avery’nin, ebeveynlerle yapılan görüşmeleri, vaka raporunun derin adli analizini ve baba tarafından sağlanan yeni bilgileri içeren soruşturması, çocuğun büyükannesinin gözetimi altındayken boğulduğunu gösteren rahatsız edici kanıtları ortaya çıkarmıştı. Çocuğun cesedi evin arkasındaki bir kulübeye saklanmıştı. Avery’nin keşifleri o kadar şaşırtıcıydı ve kaynakları o kadar detaylı incelenmişti ki, yetkililer bunu fark ederek davayı yeniden açtı. Polis, arama emriyle büyükannenin evine gelip trajik bulguları doğrular doğrulamaz *American Events* kameraları devreye girmişti.

Geçen yıl boyunca, hazırladığı popüler gerçek suç özel bölümleri efsaneydi ve umut ve hayatta kalma hikâyeleri -nasıl kurtulunacağını göstermek için bir minivanı havuza batırmaktan, tam açılmayan bir paraşütle bir uçaktan atlayarak hayatta kalmanın en iyi yolunu ortaya çıkarmasına kadar- soluksuz izlenmişti. Programı hayatın her kesiminden izleyicinin ilgisini çekmişti. Basitçe söylemek gerekirse, Avery Mason televizyonda haber programcılığını yeniden tanımlıyordu ve diğerleri de ona yetişmek için çabalıyordu.

HAP News ile yaptığı ilk sözleşme, onu *American Events*'e katkıda bulunan biri olarak adlandıran iki yıllık mütevazı bir anlaşmaydı. Avery'nin her sezon birkaç bölüme ev sahipliği yapmasına ve ara sıra tatil yaptığında Mack Carter'm yerini almasına izin veriliyordu. Avery o başlangıç yıllarını ısınmak ve işi öğrenmek için kullandı. Artan popüleritesi kısa süre sonra ona, *American Events*'in ortak sunucusu olarak adlandırılan daha önemli bir sözleşme getirdi. Yıldız olan Mack Carter'dı, ama Avery de kendi ismini duyuruyor ve izleyici kitlesi oluşturuyordu. Mack öldüğünde -herkesi hayrete düşüren şok edici bir olaydı- kanal, Avery ile bir yıllık ana sunuculuk görevi için ona yarım milyon dolar ödeyen bir sözleşme yapmıştı. AE'nin geleceği belirsizdi ve o anda Avery bir deneydi. Tecrübesizdi ve kendini kanıtlamamıştı. O gençti ve denenmemişti. Herkes onun geçici bir çözüm olduğuna inanıyordu. Ama Avery Mason hepsinin yanıldığını kanıtlamıştı. O meydan okumaya hazırdı ve asla vazgeçmezdi.

Bir yıl sonra, *American Events*'in yüzü olarak etkileyici bir başarı hikâyesi yazdı. Artık mahaledeki yeni kız değildi. Kendine bir yer edinmeyi ve kendi hayran kitlesini oluşturmayı hayal etmiyordu. Çoktan bir hayran kitlesi edinmişti. Bu yola kendini adamıştı. Her şeyiyle hazırdı ve kendi mirasını kanala altın harflerle yazacaktı. Katie Couric gibi. Diane Sawyer gibi. Ancak bunun tek şartı müzakereler sırasında güçlü kalması ve hiçbir zayıflık belirtisi göstermemesiydi. Ve Avery, geçmişinin her şeyin mahvolmasına sebep olabileceğini de gayet iyi biliyordu. Çünkü halkın ilgisini genç bir yıldızın doğuşunu izlemekten daha

fazla çeken bir şey varsa, o da onun gözden düşmesini izlemektir. *Schadenfreude* denen, başkasının başına gelen kötülüğe sevinme durumu, yeni tip Amerikan eğlencesiydi.

Avery, Dwight'ın yanına gitti. "HAP News bunu her halükârda bir pazarlık meselesine dönüştürdü. Sonuç olarak, *American Events*'in sunucusu olarak ben, kanalın ürettiği diğer tüm programlardan daha yüksek gelir getirdim ama geçen yıl boyunca en düşük ücretli sunuculardan biri oldum. David Hillary benim sayemde çok para kazandı. Şimdi bana ödeme yapmalarının zamanı geldi."

Dwight derin bir nefes aldı. "Bana bir rakam ver."

"Yedi haneli."

Dwight elini kel kafasında gezdirdi.

Avery, "Aşırı bir talep değil." dedi. "Rakamlara bakarsan hayır. Ve söz konusu olan sadece benim rakamlarım değil, reytingler cuma gecesinin tamamı için yükseldi çünkü izleyiciler AE bittikten sonra da kanalı terk etmiyor."

"Onlara o kadar yüksek bir taleple geri dönersem, ne için ödeme yaptıklarını bilmek isteyeceklerdir."

"Benim ve yanımda getirdiğim seyirciler için para ödüyorlar."

"İçerik ne olacak, *sevgili genç ve yok edilemez savaşçım*? Sonbahar için ne tür *içerikler* planladığını soracaklar. Bilirsin, *ikinci* tam sezonun için." Dwight ellerini açtı ve etrafına bakındı. "Donanma SEAL programının tekrarı onları kesmeyecektir."

"Bu sadece eğlence için. Ve SEAL programını yeniden düzenlemekten çok daha fazlasını yapacağım. Kendimi SEAL programının bir adayı hâline getireceğim. Ama bu önümüzdeki yıl için. Önümüzdeki sonbahar için New York'tan gelen bir hikâyeyi takip ediyorum. 11 Eylül'le ilgisi var ve zamanlaması esrarengiz."

"Bana biraz ayrıntı ver. Beni masaya geri göndereceksen cephaneye ihtiyacım olacak."

"New York'taki adli tabip, Dünya Ticaret Merkezi saldırısında ölen bir kurbanın kalıntılarını belirledi. Yirmi yıl geçti ve hâla kurbanları tespit ediyorlar. Hikâyeye bir göz gezdirmek için New York'a gidiyorum."

"Hey, aday çocuk! Senin sıran. Haydi, gidelim!" Bir donanma çavuşu engelli parkurun başlangıç çizgisinden ona doğru bağırdı.

"Koşmam gerek. D. Germaine ve Hillary ile konuş. Onlara sayıları göster ve geçen yıl ne kadar az pazarlık yaptığımı hatırlat."

Avery başlangıç çizgisine koştu, hazır pozisyonuna geçti ve ip duvara doğru koşmaya başladı. Düğümlü ipi tuttu ve tırmanmaya başladı.

Dwight, kırıksız takımının göğüs cebinden telefonunu çıkarırken, "Kahretsin." dedi.

BÖLÜM 6

Negril, Jamaika 15 Haziran 2021, Salı

WALT JENKINS, NEGRIL VE WEST END ARASINDAKİ ormanlık bölgede müstakil bir ev kiralamıştı. Doğuya doğru on dakikalık bir araba yolculuğu onu Negril'in kalbine ve adayı çevreleyen beyaz kumlu plajlardan ve kıyılarını süsleyen efsanevi tatil yerlerinden uzağa, Jamaika'nın iç bölgelerine götürmüştü. Jamaika'nın iç bölgeleri daha az çekiciydi. Mavi, pembe ve sarı evlerin boyaları döküktü, köpekler sokaklarda başıboş dolaşıyorlardı ve insanlar sadece hayatta kalabilmek için çalışıyordu. Ama yine de memleketinde dile getirilmeyen bir sorundan uzaklaşmak için kendi topraklarına taşınan Amerikalıyı hoş karşılayan nazik bir halkı vardı. Yerliler Walt'a neden kaçtığını hiç sormamışlardı. Jamaikalı arkadaşları, aşk ve kanunun, insanın bu dünyadaki iki sorununu olduğunu söylemeyi severdi. Ama söylediklerine göre Walt doğru yere gelmişti. Bu adanın mottosu "sorun yok, dostum" olarak özetlenebilirdi. Walt üç yıl boyunca bu felsefeyi benimsemeye çalışmıştı. Romun da bayağı yardımcı olduğu söylenebilirdi.

Batıya doğru otuz dakikalık bir yolculuk onu West End'in kavalıklarına ve bir ömür boyu görmeyi umduğundan daha fazla turiste götürüyordu. Ama orada Rick's Café adında bir yer vardı ve Walt'un Hampden Estate romunu bulabileceği tek yer -Trelawny'de bulunan ve romun dev imbiklerde damıtıldığı devasa içki fabrikasını haricinde- orasıydı. Walt içki fabrikasını birkaç

kez ziyaret etmiş ve sahibiyle de yakın arkadaş olmuştu. Roma olan düşkünlüğü, yolunun haftada birkaç kez Rick's Café'ye düşmesini sağlıyordu.

Walt evinin ön verandasına doğru yürürken bardağındaki buzu şıngırdattı. Salıncağa oturdu ve ufka baktı. Jamaika'da bulunduğundan beri bu onun her akşam ritüeliydi. Negril ormanlarının derinliklerinde yer alan ön verandasından gün batımını izlemek kıyıda olduğu kadar muhteşem değildi, ama yine de otuz dakikalık sessiz bir yalnızlığa layıktı. Güneş Atlantik'in üzerine batmak yerine, burada verandasında, palmiye ağaçlarının ve mangrovların dallarının arasından battı ve onları lekeli gökyüzüne karşı kapkara bir silüet hâline getirdi.

Güneş kaybolana ve yıldızlar gökyüzünü ele geçirene kadar romunu yudumladı. Burası sessizdi, New York'taki eskisinden çok farklıydı. Sokak köpeklerinin arada sırada duyulan havlamaları, kesintisiz korna seslerinin yerini almıştı ve Jamaika'dayken bir ambulans ya da itfaiye aracının çığlık atan sireniyle bir kez olsun bile uyanmamıştı. Evdeki ilk haftasında, bu başıboş köpeklerden biri Walt'un verandasına çıkmış ve sallanan koltuğun yanına oturmuştu. Walt köpeğin kulağının arkasını kaşımış ve ona bir kâse su ve kurutulmuş dana eti getirmişti. Köpek sonra bir daha hiç gitmedi. Walt ona Büro adını verdi ve aralarında bir dostluk doğdu.

Walt, verandanın ışığını açıp okuduğu kitabı kucağına çekerken Büro ayaklarının dibinde oturuyordu. Evde bir televizyon vardı, ancak yalnızca yerel kanalları çekiyor ve çok az spor programı yayımlıyordu. Jamaika'daki ilk haftasında bir kez açmıştı ama o zamandan beri ona elini sürmemişti. Üç yıl sonra, televizyonun hâlâ çalıştığından bile emin değildi. Yerel gazeteyi okudu ve iPhone'undan Yankees'i ve evle ilgili diğer olayları takip etti. Telefon, iletişim için tasarlanmış bir cihazdı ama Walt onu en son ne zaman bir arama yapmak için kullandığını hatırlamıyordu. Lanet şey en son çalalı çok uzun zaman olmuştu.

Romundan bir yudum daha aldı ve yaklaşan seyahati hakkında çok fazla düşünmektense oyalanmak için okuduğu son John

Grisham kitabını açtı. Ancak kitabı açar açmaz gördüğü şey sayfaların onu oyalamasını engelledi. Kaldığı bölümü, bir gün önce bastığı American Airlines bilet çıktısı ile işaretlemişti. New York'a geri dönüyordu ve biletin görüntüsü göğsünde endişe hissetmesine neden oldu. Bu tür huzursuzluğa karşı kendi kendine reçete ettiği panzehir olan romdan bir yudum daha alırken, bileti asla gözden kaçırmayacağı bir yere koymasına neden olan beyninin bilinçaltı çalışmasına hem lanetler yağıdırıyor hem de bu hareketine hayranlık duyuyordu. Önceki hayatında FBI'da bir gözetleme ajanıydı. Çok göz önünde olmadan çalışmış, hiçbir zaman ilgi odağı olmamış ve her zaman gizli ve dikkat çekmeyen işler yapmıştı. Bu gece hedefinde kendisi olmasına rağmen, *Büro'*dan bunca yıldır uzakta olsa bile beyninin hâla aynı sistematikle çalıştığını bilmekten memnun oldu.

Bileti kitabın arkasına koydu ve tekrar okumaya başladı. Yine de kelimeler kitabın üzerinde kayboluyordu. Gözleri körü körüne sayfaları gözden geçirirken, zihni yaklaşımakta olan yolculuğunun ayrıntılarını, ne söyleyeceğini ve bu kadar uzun bir süre sonra onu tekrar görmeye nasıl katlanacağını düşünüyordu.

Aşk ve kanun, insanın bu dünyadaki iki sorunu.

BÖLÜM 7

Los Angeles, CA 16 Haziran 2021, Çarşamba

KIRMIZI RANGE ROVER, AVERY'NİN ŞEHİRLER ARASI yolculuğu için mükemmel bir seçimdi. Hız sabitleyici yüz on kilometreye sabitlenmişti ve önünde açık yol ve fethedilecek koca bir ülke dışında hiçbir şey olmadığı için Range Rover neredeyse kendi kendine gidiyordu. Arabasını, *American Events*'in geçici sunucusu olarak sözleşme imzaladıktan sonra bir yıl önce satın almıştı. Avery Mason yetişkin hayatında ilk kez kendi başına gerçek bir para kazanmıştı. Dört tekerlek ve güçlendirilmiş bir motor için korkunç para harcamıştı, ama ruhunun bir parçası -belki de geçmiş yaşamıyla olan kopmaz bağ- onu düşünmeden satın almasını sağlamıştı. Belki de kabul edebileceğinden çok daha fazla babasının kanını taşıyordu. Aradaki fark, ki Avery kendine hatırlatmaktan hiç vazgeçmezdi, dünyadaki konumunu dürüstçe ve yasal olarak kazanmış olmasıydı. Aynısı babası için kesinlikle söylenemezdi.

New York'a Wisconsin üzerinden, üç bin milden fazla sürecekle bir yolculuk yaparak gidiyordu. Havayolları daha hızlı ve daha kolaydı, ancak onun durumunda söz konusu bile değildi. Tıpkı Range Rover'ıyla binlerce mil gitmemek için tren yolculuğu yapma ya da araba kiralama düşüncesi gibi. Havayolu rezervasyonları, tren biletleri ve kiralık araba makbuzları hem kâğıt üzerinde hem de dijital izler bırakırdı. Avery, ülke boyunca parmak

uçlarında dolaşırken mümkün olduğunca az ayak izi bırakmak istiyordu. New York'ta işi vardı ve bunu gizli tutmak için elinden geleni yapacaktı. Kimse onu izlemiyordu, kendini ikna etmişti ve havayolunu kullanmaktansa karayoluyla yolculuk belki saf bir paranoyaydı. Yine de ne kadar az iz bırakırsa o kadar iyiydi.

arşamba sabahı, Los Angeles'tan 605'i takip ederek ayrıldı ve I-15'e bağlandı ve burada sadece iki tuvalet molası vererek on saat boyunca devam etti. Sonrasında I-70'e geçti ve Colorado'daki Grand Junction'a ulaştı. Güneş artık neredeyse batmak üzereydi. Bir Hyatt buldu ve tek gecelik creti nakit ödedi. Başını yastığa koyduğunda, yolda geçirdiği saatlerin yumuşak titreşi-mini hâlâ hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı ve uyumayı umdu, ama bu her yaz yaptığı yolculukta hep çok zor olurdu. Ailesinin anıları şehirler arası yolculuğu sırasında zihninde ön plana çıkı-yordu. Nasıl ıkmasınlardı ki? Ailesi, kaçtığı şeydi. Sakladığı şey ailesiydi.

Avery, yılın geri kalanında rüyalarını hiç hatırlamayan bir derin uykucuydu. Ama her yaz geçmişine döndüğünde rüyaları canlı ve vahşi olarak geri dönerdi. Çoğunlukla annesi ve babası -l bir anne ve hükümlü bir baba- arasında gidip gelirlerdi. Annesini tüm kalbiyle severdi ve bir zamanlar babasını da aynı şekilde sevmişti. Ama bu aşk babasının ihanetiyle lekelenmişti ve ardından Avery'nin bir zamanlar kahraman olarak gördüğü adama hissettiği nefret ve aşağılamaların karışımı bir duyguydu. Ancak bu gece Rocky Dağları yakınlarında bir otelde kaldığı için anne babası rüyalarında yoktu. Uyku ona ağabeyinin anıları ile birlikte geldi.

Oyster 625, 32 ton ağırlığında ve yirmi metre uzunluğundaydı. New York açıklarındaki dalgalı denizlerde seyir yapılabilecek bir mavi su kruvazörü olan yelkenli, büyük, sağlam ve pahalıydı. 3 milyon dolarlık bir fiyat etiketi ile babasının yirmi birinci doğum günü için aldığı abartılı bir hediyeydi. Sekiz kişilik bir yarış ekibini barındıracak şekilde tasarlanan tekne, aynı zamanda, Avery ve Christopher gibi bir çift

başarılı denizci tarafından da idare edilebilecek yavaş geziler için de kullanılıyordu. Claire-Voyance isimli tekne, yat limanından ayrılmalarından iki saat sonra iki metreye kadar yükselen ve teknenin yanlarına çarpan kızgın dalgalarla çalkalanıyordu. Dalga çukurlarına girdiklerinde dalgalar yelkenliyi yutuyor gibi gözüktüyordu. Yağmur, görüşü neredeyse sıfıra indiren yoğun tabakalar hâlinde durmadan yağıyordu.

Yelkenleri indirmişlerdi ve motor dalgalara ve akıntılara karşı savaşıyordu. Marina iki milden daha uzaktaydı ve yalnızca dalgalı su ve siyah gökyüzü görülebiliyordu. Okyanus muhteşem tekneyi havaya kaldırdı ve onu bir oyuncak gibi sarsan dalgaların arasına düşürdü. Avery, Oyster'ın sancak tarafına çekildiğini hissetti. Dizginlemekte güçlük çekiyordu. Dümeni saat yönünde döndürmek ve batıya doğru olan rotasını korumak için resmen savaşıyordu. Ancak büyük tekne aynı fikirde değildi. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Sonra sancak tarafındaki eğilmeyi fark etti. Hayır, eğilme değil, batma. Pruva, denize dalmaya hazırmış gibi aşağı doğru iniyordu. Teknenin ön tarafını alçaltan bir kabarma olduğunu düşündü, ancak düzelmeyince batmakta olduklarını anladı.

DSA'nın (dijital seçici arama) düğmesinin kapağını kaldırdı ve bastı, bu Sahil Güvenlik'e geminin adını ve boylam ve enlemdeki tam yerini bildiren bir tehlike sinyali göndermesini sağlayacaktı. İlave bir önlem olarak ve ölümüne korktuğu için telsizi de aldı ve dudaklarına yerleştirdi.

"Mayday, mayday, mayday. Burası Claire-Voyance. Mayday, mayday, mayday."

Telsizden gelen ses cızırtılıydı ve yağmur ve rüzgârdan dolayı zar zor duyulabiliyordu.

"Devam et Claire-Voyance, Sahil Güvenlik konuşuyor. Konumunuzu belirledik ve bir ekip gönderiyoruz. Durumunuz nedir?"

"Şiddetli yağmura ve şiddetli rüzgâra maruz kalmış bir Oyster 625. Dalgalar bir buçuk iki buçuk metre yüksekliğinde ve tekne su alıyor."

"Anlaşıldı, Claire-Voyance. Teknede kaç kişi var?"

"İki." diye bağırdı dalgaların kükremesini bastırmaya çalışarak. "Fırtınaya yakalandık ve çok hızlı şekilde su alıyoruz. İskele tarafına geçtik."

"Tahmini batma süreniz nedir, Claire-Voyance?"

"Emin değilim." dedi, bir dalga teknenin pruvasına çarparken. "Kardeşim, gediğin kaynağını bulmak için güvertenin altına indi. Onu kontrol altına alıp alamayacağına bakacak."

"Kardeşinize söyleyin güverteye gelsin. Mürettebatımız gelene kadar sizinle irtibatta kalacağız."

"Zamanımız yok." dedi Avery, başka bir dalga pruvayı aşarken. "Alabora oluyoruz."

Avery daha uyandığını anlamadan yataktan fırladı. Tekrarlayan rüyaya verdiği normal tepki buydu ve bunun bir savunma mekanizması olduğuna karar vermişti. Oyster'ın yüzeyin altına dalmadan ve ardından okyanusun dibine inmeden önce dikey olarak bükülen pruvasının görüntüsünü yeniden yaşamak zorunda kalmamak için uyandı. Onu boğmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı iki metrelik dalgalara karşı savaşıırken, zihni denizle savaşı tekrar etmeden önce uyandı.

Yatağa uzandı ve kafasını yastığa gömdü ve her yaz Avery eve dönüş yoluna çıktığında yüzeye çıkmayı bekleyen zihninin gölgelerinde saklanan tüm kafa karıştırıcı düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bu düşüncelerin onu yapması gereken şeyden uzaklaştırmasına izin veremezdi. Önünde ailesinin yıpranmış hikâyesinin kaybolan bölümlerini birleştirmek için bir yaz vardı. Bundan sonra olanlar onun kontrolü dışında olacaktı. O noktadan sonra bent kapakları açılacak ve geçmişinin tüm sefil detayları ortaya çıkacaksa, en azından sevdikleri için elinden gelenin en iyisini yapmış olacaktı.

BÖLÜM 8

Sister Bay, WI 18 Haziran 2021, Cuma

AVERY ERTESİ SABAH SAAT 6'DA KONSOLUNDA İKİ krema ve iki şeker eklenmiş büyük boy bir kahve, radyoda pürüzsüz bir reggae ile önünde uzanan açık yola koyuldu. Denver'ın doğusunda, iki gün boyunca yolculuk edeceği I-80'e geçiş yapmıştı. Lincoln, Nebraska, gece konakladığı ikinci yerdi. Cuma sabahı, Wisconsin'de konaklayacak bir yer bulmadan önce tüm Iowa eyaletini geçti. Kuzeydoğuya yöneldi ve eyaleti çaprazlamasına boylu boyunca kat etti. Bir süre sonra beyaz sedir ve kızılçam ormanları manzaraya göz alabildiğine hâkim olmuş durumdaydı. Çam ağaçlarının uzun gövdeleri ona gençlik yıllarını ve ülkenin bu bölümünde geçirdiği yazları hatırlattı.

Saat 15.30 olduğunda Door County yarımadasının güney ucuna ulaşmıştı. 42. Otoyoldan kuzeye yöneldi ve kırk mil boyunca iki şeritli yolu takip etti. Egg Harbor ve Fish Creek kasabalarından geçerken Michigan Gölü'nün Green Bay kıyıları batısında kalmıştı. Eagle Harbor'a yol alırken kalabalık Ephraim kasabası öğleden sonra güneşi altında parlıyordu. Wilson'ın dondurma dükkânının kırmızı çizgili tentesi, gençliğinde geçirdiği hayatının en iyi anlarıyla dolu uzun ve sıcak yazların anılarını zihnine doldurdu.

Yarımada'nın ucuna doğru Avery, çocukluğunda bütün yazları geçirdiği kasaba olan Sister Bay, Wisconsin'e vardı. Avery'nin

ailesi onu Manhattan'dan Wisconsin'e gönderirdi; burada altıncı sınıftan başlayarak her yaz, ülkenin dört bir yanından gelen diğer zengin çocuklarla birlikte Connie Clarkson'ın Yelken Okulu'nda geçirilmişti. Yaz kampındaki çocukların yüzde sekseni Ortabatı'dan geliyordu. Geri kalanlar ise Batı ve Doğu Kıyılarından geliyorlardı ve çocuklarının ülkenin en prestijli ve aranan kurumlarından birinde yelken açmayı öğrenmelerini isteyen hırslı ebeveynlerin çocuklarıydı.

Avery'nin ebeveynleri, her yaz sonunda eve, içinde Michigan Gölü'nün rüzgârlarından yararlanarak Green Bay'de süzülerek geçirilen büyük hayat hikâyeleriyle dönen ağabeyi Christopher için de aynısını yapmıştı. İsimler ve yerler küçük Avery için efsane gibiydi. Washington Adası, Rock Adası, St. Martin Adası, Yaz Adası, Big Bay de Noc ve Peninsula Point Deniz Feneri. Avery sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda yaşı geldiğinde, fırsatı değerlendirdi. Avery sekizinci sınıftayken, yirmi iki metrelik bir yelkenliyi tek başına idare edebiliyordu. Lise boyunca, Avery her yaz Sister Bay'e yelken eğitmeni olarak geri döndü. Bu, aslında üniversite öğrencilerine ayrılmış bir pozisyondu, ancak Avery sudaki becerileriyle bunu fazlasıyla hak ediyordu. On yedi yaşında, okulda öğretmenlik yapan kolej çağındaki tüm çocuklardan daha parlak bir denizciydi ve yetişkinlerin çoğu ile de aşık atabilecek durumdaydı. Üniversitedeyken yazlarını Connie'nin okulunda baş eğitmen olarak çalışarak geçirdi. Avery, çalışma ahlakını ve gözüpekliğini Sister Bay'de geçirdiği yazlara ve özellikle de yelken okulunun sahibi ve Avery'nin akıl hocası Connie Clarkson'a borçluydu. Yolculuğunun son kilometresinde, Avery'nin düşünceleri gençliğinin o harika yazlarından yakın zamanların sıkıntılı zamanlarına kaydı. Tek umursadığı şey suda olmak ve rüzgârdan yararlanmakken, çocukken her şey daha kolaydı. Hayatındaki her şeyin sahtekârlık olduğunu öğrenmeden önce her şey daha kolaydı.

Range Rover'ı Connie'nin yelkencilik okulunun otoparkına giden uzun, gölgelikli yolun üzerine çekti. Kırk dönümlük bir arazide bulunan mülk, ormanlıktı ve körfez boyunca uzanıyordu.

On iki Northwoods tarzı kulübe, her yaz otuz iki öğrenciye ev sahipliği yapmak için mülkün etrafına serpiştirilmişti. Avery park etti ve Michigan Gölü'nün sularına baktı. Bir düzine tekne rıhtıma demirlemişti. İki asansör de kayıkları sudan çekmek için hazır duruyordu. Haziran ortasında burası öğrenciler ve öğretmenlerle dolup taşardı. Avery, genç bir kadın olarak burada geçirdiği zamandan Connie Clarkson ile olan ilişkisine, erkek kardeşinin anılarına ve babasının ihanet ve yalanlarının neden olduğu yıkıma kadar olan duygu selinin onu teslim almasına göz yumdu.

Otoparkı geçip ana binanın merdivenlerini çıkmadan önce kızarmış gözlerini veya bozulmuş makyajını kamufle etme zahmine girmede. Kapıyı iki kez tıklattı ve bekledi. Bir dakika sonra Connie Clarkson kapıda belirdi. Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. Anne-kız gibi kucaklaştılar.

Connie onun kulağına, "Claire," dedi. "Başardığına çok sevindim."

BÖLÜM 9

Manhattan, NY 18 Haziran 2021, Cuma

WALT JENKINS, NEW YORK'TAN AYRILALI ÜÇ YIL olmuştu; koşuşturmayı, sıkışık sokakları ve dumanla dolu havayı Jamaika'nın sükuneti ile değiştirmesinden bu yana 1.140 gün geçmişti. Zaman, acı verecek kadar yavaş haftalar ve göz açıp kapayıncaya kadar çabuk geçen ayların rastgele sıralanmasıyla geçmişti. Her halükârda bugün gittiği zamankinden daha iyi durumdaydı. Bir zamanlar yaşadığı yere belki tam olarak geri dönememişti ama zamanın hem fiziksel hem de duygusal tüm yaraları iyileştirdiği ölçüde buradaydı. Sadece bir geceliğine New York'a dönmüştü, son üç yıldır her yıl geri döndüğü aynı gece. Hayatının geleneğini sürdüren Walt'un New York'a dönüşü en iyi ihtimalle ters etki yapardı, en kötü ihtimalle de bariz şekilde yıkıcı olurdu. Bu geceden iyi bir şey çıkacağına inanmayacak kadar akıllı, ama uzak duramayacak kadar da aptaldı.

Haziran ayı gelip yıllık hayatta kalanlar toplantısı yaklaşırken, Walt kendini uçak bileti ararken buldu. Her yıl yıllık toplantı için geri döner, bencilce katılımcılardan bir yıl daha dayanmak için ihtiyaç duyduğu her türlü ruhsal aydınlanmayı alır ve sonra Jamaika'ya geri dönen bir uçağa atlar ve orada sessizce kendini tecrit etmeye devam ederek rom içer ve yolculuğun verdiği zararını gidermeye çalışırdı. Var olmanın bir yolu olmadığını ve böyle devam edemeyeceğini hissediyordu. Ama yine de buradaydı,

kaçamadığı aşağı doğru uzanan bir sarmalın içindeydi. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, yoksa hayatın girdabı içerisinde yok olup gidecekti. Büro onu kovmadan -tam maaş ile emekliye ayırmadan- önce alkolikliğinin sınırlarında geziniyordu. Bu üç yıl önceydi ve şimdi biraz düzelse de hâlâ kesinlikle alkole aşırı düşkün sayılırdı. Noellerdeki telefon görüşmeleri dışında, üç yıldır ailesiyle veya kardeşleriyle konuşmamıştı. Hayatı boyunca edindiği hemen hemen her arkadaşını kaybetmişti. Tüm bunların arkasındaki sebep bir kadındı. Her yıl görmek için New York'a gittiği kişi. Walt Jenkins *kendini sabote etmenin* kitabını yeniden yazmıştı.

Travmadan Kurttulanlar Derneğinin New York şubesi, her haziran ayında Manhattan'daki Time Warner binasının Ascent Lounge'ında bir araya gelirdi. Ölümü kandıran ve yaşamın diğer tarafına geçme ihtimalini mucizevi bir şekilde yenen travma kurbanlarının yıllık toplantısıydı. Hayattaydılar, evet. Ama bir zamanlar oldukları insanlardan farklıydılar. Gece, büyük oranda konuşmalar ve ödülleri, onur konukları ve seçkin kurucu üyelerin eski ve yeni hikâyelerini anlatmalarından oluşuyordu. Gecenin bir kısmı da doktorları ve hemşireleri, acil servis görevlilerini, it-faiyecileri ve hızlı düşünme ve becerileriyle hayat kurtaran diğer ilk müdahale görevlilerini onurlandırmak için ayrılmıştı.

Bu akşam her türden hayatta kalan vardı: Seksen iki yolcunun ölümüne neden olan bir uçak kazasından kurtulan tek kişi olan bir kadın; bir dağın yamacından aşağı düşerken patlamadan hemen önce yanan bir arabadan atlayan bir adam; iki hafta boyunca vahşi doğada yiyeceksiz ve neredeyse susuz kalmış bir yürüyüşçü; motosikletini büyük bir çelik topuna çeviren kazadan nasıl kurtulduğunu hâlâ kendi bile anlayamayan bir motosikletçi; ve gövdesine aldığı ve biri boynunu, diğeri kalbini parçalayan iki kurşuna rağmen sağ kurtulan federal ajan Walt Jenkins. Ameliyatını yapan cerrah ona, bu tür ateşli silah yararlanmalarının yüzde doksan dokuzunun ölümle sonuçlandığını söylemişti.

Davetli listesinde, hayatta kalanlara ek olarak, onların yaşadıklarına benzer travmalar nedeniyle sevdiklerini kaybeden aile üyeleri de vardı. Yolculardan biri hariç hepsinin öldüğü uçak

kazasının kurbanlarının aileleri. Uçurumdan aşağı yuvarlanan ve yanan arabada ölen sarhoş gencin ebeveynleri. Yürüyüş arkadaşıyla birlikte vahşi doğadan çıkamayan adamın kız kardeşi. Kayan motosikletçiyi elleri yanması pahasına enkazdan çekip alan kamyon şoförü. Walt, her yıl özellikle bu etkinlikte sadece bir kişiyi görmek için New York'a dönüyordu.

FBI'daki eski görevinden bu kadar uzakta olan Walt'un sadece bir takım elbisesi vardı. Jamaika'daki yeni hayatı için resmi kıyafet gerekli değildi ve yıllar önce taşınırken bütün ceket ve kravatlarını çöpe atmıştı. Ceketinin yakalarını omuzlarına sıkıca indirdi, kravatını düzeltti ve Ascent Lounge'ın ağır kapılarını çekip açmadan önce derin bir nefes aldı. Kapıyı açar açmaz doğrudan bara gitti.

Barmene "Ne tür romlarınız var?" diye sordu.

Genç adam, barın üzerinden bir menü kaydırды. Walt parmağını şaşırtıcı derecede geniş rom seçkisi üzerinde gezdirdi ve Mount Gay 1703'ü seçti. Barmen şeyi aldı ve Walt'a onu dudaklarına götürdüğünde mükemmel bir şekilde dengelenmiş hissettirecek buzla doldurulmuş ağır bir bardakla servis etti. Emekli maaşı Mount Gay'e her zaman yetecek kadar dolgun değildi ve parasının yetmeyeceği bir rom sipariş etmek her zaman onu endişelendirirdi. Ta ki ilk yudumu alana kadar. Elinde içkiyle barın kenarına yaslandı ve salonu inceledi. Henüz erkendi. Sunumlar ve konuşmalar henüz başlamamıştı. Onunla yüz yüze gelmeden önce bir iki bardak daha içmeyi planladı. Romundan ikinci yudumunu alırken omzunda bir elin hafif dokunuşunu hissetti.

"Walt..." dedi bir kadın.

Walt sesi hemen tanıdı. Dr. Eleanor Marshfield, onun ameliyatına girmiş olan travma cerrahıydı. Gülümseyerek döndü.

"Seni barda bulduğuma şaşırmadım." dedi Dr. Marshfield.

Walt yüzünü şakayla karışık buruşturdu, sonra romunu kaldırdı.

"Suçumu kabul ediyorum. Size de bir tane ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Nöbetteyim."

Walt başını salladı. Kadın, hayatını trajedileri bekleyerek geçiren birisiydi -araba kazalarını ve ateşli silah yaralanmalarını. Çok zorlu bir yaşam. Walt onunla karşılaşmaktan memnundu. Hayatını kurtarmıştı.

"Nasılsın, Walt?"

"İyi." Walt başını aşağı yukarı salladı. "Oldukça iyi."

"İşler nasıl?"

"Ben... artık çalışmıyorum."

Dr. Marshfield kaşlarını kaldırdı ve alnını buruşturdu. "Bunun geçici bir şey olduğunu sanıyordum."

Walt gülümsedi. "Ben de. Ama sanırım FBI'da yazılı olmayan bir kural var, bir ajan kalbinden iki kurşun yedikten sonra artık hizmetlerine gerek duyulmuyor."

"Sadece biri kalbine isabet etmişti. Diğeri ise boynuna. İyi bir cerrahım ama o kadar da *iyi* değilim."

"Düzelttiğin için teşekkürler."

"Emekli bir adam olarak boş zamanında nelerle meşgulsün?"

Rom, sörf, suçluluk ve pişmanlık.

"Emeklilik konusunu henüz tam olarak çözemedim." dedi sonunda. "Ama üzerinde çalışıyorum."

"Gençsin. Önünde uzun bir hayat var."

Walt endişelendiği şeyin tam olarak da bu olduğunu söyleme zahmetine girmedii.

Dr. Marshfield'm telefonu titredi ve ekrana baktı. "Daha uzun kalmayı umuyordum. Geçmişteki hastalarımın birkaçıyla konuşabildim, ama koşarak hastaneye gitmem gerekiyor. Seni görmek harikaydı, Walt. İyi olmana sevindim."

"Teşekkürler, doktor. Beni bulduğuna sevindim."

Güldü. "Gelecek yıl görüşürüz?"

"Eğer hâlâ yaşıyorsam."

"Yaşayacaksın. Sadece daha fazla kurşunla karşılaşma. Ve belki alkolü de biraz ağırdan alabilirsin."

Kalabalığı taramaya geri dönmenden önce onun gidişini izledi ve romundan bir yudum aldı. Otuz dakika boyunca gözleri onu aradı, birkaç kez yanıldığı da oldu, o sandığı bazı kadınların

yüzlerini dönmeleriyle yabancı yüzler görerek hayal kırıklığına uğradı. Bir rom daha sipariş etti.

"Çılgın Walt Jenkins!"

Walt soluna baktı. Gördüğü yüz onun uzak geçmişindendi. Scott Sherwood, doksanlarda New York Eyaleti Suç Soruşturma Bürosu için çalışırken şubenin başındaydı.

"Scott?" Walt başını salladı ve gülümsedi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bir arkadaşım ile geldim. Manevi desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi ama kapıdan girdiğimiz andan beri ona yardım eden doktorlar ve hemşirelerle konuşuyor. Barda seni görene kadar sıkıntıdan patlamak üzereydim. Lanet olsun! Ne kadar oldu?"

"Bilmiyorum. Yirmi yıl?"

"O kadar uzun oldu mu ya?" diyerek Scott başını salladı. "Neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yaptığım söylenemez."

"Son birkaç yıldır senden hiç haber almadık. Eski arkadaşım Walt Jenkins'i soruyorum ama kimse bir şey bilmiyor."

"Evet, işlerin dışında kaldım. Kendimi toparlamak için New York'tan ayrılmam gerektiğini hissettim. Geri dönüş yolumu bir türlü bulamıyordum."

"Sana ulaşmayı birkaç kez denediğimi biliyorsun... bilirsin. Sen vurulduktan sonra."

"Bunu biliyorum, Scott ve teşekkür ederim. Sana hiç geri dönemediğim için üzgünüm. Benim için tuhaf bir zamandı. Kahretsin, birçok kişiye geri dönemedim. Ama aradığımı biliyorum. Benim için anlamı büyüktü. Sana ve diğerlerine haber vermediğim için de kendimi bok gibi hissediyorum."

"Boş ver." dedi Scott, kafasını sallayarak. "Yaşadıklarını sadece tahmin edebiliyorum. Sadece durumunu duyduğumu ve aklımda olduğunu bilmeni istedim, hepsi bu. Şube'deki herkes seni düşünüyordu."

Walt arkasındaki barı işaret etti. "Sana bir içki ısmarlamama izin ver."

Scott başını salladı. "Elbette. Cin tonik."

Walt barmene sipariş verdi ve içkiyi alıp Scott'a uzattı

"Eski dostlara!" dedi Scott, bardağını alıp Walt'a doğru uzatarak.

Walt gülümsedi. "Eski dostlara."

"Ee, n'apıyorsun? Tanrı biliyor ya, gördüğüm herkese sordum. Sana ne olduğunu kimse bilmiyor."

Walt gülümsedi. "Heyecan verici bir şey yok. Bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyordu, o yüzden ben de çıktım."

"Nereye gittin?"

Walt cevap vermeden önce durakladı. "Ah, aslında Jamaika'ya gittim. Bir ya da iki ay süreceğini düşündüm. Görünen o ki, tahminimden daha uzun sürdü."

"Jamaika mı?"

Walt başını salladı. "Negril, Batı Yakası'nda."

"Aruba'dan ötesini bilmem. Ve ne? Hayatının geri kalanını kumsalda oturarak mı geçireceksin?"

"Pek emin değilim. Büro bana güzel bir emekli maaşı verdi ve şu anda kesin bir planım yok."

"Hayatın güzel gibi. İyi olduğunu gördüğüme sevindim, Walt."

Walt gülümsedi ve tekrar başını salladı. Scott Sherwood'un omzunun üzerinden ve kalabalığın arasından sonunda onu gördü. Bakmamıştı ama bir şekilde bakışları ona çevrilmişti. Biriyle konuşuyordu ve güldüğünü görmek, zaman zaman varolan yara dokusundan ama çoğunlukla ona duyduğu özleminden ağrıyan, kalbine rahatlık hissi vermişti.

"Scott..." dedi Walt, eski dostuna bakmak için bakışlarını ondan ayırarak. "Seni görmek gerçekten güzeldi dostum. Sözünü kesmek istemem ama burada olduğunu fark ettiğim biriyle konuşmam gerekiyor."

"Elbette. İçki için teşekkürler. Ben de seni gördüğüme sevindim. Jamaika, ha?"

Walt gülümsedi. "Her zaman beklerim. Fazladan bir odam var."

"Ciddi misin?"

Walt, onunla konuşmak için bir aciliyet sezerek kalabalığa baktı. Sanki bir an daha gecikirse konuşma şansını elinden kaçıracaktı gibi hissetti. Scott Sherwood'a baktı.

"Elbette ciddiym."

Scott içkisini bara koydu ve telefonuna uzandı. "Numaranı alayım. Belki teklifini kabul etmek için seni ararım."

Walt sabırsızca gülümsedi. Cep telefonu numarasını söyledi.

"Aradığımda cevap versen iyi olur."

Walt arkadaşının omzuna hafif bir yumruk attı. "Emin ol. Seni görmek iyi geldi, Scott."

Walt döndü ve kalabalığın arasından geçti. Varlığını hissetmiş gibiydi çünkü tam yaklaşıırken o da döndü. Hemen gülümsedi. Bir an birbirlerine baktılar ve o anda salondaki diğer herkes kaybolmuş gibiydi. Hiçbir şey söylemeden aralarında çok şey konuşuyor gibiydiler.

Sonunda kadın uzandı ve kollarını onun boynuna doladı.

Walt ona sıkıca sarıldı.

"Merhaba, Meghan."

"Tanrım, seni görmek ne güzel." diye fısıldadı kulağına.

Walt'un söylemek istediği binlerce şey vardı. Prova ettiği binlerce şey vardı. Onu son gördüğü geçen yıldan beri her gün düşündüğü şeyler. Onu üç yıl önce olduğu kadar şimdi de seviyordu. Onu daha önce hiç kimseyi özlemediği kadar özlemişti. Evren daha az acımasız bir yer olsaydı, birbirleriyle daha erken tanışırlardı. Karayipler'de bir adada sefil bir hayat sürmeyi ona olan aşkı azaldığı için değil, sevdiği ama birlikte olamadığı kadınla aynı şehirde yaşamamanın verdiği imkânsızlık hissi yüzünden tercih etmişti.

Yine de Walt bunların hiçbirini söylemedi. Sadece gözlerini kapadı ve onu sıkıca tuttu, kalbinin onunkiyle birlikte çarptığını hissetti.

BÖLÜM 10

Sister Bay, WI 18 Haziran 2021, Cuma

BİRİSİ ONA CLAIRE DEMEYELİ YILLAR OLMUŞTU. Aslında uzun zamandır başka hiç kimse ondan Avery Mason'dan başka birisiymiş gibi bahsetmemişti. Geçmiş silip başka biri olmanın gerçekten mümkün olup olmadığını merak etti. Bilinçaltında derinlere kök salmış çocukluk anıları ona öyle olmadığını söylüyordu. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, onun bir parçası her zaman Claire Montgomery olacaktı. Connie Clarkson'a bağlı olan kısmının bundan başka bir kimliği yoktu.

Claire Avery Montgomery ismiyle doğmuştu, yasal olarak adını Avery Mason olarak değiştirmemişti, ancak yirmi sekiz yaşındayken *LA Times* için yazdığı ilk makalenin imzasında bu takma adı kullanmıştı. Kısa olsun istemişti. Sebebi sadece kısa olmasını istemesi değildi, babasının Amerikan tarihindeki en büyük Ponzi planlarından biriyle suçlanması da başka bir sebepti. İsim değişikliği, hukuk fakültesini bitirdikten ve ailesinin kötü şöhretinden kaçmaya çalıştıktan sonra yapılmış stratejik bir hamleydi. Garth Montgomery'nin kızı olmak, hukuk kariyerini başlamadan bitirmişti. Amerika'nın en büyük hırsızlarından birinin kızının suçluları dürüstçe takip edeceğine kimse güvenemezdi, bu yüzden avukatlığı denememişti bile. İşe yaramaz bir hukuk diploması ve silmeye çalıştığı bir aile bağı ile New York'tan kaçtı ve Güney Kaliforniya'ya yerleşti. *Los Angeles Times*'ta köşe yazarı

olarak bir iş bulmak için gazetecilik lisans derecesini kullandı. Çok az maaş alıyordu ve geride bıraktığı hayattan çok farklı bir hayat sürüyordu. New York'ta bir milyarderin kızı ve ömür boyu finansal bağımsızlık içinde yaşaması için kurulmuş bir vakıf fonunun sahibiyken, LA'e indiğinde hiçbir şeyi yoktu ve hayatında ilk kez kendi başının çaresine bakma ihtiyacı duyuyordu.

Times'ta işe başladıktan kısa bir süre sonra, Florida'daki kayıp bir çocuğun hikâyesine rastladı. Yazdığı makale ulusal çapta popüler oldu ve araştırması Mack Carter'ın dikkatini çekti. Avery Mason olarak, hikâyeyi anlatması için *American Events*'e konuk olarak katılması istendi ve bu da üç bölümlük bir özel bölümle sonuçlandı. Son iki saatlik bölüm, Avery'nin dramatik görüntülerini ve ardından büyükannenin evinin arkasındaki bir kulübede rahatsız edici keşifleri yapan polise eşlik eden *American Events* kameralarını içeriyordu. Mack Carter, Avery'nin araştırmacı içgüdülerinden o kadar etkilenmişti ki, o yıl birkaç kez programa yeniden katılmasını istedi. O sırada sadece yirmi dokuz yaşındaydı. Sık sık misafir araştırmacı olarak programa dâhil olması, zamanla düzenli bir göreve dönüştü. Aldığı reytingler genç gazetecinin popülerliğini kanıtlıyordu. Katkıda bulunduğu iki yılın sonunda, programa yardımcı sunucu olarak kalıcı olarak katılması istendi. Mack Carter öldüğünde ise kendini hiç beklemediği bir anda Amerika'nın en uzun süredir devam eden haber programlarından birinin yeni yüzü olarak buldu. Görünüşte, Avery Mason, önu tamamıyla açık, başarılı bir gazeteciydi. Aslında, bu kadar dikkatin geçmişine ışık tutacağı ve onu Manhattan Hırsızı babası Garth Montgomery ile ilişkilendireceği korkusunu yaşayan gergin bir enkazdı.

1990'lar ve 2000'ler boyunca Montgomery ailesi Amerikan Rüyası'nın bir simgesi olmuştu; çalışkan bir aile, azim ve kararlılıkla toplumun üst kademelerine ulaşmıştı. Garth Montgomery, bankalara, finans kurumlarına ve çok zengin kişilere menkul kıymet aracılık ve yatırım danışmanlığı hizmetleri sunan New York merkezli bir riskten korunma fonu olan Montgomery Investment Services'i 1986'da kurmuştu. Ülkenin en zengin insanların bazılarının portföylerini yönetmek, dünyanın en büyük

şirketlerinden bazılarına danışmanlık yapmak, Amerika'nın en büyük sendikaları için emeklilik fonlarını denetlemek ve etkili üniversitelerin bağışlarını kontrol etmekle geçen otuz yılın ardından, firma 50 milyar dolarlık bir varlığı yönetiyordu. Müşterilerine milyonlar kazandıran iyi yönetilen küresel bir fona benziyordu. Gerçekte, uzun vadeli yatırımcılara yeni yatırımcıların mevduatlarından gelen nakit akışıyla inanılmaz getiriler ödeyen devasa bir Ponzi planıydı. Devrilmeyi bekleyen iskambilden bir ev gibiydi ve sonunda çarpıcı bir şekilde devrildi.

Adli muhasebeciler, otuz milyar dolardan fazla bir tutarın buharlaştığını ve Garth Montgomery'nin jet sosyete yaşam tarzıyla çarçur edildiğini belirledi. Şirketin "varlıklarının" geri kalanı inanılmazdı ama kayıtlar o kadar karışık ve iyi gizlenmişti ki federaller nihayet onları ele geçirdiğinde her şey neredeyse bitmişti. Federal suçlamalar Claire Montgomery hukuk fakültesini bitirdikten sonraki yaz başlamıştı ve gözünün önüne hâlâ federal ajanların ailesinin Manhattan'daki çatı katının kapısından içeri girip babasını pijamalarıyla yatağından çekip aldıkları anlar geliyordu. Binanın önüne park etmiş bekleyen ekip arabasına kelepçe takarak götürmüşlerdi. Sokaktaki elleri kelepçeli hâli tüm dünyada manşet olmuştu. Fotoğrafları her gazetenin birinci sayfasında yer almış ve video görüntüleri her haber programında dakikalarca gösterilmişti. Herhangi bir arama motoruna *Garth Montgomery* adını yazdığınızda ortaya çıkan ilk resim, pijama giymiş, elleri arkasından kelepçeli ve bir sürü federal ajan tarafından binadan çıkarılan babasının resmiydi.

Konunun vehameti kendisine sonrasında anlatılmış olmasına rağmen, *House of Cards*'ın (FBI'nin Montgomery Yatırım Hizmetleri'ni çökerten operasyonun adı) ayrıntıları ortaya çıktığında, durumun korkunçluğuna hâlâ inanamıyordu. Babasının kötü adam olarak başrolünde olduğu bir korku filmi izlemek gibiydi. Eğer iddialar doğruysa ve babası da doğru olduğunu biliyorsa, bu, babasının dolandırıcılık yaparak binlerce insanı hayat birikimlerinden, birçok mavi yakalı işçiye emekliliğinden ve bir sürü üniversiteyi onlarca yıldır toplanan bağışlardan mahrum ettiği anlamına geliyordu. İddialar, Montgomery ailesinin hem ahlaki

hem de maddi açıdan bir serap olduğu anlamına geliyordu. Sahip oldukları her şey açgözlülük ve aldatmacayla kirlenmişti, çatı katı, Hamptons'taki malikâne, Aspen'deki villa, St. Barts'taki sahil evi, arabalar, jet, onun vakıf fonu. Skandalın ortaya çıkmasından bir yıl önceki yaz batan görkemli yelkenlisi *Claire-Voyance* bile, haksız kazanılmış paralardan gelmişti. Ama sadece bir yanılsama olan şeyler fiziksel olanlar değildi, onların mutlu bir aile oldukları da kocaman bir yalandı.

Belki de mali dolandırıcılıktan daha kötüsü, babasının mahkumiyetinin ardından ortaya çıkan gönül ilişkileriydi. Garth Montgomery'nin metresi olduğu ortaya çıkmıştı. Babasının on yıldan fazla bir süredir birlikte olduğu kırk yaşında bir kadının tüm yaşam tarzı Garth Montgomery ve çaldığı para tarafından finanse edilmişti. İlişki Avery'nin gençlik yıllarına kadar uzanıyordu ve bir anda babasının sürekli geç saatlere kadar çalıştığı geceler ve sık iş gezileri mantıklı hâle gelmişti. Avery ve erkek kardeşinin her yaz Wisconsin'e gönderildiği fikri bile aldatmayla lekelenmişti. Babasının ikili yaşamının açığa çıkmasının, aile üzerinde tüm yaşamlarının bir fantezi olduğunu bilmekten daha derin etkisi olmuştu. Sevdiği adamla kurduğuna inandığı hayatın tamamen yıkılması annesini mahvetti. Annette Montgomery henüz altmış iki yaşındayken, federal ajanların sabahın erken saatlerinde kocasını yatağından çekip almalarından sadece sekiz ay sonra, kalp krizi geçirdi. Avery, kronik ve tespit edilemeyen koroner arter hastalığını ortaya çıkaran bir otopsiye rağmen, gerçek ölüm nedeninin hep babasının ihaneti olduğunu düşündü. Babasına karşı hissettiği tiksintiyi bu hastalıklı düşünce körüklemeye devam etti. Annesinin ölümü, katlanılması gereken başka bir trajedi olmasına rağmen, annesinin Amerika'nın en nefret edilen adamlarından birinin karısı olmanın getirdiği damgaya katlanmak zorunda kalmayacağını bilmek biraz huzur veriyordu.

Sonra, acı ve öfkenin yerini mantık aldı. Claire Montgomery'nin yirmi sekiz yıldır yaşadığı hayat sona ermişti. Hayatta kalmak ancak mevcut kendini yeniden oluşturmakla mümkündü. O da öyle yaptı ve Avery Mason doğdu.

BÖLÜM 11

Sister Bay, WI 19 Haziran 2021, Cumartesi

AVERY, AKŞAMI CONNIE CLARKSON'IN EVİNDE ŞARAP içip sohbet ederek geçirdi. Günün erken saatlerinde araziye gezdi, her yaz kaldığı kulübeyi ziyaret etti, rıhtımda yürüdü ve yazı geçiren öğrencilerle konuştu. Akşam, o ve Connie, geçen yıl birbirlerini son kez görmelerinden bu yana hikâyelerini ve hayatlarında öne çıkan olayları paylaştılar. Avery okulu sordu. Kayıtlar doluydu ve bekleme listesi uzundu. Okul hayatta kalacaktı. Connie başaracaktı. Bugün her şey eskisi gibi değildi ama Connie idare ediyordu. Kadın, olanlar hakkında kin besliyorsa da bunu asla göstermemişti.

Garth Montgomery'nin kendisine bir yatırım fırsatıyla yaklaşmasını sağlayan, elbette Connie'nin Montgomery çocuklarıyla olan bağlantısı ve Sister Bay'de geçirdikleri birçok yaz oldu. Connie, ilk başta iki eski öğrencisinin babasıyla iş hayatında bu kadar yakın bir ilişki kurmakta tereddüt etti, ama sonunda düzgün konuşan finans sihirbazına teslim oldu. Connie için böylesine ünlü bir firmaya yatırım yapmanın pek çok faydası vardı. Garth Montgomery, onun için yorulmadan çalışmaya ve Montgomery Yatırım Hizmetleri'nde çok yaygın olan getirileri yakalamaya söz verdi. Firmanın asgari yatırımlar konusunda katı kuralları vardı, ancak Bay Montgomery, bu kadar yakın bir aile dostu için kuralları esnetmeye istekliydi. Connie, hayatı boyunca 2 milyon dolar biriktirmiş ve her kuruşunu Avery'nin babasına devretmiş ve

Garth Montgomery beş yıl içinde parayı ikiye katlayacağına emin vermişti.

Federaller bir yıl sonra Montgomery Yatırım Hizmetleri'nin ön kapısını çaldılar. Bunu, hesapların dondurulması ve varlıklara el konulması gibi arama emirleri izledi. Ortalık sakinleştğinde, Garth Montgomery'nin diğer tüm müşterileri gibi, Connie Clark, son da parasının yok olduğunu öğrendi. Ayrıntılı hesaplamalar, fonun büyük bir kısmının karşılayamayacağı aşırı yüksek getiriler nedeniyle uzun vadeli yatırımcılara ödendiğini gösterdi. Paranın bir kısmı, insanların Amerikan Rüyası hayallerini soyan bir milyarderin müsrif yaşam tarzıyla kesinlikle çarçur edilmişti. Garth Montgomery, Connie'ye her şeyi vaat etmiş ama ona hiçbir şey bırakmamıştı.

Konuşmaları sonunda Garth Montgomery'den uzaklaştı ve Avery'nin annesinin ölümüne geldi. Connie, Avery'nin ikinci annesi gibiydi, bu yüzden Avery'nin içini bu kadına dökmesi doğaldı. Ve sonra, her zaman olduğu gibi, konuşma Avery'nin erkek kardeşine geldi. Ne de olsa Christopher, yıllar boyunca Connie'nin en sevdiği öğrencisi olmuştu.

Ancak o gece, Avery sessizce Connie'nin misafir odasına geçtikten sonra, düşünceleri tekrar babasına döndü. Savcılığın, Garth Montgomery'nin kaçma riskinin tam tanımı olduğu yönündeki iddiasına rağmen, babası kefaletini ödemiş ve sonra da ortadan kaybolmuştu. Federaller, pasaportunu teslim ettiği ve tüm mal varlığı dondurulduğu için fazla uzaklaşmadığından şüpheleniyorlardı. Meksika, muhtemelen, ancak Güney Amerika da göz ardı edilemezdi. Avrupa ve Avustralya'da görüldüğüne dair bazı bilgiler de gelmişti. Kesin olarak bildikleri tek şey, son üç buçuk yıldır saklanacak kadar uzağa gittiği idi.

Federaller, o yıllarda Avery ile defalarca konuşmuş ve ona babasının nerede olduğunu sormuştu. Onlara hep aynı şeyi söylemişti: Babasının nerede saklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu, onu bulmakla ilgilenmiyordu ve o gittiği için mutluydu. Ve bu her zaman gerçek olmuştu. Sonra o kartpostal geldi ve her şeyi değiştirdi.

Pazar sabahı Avery ve Connie, Connie'nin rıhtımında demirlemiş olan Moorings 35.2'yle yelken açtılar. Avery, Beneteau tarafından inşa edilen teknenin sağlam, iyi tasarlanmış ve ustalıklarla yapılmış olduğunu biliyordu. Bu yine de onu her ayrıntıyı titizlikle incelemekten alıkoymadı. Sabahın yedisinde, dümende Connie'yle birlikte düz bir satıhta ilerliyorlardı. Connie Clarkson'un tutkusu, hayatının birikimlerini kaybettikten sonra bile asla sönmemişti. Kadın denize açılmak için yaşayanlardandı. Avery'nin Santa Monica'ya demirlediği ve neredeyse her hafta sonu yelken açtığı otuz beş metrelik bir Catalina'sı vardı. Buna rağmen, sanki yıllardır denize açılmamış gibi eski akıl hocasından talimat aldı. Geri dönmeden önce Washington Adası'na ulaştılar. Balon yelken vardıkları sırada çılgınca kanat çırpı ve yeni rotalarına döndüklerinde tekrar doldu. Tekne on beş derece yana yatarken, ikisi de arkalarına yaslanıp yolculuğun tadını çıkardılar. Son birkaç yılda Avery, acı ve hayal kırıklığının Connie'yi açık bir şekilde etkilediğini görmüştü. Ama bugün, bu özel yelkenlinin dümeninde otururken Avery, Connie'nin gözlerine gençlik yıllarından hatırladığı ışıltının geri döndüğünü gördü.

Öğleden sonra Avery, Range Rover'ına geri döndü ve tekrar yola çıktı, vedadan sonra gözleri kıpkırmızıydı ve yanıyordu. Beş saat sonra, Chicago'ya vardığında Dan Ryan Otoyolu'ndaki trafikle mücadele etmek zorunda kaldı. Indiana'yı geçip Ohio'ya varıp otel aramaya başladığında ise hava kararmıştı. Yolculuğunun ilk durağı geride kalmıştı, Connie Clarkson'm evine her sene yaptığı *kutsal* yolculuk. Avery, New York'a varmadan önce bir tam gün daha araba kullanacaktı. Orada, İkiz Kuleler'in yıkılmasından yirmi yıl sonra tespit edilen bir 11 Eylül kurbanının hikâyesini takip edecekti. Ama gerçekte, başka bir şeyin peşinde olacaktı.

Arabayı sürerken kartpostal yanındaki yolcu koltuğunda duruyordu. Üzerinde sonbahar yapraklarıyla çevrili ahşap bir kulübenin görüntüsü olan kartpostalın arkasında bir el yazısı vardı. Avery, el yazısını kartpostalı posta kutusundan çıkardığı anda tanıdı. Kimden geldiğini anlayınca da kartı yırtmıştı. Ancak

daha sonra koşulsuz sevginin evcilleştirilemez cazibesi onu tekrar bulmuş, kızları babalarına bağlayan doğal bağ ortaya çıkmış ve onu parçaları bir araya getirmeye ve babasının sözlerini okumaya zorlamıştı. Babasının kartı onu özlediği için göndermediğini anlaması uzun sürmedi. Karısının öldüğünü bildiğini söylemek için de göndermemişti. Yardıma ihtiyacı olduğu için göndermişti.

Babasıyla temasa geçmek tehlikeli olurdu. Herhangi bir türde yardım teklif etmek tamamen aptalca bir hareketti. Bunu yapmaktan kazanacağı hiçbir şey yoktu, ama kaybedecek çok şeyi vardı. Yine de babasının kartın altına yazdığı sayılara bakmaktan kendini alamadı.

777

Ne anlama geldiklerini biliyordu ve onları görmezden gelmek için çok uğraşmıştı. Avery'ye babasının nerede olduğu hakkında sorular soran federal ajanlar yanılıyordu. Meksika ya da Güney Amerika'da değildi. Avrupa ya da Avustralya'ya kadar da gide-memişti. Tam burada, Birleşik Devletler'deydi ve Avery nerede olduğunu tam olarak biliyordu.

BÖLÜM 12

Manhattan, NY 22 Haziran 2021, Salı

BİR HAFTALIK SEYAHATİNDEN BİTKİN DÜŞEN VE Connie Clarkson'ı görmenin duygusal sarsıntısından kurtulan Avery, yolculuğun stresini atmak için günü dinlenerek geçirdi. Ama şimdi kendini gençleşmiş hissederek, zihnini boşaltmak için işinin onu oyalamasına ihtiyacı vardı. Bilgi toplamak ve bir hikâyeyi kovalamak için New York'a gelmişti. Bu geceki görüşmesi, bu hikâyenin gücünü test etmesini sağlayacaktı. Avery, kulelerin yıkılmasından yirmi yıl sonra bir 11 Eylül kurbanının kimliğinin tespit edilmesinin büyüleyici olduğuna inanıyordu. Ayrıntılar kulağa geldiği kadar ilginç çıkarsa, Avery bu fikri yapımcılarına sunacak ve 11 Eylül'ün yirminci yıl dönümüne denk gelecek bu sonbaharda prodüksiyon için röportaj kayıtları yapmasını onaylamalarını sağlayacaktı.

Akşam olunca uzun, sıcak bir duş aldı, kendini topladı ve asansörle lobiye indi ve Kips Körfezi'ne gitmek için bir taksi çağırdı. Taksi, Cask Bar'ın önüne yanaşana kadar Manhattan trafiğinde zorlukla ilerledi. Avery ücreti ödedi, kaldırımı geçti ve bara girdi. İçerideki uzun maun barda oturdu ve bir Tito's ve soda sipariş etti. Saat 19.30'da saatini kontrol etti, gözünü kapıdan ayırmıyordu. İçkisinin yarısına geldiğinde Avery, uzun boylu bir kadının kapıdan girdiğini gördü ve onu hemen tanıdı.

Dr. Livia Cutty, New York Adli Tıp Kurumunu devralmadan önce ihtisasını ve zorunlu hizmetini Kuzey Carolina'da

tamamlanmıştı. Kuzey Carolina'daki görevini, sınırdaki eyaletlerden gelen rahatsız edici bir kayıp kadın vakasının çözülmesine çok yardımcı olan kanıtları keşfetmesiyle noktalamıştı. New York'a geldikten sonra, adli tıptaki uzmanlığı Karayipler'de öldürülen Amerikalı bir tıp öğrencisinin vakasının başarılı bir şekilde çözülmesine yardımcı olduğunda, televizyon tarihinin en çok izlenen gerçek suç belgesellerinden birine konu oldu. Her iki durumda da vakalara yaklaşımı ve sunduğu çözümler dünya çapında dikkat çekti. Hem ceza avukatları hem de savcılar, Livia Cutty'yi konusunda uzman yüksek profilli bir adli patolog olarak radarlarına aldılar. Ayrıca NBC ve HAP News için de tıbbi danışmanlık yapıyordu ve Avery, geçtiğimiz birkaç yıl içinde, suçla ilgili özel bölümlerin önde gelen bir patoloğun bilgisini gerektirdiği durumlarda onunla birkaç kez çalışmıştı. Avery, bu kez onun çalıştığı merkezin yaptığı son keşfi, uzun yıllardır 11 Eylül kurbanının ilk başarılı tespitini, konuşmak için onunla irtibata geçmişti.

"Livia, benimle görüşmeyi kabul ettiğin için çok teşekkürler." dedi Avery, Livia bara doğru yürürken.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Avery Mason arayacak ve ben ilgilenmeyeceğim. New York'ta ne yapıyorsun?"

"Yaz tatilindeyim ama bu haber çıktığında detayları öğrenmek için seninle konuşmam gerektiğini biliyordum."

"Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bitişik taburelere oturdular ve Livia beyaz şarap ısmarladı. "Sizin yakın zamanda yaptığınız keşif beni büyüledi." dedi Avery. "Bunun hakkında biraz bilgi almak isterim. Süreci ve keşfi sonbahardaki programımda göstermeyi umuyorum. Zamanlama tüyler ürpertici."

"Öyle..." dedi Livia. "Yirmi yıl geçti ve hâlâ Dünya Ticaret Merkezi'nden kurbanları tespit ediyoruz. İnsanın akli tutuluyor."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Biraz bahsetsene."

"Eh, açıkçası 11 Eylül sırasında New York'ta doktor değildim. Ama ön saflarda yer alan insanlardan hikâyeler duydum. Bazıları ile bugün hâlâ birlikte çalışıyoruz. Tahmin edebileceğin gibi

korkunç şevler. Kuleler çöktüğünde, can kayıpları sadece trajik değil, aynı zamanda yıkıcıydı. Korkunçtu, hatta. Enkazdan tamamen sağlam çok az ceset çıkarıldı. Çoğunlukla bulunanlar vücut parçalarıydı. Bu yüzden kurbanları tanımlamak çok zorlu bir işti. Kurtarılan birçok vücut parçası, onları bir araya getiremeyecek kadar ağır hasarlıydı, bu yüzden her birinin tanımlanması gerekiyordu. Cesetlerin çoğu feci şekilde yandığından, olağan teşhis yöntemlerini kullanmak -dövme, doğum lekesi veya diğer ayırt edici özellikleri bulmak- imkânsızdı. Bunun yerine, DNA'ya güvenmek zorundaydık. Diş kayıtları bazı durumlarda yardımcı oldu. Ancak diş kimliğine ve DNA analizine güvenmenin sınırları var. Bu yöntemlerin başarısı, ailelerin diş kayıtlarını ve yakınlarının ya da kendilerinin DNA örneklerini bir tıbbi kuruluşla paylaşmasma bağlı. Bu gece burada otururken, çoğu kemik parçası olan yirmi binin üzerinde kalıntının henüz kimliği tespit edilememiş durumda. Bu kalıntıların bir kısmından DNA çıkardık ama eşleştirecek hiçbir şeyimiz yok."

"Aileler hiç referans DNA örneği vermediği için mi?"

"Evet."

"Ya yirmi bin kalıntının geri kalanı?"

"Yakın zamana kadar," dedi Livia, "onlardan DNA çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Ve unutma, binlerce kemik parçasından bahsediyoruz. Matematik basit. Kuleler çöktüğünde üç bine yakın insan öldü. Tanımlamamız gereken yirmi binden fazla örneğimiz var. Ve bu örneklerin çoğu muhtemelen aynı kurbanlara ait. Bazen, DNA'yı kemikten çıkarırız ve kalıntıların önceden tanımlanmış bir kurbanı ait olduğunu fark ederiz. Listedeki kontrol edip devam ediyoruz. Ancak kemik parçalarının çoğu o kadar kötü yanmış durumda ki, DNA'ları neredeyse tamamen yok olmuş."

"Ta ki siz bu yeni teknolojiyi geliştirene kadar."

"Doğru. Ve keşke onu geliştirmenin başarısı tek başıma benim olsaydı ama değil. Tanımlama sürecine yalnızca ikincil olarak dâhilim. Tüm prosedür, bilim insanları ve teknisyenlerden oluşan ekibiyle birlikte her gün 11 Eylül projesinde yorulmadan çalışan Dr. Arthur Trudeau tarafından gerçekleştiriliyor."

“Süreçten bahset. Yine, yazın daha sonra tekrar gelmeyi ve seninle planlı olarak kamera önünde röportaj yapmayı umuyorum. Dr. Trudeau ile de.”

Livia başını salladı. “Bu kesinlikle ayarlanabilir. Ben de bu keşfi büyüleyici buluyorum. Aslında çalışma prensibi basit. Tipik olarak, DNA’yı kemikten çıkarmak basittir. Kemik hücrelerini elde etmek için kemiğin yüzeyinden bir küçük bir parça kazınır. DNA daha sonra hücre duvarını parçalayan ve DNA’nın ortaya çıkmasına izin veren enzimler olan EDTA ve proteinaz K kullanılarak bu hücrelerden ekstrakte edilir. Nasıl çalıştığının kimyasını öğrenmek istiyorsan, bir gün seve seve gösterebilirim.”

Avery başını salladı. “Hayır, teşekkürler. O noktaya geldiğimizde süreci daha kolay açıklamanın bir yolunu bulacağız. Şimdilik, bunun için senin sözün yeterli. Sen öyle diyorsan bu basit bir işlem demek ki.”

Livia gülümsedi. “Klasik yöntem veya altın standart. Ülke çapındaki suç laboratuvarlarında her gün yapılır. Ama Sıfır Noktası’ndan toplanan kemiklerin çoğu, yüzeyden DNA çıkarılamayacak kadar kötü yanmıştı. Hatırlarsan, jet yakıtı yüz saatten fazla bir süre iki bin derecede yandı. Cesetlerin bazıları muhtemelen tamamen kül olana kadar yandı. Ancak bulunan kalıntılar, kimlik tespiti için New York merkezimize getirildi. Hemen teşhis edilemeyen kalıntılar, daha sonra analiz edilmek üzere saklandı ve korundu. Bu analiz yıllardır devam ediyor ve yirmi yıl sonra bugün hâlâ yapıyor. Bu en son teknik, kemiğin neredeyse küle dönüşecek şekilde toz hâline getirilmesi ve ardından kemiğin en iç kısmından, yani zarar verici alevlerden en uzak olan bölgeden kalıntının alınması ve orada bulduğumuz hücrelerden DNA’nın çıkarılmasıyla ilgili yeni bir süreci içeriyor. Oldukça etkili olduğu kanıtlandı. Bu yöntemle daha birçok kimliğin belirleneceği konusunda iyimseriz.”

“Büyüleyici.” dedi Avery. “Ya kimliği tespit edilen kurbanın ailesi? Keşif onlara nasıl sunuluyor?”

“Bize DNA örnekleri sağlayan her aile için bir protokol var. Önce bir telefon görüşmesi yapılıyor, ardından yüz yüze bir ziyaret planlanıyor.”

“Ziyaretleri sen mi yapıyorsun?”

"Hayır. Bu, Dr. Trudeau'nun işi."

"Son yapılan kimlik tespiti. Victoria Ford adında bir kadına aitti." dedi Avery. "Bana onun veya ailesinin hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Ben sadece Dr. Trudeau'nun bana söylediği kadarını biliyorum. Kurbanın ebeveynleri artık yaşamıyormuş. Evliymiş ama çocuğu yokmuş. Kocası yeniden evlenmiş, bu yüzden kız kardeşi yaşayan tek akrabası. Dr. Trudeau'nun görüştüğü kişi de oydu."

"Adı neymiş? Kurbanın kız kardeşinin?"

Livia başını salladı. "Adı yayınlandı, bu yüzden onu seninle paylaşabilirim. Emma Kind. Burada, New York'ta yaşıyor. Hatırladığım kadarıyla Catskill Dağları'nın yakınında."

"Tamam." dedi Avery. "Yani yapım ekibimi bu yaz daha sonra suç laboratuvarına davet edecek misin?"

"Size dünyanın en büyük suç laboratuvarını ve bu son tanımlamanın yapıldığı kemik inceleme laboratuvarını gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Harika. Tarihleri ayarlayıp seninle temasa geçeceğim."

"Seni görmek harikaydı, Avery."

"Seni de Livia. Tekrar teşekkürler."

"Bu arada minivan bölümünü seyrettim. İnanılmazdın."

"Teşekkürler. Biraz gösterişliydi ama biliyorsun, reytingler benim dünyama hükmediyor. Bu hikâye de bence çok büyük bir izleyici çekme gücüne sahip ama daha kişisel bir şekilde. Hepimiz farklı şekillerde 11 Eylül'e bağlıyız. Yaşananları televizyonda izlediğimizde nerede olduğumuzu hepimiz hatırlıyoruz. Bu hikâyeyi en doğru şekilde ele almak istiyorum."

"Yapacağını biliyorum. Peki sıradaki ne?"

Avery omuz silkti. "Emma Kind'i bulmak ve kız kardeşi hakkında konuşmak isteyip istemediğini görmek için Catskills'e gideceğim."

Avery ertesi günü Victoria Ford'u tanıyan insanları bulmak için tanıdığı herkesi telefonla arayıp edinebileceği her türlü bilgiye ulaşmak için geçirdi. New York'taki varlığının veya Victoria Ford'a olan ilgisinin bu kadar dikkat çekeceğini bilmiyordu.

BÖLÜM 13

Negril, Jamaika 23 Haziran 2021, Çarşamba

RICK'S CAFÉ, JAMAİKA'NIN BATI YAKASI'NDAKİ kayalıklara inşa edilmiş popüler bir bardı. Bu öğleden sonra, yılın her günü olduğu gibi, meyveli kokteyller içen ve Karayip Denizi'ne bakan mayolu turist kalabalığıyla doluydu. Dış mekândaki oturma alanı, turkuaz suyun on iki metre yukarısındaki uçurumun kenarındaydı ve uçurumun dik inişinden bel yüksekliğinde bir taş duvarla ayrılmıştı. Kayalara oyulmuş merdivenler, kafe-de öğle yemeği yiyen güneşten yanmış tatilcilere gölge sağlayan şemsiyelerin bulunduğu terasa çıkıyordu. Kayalığın içindeki koy popüler noktalara giden ve sarhoş turistlere kış taraflarındaki su kaydıracağından okyanusa atlama imkânı veren katamaranlara erişim sağlıyordu. Uçurumun kenarından tırmanan merdivenler susamış müşterileri kafenin açık hava barına götürüyordu.

Walt Jenkins, bir palmiye ağacının yapraklarıyla gölgelenen barın köşesine oturdu ve okyanusa baktı. Önündeki barda bir bardak Hampden Estates romu duruyordu, yavaş eriyen buz 60 derecelik içkiyi yumuşatıyordu. Sevdiği kadınla yüz yüze geldiği New York gezisinin sersemliğini hâlâ üzerinden atamamıştı ama tek alışkanlığı olan Jamaika romuna son birkaç gündür yeniden kavuşmuştu. Adadaki birçok arkadaşının yaptığı gibi hiç esrar ya da ibuprofenden daha güçlü bir hap içmemişti. Rom, hayatın ona attığı her türlü kazığın ve yaşattığı derdin panzehiriydi. İyi

günde ve kötü günde içerdi ve her durumda rom onu farklı etkilerdi. Ancak bu sefer, bütün çabasına rağmen, rom her zamanki yatıştırıcı etkisini göstermiyordu.

Meghan Cobb aklından çıkmıyordu. Onu hâlâ seviyor olmasına rağmen, Walt bir yanının da ondan nefret ettiği basit gerçeğinden dolayı onun yanında olamayacağını biliyordu. Hampden Estates'inden bir yudum aldı, okyanusa baktı ve New York'tan döndükten sonraki günlerde her zaman yaptığı gibi evrene lanet okudu. Sonra zihninin onunla tanıştığı güne gitmesine izin verdi.

Walt Jenkins, başından geçen iki boşanmanın sonunda çocuğu olmadan kırklı yaşlarına gelmiş ve artık karşısına çıkacak mükemmel hayatı aramayı bırakmıştı. FBI kariyerinde on yıldan fazla bir süreyi geride bırakmıştı, dünyadaki konumundan memnundu, hayatının ortasına yaklaşıyordu ve hiç çocuğu olmamış ve şimdi kendini çoğunlukla yalnız bulan bir adamın normal pişmanlıklarını taşıyordu. Adirondack Dağları'ndan geçerken düşünceleri bunlardı. Uzun 4 Temmuz hafta sonuna birkaç tatil günü daha ekleyerek tepelerde bir kulübe kiralamış ve birkaç gün boyunca sessiz bir yerde yalnız kalmanın tadını çıkarmak istemişti. Biftek ve bira almak için şehre gidiyordu ki tepenin sırtında bir araç gördü. Yolcu tarafına doğru bariz bir şekilde eğikti, bu da lastiğin patladığını gösteriyordu. Walt, geçmişinde bir devriye memuru olduğundan çok daha uzun süredir bir FBI ajanı olmasına rağmen, bozuk bir araç gördüğünde psikolojisi sonsuza kadar zorunluluk duygusu taşıyacak tiplerdendi.

Araç sırta çekilmişti ama tehlikeli bir şekilde yoldaki bir virajın hemen arkasına park etmişti, burada pervasız sürücüler köşeyi dönerken onu göremeyebilirlerdi. Walt kenara çekti ve iki araba arasında uzun bir mesafe bıraktı, böylece akan trafik tarafından görülebileceklerdi. Dörtlülerini açtı, akan trafikle arasına mesafe bırakmak için arabasının sağından park eden araca doğru yürüdü. İsteddiği son şey, ıssız bir dağ yolunda mahsur kalan direksiyonun arkasındaki yalnız kadını korkutmaktı.

Birkaç metre öteden el salladı. Pencere camı aşağı indi ve Walt çekici bir kadının gergin bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Lastik mi patladı?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Yol yardımı ulaşmaya çalışıyorum."

"Yedeği takmam on beş dakikamı alır. En fazla yirmi."

"Teşekkür ederim." dedi kadın, telefonu hâlâ kulağındayken. "Zaten sıradayım."

Walt onun endişesini hissetti.

"Yıllar önce bir polis memuruydum, bu yüzden gün içinde çok fazla lastik değiştirirdim. Yol yardımı beklemeyi tercih ederseniz, memnuniyetle arabama geri dönerek geldiklerinden emin olmak için orada beklerim. Ama burada, bir hafta sonu tatilinde dağlarda, muhtemelen birilerini gönderene kadar bir veya iki saat beklemeniz gerekecektir."

Walt cebinden cüzdanını çıkardı ve kadına kimliğini gösterdi.

"FBI?"

Walt gülümsedi. "New York'ta bir saha ajanıyım. Walt Jenkins." Elini uzattı.

Kadın açık pencereden uzandı. "Meghan Cobb." Sinirli bir şekilde gülümsedi. "On beş dakika?"

"Belki yirmi, ama sorun olmadan hallederiz."

Birkaç dakika sonra, kriko arabayı eğik bir açıyla yatırdı. Walt dizlerinin üzerinde lastiği değiştiriyordu. Tüm o zaman boyunca konuştular ve yedek lastik yerine takıldıktan sonra otuz dakika daha konuştular. Meghan Cobb da tıpkı kendisi gibi kafasını toplamak için yalnız başına bir tatile çıkmıştı. Kötü bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Walt'un boşanmasının üzerinden ise üç ay geçmişti. Sonu ne olursa olsun, ilişkileri her ikisi için de yaşadıklarının tekrarı olabilirdi. Yine de bir yıl içinde âşık oldular. Ve sonra, sıcak bir yaz gecesinde, kırk beşinci doğum gününden hemen sonra, Walt, ortağıyla birlikte rutin bir gözetleme operasyonundayken vuruldu. Onu vuran mermiler vücudunda tesadüfi yollar izlemişti. İlk göğüs

kemiğinden girmiş, kırık kemiğinden çıkmış ve arada kalbini delmişti, mucizevi bir şekilde aorta temas etmemişti. İkincisi ise boynundan geçmiş ve mucizevi bir şekilde omuriliğini ısı- kalamıştı. Bununla birlikte, arabada Walt'un yanında oturan ortağına ise mucize bahşedilmemişti. Jason Snyder'ın vücudu- nu harap eden kurşunlar, büyük organları ve damarları tam on ikiden bulmuştu. Ambulans gelmeden önce ölmüştü.

Bundan sonra Walt, gerçek yalnızlığın nasıl bir his oldu- ğunu öğrendi.

Ortağının ölümünün ardından, Walt daha önce hiç yaşamadı- ğı bir pisliğin içine yuvarlandı ve Meghan Cobb bunun tam or- tasındaydı. Durumu düzeltmek için Walt erken emekliliği kabul etti, emekli maaşını aldı ve Karayipler'e gitti ve burada Meghan ile olan temasını yılda bir kez ile sınırladı, her haziran ayında bir gece, New York'a döndüğünde yıllık hayatta kalanlar toplantı- sına katıldıklarında görüşüyorlardı. Etkinliğe gideceği günlerin öncesinde, heyecan ve korku karışımıyla mücadele ediyordu. Takip eden günlerde ise yolculukta yaşadıklarının pişmanlığını yaşıyordu ve her zaman tek bir şey dilerdi. Onun yalanları hak- kında onunla yüzleşecek cesareti bulmuş olmayı. Böyle rezil bir durumla yüz yüze bırakılmaktan duyduğu öfkeyi ifade edecek gücü bulmuş olmayı dilerdi.

Pişmanlık geçmişti. Her zaman öyledir. Sonra, geriye sadece baskın bir duygu kalmıştı. Her kadeh romun dibinde suçluluğu buldu. Tehlikeli bir sarmaldı ve Walt Jenkins'in bundan nasıl kur- tulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 14

Negril, Jamaika 23 Haziran 2021, Çarşamba

HAMPDEN ESTATES'TEN BİR YUDUM DAHA ALDI VE boğazındaki tatlı yanıklığın tadını çıkarırken büyük bir kataran koya girdi. Sarhoş turistler mavi sulara atladı ve Rick's Café'ye doğru yüzdüler. Bir tepeden çıkan karıncalar gibi, kırmızı omuzlu, solgun yüzlü gezginler, merdivenlerden tırmanıp barın etrafını sardılar. Bazıları, Negril'deki her şey dâhil otellerden tekne turuna katılmış oldukları ve oralarda da romu fazla kaçırdıkları için sendeliyordu. Hoparlörlerden Peter Tosh ve Bob Marley'in sesi yankılanırken gelen sürü barmenlere siparişleri yağmur gibi yağdırmaya başladı.

"Rum Runner."

"Red Stripe."

"Jamaican Breeze."

Walt bardağını bardan kaldırdı, taburesinden kayd ve kalabalığın arasından geçerek uçurum kenarındaki verandaya çıktı. İki kişilik bir masa boştu ve oraya oturdu. Güneşin ve manzaranın tadını çıkarmak, romunu yudumlamak ve manzaranın sihrine kapılmak istiyordu ama bir katamaranın gelişi genellikle eve gitme zamanının geldiğini belirten bir işaretti. Sol tarafında, yerel bir uçurum atlayıcısı, dalları uçurumun kenarına kadar uzanan bir huş ağacının tepesine tırmanmıştı. Kalın dallara ağaç ev tarzında bir platform inşa edilmişti ve tırmananların koyun yaklaşık

otuz metre üzerinde durmasını sağlıyordu. Herkes içmeyi bıraktı ve atlamasını izlemek için başlarını uzattı, kameralar ve cep telefonları adama doğrultuldu. Öğleden sonra esintisinde sallanan dallarda, seyircilerle alay ederek oturan adam bacaklarını tahta platforma dayadığında reggae müziği sustu.

Herkes endişeyle uçuruma bakarken, Walt'un karşısındaki koltuğa bir adam oturdu. Walt onu fark ettiğinde ikisi de gültümsedi.

"Ne giriş!" dedi Walt. "Sanki karşımdaki sen değilsin de Jack Ryan."

"Eski bir arkadaşla oturmak bir tür casusluk mu sayılıyor artık?" diye adam sordu.

Walt "Bu, hiçbir yerin ortasında bana gizlice yaklaştığın zamandan beri öyle." diyerek güldü. "Seni lanet olası James Oliver. Jamaika'da ne işin var?"

"Bir süredir seni arıyorum ve minik bir kuş bana nerede saklandığını söyledi."

Bu öğleden sonra şimdiye kadar Walt daha iki kadeh rom yudumlamıştı. Zihni berraktı, New York'tan ayrıldığından beri son birkaç gündür olduğu gibi zihni henüz bulanık değildi. Açıkça düşünebiliyordu ve FBI'daki eski patronunun görüntüsü, Büro'da aktif olduğu zamanlardaki gibi zihnindeki nöronların ateşlenmesine neden oldu. On sekiz yıllık bir emektar olan Walt'un tüm koşullara tepkisi ve analizi, Oliver'in eğitimi ve deneyimiyle şekillenmişti. Büro'dan uzakta geçirdiği son üç yılda o eski duyuları biraz körelmişti. Bununla birlikte, eski amirinin görüntüsü, Walt'un eğitimini ve içgüdülerini tekrar ona geri getirdi. Son birkaç yıldır insanlara nerede kaldığını söylememeye dikkat etmişti. Sadece ebeveynleri ve kardeşleri, Amerika'ya geri dönme planı olmadığını ve Jamaika'da bir ev kiraladığını biliyordu. Ve ailesi bile Walt'un vizesinin çifte vatandaşlığa dönüştürüldüğünü bilmiyordu. FBI'daki eski arkadaşlarına nerede saklandığını söylememeye özellikle dikkat etmişti. Onun münzevi doğasının birçok nedeni vardı, ama çoğunlukla bunun nedeni, vurulma olayının ve sonrasında patlak veren skandalın ardından Walt'un Federal

Soruşturma Bürosu içinde istenmeyen kişi hâline gelmesiydi. Zamanın bu sorunu çözeceğini ummuştu, ancak üç yıl eski menlektaşlarının gözünde itibarını geri kazanmasını sağlayacak kadar uzun bir süre değildi.

Walt, Büro'daki eski patronuna bakarken aklına iki şey geldi. İlk olarak yerini ispiyonlayan kişinin, travmadan kurtulanlar toplantısında tesadüfen karşılaştığı, New York'ta dedektifken yefi olan Scott Sherwood olduğunu düşündü. Scott'ın iletişim bilgilerinin değiş tokuşunda neden bu kadar ısrar ettiği böylece ortaya çıkmış oluyordu. İkincisi, eğer James Oliver, Walt'un nerede olduğunu tespit etmek için Scott Sherwood'u travmadan kurtulanlar toplantısına gönderme zahmetine girmişse, boktan bir şey isteyeceği kesindi. Ve eğer Büro, emekli olmaya zorladıktan üç yıl sonra ondan bir şey istiyorsa, bu kesinlikle iyi bir şey değildi.

"Dur tahmin edeyim..." dedi Walt. "O minik kuş, Scott Sherwood adında bir bok kafalıydı."

"Sen her zaman sahip olduğum en keskin ajandın. Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş."

"Çok şey değişti Jim."

Jim Oliver, Rick's Café'ye baktı. "Değişen kesinlikle bu." Sonra da Walt'un rom kadehini işaret etti. "Ama bazı şeyler aynı kalmış."

"Eski alışkanlıklar zor bırakılır. Sana da bir tane söyleyeyim mi?"

Oliver omuz silkti. "Madem burada âdet böyle."

Walt garsona el salladı. "İki tane daha lütfen. Hampden Estates, bol buzlu."

Garson hoş bir Jamaika aksanıyla, "Hemen geliyor." dedi. Bara doğru yürürken Walt, Oliver'a baktı. "Bu bok pahalı. Büro'nun hesabı ödeyeceğini varsayıyorum?"

"Neden böyle varsayıyorsun?"

"Çünkü Jamaika, Negril'de uçurum kenarındaki bir tavernada önümde oturuyorsan, Büro bir şey istiyor demektir. Ve bu resmi bir toplantıysa, bu da hesabı devlet ödeyecek anlamına geliyor."

Oliver tekrar omuz silkti. "Neden olmasın. En azından bunu yapabiliyoruz."

Uçurumdan denize atlayacak adam huş ağacındaki platformda ayağa kalkarken kalabalık derin bir nefes aldı. Bacaklarını birbirine sımsıkı yapıştırarak göğsünü şişirdi ve kollarını çarmıha gerilmiş gibi dümdüz iki yanına uzattı. Sonra da dizleri üzerinde yaylanarak atladı. Suyu doğru düşerken yavaşça geriye doğru takla attı ve suya önce ayakları temas etti. Suyun içinde gözden kaybolmadan önce otuz metrelik atlayışı tam iki saniyede tamamladı ve çok az su sıçrattı. Kalabalık tezahürat ederek ayağa kalktı.

Oliver bakışlarını olaydan tekrar Walt'a döndürerek, "İtiraf etmeliyim," dedi, "şu anda emeklilik kesinlikle kulağa hoş geliyor."

"Zorunlu emeklilik. Unuttun mu? Bırakmamı sağlamıştın. Ama artık o günler geçti. Ve Jim, burada yalnızlığımınla gerçekten mutluyum."

"Haydi ama Walt. Kırklı yaşlarında bir adam, hayatının baharında, *Jamaika*'da bir barda tek başına içki mi içiyor? Mutlu değilsin, lanet olası bir klişesin."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, şunu bil: Ben ilgilenmiyorum."

"Eski patronuna böyle mi davranıyorsun? Bunca yolu arkadaşımı görmek ve sohbet etmek için geldim."

"Beni endişelendiren de tam olarak bu."

Garson içkilerini getirdi ve Oliver kadehini kaldırdı.

"Eski arkadaşlara?"

Walt bir an duraksadı, sonra başını iki yana salladı ve ciğerlerindeki tüm bastırılmış kaygıyı üfledi. "Lanet olsun Jim. Seni görmek iyi geldi."

"Seni de dostum."

Kadehlerini tokuşturdular ve romlarından birer yudum aldılar. "Artık saçmalamayı bırak ve bana ne istediğini söyle."

Oliver'in ifadesi sertleşti. "Araştırdığın bir vakayla ilgili. Biraz yardıma ihtiyacımız var."

"Ben FBI için vaka araştırmasında bulunmadım ki. Sadece istihbarat topladım."

"Bu, Büro'ya katılmandan önceki bir vaka."

"Büro'ya katılmamdan önce mi? Epeyce gerilere gitmeliyiz, dostum."

Oliver başını salladı. "Yirmi yıl."

Walt gözlerini kıstı. "Hangi vaka?"

"Cameron Young."

"Vay. Şimdi geçmişimden bir şeyleri uyandırdın."

"Yani hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Catskills'te balkonundan çırılçıplak asılı hâlde bulunan zengin romancı benim ilk cinayetimdi. Görüntü hâlâ hafızama kazınmış durumda."

Olay yerine ek olarak, Walt vakayla ilgili başka şeyler de hatırladı. Yirmi sekiz yaşında dedektif ekibine katılmadan önce kariyerine New York Eyaleti Suç Soruşturma Bürosu'nda polis olarak başlamıştı. Cameron Young cinayeti onun dedektif olarak ilk vakasıydı.

Kurban yüksek profilli bir yazar olduğu için Walt'un ilk soruşturması medyanın büyük ilgisi altında yürütülmüştü. Her keşif kamuya açıklanmıştı ve hata payı çok azdı. Hata yapamayacağını başından beri biliyordu. Ve yapmamıştı. Titiz bir soruşturma yürütmüştü ve kanıtlarını kitabına göre ve eğip bükmeden toplamıştı. Kısa yolları arayıp bulmak genelde onun üstündekiler tarafından halledilmişti.

Ancak iddia makamının mütalaasını oluşturmak Walt'un işi değildi, onun görevi sadece kanıtları toplamak ve savcının ofisine teslim etmektir. Ve o bunu yapmıştı. Bütün deliller düzgün bir şekilde dizilmişti ve savcı büyük jüriyi de toplamıştı, Victoria Ford'un iddianamesinin kabul edilmesi an meselesiydi. Sonra 11 Eylül geldi ve dava boşa çıktı ve ortadan kayboldu. Daha sonra Walt, bölge savcısı ve delillerin manipülasyonu hakkında bazı söylentiler duydu. Ayrıntıları araştırdığında karşısına yalnızca direnç ve çıkmaz sokaklar çıktı. Bir yıl sonra FBI, terörle mücadeledeki birçok boş pozisyondan birini doldurması için onu görevlendirdi. Cameron Young vakasını unuttu ve teröristleri kovalamak için dedektiflikten vazgeçti.

Walt, "Genellikle boşlukları doldurma konusunda oldukça iyiyimdir." dedi. "Ama FBI'ın yirmi yıl önceki bir cinayetle neden ilgilendiğini çözebildiysem kör olayım."

"Bir şey oldu ve yardımına ihtiyacımız var. Cameron Young davasına katılman mükemmel bir kılıf sağlayabilir."

"Ne için kılıf?"

"Avery Mason adında bir kadın duydun mu hiç?"

Walt'un kaşları çatıldı. "*American Events*'in sunucusu olan mı? Elbette. Burada izlediğim tek televizyon programı. Tabletinden izliyorum."

"Doğum adı Claire Avery Montgomery. Los Angeles'a gittiğinde adım Avery Mason olarak değiştirdi."

Walt omuz silkti. "Hollywood tiplerinin çoğu zaten isimlerini değiştirmiyor mu?"

"Belki. Ancak Avery Mason'm isim değişikliğinin Hollywood'la ilgisi yok ama geçmişiyle ilgisi var. Garth Montgomery'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Ponzi dolandırıcısı olan mı?"

"Evet, o."

"Yatırımcılarından on milyar dolar gibi bir şey çalmamış mıydı?"

"Yaklaşamadın bile. Elli milyar. Dev şirketleri, getirilerinin gücüne dayanarak risk fonuna yatırım yapmaya ikna etti. Ama artık zincir kopmak üzereydi. Federaller yakaladı ve olaya el koydu. Hapisten çıkmak için ortaklarına karşı tanıklık etmeyi teklif etti. Sonra ortadan kayboldu. O zamandan beri onu kimse görmedi."

"Bunun *American Events*'teki kadınla ne ilgisi var?"

"O Garth Montgomery'nin kızı ve gözlerden uzak bir yerde saklanmakla harika bir iş çıkardı. Programını izleyen milyonlarca insandan hiçbiri onun gerçek kimliğini bilmiyor. Ama biz biliyoruz ve bir süredir onu izliyoruz. Babasının nerede saklandığını bildiğine inanıyoruz ve ona yardım ve yataklık ettiğini düşünüyoruz."

Walt yavaşça başını salladı. "Cameron Young vakasıyla hâlâ bağlantı kuramıyorum."

"Vakayla ilgili bir gelişme oldu. Onu öldüren kadının adını hatırlıyor musun?"

"Victoria Ford." dedi. "Gelişme nedir?"

"Yaklaşık bir ay önce, New York Adli Tıp Kurumu, Sıfır Noktası'nda bulunan kalıntılar arasında bir kimliği tespit etti. Kimlik Victoria Ford'a ait ve işte burada devreye sen giriyorsun dostum."

Walt eski patronuna yaklaştı. "Dinliyorum."

"Avery Mason, kuleler yıkıldıktan yirmi yıl sonra kimliği un-
pit edilen 11 Eylül kurbanı hakkındaki hikâyeyi bir araya getire-
meyi umarak New York'ta dolaşıyor. Victoria Ford'un geçmişini
ve suçlandığı suçu öğrenmesi uzun sürmeyecektir. Onun televizyon
programını izlediğine göre, Victoria Ford'un hikâyesiyle yet-
tinmeyeceğini bilirsin. Cameron Young cinayetiyle ilgili her şeyi
bilmek isteyecektir. Bayan Mason'ın o eski soruşturmayla çok
ilgileneceğini tahmin etmek zor değil. Onun işi bu. Ve Cameron
Young'ın hikâyesi, Walt Jenkins adında genç bir dedektifi de içe-
riyor."

Jim Oliver gülümsedi ve romundan bir yudum aldı ve devam
etmeden önce Walt'u biraz bekletti.

"Avery Mason o dedektifle konuşmak ve davayla ilgili ha-
tırladığı her şeyi öğrenmek isteyecek. Cameron Young davasını
yeniden takip etmen için bir uçağa binip New York'a dönmene
ihtiyacımız var."

Hâlâ masanın üzerinden eğilmiş olan Walt, kaşlarını yavaşça
kaldırdı. "Ve sonrasında ne yapacağım?"

"Avery Mason'ın sana ulaşmasını bekle. Bunu yaptığında,
davada ona yardım etmen gerekiyor. Cameron Young hikâyesini
yeniden anlatmak isteyecektir. Dava televizyon için altın demek
olan seks ve ihanetle doluydu. Onunla çalış. Neye ihtiyacı varsa
ona ver. Ve bu süreçte, babasının nerede saklandığına dair tüm
detayları ortaya çıkarabileceğini umuyoruz."

"Bunu nasıl yapmalıyım?"

"Ona yakın ol. Victoria Ford hikâyesi dışında bir nedenle
daha New York'ta. Babasına bir şekilde yardım edeceğini ya da
en azından onunla temasa geçeceğini düşünüyoruz. Ona yakın
olursan bize yardımcı olacak bir şeyler öğrenebilirsin."

Walt arkasına yaslandı ve başını salladı. "Planladığınız bu
küçük oyunun kararı yükseklerden mi geliyor? Kulağa kibirli ve
umutsuz geliyor."

"Kibirli mi? Dramatik demek daha doğru. Bu, tıpkı eski gün-
lerdeki gibi sadece bir istihbarat toplama operasyonu."

“Yukarıdan mı geliyor, Jim?”

“Bu benim fikrim, yani benden geliyor. Yasal olup olmadığını soruyorsan, cevap evet. Başımıza bela mı, evet, çünkü bu Garth Montgomery’nin firari olması bizi kötü gösteriyor. House of Cards, vergi mükelleflerine milyonlara mal olan iki yıllık bir operasyondur ve onu yakaladıktan sonra bir şekilde asıl hedefin elimizden kayıp gitmesine izin verdik. Bu benim için yolun sonu, Walt. Tüm kariyerim Garth Montgomery’ye olanlarla belirlenecek. Ya her şeyi düzelten kişi olacağım, ya da kaybeden.”

Oliver, Walt’a yaklaştı. “Basitçe ifade etmek gerekirse, bu orospu çocuğunu bulmam gerekiyor. Onu bulmak için yaratıcı olmalıyız. Bu, aklıma gelen en yaratıcı çözüm. Yani evet, herkes benzer fikirde ama onları ikna etmek için çok zorladım. Yardıma ihtiyacım var, Walt. Bu iş sürdüğü sürece maaş bordrosuna geri döneceksin.”

Walt teklifi sindirirken uzun bir duraklama oldu. Kendisini tuzığa düştüğü sarmaldan çekip çıkaracak bir şey arıyordu. Eski işvereninden yardım geleceğini hiç düşünmemişti. Ve bunun uzak geçmişinden bir vakayı kapsayacağını ummamıştı.

“Ne diyorsun Walt? Emeklilik sana hiç yakışmıyor. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Walt dönüp Jim Oliver’a baktı, kısa bir süre duraksadı ve sonra başını salladı.

“Harika.” Oliver neredeyse boş olan rom kadehini kaldırdı. “Şimdi, ayrıntılara girmeden önce bunlardan bir taneye daha ihtiyacım olacak.”

Walt uzun bir süre eski patronuna baktı. Sonunda elini kaldırdı ve tatlı Jamaika aksanlı garsona işaret etti. Öğleden sonranın geri kalanında ve akşamın ilerleyen saatlerinde Jim Oliver’ın kendisini New York’a geri döndürecek operasyonu anlatmasını dinledi ve endişelerini romla silmek için elinden geleni yaptı.

KISIM II

Yazgi

BÖLÜM 15

Catskill Dağları, NY 25 Haziran 2021, Cuma

EV, CATSKILL DAĞLARI'NIN ETEKLERİNDEYDİ. RANGE Rover, her iki yanı orman çalılıklarıyla çevrili iki şeritli dağ yollarından geçerken Avery direksiyonunda oturuyordu. Sürüş sakin-di, sadece ara sıra birkaç araba ters yönden geçiyordu. Şehirden ayrıldıktan bir buçuk saat sonra Emma Kind'in evine giden yola döndü. Etrafını saran ön verandası ve saçaklardan uzun sıralar hâlinde sarkan bir sürü ebegümeci olan şirin bir Viktorya dönemi eviydi. Daha Avery kontağı kapatmadan, kır saçlı, yuvarlak yüzlü bir kadın kapıdan çıktı ve verandada durdu. Altmışlarında görünüyordu. Tel çerçeveli gözlüğünün arkasından gülümsedi ve elini dostane bir tavırla kaldırdı. Bu jest Avery'yi ön koltuktan da aynısını yapmaya sevk etti.

Avery arabasından inerken kadın, "Bu bir şaka olmalı." dedi. "Avery Mason, benim bahçemde."

Avery verandaya doğru yürürken gülümsedi. Avery hafta başında aradığında, Emma Kind'in sesinde, *American Events*'in sunucusu Avery Mason ile gerçekten konuşup konuşmadığı konusunda biraz şüphecilikten fazlasını hissetmişti.

"Bunu beklemiyordum." dedi kadın. "Sizi görene kadar inanmayacağımı söylemiştim ve şimdi karşınıdasınız."

Avery veranda merdivenlerinin dibine vardığında, "Eviniz muhteşem." dedi.

"Teşekkür ederim. İçeri gelin lütfen."

Basamakları tırmandı. "Avery Mason."

Kadın elini dostça sıktı. "Emma Kind. Bunu gerçekten beklemiyordum. İçeri gelin."

Avery, Emma'nın peşinden içeri girdi. Evin içi de dışı kadar tuhaftı; klasik Viktorya dönemi mimarisinin orman evi tarzıyla karışımı. Sağlam meşe kirişler eğimli tavanları kaplıyor, kiraz meşesi ahşap zeminler öğleden sonra güneşiyle parlıyor ve süslü pervazlar giriş yollarının ana hatlarını belirliyordu.

"Size içecek olarak ne ikram edebilirim?" diye sordu Emma. "Çay, su, kahve?"

"Ah, böyle iyiyim. Yine de teşekkürler."

Emma buzdolabını açtı ve bir şişe chardonnay çıkardı. "Avery Mason mutfağında karşımda duruyor, bu yüzden ben bir kadeh şarap içeceğim. Bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Sanırım iki kez hayır demek kabalık olur."

Emma gülümsedi ve dolaptan iki kadeh çıkardı. Arka tarafa yöneldiler ve büyük bir veranda şemsiyesinin gölgesinde oturdular ve uzaktaki dağ zirvelerine baktılar. Emma iki kadehe chardonnay koydu.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkürler." dedi Avery, şaraptan bir yudum alarak. "Bunca yıl sonra bile kız kardeşiniz hakkında konuşmanın kolay olmadığına eminim."

Emma bakışlarını dağlardan ayırdı ve Avery'ye gülümseyerek baktı. "Yirmi yıl sonra bile onu hâlâ özleyorum."

"Victoria sizin küçüğünüz müydü?"

Emma başını salladı. "Aramızda beş yaş vardı. Bu dünyadan ayrıldığında otuz beş yaşındaydı." Emma kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Bugün elli beş yaşında olacağına inanmak zor. Küçük kız kardeşimi ellilerinin ortasında hayal etmemin hiçbir yolu yok. Bilirsiniz, sevilen biri genç yaşta öldüğünde, ona ilişkin algınız bir zaman kapsülüne yerleşir. Onları bugün olacakları hâllerıyla değil, sadece o zamanki hâllerıyla hatırlayabilirsiniz. Victoria çok genç ve sağlıklıydı, hayat doluydu. Benim için sonsuza kadar o canlı genç kadın olacak. Onu hatırlamamın tek yolu bu."

"Victoria'nın kimliğinin nihayet teşhis edilmesi size bir şeylerin sona erdiğini hissettiriyor mu?"

Emma şaraptan bir yudum aldı. "Bir hakıma sanırım. Ama aradığım türden bir son değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Emma gözlerini kırıştırdı ve bir an Avery'yi inceledi, üzerine bir merak ifadesi geldi. "Victoria hakkında ne biliyorsunuz?"

"Fazla değil. Sadece 11 Eylül'de öldüğü ve kalıntılarının adli tıp tarafından teşhis edildiğini. Bana ondan bahsedebileceğinizi umuyordum."

"Evet, elbette. Ve kardeşimin huzura ermesi için yirmi yıl bekledim. Belki şimdi bu mümkün olacak, ama bunu düzgün bir şekilde yapabileceğimden şüpheliyim."

"Cenazeyi mi demek istiyorsunuz?"

Emma, Avery'ye bir şeyleri kaçırmış gibi hissettirecek şekilde gülümsedi. "Victoria'nın geçmişini gerçekten bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." dedi Avery. "Bu yüzden buradayım."

Emma bakışlarını panoramik manzaraya çevirdi ve şaraptan bir yudum daha aldı. "Kız kardeşim, ölümünden önce bir cinayet soruşturmasına karışmıştı. Buralarda büyük, çok büyük, sansasyonel bir davaydı. Korkunç bir vaka, doğası gereği ürkütücü ve sapkın seksle dolu. Medya ve polis Victoria'yı bir canavar gibi gösterdi."

Avery sandalyesinde daha dik oturdu. "Victoria soruşturmaya dâhil oldu, yani..."

"Yani küçük kız kardeşimin bir katil olduğunu söylediler. Şüphe duymadan emin olduğum tek bir şey varsa o da bunun yanlış olduğu. Bu yüzden bununla uzlaşmanın bir yolunu bulana kadar Victoria'nın asla huzura ereceğini düşünemem."

Avery, 11 Eylül'de kız kardeşi öldürüldükten yirmi yıl sonra kimliği teşhis edilen bir kadın hakkında iyi hissettiren bir hikâye aramak için buraya gelmişti. Bunun yerine, yirmi yıllık bir cinayet soruşturmasına rastlamıştı. Aklı olasılıklarla dolup taşıyordu ve beyninin merak merkezi her ayrıntıyı öğrenmek için can atıyordu.

"Bana bundan bahseder misiniz?" Avery çok hevesli görünmemeye çalışarak sordu.

Emma başını salladı. "Şarap zaten bunun için var."

BÖLÜM 16

Shandaken, NY 25 Haziran 2021, Cuma

WALT JENKINS'İN UÇAĞI ÖNCEKİ GÜN İNMIŞTI. HAYATININ aşağı doğru inen bir sarmalda olduğunu yakın zamanda anlamamış olsaydı, Jim Oliver'ın teklifini geri çevirebilirdi. Ama Walt kaçmak için bir fırsat arıyordu ve belki de o fırsatı bulmuştu. Büro onu Midtown'daki Grand Hyatt'ta bir süite yerleştirdi. Vakit kaybetmeden Shandaken'e doğru yola çıktı. Bir saatten uzun sürecek yol boyunca geçmişle ilgili düşünmesi ve hatırlaması gereken çok şey vardı. New York Eyalet Polisi'nin Cezai Soruşturma Bürosu, çoğunlukla büyük suçlar için gerekli soruşturma kaynaklarına sahip olmayan yerel kolluk kuvvetlerine yardım eden sivil dedektiflerden oluşan bir soruşturma bölümüydü. Cameron Young'ın 2001'de Shandaken kasabası yakınlarındaki Catskill Dağları'nda öldürülmesi, kesinlikle bir ilçe polis departmanının hazırlıksız yakalanmasına bir örnekti. İlçe halkı, bölgede ikinci evleri olan ve orada uzun hafta sonları ve tatillerini geçiren varlıklı kişilerden oluşuyordu. Cameron Young, balkonundan asılı hâlde bulunmadan önce, bölgede kırk yıldır bir cinayet olayı yaşanmamıştı.

Shandaken Polis Departmanı cinayete hazırlıklı değildi ve şef hemen eyalet yetkililerini yardıma çağırdı. Vakaya Walt atanmıştı. Yirmi sekiz yaşında, departmandaki en genç dedektif olmuştu. Shandaken'deki yaşlı polisler, onun olay yerine yaklaştığını

görmekten memnun olmamıştı. Walt, onların tavrının, bir cinayetle nasıl başa çıkılacağına dair bir çocuktan tavaiye almaktan başka hiç diyalog kurmama şeklinde olacağını biliyordu. Ancak Walt, suçlu karşılama karşısında yılmadı ve onları kazanmak için çok çalıştı. CSB davet edildiğinde tam yetkiye sahip olmasına rağmen, her karara polis şefini dâhil etmeye özen gösterdi. Mağdurun adı -tanınmış bir romancı olan Cameron Young- sızdırıldığında olay medyanın dikkatini çekti. Suçun ürktücü doğasıyla ilgili ayrıntılar ve cinsel sapkınlıkla olan bağlantılar açıklandığında, medya hikâyeye tam anlamıyla dişlerini geçirdi. Toplumsal huzuru korumak için Walt, polis şefini resmi sözcü olarak atadı ve onu her basın toplantısında konuşmaya davet etti. Kameralar döndüğünde, davanın ayrıntılarını açıklayan ve basının sorularını yanıtlayan Walt Jenkins değil, Şef Dale Richards oldu. Walt arka planda çalıştı. Spot ışıklarından uzak durmaktan ve kanıtları bir araya getirmeye odaklanmaktan mutluydu.

Şimdi, cuma öğleden sonra, Walt, Federal Soruşturma Bürosu'nun New York ofisinden ödünç alınan resmi plakalı ama sivil görünen arabayı Shandaken Polis Karakolu'nun küçük otoparkına çekiyordu. Polis şefi Richards, Cameron Young soruşturmasını yürüten kişi olarak görüldüğünden, dava dosyaları Shandaken polis merkezinde bulunuyordu. Yirmi yıl sonra, Walt hâlâ var olduklarını umdu.

Otoparktan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açar açmaz, Dale Richards yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bir fincan kahve uzattı. "Walt Jenkins, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir adam."

Walt gülümsedi. "Dale, seni görmek güzel. Uzun zaman oldu."
"Yirmi yıl." dedi Dale.

Yıllar Dale Richards'a pek iyi davranmamıştı. Adam, Walt'un iyimser tahminiyle en az elli kilo ağırlığında bir göbek yapmıştı. Polis şefi göbeğini sıkıca saran ve kumaşı maksimum kapasiteye kadar geren kısa kollu yakalı bir tişört giyiyordu. Dale'in gerdanı çenesine doğru sarkmış ve hindi ibiği gibi adamın göğsüne doğru uzamıştı. Yirmi yıl önce, Dale siyah saçlarını düz bir şekilde

geriye tarar ve biryantinle sabitleyerek saç çizgisini ortaya çıkardı. Dökülme hiç bitmemişti ve şimdi sadece kafatasının tabanını saran ince bir saç öbeği kalmıştı.

"Lanet olsun." dedi Dale. "Birlikte çalıştığımızdan beri bir gün bile yaşlanmamış gibisin. Suratın hâlâ bebeklerinki gibi."

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun."

"Kibarlığını kaybetmediğini görüyorum. Dinle, belki kafamı rahat çeviremiyorum ama iyi hissediyorum. Doktor bana kilo vermeme söylüyor yoksa erken ölecekmişim. Ama zayıf ve sefil olmaktansa şişman ve mutlu olmayı tercih ederim. Ve yine, en iyi polis olacağını düşünerek bu yerden gelip geçen genç serserilerin çoğunu alt edebilirim."

"Buna şüphem yok."

"Aramana şaşırdım, Walt. Cameron Young davası uzun zaman önceydi."

"Bir şey bulabildin mi?"

Dale, "Henüz değil ama konuyu daralttım." dedi. "Beni takip et."

Walt kahvesinden bir yudum aldı, yutarken yüzünü buruşturdu ve Dale Richards'ı küçük polis departmanının bodrum katına kadar takip etti. Binlercesinin yığın hâlinde durduğu rafta tek bir karton kutuyu bulmaları bir saat kadar sürdü. Üzerinde Cameron Young, 2001 yazıyordu. Dale onu raftan çekti, üzerindeki kalın toz tabakasını üfledi ve Walt'a verdi.

"Burada olduğunu biliyordum."

"Teşekkürler, Dale. Hayatımı kurtardın."

"Bu ilgi de nereden çıktı?"

"Victoria Ford'u hatırlıyor musun?" diye sordu Walt.

"Elbette."

"Kalıntıları bir süre önce New York'taki Adli Tıp tarafından tespit edildi."

"Buna asla inanmam."

"Gerçekten. Eski davaya yeniden ilgi olabileceği haberini aldık, bu yüzden kendimi ayrıntılarla tazeleyeyim dedim."

"Her şey orada olmalı. Elimizdeki her şey, en azından."

"Bunu bir hafta içinde sana geri versem mahsuru olur mu?"

Dale omuz silkti. "Dava yirmi yıldır kapalı. İstedğin kadar sende kalabilir."

Üç saat sonra Walt, Cameron Young dosyasının sayfalarıyla birlikte otel odasının yatağına tünemişti. Şehre dönüş yolunda bir içki dükkanında durmuş ve bir şişe Richland romu bulmuştu. Bu onun ilk tercihi değildi, ama idare ederdi. Uzun zamandan beri ilk kez sorunlarını ortadan kaldırmak için rom aramıyordu. Bugün eski vaka dosyasını okurken, sadece Cameron Young soruşturmasında yer alan oyuncularla yeniden tanışmak istiyordu. Avery Mason ile buluşacak ve davayı onunla tartışacaksa, her ayrıntıyı hatırlaması gerekiyordu. Ancak Walt'un Cameron Young davasını tekrar gözden geçirme konusundaki endişesinin başka bir nedeni daha vardı. Dale Richards'ın iddialarının aksine, Walt daha fazlasını biliyordu. Dava terk edilmişti, ancak hiçbir zaman resmen kapatılmamıştı.

CAMERON YOUNG SORUŞTURMASI

Catskill Dağları'nın eteklerinde yirmi dönümlük bir açıklıkta yer alan ana bina, Murray Arnott tasarımı büyük bir kütük evdi. Alaska kerestesinden inşa edilen dış cephe, üstte birleşen ve dağ manzarasını sunan çift pencerele bir Vail kayak kulübesini andıran devasa bir A-yapılı büyük galeriye sahipti. Dik çatının her iki yanında ev, bir yanda yatak odalarını, diğer yanda dinlenme alanını oluşturan yatay kütüklerin rustik uzantılarıyla devam ediyordu. İç mekânda yemek ve oturma odaları, bir ev sineması odası, süslü bir kütüphane ve her biri özel banyolu beş yatak odası bulunuyordu. Açık kat planının merkezinde, tonozlu tavana tırmanan etkileyici bir taş şömine vardı. Yirmi metrelik pencereler, Catskill Dağları'nın sonsuz manzarasını sunuyordu. Mutfak maun ve paslanmaz çeliktendi ve eğimli tavana kadar yükselen sağlam ahşap kirişler vardı. Arka verandadan geniş bir ahşap merdiven, bahann daha yeni başladığı bu dönemde hâlâ üstü kapalı olan bir havuza iniyordu. Mülkün her iki yanından ikiz dereler akıyordu ve dünyanın geri kalanından alanı izole eden sürekli bir su sesi sunuyordu. Derelerden birinin üzerinde kemerli bir köprü vardı ve sahibinin bazı günlerde romanlarını yazmak için kullandığı küçük stüdyoya gidiyordu.

Gözlerden uzak diğer büyük evler Catskills'in eteklerini dolduruyordu. Sahipleri zenginlerdi, bazıları aynı zaman da ünlüydü... Cameron ve Tessa Young, üç yıl önce, Cameron'ın üçüncü romanı *New York Times* çok satanlar listesine girip, bir yıl boyunca listede kalarak bir milyondan fazla sattığında, bu kütük evi satın almışlardı. İlk iki romanı ona güzel bir yaşam kazandırmıştı, ancak üçüncüsü onu bir üst sınıfa taşımıştı. Ardından gelen ikisi onu seçkin

bir romancı sınıfına soktu. Kitapları tüm dünyada yayımlanmıştı ve Young ailesi finansal başarılarının tadını çıkarıyordu. Yıllar önce, Cameron'ın ikinci kitap için aldığı avansı Catskills'teki evin peşinatı olarak kullanmışlardı. Son telif hakkı çeki ile ipoteği tamamen kaldırmışlardı. Her halükârda Tessa ve Cameron Young iyi yaşıyorlardı.

Tessa, Columbia Üniversitesinde karşılaştırmalı edebiyat dersleri veren ve derslerinde iki farklı dilin büyük eserlerini inceleyen bir İngiliz edebiyatı profesörüydü. Bu seçkin profesörün kocasının, son derece basit ticari kurgu romanlarla yakaladığı inanılmaz başarının yarattığı ironi, ikisinde de derin izler bırakmıştı. Yaşam tarzlarını desteklediği için kocasının yazdıklarına katlanıyordu ve onun yazdıklarını olduğu gibi kabul etmişti -olağanüstü başarılı çöpler olarak.

Arka verandada, ateş çukurunun etrafına dört Adirondack sandalyesi bulunuyordu. Tessa ve Cameron akşamları sık sık sandalyelere oturup mor renge çalan gökyüzünün altındaki dağların silüetini izlerdi. Ateş, güneş dağ zirvelerinin arkasında battıktan sonra gelen soğuğu savuşturmak için yeterli sıcaklık sağlıyordu. Arkadaşları Jasper ve Victoria Ford ile içki keyfi yapmayı severlerdi. Jasper, evi bulan, fiyat pazarlığı yapan ve anlaşmaya aracılık eden emlakçıydı. Satın almayı kutlamak için Cameron ve Tessa, Jasper ve karısını yelken açmaya davet etmişler ve sonrasında hızlıca arkadaş olmuşlardı. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Jasper ve Victoria, hevesli denizciler olan Young ailesi ile sayısız yelken gezisine çıkmışlardı ve dördü birlikte İngiliz Virgin Adaları'nda tatil bile yapmışlardı.

"Cameron." dedi Jasper. "Bu yaz kitabın ne zaman çıkacak?"

"Haziran." dedi Cameron. "Sonrasında üç haftalık bir tura çıkacağım. Batı Yakası'ndan başlayıp eve dönüş yoluna kadar on beş şehre uğrayacağız. Dört Temmuz'dan hemen önce de dönmüş olacağım." Derenin karşısındaki stüdyosunu işaret etti. "O zaman laboratuvara geri döneceğim, gelecek yılki kitap için son teslim tarihime yetişmeye çalışacağım."

Victoria, "Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum." dedi. "Kelimeleri senin kadar hızlı ortaya çıkaramıyorum. Keşke seninki gibi bir disipline sahip olsaydım."

Victoria, orta ölçekli bir firmada finansal planlamacıydı, ancak kendisinin de roman yazma tutkusu vardı. Arkadaşlıkları boyunca

bu sır ortaya çıkmıştı. Cameron tavsiyelerde bulunmuş ve Victoria'ya yazılarının yayımlanmasına yardımcı olmak için elinden gelen tüm yardımı yapmıştı.

"Teslim tarihleri çok etkili motivasyon kaynaklarıdır. Ve paylaştığın şeylere bakılırsa, sen de oldukça üretken bir yazar sayılırsın."

"Neye yarar ki?" diye sordu Victoria. "Ormanda bir ağaç devrilse ve onu duyacak kimse yoksa, ses çıkarmış sayılır mı? Yayıncılıkta, bir kitap yazıyorsan ve onu kimse okumazsa... gerçekten yazar sayılır mısın?"

"Tabii ki sayılırsın." dedi Cameron, yumuşak sesiyle cesaret vererek. "Yazar, sadece yayınlanmış kitapları satan değil, yazan kişidir. Yazdıklarını okumak için can atıyorum. Ne zaman okuyabilirim?"

"Tanrı aşkına, asla." dedi Victoria.

Jasper, "Benim bile okumama izin vermiyor." dedi. "Sekiz yıldır evliyiz ve onun yazdıklarının hiçbirinden bir cümle bile okumadım. Kaç tane oldu? En azından beş ya da altı."

"Beş." dedi Victoria. "Ve Cameron'un tüm tavsiyelerine rağmen, edebiyat ajansı başvurumu kabul etmedi. Bugüne kadar yüzden fazla ajans ve editör çalışmalarımı kibarca reddetti. Yapaçağım son şey, beni temsil edecek bir temsilci bile bulamazken kocamın veya arkadaşlarımla taslaqlarımı okumasına izin vermek."

Cameron, "Her şey öznelidir." dedi. "Bir ajansın nefret ettiğini diğeri sever. Sakın vazgeçme, Victoria."

"Zamanlama da önemli." Bu, Victoria'nın dizini ovma için elini uzatan Tessa'dan gelmişti. "Piyasa şu anda hikâyelerin için hazır olmayabilir, ancak bir gün olacak."

"Peki." Victoria ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Hadi konuyu değiştirelim."

Buz kovalasına uzandı ve bir şişe şarap çıkardı. "Bu, Santa Ynez Vadisi'nden bir Happy Canyon Blanc. Jasper ve ben onu geçen sonbahar tatilimizde aldık." Victoria herkesin kadehini doldurdu.

"Arkadaşlara!" dedi. "Ve Cameron'ın bu yaz çıkacak yeni kitabına."

Dört arkadaş birlikte kadehlerini uzatıp hafifçe dokundurdular.

Cameron Victoria'ya baktı. "Bütün şekil ve boyutlarıyla edebiyata."

BÖLÜM 17

Manhattan, NY 25 Haziran 2021, Cuma

WALT, BİR KOLU BAŞININ ARKASINDA, DİĞER ELİNDE Cameron Young dosyasından sayfaları tutarak otel yatağında yatıyordu. Bir saattir okuyordu ve davanın detayları ve oyuncularını yavaş yavaş zihnine geri dönüyordu. Sayfaları bıraktı ve komodinin üzerindeki rom bardağına uzandı. Okumak üzere olduğu sayfaları atlatmak için roma ihtiyacı olacağını bilerek uzun bir yudum aldı. FBI'daki görevi onu hiçbir zaman cinayet masası dedektifi olarak geçirdiği zamanlardaki gibi cinayet ve ölümle karşı karşıya getirmemişti. Bu onun çok da özlemediği bir şeydi. Ama bugün o zamana geri dönmeyi göze alacaktı. Bardağı komodinin üzerine koydu ve otopsi raporunu okumaya başladı.

CAMERON YOUNG SORUŞTURMASI

Teknisyenler tarafından balkondan indirilen Cameron Young'ın cesedi, New York Eyaleti Adli Tıp Kurumuna nakledildi. Jarrod Lockard otopsi için görevlendirilmişti. Adli tabipler ve cerrahlar Walt'a her zaman tuhaf gelirdi. Bu aykırı yola girenler, hayattan daha çok ölümle iç içe olurlardı ve bu da onları kelimenin tam anlamıyla ölümle yaklaştırırdı. Walt, insan vücudunu incelemenin insan psikolojisinde illa bazı sıkıntılar yaratacağına inanıyordu. Dr. Lockard, morguna gelen cesetlerin geride bıraktığı her ipucunu bir araya getirme yeteneklerinden dolayı Sihirbaz lakabını almış birisiydi. Jarrod Lockard bu özellikle niş olan işinde o kadar büyük bir dehaydı ki, kişisel hijyen ve görünüm gibi hayatın diğer yönlerini ve ayrıca en ufak bir toplumsal farkındalık belirtisi gösterme çabasını göz ardı etmişti. Walt, ölüleri incelemenin Dr. Lockard'a zarar verip vermediğini merak etti, sanki ölünün vücuduna yapılan her yolculuk adamı hayattan daha da uzaklaştırıyormuş gibiydi. Onu ölümle yakınlaştırmasa bile yaşayanlara yabancılaştıran ve sadece günlerini dolduran cesetlerle ilişki kurabildiği arada bir yere taşıyan bir yolculuk.

Elli yaşına yeni basmış olmasına rağmen, Dr. Lockard'ın saçları kemik beyazıydı ve yıllardır tarak görmediği için düğümlerle doluydu. Özellikle birkaç coşkulu tel diğerlerinden farklıydı ve sanki üzerinde elektrik akımı varmış gibi görünüyordu. Adamın, göz kapaklarını açık tutmak için alnını zorlamasını gerektirecek kadar derine yerleşmiş gözleriyle de durum birleştğinde, Dr. Lockard'ın *Geleceğe Dönüş*'teki Doktor Brown'ı anımsatan, her zaman şaşkın duran bir bakışı vardı.

"Girin." dedi doktor, Walt ofisinin kapısını çaldığında.

Walt ofise girdi. "Doktor," dedi ve hissettiği kadar gergin görünmemek için elinden geleni yaparak elini uzattı. Doktor Lockard'ın departmanındaki her dedektifin içine tanrısal bir korku salmasının nedeni, Walt'un meslektaşlarının hiçbirinin açıklayamadığı bir gizemdi.

Walt, "Bunun üstesinden bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler." dedi. Dr. Lockard, az yoğrulmuş hamur gibi hissettiren gevşek bir el sıkışma ve ne dostane ne de küçümseyici olan sabırlı bir ifadeyle ona karşılık verdi. Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Burada gerçekten ilginç bir vakayla karşı karşıyayız. Oturun. Tartışacak çok şey var."

Dr. Lockard kahveyi iki strafor bardağa koydu ve birini Walt'a verdi. Doktor masasının arkasına oturdu ve önüne bir dosya çıkardı.

"Cameron Young..." dedi dosyayı açıp notlarını karıştırarak. "Hiç onun kitaplarını okudunuz mu?"

Walt başını salladı. "Kurgu kitaplar okumak için fazla zaman bulamıyorum."

"Utanç verici biliyorum ama ben onun büyük bir hayranıydım. Gerilim romanları. İyi kitaplar."

Walt'un zihninde, Jarrod Lockard'ın mum ışığında tavuk kanatları yiyen ve arkada yağlı parmak izleri bırakarak sayfaları çeviren görüntüsü canlandı.

Doktor, Cameron Young'ın otopsi masasında yatan çıplak vücudunun bir fotoğrafını çıkardı. Y insizyonu omuzlarından pelvisine kadar uzanıyordu ve solgun tenini çukurlaştıran kalın dikişlerle kapatılmıştı. Doktor Lockard fotoğrafı masanın üzerinden kaydırıldı.

"Keşke sana rutin bir otopsi olduğunu söyleyebilseydim. Ne yazık ki, öyle bir şey değildi. İşte, sizin için elimdekiler. Dış muayene, kurbanın boynunda uzun bir düşüşle tutarlı olarak geniş bağ hasarı gösterdi. Boynu dördüncü servikal omurdan kırılmış ve daha sonra öne doğru yer değiştirip omuriliği parçalamış. Kurban, halat inişini durdurmadan önce ikinci katın balkonundan iki buçuk metre düşmüş ve boynunda yaklaşık beş yüz kiloluk bir baskı oluşmuş. Bir yarım metre daha yüksekten düşse kafası belki de kopabilirdi."

Walt yavaşça başını salladı, sanki ondan bir şeyler öğrenilebilirmiş gibi ürktücü resmi inceledi. Sonunda fotoğrafı Dr. Lockard'ın önüne kaydırıldı. "Bana her şey oldukça net geliyor, Doktor."

"Yüzeysel olarak evet. Ama boyun anatomisine daha yakından baktığımızda ortalık karışıyor. Uzun düşme ve kısa düşme asılmaları arasındaki farkı biliyor musun?"

"Uzun düşmeler az önce tarif ettiğiniz gibi olanlar. Kurban belirli bir yükseklikten düşer ve ilmekten gelen ani yavaşlama boynu kırar. Orta çağdan kalma idamlar ve İran'da hâlâ devam etmekte olan saçmalıklar gibi. Ölüm hemen gelir. Kısa düşmeler ise kurbanın kendini yavaşça asılı konuma getirmesi ve sonunda geleneksel boğulma nedeniyle ölmesidir."

"Etkileyici, Dedektif. Tamamen haklısınız. İlgili birkaç ayrıntı daha: Kısa düşme vakalarında, boyunda görülen bağ travması daha az kapsamlıdır. İlmek yavaşça gerilir ve oksijenin beyne ulaşmasını engeller. Bu pozisyonda yeterince uzun süre kalırsan, beyin akciğerlere nefes almalarını söylemeyi bırakır. Ya da ilmek nefes borusunu daraltacak kadar sıkıysa solumayı engeller. Her iki durumda da sonuçta ortaya çıkan ölüm nedeni boğulmadır. Uzun düşmelerde ise tam tersine ölüm omuriliğin kesilmesinden gelir. Bu, özellikle, Bay Young'ın durumunda olduğu gibi, ilmeğin konumu çenenin altındaysa geçerlidir. Gevşeklikten çıkan ipin aniden gerilmesi, boynun hiperekstansiyonuna ve bunun sonucunda omurların öne doğru yer değiştirmesine neden olur. Bay Young'ın vakasında otopsiyle ilgili yaşadığım sorun hem kısa hem de uzun düşme belirtilerini göstermesiydi."

Doktor masanın üzerine başka bir fotoğraf koydu. Bu, Cameron Young'ın boynunun yakından görünümüydü.

"Burayı görüyor musunuz? Boynun etrafından, uzun düşmeden kaynaklanan bağ yırtılmasının üstünden geçen bir ekimoz bandı, halatın ölümden önce veya uzun düşme travmasına maruz kalmadan önce bir süre için yavaşça sıkıldığını düşündürüyor. Akciğerlerdeki tıkanıklık, yanaklardaki peteşiler ve ağzın mukoza zarı da bu sonucu destekliyor. Subkonjonktival kanamalar, kafadaki artan venöz basınçla birlikte yavaş oksijen yoksunluğunun sanki bir ders kitabıymış gibi resmini çiziyor.

"Anlayacağım dille, Doktor?"

"Birisi onu balkondan atmadan önce yavaşça boğarak öldürmüş."

Walt, doktorun sözlerini sindirirken başını hafifçe yana çevirdi. "Balkondan düşmeden önce mi ölmüş?"

"Doğru. Uzun düşme travması ölümden sonra meydana gelmiş. Bu sonuç, bağ yarasının neden olduğu kan miktarı tarafından da destekleniyor. Omuriliği kesen omurun yanı sıra sol karotis arteri de kopmuş. Bu ölüm anında meydana gelmiş olsaydı, kalbin son birkaç atışında arteriyel sprey bulmayı beklerdim. Ancak kan düzeni ve kaybı, basınç altındaki bir damardan gelen itme yerine, damarda biriken artık kanın sızmasıyla tutarlıydı."

Walt, doktorun bulgularını değerlendirirken elinin tersini sakallında gezdirdi. O düşünürken Dr. Lockard, Cameron Young'ın boyununun fotoğrafını yana kaydirdi ve yerine bir başkasını koydu.

"Boyun yaraları hakkında bir teorim var."

Yeni fotoğraf, Cameron Young'ın otopsi masasında yüzüstü yatarken arka tarafını gösteriyordu.

"Buraya bakın." Dr. Lockard fotoğrafı işaret etti. "Her kalçanın yan tarafında ince izler şeklinde travma belirtileri vardı. Göğüs ve üst kollarda da benzer işaretler tespit ettik. Bu işaretlerin ne olduğuna dair bir tahmininiz var mı?"

"Balkondan sarkarken bunları görmüştüm. Bir kamçı tarafından yapıldığını düşündüm."

"Beni etkiliyorsunuz, Dedektif. İşaretler bir deri kırbaçtan. Sado Mazo türü şeyler. Kırbaç izlerine bakılırsa oldukça da acımasız. Ve bu bulgunun boyundaki kısa düşme travmasıyla uyumlu olduğuna inanıyorum."

Walt başını salladı. "Sizi zor takip ediyorum."

"Bay Young'ın boğulurken cinsel tatmine ulaştığından şüpheleniyorum."

"Otoerotik boğulma yanlış mı gitmiş yani?"

Lockard başını salladı. "*Erotik* boğulma, evet, ama bunda oto olan bir şey yoktu."

Dr. Lockard dosyasından başka bir fotoğraf çıkardı ve tekrar Walt'un önüne kaydirdi. Cameron Young'ın penisinin yakın bir görüntüsüydü. Walt, başını hareket ettirmeden bakışlarını fotoğraftan Doktor Lockard'a kaydirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Buna neden bakıyorum, Doktor?"

"Penis gövdesindeki tıkanmış kan damarlarına ve epidermisteki yüzeysel sıyrıklara dayanarak, Bay Young ölmeden kısa bir süre önce boşalmıştı."

Walt başını salladı. "Biri onu patlatmış mı?"

"Kaba bir ifade, Dedektif. Ama evet. Ölümden hemen önce, birisi Bay Young'ı doruk noktasına getirmek için oral uyarımı kullanmış. Korpus kavernozum şişmişti, ancak vas deferens spermi içermiyordu ve seminal vezikül, meni koleksiyonunu salmıyordu."

"Doktor, asıl konuya gelin." dedi Walt, fotoğrafı masanın üzerinden geri kaydırarak.

"Muayenemin sonuçları, birinin Bay Young'a oral seks yaptığını ve onu doruğa ulaştırdığını, ancak o boşalmadan önce boynundaki ipin nefesinin kesilmesine neden olduğunu gösteriyor."

"Tanrım. Bunların hepsini bir otopside mi anladınız?"

"Her beden bir hikâye anlatır, Dedektif."

Walt, elini saçlarının arasından geçirip koltuğuna geri otururken, "Sihirbaz bayağı meşgulmüş." diye düşündü.

"Gördüğünüz kadarıyla," diye devam etti Walt, "her ne oluyorsa artık, o, gönüllü bir katılımcı mıymış?"

"Belki de sonuna kadar. Tırnaklarının altında kurbanın kendi deri hücrelerinin yoğun miktarda bulunması, ölmeden önce boynundaki ipi tırmaladığını düşündürüyor. Bağ yaralarının üzerinde boyunda çizik izleri fark ettim."

"Sonunda panikledi ve boynundaki baskıyı azaltmaya çalıştı ama çok geçti."

"Doğru."

"Ve bazı savunma avukatlarının kesinlikle iddia edeceği gibi, bunun bir intihar olma ihtimali yok mu?"

"Kesinlikle hayır."

Dr. Lockard dosyadan başka bir fotoğraf çıkardı ve devam etti.

"Bay Young'ı boğmak için kullanılan ip, genellikle Sado Mazo eylemlerinde gördüğümüz jüt ipiydi. Yüksek sürtünme, düşük esneme." Dr. Lockard fotoğrafı masanın üzerine itti. "Ellerini ve bileklerini bağlamak için aynı ip kullanılmış. Burada iki önemli nokta var. Önce kurbanın ellerini bağlayan düğümlerden bahsedelim. Bildiğiniz gibi, bazı intihar mağdurları son anda vazgeçmemek ve kendilerini kurtarmamak için ellerini arkalarından bağlarlar."

Walt başını salladı. "Mantığın sesine karşı duran deliliğin sesi."

"Bu durumda, Bay Young'ın ellerini başka birinin bağladığı açık."

Dr. Lockard dosyadan iki fotoğraf daha çıkardı. İki, Cameron Young'ın balkondan sarkmış halini gösteriyordu, ölüm sertliği yüzünden sınıksız gerilmiş ipe bağlı ellerinin yakından görünümünü. Morgda sertlik yumuşadıktan sonra çekilen ikinci fotoğraf ise düğümü gösteriyordu.

"Bay Young'ın ellerini bağlamak için kullanılan düğümler intiharlarda görülen türden değildi. Burayı görüyor musun?" Dr. Lockard fotoğrafı işaret etti. "İntihar kurbanının kendi ellerini birbirine bağlaması için bir çeşit ilmek kullanması gerekir. Ellerini gevşek düğümlerin içine sok, kollarını hafif ayır, düğümleri sık. Bunu yapmanın tek yolu bu. Bunlar birer ilmek değildi. Sıkıca bağlanmış düğümlerdi. Biraz araştırma yaptım ve onların alpin kelebek düğümleri olduğuna inanıyorum. Bu benim uzmanlık alanımın dışında ama görünüşe göre bu tür düğümler dağ tırmanışında yaygın olarak kullanılıyor ve tamamlanması için iki el gerekiyor. İki dağ kelebeği düğümünü birbirine bu kadar yakın bağlayıp, ellerinizi arkanıza almak için kollarınızın arasından geçmek imkânsız. Ve onları birinin elleri arkadayken körü körüne bağlaması ise kesinlikle imkânsız."

"Yani onu başka biri mi bağladı?"

"Doğru."

Walt tüm fotoğrafları topladı, yığını düzenlemek için birkaç kez masaya vurdu ve sonra yüzleri aşağı bakacak şekilde yana koydu.

"Yani Cameron Young, sefil bir Sado Mazo akşamında kurtlarını döküyordu. Sırtındaki ve uyluklarındaki geniş kırbaç izlerine bakılırsa, şiddetli bir oyun gecesi idi. Ön oyunun bir kısmı, boynuna bağlanmış bir ipi içeriyordu. Birisi eş zamanlı olarak ona oral seks yaparken, daha fazla erotizm için ipi bir dereceye kadar gerdi. İp çok gerginleşti ve doruğa ulaşmadan öldü. Eşi panikledi, uzun bir ipin ucunu bulabildiği en ağır şeye bağladı, ki bu da dolaptaki kasaydı ve intihar süsü vermek için onu balkondan aşağı fırlattı. Teorim doğru mu?"

"Bu, muayenemin oldukça temiz bir özeti. Şüpheli var mı?"

Walt ayağa kalktı. "Üzerinde çalışıyorum. Teşekkürler, Doktor."

BÖLÜM 18

Manhattan, NY
25 Haziran 2021, Cuma

JIM OLIVER ONU GRAND HYATT'TA BİR SÜİTE YERLEŞ-tirmişti ve Walt kesinlikle tek bir odanın verebileceği klostrofobi hissinden kurtulduğu için mutluydu. Dr. Lockard'ı boncuk gibi gözleri ve dağınık saçları ve Cameron Young vakasındaki tasvirlerini hatırladıktan sonra, Walt'un hareket etmek ve uzuvlarındaki huzursuzluğu silkelemek için biraz alana ihtiyacı vardı. Yirmi yıl sonra bile, doktorun söyledikleri onu germişti. Walt yatak odasından mini bara yürüdü ve iki parmak daha rom doldurdu. Onu dosyanın diğer sayfalarının beklediği salondaki masaya oturdu. Bunlar kurbanın karısı Tessa Young ile yaptığı ilk görüşmenin dökümleriydi.

CAMERON YOUNG

SORUŞTURMASI

Uzun bir hafta sonu geçirmek için Catskills'teydiler, ufuk boyunca uzanan dağ manzaralı havuza inen geniş merdivenleri kullanıp arkadaki taş verandanın etrafında toplandılar. Güzel bir yaz öğleden sonrasıydı. Sabahı Youngların yelkenli teknesinde geçirmişlerdi ve şimdi masanın ortasında bir şişe sauvignon blanc duruyordu ve kadehlerin hepsi doluydu.

Victoria şaraptan bir yudum aldı. Tessa şarap kadehini eline almıştı ama henüz tatmamıştı.

Victoria, Cameron'a, "*Times*'ın kitabın ile ilgili yorumuna göz attım." dedi. "Etkileyici bir yorum."

"Hayatımda ilk kez." dedi Cameron. "Genelde beni paramparça ederler. Basit karakterler, zayıf bir hikâye, akıllıca olmaya çalışan ama bunu beceremeyen, bir kumsal okumasından başka bir şey olmayan ve böyle devam ederdi hep. Yıllar boyunca tüm bu hakaretleri duydum ama bu sefer gerçekten beğendiler. Bu bir mucize."

"Tur nasıldı?" diye sordu Jasper.

"Yorucu. Ama oraya gitmek ve okuyucularla tanışmak harikaydı, yine de evde olmaktan mutluyum ve daha az telaşlı bir yaz bekliyorum. Sonbaharda ilk taslağı teslim etmem gerekiyor ve işleri tamamlamak için önümde bir yaz var."

"Victoria, belki Cameron biraz yazı yazman için kulübeyi ödünç almana izin verir." dedi Tessa, Cameron'ın şırıldayarak akan dere-nin diğer tarafında bulunan yazı stüdyosunu işaret ederek.

Seksen metrekarelik stüdyo, evin mini bir kopyasıydı.

Cameron hayır anlamında başını salladı. "Affedersin. Orası benim. Oraya benim ve ilham perimin dışında kimsenin girmesine izin verilmiyor."

"Bu yönden biraz bencildir." dedi Tessa.

"Bencil değil, sadece batıl inançlı. Şimdiye kadar işe yaradı ve bu sihri bozmayacağım. O köprüyü geçtikten sonra kafamda bir şey tık ediyor ve o günkü yazma hedefime ulaşana kadar geri adım atmıyorum."

"Orası iğrenç bir mağara ve bazen orada neler olduğunu merak ediyorum. Ama içeri girmeme izin verilmediği için sanırım asla bilemeyeceğim." Tessa neyse der gibi elini salladı ve verandadaki masadan kalktı. "İçeride peynir ve kraker var, onları getireyim."

"Dur sana yardım edeyim." dedi Victoria.

İçeri girince Victoria, Tessa'yı dirseğinden tuttu ve verandadan görünmemeleri için koridora götürdü.

"Bakıyorum içmiyorsun." dedi Victoria.

"Şarap mı demek istiyorsun?"

"Evet, Tessa. Şarap diyorum. İçmiyorsun."

Tessa başını salladı. "Ben sadece ağırdan alıyorum. Saat öğleden sonra iki ve bu sabahki yelkenden çok yoruludum."

"Hamile misin?"

"Ne?"

"Doğru söyle."

Uzun bir duraklama oldu. Sonunda Tessa gülümsedi. "Emin değilim. Olabilirim."

"Aman Tanrım! Neden bana söylemedin?"

"Söyleyecek birşey yok. Cameron ve ben deniyoruz, hepsi bu. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Ve henüz emin değilim. Sadece bu ay geciktim. Ama her ihtimale karşı içmek istemiyorum." Tessa tekrar gülümsedi. "Muhtemelen önümüzdeki hafta bir test yapacağım. Kimseye bir şey söyleme."

"Tek kelime etmeyeceğim," dedi Victoria. Tessa'yı sıkıca kucakladı.

O akşam Jasper biftek almak için pazara gitti. Tessa da verandadaki şezlongda mışıl mışıl uyuyordu. Cameron merdivenlerden aşağı inerken Victoria onu, Tessa'nın öğleden sonra erken saatlerde sırrını açıkladığı koridorda karşıladı.

"Sen ne piç bir adammışsın!" dedi Victoria, elini kaldırıp yüzüne sert bir tokat indirerek.

"Ne oluyor ya?" diyerek Cameron onun bileğini tuttu.

"O hamileymiş."

"Ne?"

"Tessa hamile mi?"

"Hayır."

"Deniyormuşsunuz. Bana her şeyi anlattı."

"Sesini alçaltı Onun uyanmasını mı istiyorsun?"

"Umursamıyorum. Seni pislik herifi" Diğer eliyle onu tokatlamaya çalıştı ama Cameron diğer bileğini de yakaladı.

"Kes şunu." dedi, onun kollarını savurmasını engellemek için mücadele ederek.

Victoria, "Bana onunla yatmadığını söylemiştin." dedi.

"O istedi. Ne yapmam gerekiyordu? Karıma bekârlık yemini ettiğimi mi söylemeliydim?"

"Peki şimdi olan şey ne? Karını hamile bırakmaya mı çalışıyorsun? Boşanacağına söz verdiği kadını, şimdi hamile mi bırakmaya çalışıyorsun?"

"Mantıksız davranıyorsun. Aylardır ilk kez yattık."

Victoria dişlerini birbirine kenetledi. "Bana kahrolası bir kürtaj yaptırdın, Cameron. Bebeğimizi aldırđım çünkü beni zamanlamanın doğru olmadığına ikna ettin. Çok erken olduğunu ve hayatımızı mahvedeceğini. Bunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Ama Tessa için zamanlama doğru hal! Sen kahrolası bir canavarsın! Ve lanet olası bir yalancıl!"

Cameron ona yaklaştı, böylece dudakları arasında sadece birkaç santim kaldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Ve seninle olmak istediğimi biliyorsun."

"O zaman neden değilsin?"

"Ne yapmamı öneriyorsun? Hemen dışarı çıkıp Tessa'ya boşanmak istediğimi mi söyleyeceksin? Jasper'ın eve dönmesini bekle istersen, akşam yemeğinde ilişkimiz, nasıl âşık olduğumuz ve onlardan ayrılmayı nasıl planladığımız hakkında hep birlikte konuşup tartışırız."

"Bu tartışmayı bir noktada yapmamız gerekecek."

"Bunu biliyorum. Ama Dört Temmuz'da hep birlikte olmamızın doğru zamanlama olmadığını söyleyebilirim."

Victoria yere bakarken bir duraklama oldu. "Gerçekten stüdyona girmesine izin yok mu?"

"Kesinlikle yok." dedi Cameron, kadının başka yöne çevrilmiş gözlerine bakabilmek için eğilerek. "Stüdyo sadece bizim için. İstedik-
ğin zaman kullanabilirsin. Seni orada yazarken izlemeyi seviyorum."

Victoria, gözlerinin içine bakmamak için elinden geleni yaparak bakışlarını yere odakladı.

"Er ya da geç," dedi Cameron, "yazdıklarından birini okumama izin vereceksin."

Cameron doğruldu. Victoria bakışlarıyla onu takip etti. Dudak-
ları tutkulu bir öpücükle birleşti. Cameron onu duvara yasladı ve
elleriyle şortunun arkasını kavradı. Alt dudağını ısırды ve bir an için,
Tessa'nın verandadaki sandalyede uyuduğu yerden sadece birkaç
adım ötede, koridorda dururken işlerin fazla ileri gideceğinden en-
dişelendi. Tam o sırada, birbirlerine dolanmışken veranda kapısı
kayarak açıldı ve Tessa mutfığa girdi. Aynı anda, Jasper pazardan
döndü ve ön kapıdaki zili çaldı. Victoria panik içinde sertçe uzak-
laştı ve Cameron'ın vücudunu kendinden uzaklaştırarak banyoya
girip kapıyı arkasından kilitledi. Cameron elini saçlarından geçirdi,
nefesini topladı ve mutfığa yürüdü.

"Uyumama izin vermemeliydin." dedi Tessa, avucuyla yanağını
okşayarak. "Sanırım yüzüm güneşten yanmış."

"Özür dilerim, tatlım." dedi Cameron boğazını temizleyerek.
"Çok huzurlu görünüyordun, seni uyandırmak istemedim."

Jasper elinde kasaptan aldığı kese kağıdıyla mutfığa girdi.
"Dört tane büyük parça pirzola, kalın kesim. Ayrıca kuşkonmaz ve
portabella mantarı."

"İyi iş çıkartmışsın." dedi Cameron, zorla gülümseyerek.

Jasper, kaşlarının arasını kırıstırarak ona baktı. "Dudağına ne
oldu?" Cameron uzanıp alt dudağına dokundu, hâlâ Victoria'nın
dişlerini hissediyordu. Elini çektiğinde parmakları kan içindeydi.

"Ah." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve elinin tersiyle
kanı sildi. "Isırmış olmalıyım."

"Neredeyse koparmışsın. Oraya biraz buz koysan iyi olur." dedi
Jasper, pirzoları mutfak tezgâhına koyarken. "Bunları baharatla-
yacağım, böylece akşama hazır olacaklar."

"İyi fikir." dedi Tessa, bakışlarını kocasına dikmişti ve soğuk-
kanlı görünmeye çalışıyordu. Dondurucuya gidip bir buz küpü çı-
kardı ve ona verdi. "Dudağın için."

BÖLÜM 19

Manhattan, NY 25 Haziran 2021, Cuma

WALT ROMDAN BİR YUDUM DAHA ALDI VE ÇABUCAK sayfayı çevirdi. Soruşturmanın ayrıntılarının zihnine bu kadar çabuk geri döndüğüne şaşırdı. Anıların çok fazla solup kaybolmadığını, bunun yerine bir nevi depoya kaldırıldığını fark etti. Hayatın tozu, yılların birikimi ve onlara eşlik eden dikkat dağınıklığı ile birlikte yavaş yavaş onların üzerini örtmüş gibiydi. Ama şimdi dosyanın sayfalarını karıştırırken, kendini kamuoyunun dikkatini çekmek üzere olan bir cinayet soruşturmasının ortasında bulan yirmi sekiz yaşındaki bir genç gibi hissetti.

CAMERON YOUNG SORUŞTURMASI

Walt, Catskill Dağları'ndaki büyük evin içinde ikinci turunu tamamladı ve şehre doğru uzun yolculuğuna başladı. Şimdiye kadar bildiklerini değerlendirdi. Ayrıldığı bölgenin halkı sessiz, sakın ve kendi hâlindeydi. Oradaki insanlar zengindi. Oradaki insanlar birbirini tanırdı. Suç olağan dışıydı. Cameron Young'ın rastgele öldürölmüş olma ihtimali çok düşüktü. Adamın katilini tanımaması pek olası değildi.

Arabayı sürerken, Walt, önceki gece sabahın ikisinde internetten BDSM ve sapkın seks konusunda edindiğı bilgileri son yirmi dört saat içinde öğrendikleriyle birlikte gözden geçirdi. Tarayıcı geçmişine bakacak birinin nasıl şoke olacağını düşündü. BDSM –bağlama / disiplin / sadizm / mazoşizm- çok çeşitli aksesuarlar ve oyuncaklar içeren, rızası olan iki yetişkin arasında saldırgan, genellikle sert ve acı verici bir seks türüydü. Rıza, Walt'un okuduğı hemen hemen her makalede gördüğü bir kilit kelimeydi, ancak öldüğü gece Cameron Young'ın rıza gösterip göstermediğini merak etti. O yatak odasında karanlık ve tehlikeli bir şey olmuştu.

Giyinme odasının halısında bulunan kanın ve tuvaletteki idrarın analiz işlemi, Walt'un yakında potansiyel şüphelilerden alacağı DNA örnekleriyle karşılaştırılabilmesi için hızlandırıldı. Benzer şekilde, mutfak bıçağından alınan parmak izleri ve komodinin üzerinde bırakılan şarap kadehi de Walt'un elde edeceği parmak izleriyle karşılaştırılacaktı. İlk görüşmesinden sonra Walt, isteyeceğı ilk örneklerin Cameron Young'ın karısınıninkiler olmasına karar verdi.

Walt, sivil ekip arabasıyla George Washington Köprüsü'nü geçti. Yukarı Batı Yakası'ndaki West Seventies semtinde uygun bir park yeri bulana kadar sıkışık Manhattan trafiğıyle savaştı.

Youngların Manhattan'daki evi, Yetmiş Altıncı Caddede iki yatak odalı bir zemin kat dairesiydi. Walt kapıya gidip zili çalarken takım elbisesinin omuzlarını ve manşetlerini düzeltti. Kapıyı Tessa Young açtı. Gözleri kızarmıştı ve ıslaktı, burnu neredeyse yara olacak kadar tahriş olmuştu.

"Bayan Young. Benimle tekrar konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum ama bir an önce sonuç almamız için bunlar şart."

Tessa başını salladı, elinin tersini burnunun üzerinde gezdirdi ve Walt'un eve girmesine izin verdi. Walt, onu mutfığa kadar takip etti ve Tessa'nın kahve teklifini kabul etti. İki fincan doldurdu ve birlikte mutfak masasına oturdular.

"Bu zor günlerinizde sizi meşgul ettiğim için tekrar özür dilerim ama benim işim kocanıza ne olduğunu bulmak ve bunu olabildiğince çabuk yapmak. Bu amaçla, bazı zor sorular sormam gerekiyor."

Tessa tekrar başını salladı. "Anlıyorum."

"Cameron öldürüldüğünde Catskills'teki tatil evindeydi. En son ne zaman evdeydiniz?"

"Dört Temmuz'da."

Walt not defterini çıkardı. "Sadece siz ve kocanız mıydınız?"

"Hayır, arkadaşlarımızla birlikteydik."

"İsim verebilir misiniz?"

"Jasper ve Victoria Ford."

"İyi arkadaşlarınız mı?"

Tessa başını salladı, ama Walt onun tavrında bir değişiklik gördü. "Bize Catskills'teki evimizi Jasper satmıştı. Anlaşmayı yapan emlakçıydı. Onu ve karısını kutlamak için yelken açmaya davet etmiştik. O zamandan beri arkadaşız."

"Yani, birkaç yıldır arkadaşsınız?"

Tessa başını salladı. "Üç."

"Evde en son Dört Temmuz'da kaldınız, ama kocanız öldürüldüğünde on dört ya da on beş temmuzda orada değildiniz?"

"Hayır."

"Kocanızın tatil evine sizsiz gitmesi sık yaptığı bir şey miydi?"

"Evet. Yeni romanının ilk müsveddesini bitiriyordu ve sık sık sessizlik için dağlara giderdi. Evin yanında bir yazı stüdyosu var."

Walt, Cameron Young'ın evinin kuzey tarafında, derenin karşan-
da duran küçük bir yapı olan çalışma alanından geçmişti. A-yapı
kütük evin küçük bir kopyasıydı ve bir yanda yazı masası ve bilgisayar
yardan, diğer yanda odunla yanan bir şömine ve yatar koltuktan oluş-
uyordu. Köşede bir mini bar vardı ve üzerinde hem sabahları kahve
içmek için kahve makinesi hem de öğleden sonra ya da akşam içki
içebilmek için çeşitli alkollü içkiler bulunuyordu. Walt'un beynindeki
yaratıcı lob aktif olsaydı, son birkaç yılda bir dizi en çok satan kitaba
yuvalık eden bu sakin ortama hayran kalırdı. Ama Walt Jenkins yara-
tıcı değildi, analitikti. Alana klinik bir yaklaşım getirdi ve yazı stüdyo-
sunun Cameron Young'a ne olduğuna dair herhangi bir ipucu sunup
sunmadığını öğrenmeye çalıştı.

“Kocanız Catskills'e gittiğinde, ne kadar kalacaktı?”

“Son teslim tarihinin ne kadar gerisinde olduğuna bağlı. Genel-
likle bir veya iki gün. Her zaman yalnız gitmezdi. Bazen onunla ben
de giderdim. Onun stüdyosu, benim de ana evde kendi işlerimi
yapabileceğim bir ofisim var.”

“Yani her birinizin kendi özel çalışma alanı mı vardı?”

Tessa başını salladı.

“Siz ve Cameron iyi anlaşıyor muydunuz?”

Bir duraklama oldu. “Genellikle.”

Walt başını salladı. “Evliliğinizi nasıl tanımlarsınız?”

“Bizim evliliğimizi mi?”

“Evet. Evliliğinizde sorunlar var mıydı?”

“Her evlilikte sorunlar vardır.”

“Ama özellikle sizinkinde, Bayan Young.”

Tessa omuz silkti. “Elbette. Bir sürü sorun yaşadık.”

“Onları tarif edebilir misiniz?”

Başka bir duraklama. “Mutlu bir evliliğimiz olup olmadığını so-
ruyorsanız, hayır derim. Yıllardır sorunlar yaşıyorduk ama hallet-
meye çalışıyorduk.”

“Maddi sorunlarınız var mıydı?”

“Affedersiniz?”

“Para sorunları, evliliklerdeki en büyük problem kaynağı, bu
yüzden parayla ilgili herhangi bir sorunuz olup olmadığını so-
ruyorum.”

"Hayır, para sorun değildi. Cameron'ın kitapları son birkaç yıldır oldukça başarılıydı. Bu durumun ipoteki dışında herhangi bir borcumuz yok. Catekillis'teki evin parası ödendi. Birlikmiş çok paramız var."

"Çoktan kastınız..."

Tessa hesaplarırken başını salladı. "Üç milyon. Belki daha fazla. Mali işleri Cameron idare ederdi. Bakliyeği yılda bir kez vergi beyannamelerini imzaladığımda görüyorum."

"Para ortak bir hesapta mıydı?"

"Evet, Dedektif. İhtiyacım olan tüm parayı her an çekebilirim. Bunun için kesinlikle kocamı öldürmem gerekmezdi."

Walt defterine bir not aldı. "Kocanızın hayat sigortası var mıydı?"

"İkimizin de var. Evlendikten hemen sonra başladık. Her birimiz için bir milyon dolarlık poliçeler."

Tessa Young'ın kendisinin ve kocasının sahip olduğu milyonlarca dolar konusundaki tavrı o kadar gerçekçiydi ki Walt ne yapacağını bilemedi. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

"Siz bir profesörsünüz, bu doğru mu Bayan Young?"

"Evet."

"Gelirinizin çoğunun kocanızdan geldiğini söyleyebilir misiniz?"

"Columbia Üniversitesinde profesör olarak yılda yüz elli bin dolar kazanıyorum. Ama evet, gelirimiz çoğunlukla kocamdan geliyordu."

Walt kitabına birkaç not aldı ve sonra sayfadan başını kaldırıp Cameron Young'ın dul eşiyle göz teması kurdu.

"Bunlardan bazılarını duymak size zor gelecek ve tartışılması daha da rahatsız edici olabilir, ama sormam gerekiyor."

Tessa bekledi ve sonunda başını salladı.

"Kocanızın ağzında bir tıkaç vardı Bayan Young, top tıkaç denen şeylerden. Sado Mazo sekste kullanılan bir esaret aygıtı."

Tessa Young hiçbir şey söylemedi, sadece Walt'un bakışlarına odaklandı.

"Siz ve kocanız bağlamanın da dâhil olduğu cinsel oyunlar oynadınız mı?"

"Tanrı aşkına, hayır!"

Walt durakladı. "Kocanız Sado Mazo sekste de yaygın olarak kullanılan iple bağlıydı. O ipten sizde var mı?"

"Tabii ki yok."

"Evinize bakmama izin verir misiniz?"

"Avukatım bana istediğiniz yere bakmanıza izin vermemi ama arama emri görmek istememin de hakkım olduğunu söyledi."

Walt dosyasından bir kâğıt parçası çıkardı. "Yanımda olmadan asla sormam."

"Nereyi isterseniz arayın Dedektif. Çekmecelerimi gözden geçirin ve iç çamaşırlarımdan ya da aklınızda ne varsa onlardan örnekler alın."

Walt yılmadan devam etti. "Catskills'teki evinizin yatak odasında kan, idrar ve parmak izleri bulduk. Hangilerinin size ait olduğunu bilmek önemli olacak çünkü eminim ki parmak izleriniz sahip olduğunuz evin yatak odasında bulunacaktır. Parmak izi örnekleri vermeye ve teknisyenlerimin DNA analizi için yanağınızın içinden örnek almasına izin verir misiniz?"

"Kocamın cinayetinde şüpheli miyim, Dedektif Jenkins?"

Walt dudaklarını büzdü ve avuçlarını açtı. "Bu noktada şimdilik sadece bilgi topluyorum, Bayan Young. Herhangi bir cinayet davasında eşten örnek istemek sadece sürecin bir parçası."

"Liseyi yeni bitirmiş gibisiniz. Bundan önce kaç cinayet davasında çalışmış olabilirsiniz ki?"

Walt yüzüne sabırlı bir ifade takındı ve onu bir cevapla şımartmadı.

Tessa sonunda başını salladı. "Elbette. Neye ihtiyacınız varsa vereceğim."

"Bu öğleden sonra için ayarlayacağım."

Tessa başını salladı.

Walt not defterine döndü. "Kocanızla evliliğinizi yürütmeye çalıştığınızı söylediğiniz zaman, bu ne anlama geliyordu?"

"Boşanmamaya çalıştığımız anlamına geliyor."

Walt bekledi.

"Ben hamileyim." dedi Tessa sonunda, sanki bir suçu kabul ediyormuş gibi. "Bir çocuğumuz olursa, işlerin düzeleceğini düşündük. En azından ben öyle düşündüm."

Walt iki an güvlerini kapadı. Belki de çok zorlamıştı. Yine de hamileliği defterine not etti ve sonra ayağa kalktı.

"Bütün bunlar hakkında sizi konuşturduğum için üzgünüm. Sadece kocanızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

Tessa, miğreniyle savaşıyormuş gibi elni alnına koydu. O sırada Walt'ın telefonu çaldı. Merkezden arıyorlardı.

"Özür dilerim." dedi, dönüp cevap verirken. "Jenkins."

"Selam, Walt, ben Ken Schuster."

Schuster, Young davasına atanan olay yeri baş teknisyeniydi.

"Neler oluyor Ken?"

"Catskills malikânesinden topladığımız kanıtları sınıflandırıyorum. Burada görmem gereken bir şey var."

Walt mutfaktan çıktı, koridordan geçti ve konuşmasının duyulmaması için antreye geçti.

"Şu anda Youngların evindeyim, karısıyla konuşuyorum. Evi aramak üzereyim."

"Bunu görmek isteyeceksin. Derhal."

"Bu dediğin de ne?"

"Ofisin masa çekmecesinde bir flaş bellek bulduk. İçinde de bir video var."

"Nasıl bir video?"

"Ah, şey... amatör seks kasetlerine benziyor."

Walt tekrar mutfığa baktı. Tessa Young'ın kocasıyla ayrı çalışma alanlarını tarif ettiği anlar aklına geldi. Stüdyo Cameron'undu. Ana evdeki ofis ise onun.

"Videoda kim var?"

"Cameron Young ve bir kadın."

Walt sesini daha da alçalttı. "Karısı mı?"

"Hayır."

"Hemen orada olacağım."

Walt, Tessa Young ile kısa görüşmeden ve evdeki daha da kısa bir aramadan sonra hızla genel merkeze geri döndü.

Şimdi Ken Schuster ile birlikte iMac'in önüne oturmuş, monitörde açılan görüntüleri izliyorlardı. Cameron Young çıplaktı ve tehlikeli bir pozisyonda, Walt'un gece geç saatlerde yaptığı araştırmadan tanıdığı bir aparatın üzerine eğilmişti.

"Bu ne saçma bir alet. O şey de ne öyle?" diye Ken sordu.

"Şaplak atı." dedi Walt gerçekçi bir şekilde. "Ya da bazen tahta at olarak da anılır."

Ken yavaşça monitörden uzaklaştı ve Walt'a yan yan baktı.

"Araştırma yaptım." dedi Walt, Ken'in bakışlarını ondan uzaklaştırmak için ekranı işaret ederek.

Bir adam alete yüzüstü uzanmış bir şekilde kalçalarının maksimum cezaya veya zevke maruz bırakılmasına izin veriyordu. Video, Cameron Young'ın arkasını tam ekran göstererek bir dakika kadar devam etti. Walt videodaki arka planı tanıdı ve çekim biraz merkezden uzak olmasına rağmen Cameron Young'ın yazı stüdyosunda çekildiğini fark etti. Kamera kaymış gibi görünüyordu ve şimdi hareket ekranın sol tarafında gerçekleşiyordu.

"Burada bu adamın kışından başka bir şey göreceğ miyiz?"

Ken ekranın sağ alt köşesindeki zamanlayıcıyı işaret etti ve geri sayımı başlatmak için üç parmağını kaldırdı. Üç iki bir. Ken üçüncü parmağını indirir indirmez bilgisayar hoparlörlerinden yüksek bir ses geldi. Walt neredeyse Cameron Young'ın vücudunun geri tepmesi kadar sert bir şekilde irkildi, çok dişli bir kamçıyla adamın kalçalarına vurulmuştu. İkinci bir kırbaçlamayla birlikte şak sesi tekrar geldi.

"Yüce İsa."

"Ah, bu çok çılgın bir şey." dedi Ken.

Darbe üçüncü kez geldi.

Walt, "Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum." dedi.

"Biraz daha sabret."

Ekranın dışından boğuk bir kadın sesi duyulabiliyordu ama tam olarak söylediği sözler sanki kameranın mikrofonu düzgün çalışmıyormuş gibi anlaşılamayacak kadar boğuktu.

"Bu kimin sesiydi?" diye sordu Walt.

Ken gözlerini aksiyondan ayırmadan ekranı işaret etti.

Sonunda kadının arkası görüldü. Videonun amatör doğası ve merkezden uzak açısı nedeniyle sadece beli, kalçaları ve bacakları görülebiliyordu. Ancak kısa süre sonra kadın yürümeye devam etti ve tam görüş alanına girdi. Siyah dominatriks deri, çivili bilekligler ve boynuna gümüş çivili boğucu bir tasma takan kadın, Cameron

Young'ın açıkta kalan kalçalarının yanından çekimin uzak kenarına doğru yürüdü. Kırbaç sağ elinden tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Yüzünü kameraya çevirdiğinde Ken videoyu duraklattı ve görüntüsünü net bir şekilde yakaladı.

"Kim o?" diye sordu Walt.

"Victoria Ford. Tessa Young'ın yakın arkadaşı."

Walt ayağa kalktı. "Kimlikten emin misin?"

"Kesinlikle."

"Orada görmem gereken başka bir şey var mı?"

"Şimdiye kadarki kısmından zevk almadıysan, geri kalanını da beğenmeyeceğinden oldukça eminim."

"Bunu kanıt olarak işaretle ve bu bokun zarar görmemesini sağla. Birinci dereceden delil sayılabilir."

"Anladım patron."

Walt, Victoria Ford adındaki kadın hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmek için aceleyle ofisine döndü.

BÖLÜM 20

Catskill Dağları, NY 25 Haziran 2021, Cuma

EMMMA, AVERY'YE, KIZ KARDEŞİNİN ÖLMEDEN ÖNCE karıştığı cinayet soruşturmasını anlatmayı bitirdiğinde, chardonnay şişesi boşalmıştı. Avery, Victoria Ford'un kalıntılarının son teşhisi hakkında Emma Kind ile röportaj yapmak ve oradan *American Events*'e uygun bir şeyler çıkıp çıkmayacağını belirlemek için Catskills'e gitmişti. Karşısına dehşet verici bir cinayet hikâyesi çıkması, yapacağı özel bölüm için aklına vakanın detaylarına dair bir sürü fikir gelmesini sağlamıştı.

Avery'nin kafası içtikleri şaraptan dolayı hafif çakırkeyif olsa da Emma elinde ikinci bir şişeyle geldiğinde itiraz etmedi. Avery, Emma'nun uzun süredir ölü olan kız kardeşi ve suçlandığı konu hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Bir şişe şarap daha Emma'yı konuşturmak için mükemmel bir araç gibi görünüyordu. Ayrıca Avery, Emma'nun ikinci şişe şarapla birlikte içeriden getirdiği *tarihi eserden* de büyülenmişti. Doksanlardan kalma bir telesekreter olduğunu anladı ve şimdi verandadaki masanın tam ortasında duruyordu. Emma, Victoria ile ilgili hikâyenin tam ortasında-yken evi didik didik aramak için izin istemişti. Emma telesekreteri depodan çıkarmak için epey uğraşmıştı. Onu hayata döndürmek daha da büyük bir şeydi. Geçmişten bir kalıntı olan makine, onu hayata geçirmek için hem pillere hem de bir elektrik prizine ihtiyaç duyuyordu. Avery chardonnay'inden bir yudum aldı ve onu

makinede neyin beklediğine dair merakını kontrol altında tutmaya çalıştı. Şimdi, mutfak prizine takılı bir uzatma kablosu veranda kapılarından geçerek makinenin bulunduğu masaya uzanıyordu. Piller takılınca, yüzeydeki gösterge ışığını tekrar yandı. Makine çalışır ve iyi durumdaydı.

“İlk başta,” dedi Emma, “sadece zengin bir roman yazarının Catskills’te öldürüldüğü haberi idi. Sonra bir ilişki söylentileri çıktı. Victoria cinayetle bağlantılı dendiğinde, ilk başta buna inanmadım. Aslında, o korkunç video sızdırılana ve Victoria hikâyesinin merkezi hâline gelene kadar da inanmamaya devam ettim. Basın kuduz köpekler gibiydi. Haberciler onu ofis binasının lobisinde ve dairesinin dışında bekledi. Video her yerdeydi. O zamanlar sosyal medya yoktu ama internet yeni yeni filizleniyordu. Victoria’nın o dominatriks kıyafeti içindeki görüntüsü, her haber programında ve her gazetede yer aldı. Video binlerce kez indirildi ve röntgenci eğilimi olan her evde durmadan izlendi. Haber medyası her ayrıntıyı didikledi. Kısa bir süre için Sado Mazo ve bağlama, ülke çapındaki haber sunucularının günlük manşetleri ve konuları hâline geldi.”

Avery o sırada ortaokuldaydı ama şimdi bile videonun yarattığı heyecanı belli belirsiz hatırlıyordu. Yirmi yıl sonra hikâyeye rastladığına inanamıyordu. Avery o zamanlar medyanın neden bu kadar yoğun ilgi gösterdiğini anlamıştı. Manşetler, bir izleyiciyi yakalamak, gazeteleri basmak ve reklam yeri satmak için dev et kancaları gibi olurdu. Sadece yirmi yıl önce değil, bugün de aynı şey geçerli diye düşündü. Avery, *American Events*’te kendi atacağı manşetleri hayal etti. 11 Eylül kurbanının kalıntıları, kulelerin yıkılmasından yirmi yıl sonra yapılan teşhis, popüler bir romancı ve ateşli bir seks ve ihanet hikâyesini içeren sansasyonel bir cinayet soruşturmasının merkezindeki bir kadın. Seçenekler sonsuzdu. Olay yeri ayrıntıları muhtemelen şok edici olacaktı ve *American Events*’in gerçek suç hayranlarının ruhsal açıdan pek de sağlıklı olmayan ilgisini çekecekti. Avery, olay yeri fotoğraflarına ve soruşturmadaki diğer ayrıntılara ulaşıp ulaşamayacağını merak etti. Hatta, beyninin seks kasedinden kısa bölümler kurgulamasına izin verdi.

Emma, "11 Eylül'e yakın haftalarda kötü haberler peş peşe geldi." dedi. "Kanıtlar birikmeye başladı ve gece haberlerinde gördüklerime inanamadım. Victoria'nın arabasında, polisin Cameron Young'ın boynundaki iple uyduğu söylenen bir ip bulundu. Görüntüye göre tüm lanet olay yeri Victoria'nın parmak izleri ve DNA'sı ile kaplıydı. İdrarı banyo tuvaletinde ve kanı da ana yatak odasında bulunmuştu."

Avery'nin chardonnay'den bulutlanmış zihni gitgide açılmaya başlamıştı. O ev yapımı seks videosunun görüntülerini nasıl elde edeceği kafasını hâlâ kurcalıyordu. Ama bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dava dosyasına ve soruşturmayla ilgili özel ayrıntılara erişmesi gerekiyordu. Bu tür ayrıntıları elde edebileceği kanalları bir an düşündü. Sonunda düşüncelerini şimdiki zamana getirdi ve telesekreteri işaret etti.

"Peki telesekreterin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Emma kendini toparlamak için şaraptan bir yudum aldı. "Victoria o gün beni aradı."

"Hangi gün?"

"11 Eylül günü. İlk uçak Kuzey Kulesi'ne çarptıktan sonra. Tuzağa düştüğünü söylemek için aradı. Ve... veda etmek için."

Avery şarap kadehini yavaşça yere bıraktı. "Ah, Emma, bu korkunç. Ve bunca yıl boyunca sen o mesajı sakladın mı?"

"Evet. Ama bu nedenle değil. Victoria veda ettiği için değil. O gün bana başka bir şey söyledi. Bunu duymanı istiyorum."

Avery gözlerini kırpmadan ve güçlükle nefes alarak bekledi. Kanunda gezinen alkol hem konsantrasyonuna müdahale ediyor hem de işleri kolaylaştırıyordu. Emma yavaşça telesekretere uzandı ve oynat düğmesine bastı. Bir ses duyulmadan önce birkaç saniyeliğine bir hışırtı duyuldu.

"Emma!"

Victoria Ford'un sesi, yirmi yaşındaki bir makineden yankılandığı düşünülürse inanılmaz derecede net geliyordu.

"Oradaysan, telefonu aç!"

Victoria, çaresiz ricasına kız kardeşinin yanıt vermesini beklerken uzun bir duraklama oldu. Avery bakışlarını makineden

Emma'ya çevirdi ama Emma'nın gözleri kapalıydı. Avery, kadının son yirmi yılda bu kaydı kaç kez dinlediğini merak etti. Kaydın arka planında, Avery bağırma, ağlama ve genel bir kaos halinin seslerini duydu.

"Emma, şehirdeyim... Dünya Ticaret Merkezi'nde. Bir şey oldu. Bir patlama oldu ve insanlar binaya bir uçağın çarptığını söylüyor. Kuzey Kulesi'ndeyim ve... Sanırım kapana kısıldık. Alt katlarda, zemin kata inmemizi engelleyen bir yangın var. Hepimiz çatıya çıkıyoruz. Bazıları bizi kurtarmak için helikopterlerin geleceğini söylüyor. İnanıyor muyum bilmiyorum ama kalabalığı takip ediyorum. Gidecek başka bir yer yok. Seni seviyorum! Anneme ve babama da onları sevdiğimi söyle. Ne olduğunu öğrendiğimde tekrar arayacağım. Şimdilik hoşça kal."

Emma, kayıt cihazını durdurmak için bir düğmeye bastı ve gözlerinde yaşlar olan Avery'ye baktı.

"Emma, bu... çok trajik. Çok üzgünüm. Böylesi bir kasete sahip olmak ve bunu hep hatırlamak... korkunç olmalı."

"Daha fazlası var." dedi Emma. *"Bir mesaj daha. Ve gerçekten duymanı istediğim şey de o."*

Emma derin bir nefes aldı ve telesekreteri yeniden çalıştırmadan önce şarabından bir yudum daha içti.

"Emma, benim. Şey... dinle. Şu an çılgınca şeyler duyuyorum. Her şey çok kaotik ve neye inanacağımı bilmiyorum. Teröristler ve uçaklar. Bir patlama daha oldu ve insanlar kuleye ikinci bir uçağın çarptığını söylüyorlar. Veya Güney Kulesi'ne. Kapana kısıldık... Gidecek hiçbir yerimiz yok. Çatının kapısı kilitliydi, bu yüzden tekrar aşağı inmeyi deneyeceğiz. Birisi, açık olabilecek farklı bir merdiven boşluğu bildiğini söyledi. Durum bu... Şimdi gidiyorum. Ancak..."

Uzun bir duraklama sanki verandadaki havayı boşalttı ve Avery nefesinin kesildiğini fark etti. Victoria Ford'un bir sonraki

sözlerini bekleyerek telesekretere yaklaştı. Bu kayıttın ilkinde olmayan bir yumuşaklık vardı. Arka plan gürültüsünün olmaması ve ilk kayıttaki kaosun yokluğu. Avery'ye sadece Victoria Ford'un değil, binanın kendisinin de kaderine boyun eğdiği izlenimini veren bu mesajda bir dinginlik hissi vardı. Victoria'nın sesi sonunda geldi.

"Hakkımda olan her şey. Soruşturma ile ilgili her şey. Lütfen şunu bil... Senin bilmen benim için çok önemli... Beni suçladıkları şeyleri yapmadım. Cameron'u sevdim, bu doğru. Ama onu ben öldürmedim. Beni bilirsin. Buna gücüm olmadığımı biliyorsun. Olay yerinde kanımı ve idrarımı bulduklarını söylediler. Ama bu doğru olamaz. Bunların hiçbiri doğru olamaz. İnan bana lütfen. Eğer ben... Emma, eğer bu binadan çıkamazsam... Lütfen, masum olduğuma inan. Lütfen..."

Avery birkaç saniyelik sessizlik boyunca bekledi. Bir an için kaydın bittiğini düşündü ama Emma makineyi durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sonunda Victoria Ford'un sesi son bir kez duyuldu.

"Bir yolunu bul Emma. Bunu kanıtlamanın bir yolunu bul. Lütfen... Beni göstermeye çalıştıkları gibi bir canavar olmadığımı dünyaya kanıtlamanın bir yolunu bul yeter. Şimdi gitmeliyim. Seni seviyorum."

Emma masanın ortasına uzandı ve kaydı durdurdu. Avery'ye baktı.

"Artık sen de biliyorsun. Kız kardeşimin ölmeden önceki isteği, masumiyetini kanıtlamamdı. Yirmi yıl denedim ama çok az ilerleme kaydedebildim. O zamanlar davaya dâhil olan insanlar, dünyanın geri kalanı gibi, 11 Eylül'ün yarattığı kaos karşısında şaşkına dönmüşlerdi. İşler normale döndüğünde, kız kardeşim ve ona karşı açılan dava kapatıldı. Konu bitmiş kabul edildi. Kız kardeşimin yaptığını iddia ettikleri şeylerin doğru olmadığını

bilerek soruşturmayı sürdürmeye çalıştım. Ama kimse beni dikkate almadı. Kimse benimle konuşmak istemiyordu. Kimse umursamadı.”

“Benim umurumda.” dedi Avery.

Sadece 11 Eylül’ün yirminci yıl dönümünü anan sıradan sonbahar programlarının dışında bir hikâye bulmamış, aynı zamanda bir gizem bulmuştu. Ülkeyi başka, belki de daha önemli bir nedenden dolayı dolaşmıştı. Asıl niyeti, Victoria Ford’un kalıntılarını New York’taki varlığının gerçek amacını, yani Montgomery ailesinin son planını gizlemek için kullanmaktı. Ama bir şekilde, Avery kendisini bir öğleden sonra şarap çakırkeyifliği içerisinde, Catskill Dağları’nın ortasında büyük, dev bir reyting canavarına bakarken bulmuştu.

“Ben kadere çok inanırım.” dedi Emma. “Her şeyin bir nedeni vardır. Kaderin seni kapıma kadar getirdiğine inanıyorum. Victoria adını temize çıkarmamı istedi. Katil olarak anılmak istemiyordu. Yıllar geçtikçe, Victoria aleyhindeki davanın herhangi bir bölümünü çürütme konusunda pek başarılı olamadım. Kan, idrar veya diğer herhangi bir kanıt. Ama ben de pek yardım görmedim. Belki bu değişmek üzeredir? Senin yardımınla... Birlikte demek istiyorum, belki sen ve ben birlikte daha çok şansımız olur. Nasıl ki Victoria her zaman aklımda o genç ve sağlıklı kadın olarak kalacaksa, aynı zamanda hep masum olarak da kalacak. Bu yüzden, kız kardeşimin kalıntılarının nihayet tespit edilmesi beni huzura erdiren mu... belki biraz. Ama bana huzur verecek tek şey sonunda küçük kız kardeşimin hiç kimseyi öldürmediğini kanıtlamak. Bana yardım edecek misin?”

Avery’nin menajeri, Avery’nin gelecek *American Events* sezonuna getirmeyi planladığı içerik hakkında ayrıntılı bilgi istemişti. Dwight Corey müzakere masasına dönmeden önce kendisinden cephane istemişti. O ise az önce bir cephane fabrikası keşfetmişti.

“Bana yardım edecek misin?” diye Emma tekrar sordu.

Avery yavaşça başını salladı. “Edeceğim.”

KISIM III

Aldatma

BÖLÜM 21

Manhattan, NY 28 Haziran 2021, Pazartesi

DWIGHT COREY "NEREDESİN?" DİYE SORDU.

Avery, Lowell Hotel'in barı Jacques'ta oturuyordu ve elindeki pipetleri Tito's ve sodasındaki buzu karıştırmak için kullanıyordu. Victoria Ford hakkında şaşırtıcı açıklamalara eşlik eden iki şişe chardonnay sayesinde Emma Kind ile birlikte sarhoş oldukları öğleden sonranın üzerinden üç gün geçmişti.

"New York." dedi Avery.

"New York'ta ne yapıyorsun?"

"Bir hikâyenin peşindeyim."

"Pekâlâ, zamanlaman boktan, söyleyeyim. Mosley Germaine, sözleşmeni görüşmek için buluşmak istiyor. Onu geri aramam için bir dizi mesaj bıraktı."

"Hâlâ yedi yüz elli mi veriyorlar?"

"Evet, orada sağlam duruyorlar, ancak teşvikler ve avantajlar hakkında konuşmak istiyorlar."

"Temel maaşta mutabık kalana kadar teşviklerden ve avantajlardan bahsetmiyoruz. E-postamı aldın mı?"

Avery, menajerine, son yirmi yıldaki haber programı sunucularının maaşlarını enflasyona ve reytinglere göre gösteren ayrıntılı bir e-posta göndermişti. Elektronik tablo, *Date-line*, *20/20*, *48 Hours* ve *60 Minutes* programlarının sunucularının her biri için Nielsen ratingleri verisini içeriyordu. Avery'nin derlediği

modele göre, rakipleriyle reytingleri karşılaştırıldığında, yılda 750.000 dolar fena hâlde düşük bir ödeme olarak gözükiyordu.

"Avery," dedi Dwight, sesinde biraz daha şüpheyle. "New York'ta diğer kanallarla mı görüşüyorsun?"

"Asla. Cehennemden fırlamış bir doksanlık menejerim, kusursuz takım elbisesi ve kusursuz manikürlü tırnaklarıyla yanumda yokken asla bir toplantıya katılmam. Müzakere becerilerini sorgulamaya başladım, bu doğru ama yine de çoğu insan için korkutucu bir figürsün. New York'ta bir hikâyenin peşindeyim, hepsi bu."

"Germaine'in teklifi hakkında konuşmamız gerek."

"Teklif ettiği şey konusunda ciddi olana kadar olmaz. Dinle, gelecek sezon için sana içerik bulmamı söylemiştin. Buldum."

"Tamam." dedi Dwight. Uzun bir duraklama oldu, sonra yine üzgün bir tonda konuştu. "Seni New York'a gönderen bu hikâyenin otuz saniyelik özetini ver bari bana."

"Bir 11 Eylül kurbanının kalıntıları yakın zamanda New York Adli Tıp Kurumu'nda yeni DNA teknolojisi kullanılarak teşhis edildi. Dr. Livia Cutty ile konuştum ve o bana yeni tekniği detaylı bir şekilde anlatmaya istekli, bunun hâlâ depoda saklanan ve tanımlanamayan yirmi bin 11 Eylül kalıntısını teşhis etmede önemli bir gelişme olduğunu düşünüyor."

"Kulağa ilginç geliyor ve zamanlama bu sonbahar için uygun. Ama bir sinema filmi gibi ilgi çeker mi emin değilim."

"Dur, daha yeni başladım. Kimliği yeni tespit edilen kadının kız kardeşi Emma Kind'i buldum. Hikâyenin kişisel bir yanını anyordum. Herkesin 11 Eylül'ün yirminci yıl dönümü hakkında hikâyeler yazacağı bu sonbaharda öne çıkma şansı olan bir şey. Sonra kimliği tespit edilen kişinin cinayetle suçlanan bir kadın olduğunu öğrendim. Öldüğünde, adı Victoria Ford bu arada, evli sevgilisini -Cameron Young adında zengin bir romancı- öldürmekten yargılanmak üzereydi.

"Bir dakika..." dedi Dwight. "Bu ismi nereden biliyorum?"

"Çünkü doksanlarda çok satan bir gerilim romanı serisi yazmış. Hafta sonu yaptığım araştırmaya göre çok popülermiş.

Kitapları tüm listelerde bir numaraymış ve tüm dünyada satılmış. Milyonlarca kitaptan bahsediyorum. Ölümü o zamanlar büyük bir hikâye olmuş. Ve sonra, tüm kamuoyunun ağzına sakız olan bu cinayet soruşturması birden gölgede kalmış.”

“11 Eylül yüzünden.”

“Aynen öyle. Çoğu kişi Cameron Young’ı ve onu öldüren metresini unutmuş ve dikkatlerini kıyılarımıza gelen yeni ve gerçek terör tehdidine çevirmiş.”

“Tamam.” dedi Dwight, yavaş bir iç çekişle. “Peki senin ortaya koyacağın fark ne? En son 11 Eylül kurbanının kalıntıları hüküm giymiş bir katile mi aitmiş? Bunun böylesine bir trajedinin yirminci yıl dönümü için tam olarak iyi hissettirecek bir hikâye olduğundan emin değilim.”

“İyi hissettiren şeyleri unut. 11 Eylül’ün yirminci yıl dönümünü anmayı unut. Bu sadece kanca. Cameron Young cinayetini araştırmayı planlıyorum. Bu, daha önce ele aldığım her şeyi havaya uçuracak gerçek bir suç hikâyesi.”

“Seni takip edemiyorum. Dava açılmış ve kapanmış, değil mi?”

“Onlar detay. Emma Kind, kız kardeşi hakkında etkileyici bir hikâye anlatıyor. Victoria Ford günahkâr bir suçlu olabilir ama içinden bir ses bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyor. Bir şey bende ayrıntılara girme isteği uyandırıyor. Sadece birkaç gün içinde davayla ilgili tonlarca bilgi edindim ve henüz soruşturmaya doğrudan bağlantılı kimseyle konuşmadım bile. Ama Emma bu konuda bana yardım ediyor. Bana kız kardeşinin hayatındaki tüm insanların bir listesini verdi. Victoria Ford’un dul eşinin izini sürüyorum. Onun arkadaşlarıyla da konuşacağım. Ailesiyle. Onu temsil eden avukatla. Davayı araştıran dedektifle de iletişime geçmeye çalışıyorum. Yetkililere ulaştım, dönüş yapacaklar. Ayrıca Cameron Young’ın ailesine de ulaşacağım. Burada birçok açığı var, Dwight. Cinayetin kendisi tuhaftı, kurbanın malikânesinin balkonundan sarkmasını da içeren bir Sado Mazo işkence sahnesi. Unutmadan, bir yerlerde bir de ev yapımı bir seks kaseti var.”

"Tanrım. Tamam, yavaşla. Sadece şu anda sözleşmeni müzakere ederken, zamanını en iyi şekilde kullanıyor olduğundan emin değilim."

"Kesinlikle öyle. Ayağımı gaz pedalına koyuyorum. Bu cinayeti araştıracağım ve Emma Kind'in inandığı gibi, polislerin bunu yanlış kişiye bağlaması ihtimali olup olmadığına bakacağım. Ve bunu ispatlayacak herhangi bir kanıt bulursam, hepsini bir araya getireceğim ve kimliği belirlenen en son 11 Eylül kurbanının, ölmeden önce yanlışlıkla suçlanan biri olduğu hakkında çarpıcı bir açıklama yapacağım."

"Ya tüm bulacağın, onun gerçekten de suçlu olduğu olursa?"

"Öyleyse bile hâlâ ilginç bir hikâye. Çünkü Emma Kind'in kız kardeşinin masum olduğuna inanmasının haklı bir nedeni var."

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Biliyorsun Avery, sen New York City'de koşuştururken Germaine her an teklifi geri çekebilir ve başka birine gidebilir. Bunu riske atmaya hazır mısın?"

Avery, "Elinde bir kayıt var." dedi.

"Kimin?"

"Emma Kind'in."

"Ne tür bir kayıt?"

"11 Eylül sabahına ait kız kardeşinin telesekreter kaydı. Victoria, Kuzey Kulesi'nde mahsur kaldığını öğrendikten sonra kız kardeşini aramış ve kule çökmeden hemen önce kaydedilmiş."

"Yok artık!" dedi Dwight ürperti dolu bir sesle.

"Ne?"

Avery onun derin bir nefes aldığını ve yavaşça verdiği duyd.

"İlgimi çekmeye başladın. Devam et."

"Kayıtlarda Victoria Ford masum olduğunu iddia ediyor. Emma'ya kimseyi öldürecek birisi olmadığını söylüyor ve Victoria'nın Kuzey Kulesi'nden çıkamaması durumunda kız kardeşinden de bunu kanıtlamasını istiyor."

"Bu kaydı *alabilir* misin?"

"Zaten aldım."

"Elinde mi yani? Milyonlarca izleyiciye oynatmak için bu kadının izniyle birlikte mi?"

"Kesinlikle. Emma ve ben arka verandasında birkaç şişe şarap içtikten sonra çok iyi arkadaş olduk. Bana telesekreteri verdi, böylece kaydın her detayını gözden geçirebileceğim. Kız kardeşinin adını temize çıkarmayı kabul ettiğim sürece bana ihtiyacım olan tüm yardımı yapacak."

"Son birkaç yılda aklına gelen tüm çılgın fikirleri düşününce, bunun en azından tutar bir yanı olduğunu söylemeliyim."

"Ah, tutar yanı var. Dwight Corey'i bile kışkandıracak kadar hem atacak hem tutacak kadar var. Ve ben de gerçeği bulana kadar tüm yaz boyunca onu atıp tutmayı planlıyorum."

"Sesin heyecanlı geliyor."

"Yoldayım, tek başımayım ve başlamaya hazır durumdayım. Bu konuda iyi hissediyorum, Dwight."

"Germaine'i bir iki hafta daha oyalayacağım. Bana bilgi vermeye devam et."

Avery gülümsedi. "Her zaman."

BÖLÜM 22

Manhattan, NY 29 Haziran 2021, Salı

AVERY OTEL LOBİSİNDEN DIŞARI ÇIKTI. LOS ANGELES'tan Manhattan'a döndüğünde gördüğü manzara her seferinde onu şaşırtıyordu. Santa Monica'daki Ocean Towers binasının on ikinci katındaki iki yatak odalı dairesi, sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen Pasifik Okyanusu ve kuzey ve güney aksı boyunca uzanan sahil şeridi manzarasını görüyordu. Santa Monica'daki her şey alçak ve aralıklıydı. Burada, Manhattan'da ise her şey üst üste yığılmış ve sıkıştırılmış gibiydi, altyapı sanki insanları birbirinin üzerine sıkıca yerleştirmek için tasarlanmıştı. Hikâyesini kovalarken Manhattan'da olmak onun için güzel bir değişiklik olmuştu ama burası bir daha asla yaşamak isteyeceği bir yer değildi. Çocukluğunu bu şehirde geçirmişti, ancak ailesinin onu Connie Clarkson'ın Sister Bay, Wisconsin'deki yelken kampına gönderdiği ilk yazdan beri trafik sıkışıklığından uzaklaşmak istiyordu. Avery, Batı Kıyısı'na kadar sürüklenmeyi bekleliyordu, ancak birkaç yıldır orada yaşadığından, artık başka bir yerde yerleşik hayat kurmayı düşünemezdi.

Çocukluğunun geçtiği yerleri görmek ve koklamak onda normal olarak nostaljik birçok duygular uyandırıyor ama başka şeyleri de uyandırmıştı. Bu şehirde çok kötü şeyler olmuştu. Avery'nin unutmak istediği çok kötü şeyler. Hayatını alt üst eden, onu kovalayan ve yeni biri olmaya zorlayan şeyler. Geri

ditmek her zaman hayatının sularına bulandıran anıları hatırlamak demekti. Sadece zaman onları sakinleştirme yeteneğine sahipti. Elbette, düzenli olarak kötü anıların canlanmasına bulabileceği en kolay çözüm, New York'a gelmeyi bırakması olacaktı. Ama birkaç yer ve kokudan fazlası onu buraya gelmeye devam ediyordu. İlk Oyster 625'i ile suya en son çıktığı anıydı.

Penn İstasyonu'nun merdivenlerinden aşağı indi ve bir turnikeden geçerek metroya bindi. Metro vagonunun arkasına yakın bir koltuğa yerleşti ve Chambers Caddesi'nden çıkana kadar sessizce düşündü. Güneye doğru Vesey Sokağı'nı bulana kadar öğleden sonra yokuşlarıyla birkaç blok boyunca yürüdü ve sonra batıya, North Cove Marina'ya gitti. Tüm duyulan sanki bombardıman halinde geliyor -kokular, sesler ve görüntüler- ve zamanı çökertmek ve onun buraya son gelişinden bu yana geçen yılları silmek için komplo kuruyor gibiydi. Hukuk fakültesindeki üçüncü yılından önceki yazdı. Ailesi uzun bir hafta sonu için Hamptons'taki eve gitmişti ve Avery ile Christopher ertesi gün onlara katılacaktı. Bu arada, Oyster 625'e diledikleri zaman binebilirlerdi.

Avery yat limanına ve teknelere bakarken, Christopher'ı ve o yaz sabahını düşündü. Atlantik'te bir fırtınanın çıktığını biliyorlardı. Kötü bir havayla karşılaşacaklarını biliyorlardı. Tehlikeli olacağını biliyorlardı. Oyster'ı o gün dışarı çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu biliyorlardı. Ama yine de Avery tekneye binmiş ve yat limanından çıkmışlardı.

Şimdi uzun rıhtımdan aşağı iniyordu, *Claire-Voyance*'ın bir zamanlar durduğu kızakta durana kadar onu zamanda geriye götüren yavaş bir yürüyüşü. Onun yerinde başka bir aileye ait başka bir tekne vardı. Avery, pruvaya çarpan beyaz köpüklü dalgaların anıları zihninden geçerken gözlerini kapadı. Gündüzü geceye çeviren yağmurun yağışını ve okyanus yüzeyinin altından kayan pruvayı düşününce göz kapaklarını sımsıkı yumdu. Korkuluklara tırmandığını ve dalgalar başının üzerinden aşarken soğuk, çalkantılı sulara atladığını hatırladığında omuzlarını bir titreme aldı. Parmaklarını şakaklarına bastırarak, *Titanik*'in okyanusun dibine inmeden önceki görüntüsünden farklı olarak, yelkenli

teknenin kıçının havaya yükseliş görüntüsünü kafasından silmeyi denedi ama başaramadı. Can yeleği, Sahil Güvenlik onu bulana kadar onu zar zor hayatta tutmuştu.

Ama *Claire-Voyance* ile son yolculuğunun anısı ve bu son yolculuğun ağabeyi için anlamı, Avery'yi New York'a geri getirmeye devam eden tek şey değildi. Rıhtıma geri döndü ve çantasından aylar önce posta kutusuna gelen kartpostalı çıkardı. Öndeki ağaçlıklı kulübenin görüntüsünü inceledi ve orada yazılan mesajı okumak için kartı çevirdi.

*Tek ve biricik Claire-Voyant'a,
Sadece takılıyorum ve American Events izliyorum.
Bana arkadaşlık ediyor.*

Avery, kartın sağ alt köşesinde sayılara tekrar baktı.

777

Gerçekten yapabilecek miydi? O kadar yolu bir nedenden dolayı gelmişti, ama gerçekten bununla başa çıkabilecek miydi? Avery, onun hayatını ellerinde tuttuğunu ve New York'tayken vereceği kararların onun özgürlüğünü güvence altına alabileceğini ya da onu elinden alabileceğini biliyordu.

BÖLÜM 23

Manhattan, NY 29 Haziran 2021, Salı

MARİNADAN AYRILDI VE DOĞUYA DOĞRU YOLA koyuldu. Bu öğleden sonra çocukluğunun geçtiği şehrin sokaklarında yürürken Avery, eski kimliğinin üzerine kürekler dolusu toprak atıp Los Angeles'a kaçtığından beri ne kadar yol kat ettiğini fark etti. Plan asla geriye bakmamaktı, ama Avery bunda çok başarısız olmuştu. Hayatının dikiz aynasını o kadar sık kontrol ediyordu ki, kafa kafaya bir çarpışmaya neden olmamasına şaşıyordu. Ama *American Events*'teki başarısı sayesinde bu şehri ve sırlarını unuttuğu zamanlar olmuştu. Bu yılki yolculuk ve planladığı her şey, belki de aradığı temiz sayfayı sağlayacaktı.

Midtown'a geri dönmek bir saatten fazla sürdü, ama North Cove Marina'ya yaptığı ziyaretten aklında kalan anıları temizlemek için zamana ve yalnızlığa ihtiyacı vardı. Yedinci Cadde'ye yürüyüp Batı Kırk Yedinci Cadde'ye döndüğünde saat akşam altıya geliyordu. İşyerinin ön camında ROM EVİ yazan yeri buldu, kapıyı açtı ve içeri girdi. O, Avery'i fark etmeden önce Avery onu fark etti. Barda bir taburede oturuyor ve sağ eli ile önündeki bardağı çevirirken, sol eli ile göğsünün ortasındaki bir noktayı ovuşturuyordu. Avery araştırmasında, bu adamın Cameron Young soruşturmasını yürüttüğü sırada henüz yirmi sekiz yaşında olduğunu öğrenmişti. Bu onu bugün kırklı yaşlarına getirirdi, ama bu mesafeden ve barın gölgeli aydınlatması yüzünü karartırken,

daha genç görünüyordu. Avery yaklaşırken ikinci kez baktığında, yanlış adama yöneldiğini düşündü.

Ama hayır, dedektif Walt Jenkins'e bakıyordu. Okuduğu gazette makalelerinde ve internette izlediği basın toplantılarının arşivlenmiş görüntülerinde yüzünün görüldüğü 2001'deki hâinden pek farklı görünmüyordu. Otuzlarının ortalarını anca geçmiş görünümde ve favorilerle harmanlanmış kısa kesilmiş saçlar, içkisini yudumlarken kırışan gülümseme çizgileri, parantez dudaklar ve erken oluşan kaz ayaklarıyla Daniel Craig'i çekici kılan türden görünüşe sahip birisiydi. Avery yanına gelirken içkisinden başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, irislerinin ilk bakışta griyle karıştırılabilecek bir tür buz mavisi olduğunu gördü.

Avery onun kendisini tanıdığını hissetti. Tam tersine New York'tan kaçtığından beri ünlü olmak hiçbir zaman aradığı bir şey olmamıştı. Ama şöhret bir şekilde onu bulmuştu. Milyonlarca kişi her hafta *American Events*'i izliyordu, bu yüzden onun sık sık tanınması kaçınılmazdı. Walt Jenkins, Avery'nin ortasından yarık olduğunu fark ettiği çenesini kaldırdı ve gülümsedi. Dişleri düz ve beyazdı ve bronz teniyle tezat oluşturuyordu. Avery elini uzattı.

"Dedektif Jenkins, değil mi?" dedi.

Elini sıkarken tek kaşını kaldırdı. "Şimdi kulağa tuhaf geliyor. Yıllardır *dedektif* diyen olmamıştı. Ben Walt Jenkins."

"Merhaba Walt. Ben Avery Mason. Emekli olduğunu okudum, inanması zor. Yeterince yaşlı görünmüyorsun. Demek istediğim, emekli olmak için çok genç duruyorsun."

"Henüz toplu taşımada indirimim yok ama kesinlikle dedektiflikten emekli oldum. Çok, çok uzun yıllar önce."

"NYPD'den mi?"

"Hayır, hiç NYPD'de çalışmadım. Polisken New York Eyaleti Cezai Soruşturma Bürosu'nda çalışıyordum."

"Evet, aslında beynimin söylemeye çalıştığı şey de buydu."

"Problem değil. Oturmaz mısın? Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Avery yanındaki tabureye oturdu ve içkisini işaret etti. "Bu nedir, burbon mu?"

"Rom."

"Rom mu?"

"Buranın adı Rom Evi."

"Buzlu olur mu?"

"Bu, romun tadını ne kadar çıkarmak istediğinle alakalı. Soda ya da Red Bull ya da bu günlerde çocuklar ne yapıyorsa karıştırarak mahvetmediğin sürece sorun yok. Seni ikna etmeye çalışmalı mıyım?"

"Eğer bir rom barında votka servis ediyorlarsa, benim tercihim bir Tito's ve soda."

Avery sipariş eder etmez barmen içkisini rekor sürede karıştırıp ve önüne koydu.

"Bana neler yaptığından bahseder misin?" diye sordu Avery. "Yirmi sekizinde dedektif oldun ve sonra erken emekli mi oldun?"

"Tam olarak değil. CSB'deki görevimden sonra aslında FBI'a geçtim." Avery bir yudum almak için bardağını kaldırmıştı, ama bardağın kenarı dudaklarının bir santim ötesinde, FBI'dan söz edilince durakladı. Sonunda, içkisini bara koyarken başını iki yana sallayarak büyük bir yudum votka aldı.

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Sen söyle. Araştırmacı gazeteci olan sensin."

Avery, bir barda, ailesini yıllardır takip eden FBI'ın bir üyesiyle oturduğu fikrini kafasında değerlendirmeye çalıştı.

Walt sessizliği bozarak, "Senin için hafifletici bir sebep olur mu bilemem," dedi, "benim Büro kariyerim *seçkin* diyeceğin türden değildi. Bilmemek doğal. Temelde 11 Eylül'den sonra birkaç yıl boyunca yaptıklarına bakıyorum ve onca çabama rağmen hiçbirinin teröre karşı savaşa fayda sağladığından emin değilim. Ardından, kariyerimin geri kalanını geçirdiğim takip ve gözetleme departmanına geçtim."

Gözetleme, diye düşündü Avery. *Beyaz yakalı* değil.

"Peki kırklı yaşlarında emekli olmayı nasıl başardın? Emekli maaşını al ve sonsuza dek mutlu yaşa!"

"Pek öyle sayılmaz. Çalışırken yaralandım ve kibarca kenara çekilmem istendi. Ben de kibarca geri çekildim."

"Gerçekten mi? Ye şimdi ne yapıyorsun?"

"Jamaika'da bir ev kiraladım, son birkaç yıldır orada yaşıyorum. New York'a sadece gerektiğinde gelmeye çalışıyorum. Bu şehir ile ilgili bazı kötü anılarım var ve geri dönmek onları hatırlamamı sağlıyor."

Avery öğleden sonrasını, yat limanına yaptığı yolculuğu ve kendi sıkıntılı anılarını unutmaya çalıştığı Manhattan sokaklarında yaptığı uzun yürüyüşünü düşündü. Montgomery ailesinin yaralarından uzaklaşmak, en azından onlardan sakınmak için elinden geleni yapmıştı. Özellikle, babasıyla, ya da basında bilindiği adıyla Manhattan Hırsızı ile olan bağından kaçmaya çalışmıştı. Babasının rezilliği, eski bir FBI ajanının yanında otururken huzursuz hissetmesinin nedeniydi ve ihtirasa aç geçmişi, neden Walt Jenkins'in çekiciliğinin onu kendinden aldığını ve aynı zamanda tedirgin ettiğini açıklıyordu. Eski ve şimdiki benlikleri arasında verdiği savaş çok yıpratıcıydı. Hem profesyonel hem de özel hayatına hâkim oluyordu. Bu, Avery'nin son yıllarda bir erkekle anlamlı bir ilişki kurmasını engellemişti. Son ciddi ilişkisi, hukuk fakültesinin ikinci yılında bir öğrenci arkadaşıyla olmuştu. Babasının firması hakkındaki gerçekler halka sızmaya ve sonuçları etrafta çirkin sözlerle duyulmaya başladığında ilişkisini bitirmişti. Hukuku öğrenmek için harcadığı yılların, sanki zemini problemlili bir eve yatırım yapmış gibi boşa gittiğini biliyordu. Hiçbir hukuk firması veya belediye, suçluları parmaklıklar ardına koyması için Garth Montgomery'nin kızını işe almazdı. Ortaya çıkacak ironi, Birleşik Devletler'in işlevsiz siyasi sisteminin bile yutamayacağı kadar büyük bir lokma olurdu.

Öyküsü, Avery'nin neden otuz iki yaşında olduğunu ve hiç âşık olmadığını açıklıyordu. İlişkiler zordu. Gerçek ilişkiler, birkaç aylık aralıksız flörtten daha ileri giden ilişkiler. Çünkü o noktadan sonra erkeklerle işler karışmaya başladılar. Avery Mason olarak hayatının nerede başladığını ve Claire Montgomery'nin hayatının nerede bittiğini tam olarak bilmiyordu. Bu iki farklı kişilik, dürüstlüğe meydan okuyarak üst üste biniyordu. Bir ilişkinin başlangıcında, her iki taraf da geçmişleri, çocuklukları, ebeveynleri ve kardeşleri hakkında hikâyeler paylaştığında, zihni birçok kez

ilk konuşmaları oluşturan kıvrımlı yollarda gezilmeye çalışmıştı Claire Montgomery için, geçmişinin tuvali, deliye dönmüş çılgın bir sanatçının fırça darbeleriyle kaplıydı. Avery Mason için ise tuval boştu. Her iki kimliğin de ailesine ihanet eden babaya duyulan nefretle sonsuza kadar bağlı olması karmaşık meselelerdi. () orospu çocuğunu sevmekten kendini alıkoyamaması, işleri daha da karıştırıyordu. Hepsini bir araya getirince Avery'nin erkekleri neden hayatına -ve özellikle yatağına- büyük bir korkuyla kabul ettiğini anlamak zor değildi.

Kendini düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Aradığımda Jamaika'da mıydın?"

Walt başını salladı. "Öyleydim."

"Jamaika'da ne var?"

"Gerçekten iyi rom ve Büro adında köpeğim."

"Köpeğe kim bakıyor?"

"Genelde kendi başının çaresine bakabilir. Eskiden başıboştu ama ben onu yumuşattım. Ben yokken bir arkadaşım onunla ilgileniyor." dedi Walt.

Avery barı işaret etti ve başını iki yana salladı. "Şimdi rom daha mantıklı geliyor. Ve bronzluğun. İsteğim üzerine Amerika'ya geri dönmenden onur duydum."

"Ben *American Events*'in büyük bir hayranıyım. Avery Mason'ın beni bulmaya çalıştığını duyduğumda ilgim daha da arttı. Öyleyse söyle bana, aklında ne var?"

"Cameron Young."

"O kadarını biliyorum. Onunla ilgili ne?"

"Ölümünü ve onu çevreleyen cinayet soruşturmasını araştırıyorum. *American Events*'in olası bir programı olarak vakayı tekrar gözden geçirmeyi ve olaylara yakından bakmayı ve gerçek suç özel bölümlerimden biri için hikâyeyi yeniden anlatmayı düşünüyorum. Baş dedektif sen olduğuna göre, başlamak için iyi bir yer olacağını düşündüm."

Walt başını salladı. "Cameron Young vakası, bir haber programında sansasyonel bir şekilde yer almak için tüm özelliklere sahip, orası kesin."

"Öyle." diye itiraf etti Avery.

"Zengin bir roman yazarı."

Avery başını salladı. "Korkunç bir olay yeri."

"Seks." dedi Walt kaşlarını kaldırarak. "Hem de oldukça sapıkça seks."

"Evet, okuduklarımdan anladığım kadarıyla çılgın Sado Mazo şeyleri. Artı ihanet."

"Ve bundan çok daha fazlası."

"Ve şimdi, Victoria Ford'un kimliği 11 Eylül'den yirmi yıl sonra tespit edildi."

Walt rom kadehini kaldırdı. "Televizyonumun antenini bu lanet hikâye için ayarlamalıyım."

Avery güldü. "Teşekkürler, bu projeyi hayata geçirirsem seni sadık bir hayranım olarak göreceğim. Ama şaka bir yana, vakayı yeniden anlatmaktan fazlasını yapmak istiyorum."

"Öyle mi? Aklında ne var?"

Bir sonraki yorumunun hoş karşılanmayacağını bildiğinden, bardağından bir yudum votka içmek için durakladı. "Farklı bir hikâye anlatmak istiyorum. Öldürülen zengin yazara daha az odaklanan ve onu öldürmekle suçlanan kadını daha çok öne çıkaran."

"Ne şekilde?"

Avery bir an daha durakladı. "Acaba her şey farklı gelişmiş olabilir mi... CSB, Victoria Ford vakasını yanlış yorumlamış olabilir mi?"

Walt Jenkins'in bardağını maun zeminin üzerinde oluşan ince buğu birikintisinde çevirirken soruyu tartmasını izledi.

Bardağı kaldırdı ve bir yudum aldı, sonra ona yorum içermeyen bir yüzle baktı. "Hayır."

Avery gözlerini kıstı. "Neden öyle dedin? Başka bir teori olmaz mı? Suç yirmi yıl önce işlendi. Çok uzun zaman öncesinin tüm ayrıntılarını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlamıyordum. Ama sen aradığından beri davayı yeniden gözden geçirmek ve hafızamı tazelemek için biraz zaman harcadım. Victoria Ford'a karşı açılan dava dosyası çok sağladı. O zamanlar medyada yer aldığı için böyle olması

gerekliyordu. İkinci derece kanıtlara dayanmıyordu. Spekülatif değildi. Olay yerinden toplanan fiziksel kanıtlara dayanıyordu: DNA, parmak izleri, gerçekten lanet olası bir video ve çok daha fazlası. Bu açık bir vakaydı. Vakanın ayrıntılarını gözden geçirirsen, neden bahsettiğimi anlayacaksın."

"Tamam." dedi Avery, başını sallayarak. "Benim de yapmayı umduğum şey bu. Bu detayları benimle birlikte gözden geçirmek ister misin? Victoria Ford'un Cameron Young'ın katili olduğuna nasıl karar verdiğinizi anlamak için davayı derinlemesine tekrar inceleyebilir miyiz?"

Walt alt dudağını büzdü ve başını salladı. "Bu yüzden buradayım. CSB'deki insanları hâlâ tanıyorum ve son birkaç günümü davayı incelemeye ayırdım. Olay yeri fotoğrafları, günlüğe kaydedilen kanıtlar, görüşme tutanakları, sorgulamaların ve takiple-
rin kayıtları ve videoları. Binlerce sayfa rapor, arama emri, telefon kaydı, e-posta var. Ayrıca, toplanan tüm kanıtlar."

"Benim de tam olarak aradığım şey bu."

"Bir gazetecinin dosyayı incelemesine aldırmadıklarından emin olmak için yetkililerle görüşmem gerekecek, ancak bunca yıl sonra bunun bir sorun olacağını düşünmüyorum. Eğer kabul ederlerse, hepsini seninle paylaşmaktan mutlu olurum."

Bu sefer Walt durakladı.

"Ama ne amaçla? Olayları çarpıtıp birkaç şüpheliyi Victoria Ford'un masum olabileceğine inandırmak için mi? Onu bu günlerdeki tüm gerçek suç belgeselcilerinin yaptığı gibi bir kurban, haksız yere suçlanan biri hâline mi getirmek istiyorsun? Böylelikle tüm bu spekülasyonları, kimliği yeni tespit edilen kalıntılarına mı bağlayacaksın?"

Avery votkasından bir yudum daha aldı, düşüncelerini toplamak ve kelimelerini seçmek için zaman kazandı.

"Aslen LA'den buraya gelirken niyetim kalıntılarından kimliği tespit edilen en son 11 Eylül kurbanının hikâyesini anlatmaktı. Ama sonra o kurbanın Victoria Ford olduğu ortaya çıktı. Buraya gelip kimlik belirleme sürecinde kullanılan yeni tekniği öğrenmek ve belki de Victoria'nın ailesiyle konuşmak istedim ve

öyle de yaptım. Ablasıyla tanıştım ve o bana Victoria hakkında oldukça ilgi çekici bir hikâye anlattı."

"Tahmin etmeme izin ver. Kız kardeşinin masum olduğuna ve birini öldürmüş olmasının mümkün olmadığına inanıyor."

Avery başını salladı. "Evet, öyle bir şey."

"Kardeşin var mı?"

Avery, Walt Jenkins'e bakmadan önce kısa bir süre votkasındaki buz küplerine bakarak durakladı. İşte tam burada, yeni insanlarla tanışmanın bu kadar zor olmasının nedeni buydu -kendisi hakkındaki gerçeğin ne kadarını ortaya çıkaracağını ve ne kadarını gizleyeceğini bulmak. Söyleyeceği her ayrıntı, geçmişine giden bir izdi.

"Bir erkek kardeşim vardı." dedi sonunda. "O öldü."

"Affedersin. İyi bir soru olmadı."

"Hayır, sadece hazırlıksız yakalandım. Tanrım, ben bir aptalım. Bu konuda bu kadar açık sözlü olmak istemezdim."

Konuşmayı sıfırlayan kısa bir duraklama oldu.

"Tekrar deneyeyim." dedi Walt. "En yakın arkadaşını düşün. Cinayetten hüküm giymiş olsaydı, onun suçlu olduğuna inanırmıydın?"

"Kesinlikle. Çünkü kibirli bir kaltaktır."

Walt güldü. "İşleri benim için kolaylaştırmıyorsun."

"Demek istediğini anlıyorum. Hiçbir abla, kardeşinin birini öldürdüğüne inanmak istemez."

İlk başta Avery de babasının Amerikan tarihindeki en büyük beyaz yakalı suçlulardan biri olduğuna inanmamıştı. Ancak ezici kanıtlar karşısında inanmaktan başka seçeneği yoktu. Yine de ailesini paramparça edip tüm hayatlarını çökertmeden önceki ideal baba algısına tutunan bir parçası hâlâ vardı.

Walt, "Çoğu aile üyesi inkârla karşılık verir." dedi. "İnkâr edilemez kanıtlar sunulsa bile. Anneleri, babaları, kız kardeşleri ve erkek kardeşlerinin masum olduğuna inandıkları ölüm hücresinde katiller bile var. Adamın kendi itirafına rağmen masum olduğuna inanıyorlar. Adamın pişmanlığına rağmen. Aile üyeleri için sevdiklerini katil olarak tasavvur etmek imkânsıza yakın bir şeydir. Bu yüzden Victoria Ford'un kardeşinin onun masum

olduğuna inandığından hiç şüphesi yok. Ancak davanın yeniden gözden geçirilmesi aksini kanıtlamayacak. Son raddelede kanıtlar duyguları umursamazlar.”

Avery, Victoria Ford’un, Kuzey Kule’deki kaderini fark ettikten sonra Emma’ya adını temizlemesi için yalvardığını duyduğu kayıttan bahsetmek istedi. Avery, Victoria’nın çağrısına en ciddi yaklaşımın, en ezici kanıtlarla karşı karşıya gelirse bile değer verip takip etmek olduğuna inanıyordu. Gerçek bir mahkeme salonunda değilse bile en azından kamuoyunun mahkemesinde. Ve Victoria Ford projesini ve bunun *American Events* ile ilişkili olduğunu düşündüğü için Avery’nin tek umursadığı bu arenaydı.

Emma Kind’in telesekreterindeki kaydı paylaşmanın zamanı gelecekti. Anlatmayı umduğu hikâyenin anlatısını geliştirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama önce Avery’nin bilgiye ihtiyacı vardı. O ve ekibinin bir hikâye oluşturma sürecini tarif etmek için kullandığı metafor olan *uzun kışı geçirmek için malzeme arıyordu*. Bulabileceğin tüm bilgileri topla ve ardından bunlardan temel bilgileri ayıkla. Bu hikâyenin tam olarak nasıl görüneceğinden, işe yarayıp yaramayacağından ve Walt Jenkins’in hikâyenin inşasında önemli bir rol mü oynayacağından yoksa onu deviren yıkım güllesi mi olacağından emin değildi. Avery, detayları öğrenene kadar Emma Kind’in ses kaydını kendine saklayacaktı.

“O zaman oradan başlayalım.” dedi Avery. “Kanıtlardan. Bu kanıtların seni nereye götürdüğünü bana gösterebilmen için davayı seninle birlikte tekrar gözden geçirmeyi çok isterim.”

“Beni doğrudan Victoria Ford’a götürdü. Ama söylediğin yeterince adil. Bazı aramalar yapmak ve notlarımı düzenlemek için bana birkaç gün verebilir misin?”

“Kesinlikle. Sende numaram vardı?”

“Evet.” dedi Walt.

Avery bar hesabını ödemek için çantasına uzandı.

“Bana bırak lütfen.” dedi Walt.

“Seni Jamaika’dan buraya kadar getirdim. En azından sana bir içki ismarlayabilirim.” Avery bardan çıkmadan önce bardağın yanına parayı bıraktı ve taburesinden kalktı.

BÖLÜM 24

Manhattan, NY 29 Haziran 2021, Salı

WALT JENKINS TELEVİZYONDA BİN KEZ GÖRDÜĞÜ uzun boylu, çekici gazeteciyi Rom Evi'nden çıkarken izledi. Eski Büro patronunun Jamaika'da uçurum kenarındaki bir kafede onu bulmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve şimdi buradaydı, Manhattan'da karanlık bir barda oturuyordu. Zıtlık şaşırtıcıydı. Walt, Negril'de geçirdiği üç yılın ardından ada yaşamına ne kadar alıştığını ve gözetleme ajanı olarak geçirdiği zamandan ne kadar uzakta olduğunu fark etti. Ama yine de kendini, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, adım adım ilerlerken buldu, nereye gittiğinden veya bir sonraki yolun neye benzediğinden emin değildi.

Avery Mason konuyu açarsa planı, geçmişi hakkında açık ve dürüst olmalı. O bir araştırmacı gazeteciydi ve Büro'daki kariyeriyle ilgili her şeyi saklamaya çalışmak hata olurdu. FBI ile olan geçmiş bağlantısından bahsettiğinde bir an için onu sarsmış gibiydi, ama çabucak geçiştirdi. Şimdi ve bir dahaki sefere görüşecekleri zaman arasındaki süreyi onun hikâyesini inceleyerek geçireceğinden emindi. Her şeyi kontrol edecekti. Bahsetmediği tek şey, FBI'ın maaş bordrosuna geri döndüğüydü. Jim Oliver, Walt'a bağımsız bir danışman olarak ödeme yaptıklarını ve ona eskisi gibi *özel ajan* ünvanını yeniden vermediklerini özellikle belirtmişti. Avery Mason bir şeylerden şüphelenir ve onu takibe başlarsa, Oliver, Walt'un Büro ile bağlantısının üç yıl önce olduğu yerde

sona ermiş olmasını tercih ettiklerini söylemişti, tam emekli maaşıyla ve onurlu bir şekilde emekli olarak.

Gelirine göre hayli pahalı sayılacak Samaroli Jamaican Rhapsody'sinden bir yudum daha aldı. Neyse ki, hükümet masrafları karşılıyordu. Otuz dakika önce Avery'nin gelmesini beklerken yaptığı gibi göğüs kemiğindeki yara izini ovuşturdu. Yara izi hâlâ zaman zaman onu rahatsız ediyor, onu çıldırtan bir kaşıntıya neden oluyordu. Doktorlar sonunda geçeceğini söylemişler, ancak geçene kadar semptomları ortaya çıkaran tetikleyicileri belirlemek ve onlardan kaçınmak için elinden geleni yapması konusunda da uyarmışlardı. Walt, Times Meydanı'ndaki Rom Evi'nde otururken, yara izinin kendisini en son rahatsız ettiği anın birkaç hafta önce ön verandasında oturup bir John Grisham romanı okuyormuş gibi yaptığı ama gerçekte New York'a yapacağı geziyi düşündüğü zaman olduğunu fark etti. Travmadan kurtulanlar toplantısı. Şehrin kendisi mi bir tetikleyiciydi, yoksa burada onu bekleyen tüm o anılar mı?

Son bir yudumla romunu bitirdi. Bu şehir geçmişinin hatalarını ve acılarını barındırıyordu ve çoğu gibi o da bu hataların üstesinden gelmek ve onlardan kaçmak için ihtiyaç duyduğu şeyin acıyı hafifletmek olduğuna inanıyordu. Ama bu doğru değildi. İşleri düzeltmek için, her şeyle doğrudan yüzleşmesi gerekiyordu. Bunu yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, birdenbire karşısına bir fırsat çıkmıştı. Yıllar sonra ilk kez. Kendini toplamak, üzerindeki ölü toprağını atmak ve işe geri dönmek için bir fırsat. Sadece bunun geçmişini geride bırakmak için bir fırsat mı yoksa bir erteleme egzersizi mi olduğunu henüz çözmemişti.

Bir dakika daha bekledi ve ardından yeni konusuna -bugün sektördeki en popüler televizyon gazetecilerinden biri olan bir kadına- yakından bakmak için bardan dışarı çıktı. Alkol alımını sınırlamak için çabalıyor olmasaydı, romun onu bugün esir alabileceğini söyleyebilirdi.

BÖLÜM 25

Manhattan, NY 30 Haziran 2021, Çarşamba

ERTEŞİ SABAH, AVERY ERKENDEN KALKTI. DAR KOT pantolonunu ve rahat yürüyüş ayakkabılarını giydi, çantasını yanına sıkıştırdı, Prada güneş gözlüklerini düzeltti, otelinin lobisinden çıktı ve en yakın metro istasyonuna yöneldi. Midtown'dan Brooklyn'e giden F trenine bindi ve Park Slope semtindeki Dördüncü Cadde'den çıkması otuz dakika kadar sürdü. Rotasını bir gece önceden planlamıştı ve neredeyse gözlerini kapatsa bile yolunu bulabilirdi. Yine de yürürken çantasından küçük kâğıt parçasını çıkarıp adrese bir kez daha baktı. Kumtaşından yapılmış bina metrodan altı blok ötedeydi. Yürürken sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Sonunda Onaltıncı Cadde'ye döndü ve sokağın yarısında adresi buldu. Ön veranda basamaklarını tırmandı, zili çaldı ve sanki saldırıya uğrayabileceğinden endişe ediyormuş gibi çantasını tuttu.

Kapı açıldı ve uzun bir bornozun altına pijama ve beyaz tişört giymiş bir adam belirdi. Saçları yağlıydı, dudaklarından yakılmış bir sigara sarkıyordu ve sağ elinin parmakları bir kahve fincanının sapını tutuyordu. Gözünde mercekleri çizik içinde ve kirli küçük oval gözlükler vardı.

Adam, yıllar içinde Amerikanlaşmış ve Brooklyn'de geçirdiği zamanla iyice yozlaşmış Alman aksanıyla, "Beş yüz." dedi.

"Anlamadım?" dedi Avery, kafası karışmış bir şekilde.

"Beş yüz." dedi tekrar, mırıltı sigarayı dudaklarının arasında titretirken.

Avery kaşlarını kaldırdı, kafasını çevirip caddeye bir aşağı bir yukarı bakış attı. "Bunu senin ön verandanda mı yapacağız?"

"Beş yüz seni içeri alır. Sonrasını konuşuruz."

Avery başını salladı, elini çantasına attı ve beş tane yüz dolarlık banknot çıkardı. Adam, sahibinin uzattığı yemeğe saldıran aç bir köpek gibi parayı onun elinden kaptı, yana doğru adım attı ve kapıyı sonuna kadar iterek açtı. Avery içeri girdi, soğuk bir endişe ensesinde yavaş bir dalgayla hareket ediyordu. Adam uzakta ki duvara dayalı bir kasaya yönelirken yıpranmış bir kanepeyi işaret etti. Önünde eğildi, kadranı çevirdi ve kapağını açtı. İçine parayı koyarak bir dosya çıkardı ve kasanın kapısını çarparak kapattı. Adam arkasını döndü, yandaki koltuğa oturdu ve kahve fincanını önündeki masaya koydu.

Avery ön kapının hemen içindeki yerinden kıpırdamamıştı. Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Küçük gözlüklerini burnunun üstüne itti.

"Otur." dedi. "Korkma ısırمام."

Avery kanepeye yürüdü ve oturdu.

Adam, "Ben André." dedi. "Ortak bir arkadaşımız olduğumu duyduğum."

Avery başını salladı. "Bu yüzden buradayım."

"İşlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyorsan anlatayım. Pasaport zor. İmkânsız değil ama zor. En azından, doğru yapılmasını istiyorsan. Gerçekten..." Doğru İngilizce kelimeyi arayarak ellerini salladı. "iş görür bir şey." Omzunu silkti. "Her yere gidebilirsin. Ama iyi bir şey istiyorsan André'ye gelersin. Bu yüzden fiyatım benim fiyatım. Cevabını ortak arkadaşımız olduğu için bilsem de yine de soracağım. İnandırıcı bir pasaport üretmek gerçekten uzun bir süreç. Alınan sorumluluğu saymıyorum bile. O yüzden sormam gerek, gücün yetiyor mu?"

"Evet." dedi Avery tereddüt etmeden. Bu adam tek bir Amerikan pasaportu yapmak için 5.000 dolar talep ediyordu. André'nin iddiasına göre, gezegendeki herhangi bir gümrük görevlisinin

incelemesinden rahatlıkla geçebilecek uygun, inandırıcı bir pasaport için. Elbette bu iddianın geçerliliği ancak pratikte kanıtlanabilirdi. Bu ancak pasaportu kullanan kişi başka bir ülkeye girmeye çalışırken pasaportu bir gümrük görevlisine verdiğinde doğrulanabiliyordu. O anda André'nin iddiası ya doğru ya da yanlış olurdu. O anda, işler ters giderse şikâyet etmek için de çok geç olurdu. Belge taranırken bazı sensörler bip sesi çıkarırsa ve bazı uyarılar tetiklenirse, o zaman yandığının resmiydi.

André, "Fiyat senin için bir sorun değil sanırım." dedi. "O hâlde, zamanlama. Buna ne zaman ihtiyacın var?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

André elini uzattı ve işaret parmağını seğirdi. "Fotoğrafları ver. Neyle uğraşacağıma bir bakayım."

Avery, çantasından fotoğrafı çıkardı ve kasadan aldığı klasörü açan ve boyutları kontrol etmesi için resmi bir şablona yerleştiren André'ye verdi.

"İyi kalite. Doğru beden." Fotoğrafları incelerken başını salladı. "Tamam, bu benim bir haftamı alır. Şimdi ikibin beş yüze ihtiyacım olacak, işim bittiğinde de bir ikibin beş yüz daha."

"Ya sana verdiğim beş yüz?"

"Sana söyledim, o seni kapıdan içeri soktu."

Avery pazarlık yapacak durumda değildi. Çantasından bir zarf daha çıkardı ve sehpaye uzattı. André, tutarın doğru olduğundan emin olmak için parayı çabucak saydı. Ayağa kalkıp ön kapıya yürüdü, ipek bornozu pelerin gibi arkasında uçuşuyordu. Gözetleme deliğinden baktı ve ardından kapıyı açtı.

"Çık dışarı." dedi. "Bir hafta sonra da gel."

BÖLÜM 26

Brooklyn, NY 30 Haziran 2021, Çarşamba

ÇİÇEKÇİNİN ÖNÜNDEKİ KALDIRIM TAZE ARANJMAN-lar ve buketlerle süslenmişti. Kapıyı açarken, elle bağlanmış ay-çiçeklerinin ve bebekler gibi kokan nergis zambağının kokusunu aldı. İçeride, tatlı aroma daha da güçlüydü. Kokular dikkatini çekti ve onu kumtaşından yapılma binadan ayrıldığından beri içine yerleşmiş olan endişeden uzaklaştırdı. Avery onun kendisini, hem de ilk kez değil, nasıl bir cehenneme soktuğunu merak etti. Bunu başarmak için her şeyi riske atıyordu ve aklının mantıklı yarısının bu planın işe yarayabileceğini düşünmesine izin verdikçe, kendi Aşil topuğunun -koşulsuz sevgisinin- onu tıpkı Montgomery ailesinin geri kalanı gibi yıkacağından daha çok endişeleniyordu. Ama bu koşulsuz sevgi onu bu kadar ileri gitmeye zorlamıştı. Bunu basitçe kapatamayacağını biliyordu.

Harika kokulara ve aranjmanlara hayran kaldığı çiçekçide on dakika geçirdi. Sonunda seçimini yaptı, kasada ödemesini yaptı ve gül buketiyle kapıdan çıktı. Bu bulutsuz yaz sabahında hava nemliydi ve güneş ılıktı. Green Wood Mezarlığı'nın girişine gelene kadar on dakika yürüdü. Kıvrımlı yollar, kapının ötesindeki tepeleri kesiyordu ve ara sıra şatafatlı mozoleler, manzarayı tamamlayan mezar taşları arasında göze çarpıyordu. Avery, zihninde ezberlediği gibi, hedefine gelene kadar tanıdık patika boyunca yürüdü. Yaklaşacak cesareti toplaması bir dakikasını daha

aldı. Montgomery ailesi tarafından harap edilmiş bir kadın olan Connie Clarkson'ı görmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna zorlu ve yorucu üç bin mil yol kat etmişti. Yine de bu son birkaç adım yolculuğun en zor kısmıydı.

Bunca yıl sonra, bir mezar taşına bakmak hâlâ bir meydan okumaydı. O kadar saçmaydı ki, mezar taşının üstündeki adı zar zor okuyabildi. Ağlamaklıydı ama ağlamadı. Beyninin o kısmı artık tetiklenemezdi. Bu yıllık yolculuk, ritüelden çok iş hâline gelmişti ve çoğunlukla bunu bitirme ihtiyacı hissediyordu. Sonunda çömeli eliyle mezar taşının üstünü okşamadan önce bir iki dakika mezarın başında dikildi.

Ağabeyinin, ufukta fırtına bulutları gürlerken tekneyi almak için ısrar ettiği günü tekrar hatırladı. "Lanet olsun sana, Christopher." diye fısıldadı ağabeyinin mezar taşına. Sonra ayağa kalktı, sağına doğru birkaç adım attı ve çiçek buketini yandaki mezarın üzerine bıraktı.

"Seni seviyorum, anne." dedi Avery, dönüp geldiği yoldan geri dönmeden önce.

Walt Jenkins, üç yıllık izinden sonra paslanmıştı. İster yürüyerek ister arabada olsun, birini takip etmek bir sanattı ve bunu iyi yapmak için pratik yapmak ve formda olmak gerekiyordu. Walt'un son üç yılda takip ettiği tek şey Yankees ve gelecek için yatırım olarak aldığı bir fiçı Hampden Estate Jamaika romuydu. Negril'deki evinden yaklaşık bir saat uzaklıktaki yerel rom fabrikasından almıştı. Bu düşünce ona fiçının en son ne zaman döndürüldüğünü kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı. Başını salladı ve bu düşünceyi bir kenara itti, başıboş düşünceler bir gözetleme uzmanına pek iyi gelmezdi, bu da çok uzun süredir işlerden uzakta olduğunun bir başka göstergesiydi.

Birkaç yolcunun Avery Mason'dan sonra trenden inmesine izin vermişti, böylece kendisi ve onun arasında birkaç insandan duvar oluşturmuştu. Ziyaret ettiği kumtaşı binanın adresini not almış, çiçekçiye girdiğinde bloğun köşesinde durmuş ve kapıdan geçtikten sonra onu mezarlığın içinde takip etmişti. Şimdi, son

birkaç dakikasını geçirdiği mezarlıktan aceleyle uzaklaşırken, Walt onu takip etmekle daha az ilgilendi. Bir tepenin üzerinde kaybolduktan sonra, bir buket çiçek bıraktığı mezara doğru yürüdü. Yere eğilerek mezar taşını okudu. Sonunda elini cebine attı, telefonunu aldı ve Jim Oliver'ın numarasını çevirdi. Bunca yıldan sonra eski FBI patronunu aramak tuhaftı.

"Oliver." dedi ses telefonda.

"Bu sabah otelinden ayrıldı. Onu Brooklyn'de kumtaşından bir binaya kadar takip ettim."

"Adres?"

Walt, adresi karaladığı bir kâğıttan okudu.

"Kumtaşı binadan sonra Green Wood Mezarlığı'na yöneldi."

"Evet." dedi Oliver. "Her yıl oraya gidiyor."

BÖLÜM 27

Kuzey Carolina 30 Haziran 2021, Çarşamba

BLUE RIDGE DAĞLARI'NIN ETEKLERİNDE YER ALAN VE altı yatak odası, 750 metrekaarelik spor alanı ve ikonik Norman Gölü'nün görkemli manzarasıyla ev, bölgedeki en tanınmış mülklerden biriydi. Yakın zamanda yenilenmiş, *Architectural Digest*'te yer almış ve *Magnolia Journal*'ın sayfalarını süslemişti. Başlangıçta altı milyon dolara satın alınmıştı, bugün satılsa iki katı ederdi. Bir Cadillac Escalade ön kapısından içeri girdi ve dairesel parke taş yola park etti. Yolcuları arasında dünyanın en büyük yayınevi olan Hemingway Publishing'in genel yayın yönetmeni ve şirketin CEO'su da vardı. Her ikisinin de bugün tek bir hedefi vardı: en çok satan yazarlarını, romanları için öngörülebilir gelecekte Hemingway ile akıllara durgunluk verecek koşullarla çalışmaya devam etmesini garanti eden çok yıllık bir anlaşmaya ikna etmek.

Natalie Ratcliff'in ilk kitabı *Bagaj*, 2005'te raflardaki yerini aldı. Hemingway Publishing, ilk kitap için mütevazı bir ilk baskı çalışması yapmıştı, ancak kitabın çıkışıyla birlikte yüksek bütçeli bir tanıtım kampanyası başlattı. *Bagaj*, suçları soruştururken her zaman tökezlemesine rağmen sonunda kötü adamları yakalayan ama aşkı hep yanlış yerlerde arayan bir kadın olan Peg Perugo'nun hikâyesini anlatan ilginç bir gizem romanıydı. Natalie Ratcliff ilk kitabıyla kulaktan kulağa bir yayıncılık fenomeni hâline geldi ve yayımlanmasından altı hafta sonra kitap en

çok satanlar listesine girdi. Üç hafta sonra zirveye ulaştı. Yabancı hak satırları tavan yaptı ve kitap dünyanın dört bir yanında yayımlandı ve yayımlandığı her ülkede en çok satanlar listelerinde üst sıralara tırmandı. Son zamanların en etkili başarılarından birine imza atarak sekiz milyondan fazla sattı ve Natalie Ratcliff'i (ve Peg Perugo'yu) marka isimlere dönüştürdü. *Bagaj*'ı *New York Times* listesinin tepesinden düşürmeye yetecek kadar güçlü tek kitap, on bir milyon adet satmayı başaran devam kitabı *Hard Knox* oldu. Bir zamanlar acil servis doktoru olan Natalie Ratcliff, ilaçlardan ve hastalarla dolu bekleme odalarından çabucak sıkılmış ve yazmaya odaklanmıştı. Natalie, bundan sonraki senelerde her yıl bir roman çıkardı ve kitapları son on yılda en çok satan roman yazarı oldu. Bugüne kadar dünya çapında yüz milyondan fazla Peg Perugo romanı satılmış durumdaydı.

Natalie, yazı Hemingway Publishing ile yaptığı üç kitaplık bir anlaşmanın son kitabı olan serinin on altıncı kitabını bitirmekle geçiriyordu. Natalie bir sözleşmenin sonuna her yaklaştığında, yayıncılar Natalie'nin temsilcisine neden Hemingway'den ayrılıp kendi yayınevleriyle çalışması gerektiği konusunda sunumlar yapardı. Escalade bu nedenle Norman Gölü'ndeki malikânenin önüne park etmişti. Hemingway Publishing'in, en çok satan yazarlarının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermemeye hiç niyeti yoktu. Hemingway, Natalie Ratcliff'i ve onun tuhaf ama sevimli kahramanını keşfetmişti ve ikisini de elinde tutmayı planlıyordu. Onlar için bir para makinesi gibiydi, Escalade yerine zırlı para nakil aracıyla gelseler bile olurdu.

Kenny Arnett, on yıldan fazla bir süredir Hemingway Publishing'in CEO'suydu ve birinci sınıf yazarlarını elinde tutma konusunda etkileyici bir hünere sahipti. Diane Goldstein, şimdiye kadar yayımlanan her Natalie Ratcliff kitabının editörlüğünü yapmıştı ve Peg Perugo'yu neredeyse şahsen tanıyormuş gibi hissediyordu. Yıllar önce Diane, birkaç başka yayınevi reddettikten sonra *Bagaj* ile ilgilenmiş ve ona bir şans vermişti. Pek çok sektör uzmanı, Hemingway, Natalie Ratcliff'in üçüncü ve dördüncü kitapları için 2 milyon dolar avans teklif ettiğinde, Peg Perugo'nun

artık gizemini kaybettiğini iddia etmiş ve devam kitaplarının büyük fiyat etiketi ve az getiri anlamına geldiğini söyleyerek onlarla alay etmişti. Geriye dönüp bakıldığında, 2 milyon doların kitapların sağladığı getiri yanında hiçbir şey olduğu ortaya çıktı. On beş kitap sonra, Peg Perugo, kusurlu kişiliğini, dolgun göbeğini ve kazara ya da başka bir şekilde kötü adamların en kötüsünü alt etme yeteneğini seven büyük bir takipçi kitlesine sahip, durdurulamaz bir güce dönüşmüştü.

Kenny ön verandada durdu ve zili çaldı. Diane yanında duruyordu. Bugün Kuzey Carolina'ya, yayınevinin en önemli yazarının yeniden sözleşme imzalamasını sağlamak için, New York'taki her şeyi bırakıp tam bir saldırı gücü olarak gelmişlerdi. Kapı açıldı ve Natalie Ratcliff gülümsedi.

"Kimleri görüyorum?" dedi Natalie. "Diane onunla geleceğini söylememişti, Kenny."

Kenny Arnett, Natalie'nin elini sıktı. "Bu pazarlığı başka birine bırakacağımı mı sandın?"

Natalie, editörüne sıkı sıkı sarılmadan önce gözlerini kısarak Diane'e bakıp başını salladı. "Sert oynayacağız ha!" diye Diane'in kulağına fısıldadı.

"Hayır." diye fısıldadı Diane. "Sadece çekleri imzalayan adamı getirdim. Hem de çok kalın çekleri."

"İçeri gelin." dedi Natalie, sarılmayı bırakarak.

Kenny ve Diane, Natalie'yi, sanki Joanna Gaines'in kendisi sihrini kullanmış gibi mükemmel bir şekilde dekore edilmiş, gitgide genişleyen evde takip ettiler. Mutfakta, ortada işlenmiş beton bir levhayla kaplı futbol sahası büyüklüğünde bir mutfak adası duruyordu. Natalie uzun şarap buzdolabını açtı. "Sıcak bir yaz günü için mükemmel gidecek bir Tamber Bay şarabım var."

Kenny, "Umarım bir kutlama için de mükemmeldir." dedi.

Natalie, "Siz ikiniz gerçekten çok 'hazırlıklı' gelmiş gibisiniz." dedi.

Diane, "Bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyoruz." dedi.

"Verandada oturalım."

Natalie bir tepsiye üç şarap kadehi ve bir şişe rosé koydu ve üçü birlikte Norman Gölü'nün ve uzaktaki inişli çıkışlı dağ silüetinin muhteşem manzarasını sunan arka verandaya gittiler.

"Vay canına." dedi Kenny, dışarı adımını atar atmaz.

Diane manzarayı seyrederken başını salladı. "Seni her ziyaret ettiğimde, bu manzara daha da çarpıcı hâle geliyor."

"Teşekkür ederim. Onu seviyoruz ve bizim için de asla eskimiyor."

Natalie şarabı koydu. "Don az önce ağaçların bir kısmını budadı."

"Don nasıl?" diye sordu Kenny.

Natalie ve Don Ratcliff hem yayıncılık hem de iş dünyasına hâkim çok güçlü bir çiftti. Don, endüstri genelinde "Rickle" olarak telaffuz edilen Ratcliff Uluslararası Gemi Turu Şirketi, RICL'nin tek varisiydi. Çoğu kruvaziyer gemisi meraklısı bir noktada bir RICL gezisine çıkmıştı, birçoğu ise başka bir şirketle seyahat etmeyen fanatiklerden oluşuyordu. Ratcliff milyarlar değerindeydi. Natalie evlenince zengin bir hayat sürmeye başlamış ve sonra roman yazarak kendi servetini kazanmıştı.

"İyi." dedi Natalie. "Aslında eve Dört Temmuz hafta sonu için el koyuyor ve en iyi satış temsilcilerini bir ikramiye ya da satış primi ya da artık adına ne diyorlarsa onun için buraya getiriyor."

"Sesin heyecanlı geliyor." dedi Diane.

"Gerçekten umurumda değil. Verandadaki bira kutularım temizledikleri ve çeşmeye kimse kusmadığı sürece hiç problem değil. Ama bildiğiniz gibi yazmak zorundayım. Son teslim tarihim yaklaşıyor, bu yüzden bazı işleri halletmek için o tarihlerde boş ve sessiz olacak şehre geri dönüyorum. Bu yüzden buralara kadar gelmenize şaşırdım. Cuma günü Manhattan'a döneceğim."

"Ve bu manzarayı özlemeyecek misin?" dedi Kenny. "Ayrıca, Cuma'ya kadar beklemek istemedik. En büyük önceliğimiz olduğunu bilmeni isteriz. Sen ailedensin Natalie ve hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmak istiyoruz."

"Benim başlamamı Diane sağladı. Gerçekten başka bir yere gideceğimi mi düşünüyorsun?"

Kenny, "Hiçbir olasılığı hafife almıyoruz." dedi.

Diane, "Hemingway sonraki beş Peg Perugo romanı için bir teklif sunmaya hazır." dedi. "Temsilcine resmi bir teklif gönderdik, ancak teklifin beklentilerini karşılayıp karşılamadığından emin olmak istedik."

Natalie başını sallayarak, "Onları aşıyor." dedi. "Temsilcim ayrıntıları görüşmek için bu sabah aradı. Önümüzdeki hafta onunla bir görüşme planladım."

"Başka bir yayınevi bizim teklifimizin üstüne çıkarsa," dedi Kenny, "bize anlaşmayı yeniden gözden geçirmemiz için bir fırsat vermeni rica ediyoruz. Açık söylemem gerekirse Hemingway için normalde mantıklı davranmalıyız, ancak konu seni elimizde tutmaksa dünyayı bile yerinden oynatabiliriz."

Natalie, "İkinizin de buraya gelmenizden gerçekten gurur duydum." dedi. "Teklif ve çabanız beni çok şaşırttı. Ama ikinize de küçük bir sır vereceğim. Temsilcime diğer yayıncılardan gelen teklifleri dikkate almamasını söyledim. Hemingway'den yüzde yüz memnunum ve Diane bana kendimi bir rock yıldızı gibi hissettiriyor. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kenny yavaşça başını salladı ve alt dudağını büzdü. "Eh, bu hayal ettiğimden daha kolay oldu."

"Artık bu saçmalık ortadan kalktığına göre," dedi Diane, "taslağı ne zaman görebileceğim?"

Natalie gülümsedi. "Onunla işim bittiğinde. Ekime kadar vaktim var."

"Belki de ilk yüz sayfaya bir göz atmalıyım."

Natalie, "Hiç şansın yok." dedi. "İlk taslağı yakında tamamlayacağım ve ardından Eylül'de ona son cılayı atmak için Santorini'ye gideceğim."

Bagaj dünyayı kasıp kavurduğundan beri Natalie Ratcliff yayınladığı her romanı Diane'e teslim etmeden önce son bölümlerini yazmak ve taslağa son rötuşları vermek için Santorini'ye -Ratcliff'in yamaçta bir villaya sahip olduğu şirin ve sakin bir Yunan adasına- gidiyordu.

"Denemeye değerdı." dedi Diane. "Okumak için sabırsızlanıyorum. Açıkçası, Natalie, sen ve Peg Perugo uzun yıllar bizimle olacağımız için çok heyecanlıyım."

"Ben de."

Natalie herkesin kadehini yeniden doldururken Kenny, "Benim de bir ricam var." dedi.

"Ah evet?" diye sordu Natalie. "LA ofisinden bir telefon aldım. *American Events*'in sunucusu Avery Mason, üzerinde çalıştığı bir hikâye hakkında seninle görüşmek istiyor."

"Avery Mason?" dedi Natalie kocaman açılmış gözlerle. "Ne hakkında?"

"Eski bir dost ve eski bir vaka. Tüm bildiğim bu. Kanal bizimkilere ulaşmış, bu yüzden konuşma talebi dışında ayrıntıya sahip değilim." dedi Kenny. "Ben de sana bir sorayım dedim."

Natalie Ratcliff, ulaşılması kolay bir insan değildi. Hemingway Publishing, HAP Media'nın bir yan kuruluşuydu ve randevu almak için kanal birçok farklı yoldan istekte bulunmuş ve Natalie Ratcliff ile bir görüşme ayarlama teklifi sonunda Kenny Arnett'e ulaşmıştı.

Natalie başım salladı. "Elbette. Bana iletişim bilgilerini verebilirsin."

"Arabada." dedi Kenny. "Giderken sana verelim. Bu arada" şarap kadehini kaldırarak, "beş yeni çok satan kitabın şerefine."

Diane de kadehini kaldırdı. Natalie gülümsedi ve kadehini tokuşturdu. "Kitaplarımı başka birinin yayımlamasına izin verceğimi gerçekten düşündünüz mü?"

BÖLÜM 28

Manhattan, NY 1 Temmuz 2021, Perşembe

EMMA'NIN EVİNDEN AYRILDIĞINDAN BERİ AVERY, Victoria Ford'un sesini takıntı hâline getirmişti. Avery her gece otel odasına döndüğünde telesekreter kayıtlarını tekrar dinlemeyi düşünüyordu. Sanki bu konuşma tüm sinir uçlarına dokunuyordu, musallat olmuş gibiydi. 11 Eylül saldırıları gerçekleştiğinde ortaokul öğrencisi olan Avery, her neslin trajediyi kendi yöntemleriyle ele aldığını biliyordu. Saldırıdan sonra bir hafta boyunca kapılarını kapatan Manhattan'daki özel bir okula gidiyordu. O ve sınıf arkadaşları geri döndüğünde, koridorlarda şehre daha fazla saldırı yapılacağına ve bir sonraki hedefin okul olacağına dair söylentiler yayılmıştı. Avery, bir uçağın okulun duvarlarını yıkmasını beklerken hissettiği korku ve endişeyi hâlâ hatırlıyordu. 11 Eylül sabahı ve onu takip eden günlerdeki deneyimleri her zaman bir gencin bakış açısından görmüştü. Şimdiye kadar. Şimdiyse saf bir ergen olarak değil, bir gazeteci olarak konuya yaklaşmak üzereydi. Bu içinin hem heyecanla hem de endişeyle dolmasma neden oldu.

Victoria Ford'un ablasına gönderdiği mesajını dinlemek kişisel ve duygusaldı ama Avery bu tür kayıtları ilk kez duymuyordu. Mack Carter, 11 Eylül'ün onuncu yıldönümü için özel bir *American Events* bölümü yapmıştı. İçinde Mack'in kulelerden kaçan ve o sabah verdikleri kararlarla ölüm ve yaşam arasındaki

ince çizgide yaşamın tarafında kalanlarla yapılan röportajlar vardı. Birçoğu, Victoria gibi, kulelerden çıkmaya çalışırken evlerini aramıştı. Avery onlardan biriyle konuşmak üzereydi.

Emma Kind, ölümü sırasında Victoria'nın hayatında olan herkesin Avery için bir listesini oluşturmuştu. Arkadaşlar ve aile, patronlar ve iş arkadaşları ve 11 Eylül 2001 sabahı görmeye gittiği adam olan Victoria'nın savunma avukatı Roman Manchester'ı içeriyordu. O, Victoria'nın aksine, yıkılan binadan kaçmayı başarmıştı.

Roman Manchester yetmiş bir yaşındaydı ve bugün hâlâ avukatlık yapmaya devam ediyordu. Yıllar boyunca temsil ettiği müşterilerinin listesi, içinde kötü şöhretli olanlar olsa da uzun ve seçkindi. İçlerinde, doksanlardaki O.J. Simpson davası, Jon Benét'in babası John Ramsey ve Scott Peterson gibi birçok önemli kişi ve dava vardı. Manchester, aradığında Avery ile buluşmayı kabul etmişti ve şimdi finans bölgesindeki binanın girişinden geçip asansörle on birinci kata çıkıyordu. Üzerinde MANCHESTER & ORTAKLARI yazılı cam kapıyı açtı, resepsiyon görevlisine adını söyledi ve avukatın ofisine götürüldü.

Adam gülümseyerek Avery'ye yaklaşıp elini uzatırken, "Roman Manchester." dedi.

"Avery Mason. Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Elbette. Oturun." Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Avukat masanın arkasında kendi yerini aldı. "*American Events* kameraları yok mu?" diye gülerek sordu.

Son yirmi dört saat içinde Avery, Roman Manchester'ın haber kameralarının önünde yer aldığı düzinelerce videosunu izlemişti. Bazıları, adamın bir podyumun arkasında gururla durduğu ve müvekkilinin masumiyeti hakkında görüş bildirdiği resmi basın toplantılarıydı. Diğerleri, adliye merdivenlerinde, arkasında araştırma ve mahkeme notlarıyla dolu kutuları taşıyan ve gazetecilerin müvekkili hakkındaki sorularını yanıtlamak için çok yoğun gününden bir an ayıran Roman Manchester'dı. Görünüşe göre adam kamera önünde olma fırsatını hiç kaçırmamıştı. Avery, saçlarının siyah olduğu ve yüzünün kırıksız olduğu

doksanlardaki görüntüleri izlemişti. Ayrıca, bu yılın başlarında gümüş rengi saçları ve sarkık gıdısıyla kürsünün arkasında durduğu en son duruşmasının görüntülerini de izlemişti. Yaşının artmasına rağmen, adamın teni sürekli bir bronzluk taşıyordu ve gözleri her zaman keskin görünüyordu. Yıllar sesini çatallaştırmış olabilirdi ama müvekkilinin masumiyetinden emin olarak, son videosunda hâlâ gürül gürül çağlıyordu.

Avery gülümsedi. "Kameralar yok. Sadece ben varım. Görüntüleri çekmeye başlamadan önce bu hikâyeyi olabildiğince detaylı anlamaya çalışıyorum. Ancak kanal özel bölümle devam etmeye yeşil ışık yakarsa, resmi bir röportaj için geri döneceğim. O zaman kameralar benimle olacak. Tabii isterseniz."

"Kesinlikle. Sen aradığında ilgimi çektiğini kabul edeceğim. Victoria Ford çok uzun zaman önceydi ama hafızamda hâlâ çok canlı."

"Eminim öyledir ve sizinle bunun hakkında konuşmayı umuyordum. Victoria'nın kimliği, kalıntılarından yakın zamanda New York'taki adli tıp tarafından tespit edildi ve bu da beni onun hikâyesiyle buluşturdu. Geçmişinin geri kalanı öğrenmek de sürpriz oldu."

"Sen arayana kadar kimliğinin tespit edildiğini duymamıştım. Kesinlikle bir duygu selini beraberinde getirdi."

Avery başım salladı, bu hatıraların neler içerdiğini sadece hayal edebiliyordu. Roman Manchester, ilk uçak çarptığında Dünya Ticaret Merkezi'nde idi. O günle ilgili korkunç anıları olmalıydı.

"Bana Victoria ile olan ilişkinizden bahseder misin?"

"Başlangıçta Cameron Young cinayet soruşturmasında kendisini temsil etmem için benimle temasa geçti. Ölmeden önce savunmasına fazla girmemiştik. Davayı müvekkilimi tanıdığım için daha iyi biliyordum."

"Bana ondan biraz bahseder misiniz?"

"Artık yetmiş bir yaşındayım ve hâlâ yüksek profilli davalarda aktifim. Sadece artık son derece seçiciyim. O zamanlar her yerdeydim ve çok talep görüyordum. Victoria Ford 2001 yazında bana ulaştı. Davayı inceledim ve kendisine yöneltilen suçlamaların ciddiyetini anladığım anda yardım etmeyi kabul ettim. O

samanlar bugün de devam eden, bir kişilik kusurum vardı. Bir dava ne kadar zorlu olursa, onu üstlenme olasılığım o kadar artar.”

“Ve Victoria Ford’un davası zorlu muydu?”

“Son derece. Kurbanı yapılan şey yüzünden bu iş tam bir fırtına dönmüştü. Detaylar üzerinde çalışıyordum... Şey, bildiğiniz gibi, 11 Eylül her şeyin tam ortasında gerçekleşti. Ancak bu noktadan önce, davayla ilgili ilk belgelerimi topluyordum. Dava dosyası henüz bölge savcılığından bana gelmemişti, bu yüzden 11 Eylül’de Bayan Ford’a gerçek bir savunma hazırlamaktan çok seçenekleri hakkında tavsiyelerde bulunuyordum. Daha çok erkendi.”

“Tavsiyeniz neydi?”

“Biz bir savunma hazırlarken o hapisten uzak dursun diye çok para bulması. Kovuşturmayı yürüten bölge savcısı Maggie Greenwald, Victoria aleyhine önemli bir dava hazırlamış ve davanın haklı olup olmadığını belirlemeleri için de bir büyük jüri toplamıştı. O zaten her şeyi ayarlamıştı. Büyük jüri sadece bir formaliteydi. Kefalet ödeyecek parası olup olmadığını anlamak için Victoria ile konuşuyordum.”

“Dava o kadar güçlü müydü?” diye sordu Avery.

“Sürecin o aşaması için, evet. Bir iddianame hazırlayacak ve resmi suçlamaları ve tutuklamayı haklı çıkaracak kadar güçlüydü. Kanıtlardan herhangi birinin tartışılabilir olup olmadığını belirlemek için daha hiç uğraşmamıştım veya ayrıntılara girmemişim. Sadece neye sahip olduklarını biliyordum, onu nasıl elde ettiklerini ya da ne kadar güvenilir olduklarını değil. Ancak yüzeysel olarak sağlamlardı.”

“Bu bilgilerin bir kısmını gözden geçirebilir misiniz?”

Manchester bir dosya açtı ve aradığını bulmadan önce birkaç sayfayı karıştırdı.

“Olay yeri savcının en büyük silahıydı. Her yerde Victoria’nın kanı, parmak izleri ve idrarı vardı. DNA analizi eşleşmeyi doğruladı, Victoria olay yerindeydi. Catskills malikânesinden toplanan kanıtlar arasında Victoria ve kurbanın yakın ilişki içinde

olduklarını gösteren amatör bir video da vardı. Victoria'nın aracından çıkarılan ip, kurbanı asmak için kullanılan iple eşleşmişti. Hepsi bir arada, bir vaka için çok güçlü kanıtlardı. Bu kanıtların nasıl elde edildiğine dair ayrıntılara hiç girmemiştım ve hiçbirinin arkasındaki adli tıp analizlerini inceleme şansım olmamıştı. 11 Eylül'de, sadece müvekkilim ve ona karşı açılan dava hakkında gerçekleri topluyordum. Ama o sırada Victoria'ya savcının davasının önemli olduğunu ve tutuklamaya hazırlanması gerektiğini söyledim. Korkunç bir savunma yapmayı planlıyordum ama bunu yaparken müvekkilim hapiste olmazsa işimin daha kolay olacağını biliyordum."

"Ne kadar paraya ihtiyacı vardı?"

"Söylemek zor, muhtemelen başlangıçta teminat olarak da verilebilecek bir milyon dolar ve benim avansımı ödemek için bir yüz bin dolar daha arıyordu."

Avery, kucağında duran deftere bazı notlar aldı. "'O kadar bulabilir miydi?"

"Parayı mı? Arkadaşlarından ve ailesinden isteyecekti. Kendisinde o kadar para yoktu."

Avery daha fazla not aldı.

"Yani bulunan fiziksel kanıtlar onun aleyhineydi. Peki ya ikinci dereceden kanıtlar? Victoria'nın sevgilisini öldürmesi için savcılık hangi gerekçeyi ortaya koydu?"

Manchester, "Bu da güçlüydü." dedi. "Soruşturma Tessa Young'ın hamile olduğunu ortaya çıkardı. Hamile kalmış, kocası öldürülmeden yaklaşık bir ya da iki ay önce. Mahkeme celbi tıbbi kayıtları Victoria Ford'un birkaç ay önce kürtaj yaptırdığını da ortaya çıkardı."

Avery notlarından başını kaldırdı. "Cameron Young'ın çocuğu muydu?"

"Evet. Victoria ile bu konuda konuştum ve o da onayladı."

"Yani teori, Cameron Young'ı ondan çocuğu olmasını istemediği ama karısını hamile bıraktığı için öldürdüğü, doğru mu?"

"Kısmen evet. Kıskançlık, savcılığın geçici davasının büyük bir parçasıydı. Cameron Young, sevgilisine karısını terk edeceğine

söz vermiş ama asla bırakmamıştı. Sonra karısını hamile bırakmıştı. Ama tartışmaya açık daha çok konu var. Mahkeme celbi tıbbi kayıtları ayrıca Victoria'nın kürtaj sırasında gelecekte çocuk sahibi olamayacak bir komplikasyon yaşadığını da gösterdi."

Avery, "Tanrım." dedi. "Bu, herhangi bir jüri için zorlayıcı bir argüman olurdu."

"Dediğim gibi, ikinci dereceden kanıtlar da sağlamdı."

"Dava çok kesinmiş gibi geliyor. Peki siz neden aldınız?"

"Dediğim gibi, bir kusurum var. Bir dava ne kadar zorsa, beni daha çok cezbediyor. Ancak Cameron Young soruşturması ve bu soruşturmanın arkasında olan bölge savcısı hakkında bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Maggie Greenwald mı?"

"Evet. Yıllar önce barodan atıldı."

"Niye ki?"

"Maggie Greenwald'da cinayetleri çabucak çözmek ve onları kemerine çentik olarak eklemek için bir tür kana susamışlık vardı. Korkarım bu savcılar arasında yaygın bir sendrom. Suda kan kokusu aldıktan sonra kendilerine hâkim olamayan köpek balıkları gibidirler. Cameron Young davasının alevler içinde kalmasından birkaç yıl sonra, ofisindeki bazı kişiler, onun davaları çabucak kapatmak için köşeleri yuvarlattığından şikâyet etmeye başladı."

"Ne tür köşeler?"

"Diyelim ki Maggie Greenwald bir şekilde kare delilleri yuvarlak deliklere sığdırıyor. Savcılıktan ayrıldıktan ve valilik kampanyasını başlattıktan sonra, bir davası hakkında bir muhbir ortaya çıktı ve soruşturma başlatıldı. Sanığı temize çıkarabilecek delilleri gizlediği ortaya çıktı. Mahkeme sisteminde hiçbir şey hızlı olmaz, ancak yeni DNA kanıtlarının ortaya çıkmasıyla, sanığın masum olduğu kanıtlandı. Mahkûmiyet bozuldu. Ve sonra takip eden aylarda iki davası daha bozuldu."

"Yeni DNA kanıtlarıyla mı?"

"Yeni değil, hasır altı edilmiş."

"Kanıtları saklamış mı?"

"Denemiş. Ancak muhbir, Maggie Greenwald'ın taktikleri hakkında çok şey biliyordu. Söylentiler, muhbirin onun yardımcısı olduğu ve muhtemelen dokunulmazlık karşılığında gerçeği vaat ederek kendi kışını kurtardığı yönündeydi. Buralarda bir deyiş vardır, eğer tüm sırlarınızın açığa çıkmasını istiyorsanız, politikaya atılın. Her neyse, Maggie Greenwald'ın kariyerinin boşa gittiğini söylemeye değer olduğunu düşündüm. Maggie'nin köşeleri yuvarlatma ve kanıtları manipüle etme eğiliminde olduğu hakkında tüm bu söylentileri duymuştum. Bu yüzden, kazanılamaz görünen Victoria Ford'un davasını neden aldığımı sorduğunda, bunun nedenlerinden biri de Maggie Greenwald'ın savcı olmasıydı ve kanıtları elime alıp kendim görmek için sabırsızlanıyordum. Victoria Ford aleyhindeki dava görünürde çok güçlüydü, ancak hiçbir zaman kanıtları inceleme veya sorgulama şansım olmadı. Ben olsaydım her şey daha farklı olabilirdi."

Avery, Maggie Greenwald hakkında notlar aldı ve bir sonraki sorusunu sormadan önce durakladı. "Bana 11 Eylül sabahını anlatabilir misiniz? O gün Victoria ile ne oldu? Victoria'nın o sabah Kuzey Kulesi vurulduktan sonra bir dizi telefon görüşmesi yaptığını kız kardeşinden öğrendim. O gün Victoria ile aranızda neler olduğuna dair beni biraz aydınlatabilir misiniz?"

Manchester başını salladı. Avery, zihninin on yıllara yayıldığını, yıllar boyunca unutmaya çalışmış olabileceği ayrıntılara ulaşmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Victoria o sabah saat sekiz buçukta gelmişti. Açık nedenlerden dolayı toplantıyla ilgili herhangi bir not yok. Ancak, kuleler yıkılmadan önce hayatta kalanların hikâyesini anlatan diğer belgeseller için yıllar içinde olayları hatırladığım şekilde birçok kez yeniden anlattım. O sabah sekiz buçukta bir müvekkilimle toplantım olduğunu biliyordum. Müvekkil Victoria Ford'du. Aleyhindeki davayı gözden geçirdik ve o hafta toplanacak olan büyük jürinin sonuçlarını tartıştık. İhtiyaç duyacağı paranın miktarını ve nasıl bulabileceğini konuştuk. İlk uçak çarptığında yaklaşık yirmi dakikadır konuşuyorduk."

"Ofisiniz neredeydi?"

"Kuzey Kulesi'nin sekseninci katında. Büyük bir patlama olduğunda Victoria masamın önünde oturuyordu. Bunu tanımlamanın en iyi yolu bir sarsıntı. Bina gürültüyle sarsıldı. Aslında yana doğru eğildi ve bir an kulenin devrileceğini sandım. Her şey kırıldı ve paramparça oldu. Duvarlardan resimler düştü, masamdaki eşyalar yerlere saçıldı, tavan döşemeleri düştü ve tepedeki sprinkler açıldı. Floresan ışıkları karardı ve acil durum aydınlatmaları yanmaya başladı. Dışarıdaki ani karanlığı hatırlıyorum. Parlak güneşli bir sabah bir anda gece yarısına dönmüş gibiydi. Ve tabii ki koku. Her yerde olan kokuyu tanımlayamadım ve güvenli bir şekilde eve vardıktan sonra geceye kadar hiçbir şeyi bir araya getiremedim. Sonra haberlerdeki görüntüleri tekrar izlerken, kokladığım kokunun jet yakıtı olduğunu fark ettim."

Avery bekledi, fazla zorlamak istemiyordu.

Manchester sonunda, "Anıların sonra geri gelmesi çok garip." diye devam etti. "Bir pencereye gittiğimi ve karanlık duman dağıldığında dışarı baktığımı hatırlıyorum. Kağıtlar konfeti gibi havada uçuşuyordu. Sokağa baktığımı ve aşağı Manhattan'ın düzenli kalabalığını gördüğümü ama garip bir şey fark ettiğimi hatırlıyorum. Ne olduğunu ancak sonra anladım. Kalabalık, arabalar, otobüsler ve taksiler hareket etmiyorlardı. Binanın dışındaki her şey durmuştu, sanki Tanrı bir uzaktan kumandayı New York'a doğrultmuş ve duraklatmış gibi. Sonra berrak bir çamurun yavaşça camdan aşağı aktığını gördüğümü hatırlıyorum. Jel gibi görünüyordu, yoğun bir çorba gibiydi. Yine, o anda ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Binanın dışını jet yakıtının kapladığını ancak o gece anladım."

Avery sessiz kaldı. Bu adamın yaşadıklarını düşününce içini bir ürperti kapladı.

"Her neyse," diye devam etti, "ilk patlamadan sonra tüm çalışanlarımın ve ortaklarımın iyi olduğundan emin oldum ve sonra tahliye etmeye başladık. Bizim için erkendi. Ortaklarımdan bazıları saat dokuzaya kadar gelmezdi, bu yüzden ofiste pek çoğumuz yoktu. Yangın durumunda asansörlerin kapalı olduğunu

hepimiz biliyorduk, bu yüzden merdiven boşluğuna yöneldik ve aşağı inmeye başladık."

Avery kaşlarını çatı. "Aşağıya mı indiniz?"

"Evet. Seksen kat merdiven inmek göz korkutucu bir işti ve binanın hangi bölümünün yandığını bilmiyorduk, bu yüzden altımızdaki katlardan geçebilmek için dua ettik."

"Aşağıya mı indiniz?" Avery tekrar sordu, bu sefer neredeyse kendi kendine. "Victoria sizinle miydi?"

Manchester başını salladı. "Biliyorsun, kendi adamlarımı -çalışanlarımı ve ortaklarımı- kontrol ettiğimi itiraf etmekten utanıyorum ve merdiven boşluğuna girmeden önce hepimiz bir şekilde hızlı bir sayım yaptık." Başını salladı ve bir an gözlerini kapattı. "Kaos başladıktan sonra Victoria Ford'u gördüğümü hatırlamıyorum. Ben... onu unutmuştum."

Sesinde neredeyse elle tutulur bir hüznün vardı. Avery, bu kadar çok can alan bir olay sırasında ölümden kurtulan birinin suçluluğunu anlıyordu.

"Victoria'nın kız kardeşine bıraktığı telesekreter mesajının kaydını dinledim. İçinde, merdivenlerden aşağı inmeye değil yukarı çıkmaya karar veren bir grup insanla birlikte olduğunu söyledi. Kurtarabileceklerine inandıkları çatıya kadar. Bunu hatırlıyor musunuz?"

Manchester başını salladı. "Evet. Muhtemelen benim katımda yüz kişi vardı ve hepimiz aynı anda hem koridorda hem de merdiven boşluğundaydık. Sorumlu kimse yoktu ve herkes çok telaşlıydı. Tahmin edebileceğimiz gibi, çok fazla kafa karışıklığı ve yanlış bilgi vardı. Şimdi, yirmi yıl sonra, o anlarda bildiklerimi ve o zamandan beri öğrendiklerimi ayırt etmek benim için zor. Bir şekilde kendi gerçekliğini oluşturmak için birbirlerine karışıyorlar. Ama emin olun o anda hiçbirimiz binaya bir uçağın çarptığını bilmiyorduk. Bir çeşit patlama olduğunu düşündük. Bir uçağın binaya çarptığı fikri, ancak insanlar evi aramaya başladıktan sonra ortalıkta dolanmaya başladı. O kaos içinde kimse binadan çıkma stratejisi olarak neye inanacağını ya da kimi dinleyeceğini bilmiyordu. Kalabalık merdivenlerden düzenli bir şekilde inmeye

başlar başlamaz, bir boşluk oluştu ve neredeyse herkes onu takip etti. Tıkanıklıkla karşılaşmadan önce yirmi kat indik. Uzun bir süre zar zor hareket ettik. Her dakika sadece bir adım. Sonra ikinci patlamayı duyduk, sonradan öğrendiğim ikinci uçak Güney Kulesi'ne çarpmıştı. Bu olduğunda, insanlar paniklemeye başladı. Merdiven boşluğunun altımızda tıkalı olduğu konuşuldu ve bazı insanlar gruptan koptu. Bazıları tekrar yukarı çıktı, bazıları binanın diğer tarafındaki merdivenlere yöneldi."

"Siz ne yaptınız?"

"Olduğum yerde kaldım. İlk merdiven boşluğundan ayrılmadım. Sonunda tıkanıklık sona erdi ve tekrar hareket etmeye başladık."

"Çıkmanız ne kadar sürdü?"

Manchester başını salladı. "Emin değilim. O sabah saatime baktığımı hatırlamıyorum ama kırk dakika ile bir saat arası olduğunu tahmin ediyorum. Saat ondan önceydi, bunu biliyorum. Ve ilk uçağın sekiz kırk altıda çarptığı belgelendi. Dışarı çıktığımda kıyamet sahnesine baktım ve sonra şehir dışına doğru yürüyüşe başladım. Metro çalışmıyordu, ben de yürüdüm. Güney Kulesi yıkıldığında Washington Square Park'a ulaşmıştım."

"Yani ilk çarpışmadan sonra Victoria Ford'u bir daha hiç görmediniz mi?"

"Yüzler gördüm. İnsanlarla sohbet ettim ama neyin tartışıldığını veya kim olduklarını hatırlayamıyorum. İş arkadaşlarımı kontrol ettikten sonra, kimlerle birlikte olduğumu pek net hatırlamıyorum. Victoria bir iki metre önümde olabilirdi ama hatırlamıyorum. Sadece merdivenlerden aşağı inen insanlar olduğunu hatırlıyorum."

"Victoria'yı ne zaman öğrendiniz?"

"Uzun bir süre sonra. Tüm hukuki kayıtlarımız gitmişti, bütün müşteriler, dosyalar, bilgisayarlar. Victoria Ford'un öldüğünü haftalarca duyduğumu hatırlamıyorum. Tüm davaları rayına oturtmak çok uzun sürdü ve Victoria yeni bir müşteriydi. Onu savunma sürecine başlamamıştım. Bana bir ücret ödememişti. İl-gilenmem gereken daha acil müvekkillerim ve 11 Eylül'ün tozu

dumanı ortadan kalktığında hazırlanmam gereken mahkeme tarihlerim vardı. Yani Victoria'nın öldüğünü duymamdan önce bayağı bir zaman geçti."

Avery başını salladı. "Pekâlâ, fazla vaktinizi almak istemiyorum. Zor anılar olduğuna emin olduğum şeyleri anlattığınız için çok teşekkürler."

"Rica ederim."

"Sizi başka bir zaman arasam, belki bu yaz sonu, bu hikâyeyi bir kenara bırakıp resmi bir röportaj yapmak istesem sorun olur mu? O zamana kadar Victoria aleyhindeki tüm kanıtlara bakma şansım olacak ve bu konudaki fikrinizi duymayı çok isterim. Bu fırsat size verilseydi ne tür bir savunma inşa ederdiniz çok merak ediyorum."

"Benim için zevk olur."

Birkaç dakika sonra Avery dışarıdaydı. İkiz Kuleler'in bir zamanlar durduğu yöne baktı. Aklına sürekli gelen düşüncüyü bir türlü atamadı. Roman Manchester ve ofisindeki diğer herkes merdiven boşluğuna gitmiş ve aşağı inmeye başlamışlardı. Victoria Ford ise yukarı çıkmıştı. Sadece kalabalığı takip etseydi, acaba her şey nasıl gelişirdi?

BÖLÜM 29

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

EMMA'NIN VERDİĞİ LİSTEDE VICTORIA'NIN EN İYİ ARKADAŞI Natalie Ratcliff de vardı. Avery, otel odasına dönene kadar adı fark etmemişti ve kendini bir kez daha kontrol etmek zorunda hissetti. Natalie Ratcliff, ülkedeki en çok satan yazarlardan biriydi. Kitapları her kitapçada, gazete ve alışveriş merkezi büfesindeydi. Romanları dünya çapında yüz milyondan fazla satılan bir yazara ulaşmak bir telefon etmek kadar kolay değildi. Avery'nin araştırması, Natalie Ratcliff'in yayıncısının HAP Media'nın bir yan kuruluşu olduğunu ortaya çıkardı, bu yüzden yapımcısından bir bağlantı kurması veya bağlantı kurabilecek birisiyle irtibata geçmesi konusunda yardım istedi.

Natalie Ratcliff, Avery'nin büyüdüğü Milyarderler Sokağı diye adlandırılan, Central Park'a bakan yüksek katlı Manhattan gökdelenlerinden birinde yaşıyordu. Bir zamanlar on iki saatlik vardiyalarla çalışan bir acil servis doktoru olan Natalie Ratcliff, bugün hastanedeki gecelerinden çok uzaktaydı. Artık roman yazıyordu; eleştirmenler tarafından eleştirilen ama hayranlarının bayıldığı okuması kolay gizem romanları. Kadın on beş yıl içinde her biri en çok satanlar listesine giren on beş roman yazmıştı. Victoria Ford'un en iyi arkadaşı ve üniversiteden oda arkadaşı Natalie Ratcliff, Avery'nin konuşmak istediği kişiler listesinde üst sıralardaydı.

Bir gün önce Roman Manchester'ın ofisini ziyaret ettikten sonra Avery, birkaç Natalie Ratcliff romanı seçmek için Strand Kitabevi'ne uğramıştı. İki raf kadının kitaplarıyla doluydu ve bir çanta dolusu kitapla otele döndü. Bir hikâye peşinde koşmasına ve yapacak çok işi olmasına rağmen Avery, Natalie'nin romanlarından birine kendini kaptırdı. Kahraman -Peg Perugo adındaki iri yarı bir özel dedektif- yakışıklı bir acil servis doktorunun karanlık ilişkilerini araştırıyordu ve bu süreçte iyi seksin Medicare sahtekârlığına baskın çıktığını keşfediyordu. Hikâye aptalca ve ikinci sınıftı ama yine de Avery kitabı kapatıp kendisini biraz uyumaya zorlamadan önce onu gece 2'ye kadar ayakta tuttu.

Sabah Avery internette biraz araştırma yaptı ve Natalie Ratcliff'in zamanını New York ve Kuzey Carolina arasında geçirdiğini öğrendi. Yeni kitabını bitirmek için her yıl Yunan adalarında bir ay süren uzun bir tatil yapıyordu. Bir kruvaziyer şirketinin sahibiyle evliydi ve üç çocuğu vardı- ikisi yetişkindi, biri hala kolejdeydi. Roman yazmaya başlamadan önce sekiz yıl doktorluk yapmıştı. One 57'nin yirmi ikinci katında oturuyordu ve Avery asansörden iner inmez dairesinin kapısı açıldı.

Avery, kadının güldüğünü ve başını salladığını gördü. "Avery Mason asansörümde. Bu gerçekten oluyor mu?"

"Aynı soruyu ben de kendime sormalıyım. Natalie Ratcliff, benimle bir görüşme yapıyor."

Natalie, "Sanki geri çevirecekmişim gibi." dedi. "Ben büyük bir hayranım. Lütfen içeri gel."

Daire büyüktü, güzeldi, profesyonelce dekore edilmişti ve net bir Central Park manzarası görüyordu. Avery'nin çocukluğundan hatırladığı bir manzaraydı bu. Oturma odasının dışında, katlanır Fransız kapılarla çevrelenmiş maun işlemeli dev bir ofis vardı. Avery, Natalie'nin duvarlarda asılı romanlarının çerçeveli kapaklarını ve onun kitaplarının sıralandığı tabandan tavana kitap raflarını gördü. Avery, onu gecenin çoğunda uyanık tutan biraz değersiz ve çok zekice sayılmayacak bir roman olan *Bagaj*'i fark etti.

Avery, "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "seninle konuştuğumda romanlarından hiçbirini okumamıştım, ama dün birkaç kitabını

aldım ve dün gece bir tanesine inanılmaz derecede kapıldım. Elimden bırakamadım. Yani beni yeni bir hayran olarak sayabilirsin."

Natalie elini kalbinin üzerine koydu. "Bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifatlardan birisi. Avery Mason, kitaplarımın hayranı. Teşekkür ederim."

Avery, Natalie'nin ofisini işaret etti. "*Bagaj*. Açıkcası elimden bırakamadım. Beni çok geç saatlere kadar ayakta tuttu."

Natalie gülümsedi. "Bu benim favorilerimden biri. İlk romanım, bu yüzden her şeyi başlattığı için yeri çok farklıdır. İltifat için teşekkürler. Gerçekten, kitaplarımdan birini okuduğunu duymak çok heyecan verici. Senin büyük bir hayranınım ve *American Events*'i seviyorum. Hele o minivan bölümü! Seni o havuzun dibine batarken izlerken kalp krizi geçireceğimi sandım."

"Siz mi ben mi?"

Eski dostlar gibi güldüler.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum, meşgul olduğunuzu biliyorum. Sizinle Victoria Ford hakkında konuşmak istiyordum. Geçmişin bu kadar ani bir şekilde geri dönmesinin şok edici olduğuna eminim."

Natalie başını salladı ve yemek masasını işaret etti. Avery oturdu. Karşısına oturan Natalie, "Haber duymak büyük bir şok oldu." dedi. "Ama Emma için mutlu oldum. Küçük bir kapanış ona iyi gelecek."

"Emma bir kaya gibi. Geçen gün onunla tanışma şerefine eriştim. Onu iyi tanır mısınız?"

"Emma'yı yıllardır tanırım. Hâlâ iletişim hâlindeyiz. Victoria hayatımızın o kadar önemli bir parçasıydı ki, yokluğu bizi birbirimize çeken bir mıknatıs gibi oldu. Yılda bir kez görüşüyoruz."

"Victoria ile ilgili bu projeyi hayata geçirebilirim, bulabildiğim kadar çok arkadaş ve aile ile görüşmem gerekecek. Ölümüne ve hemen öncesindeki olaylara geçmeden önce Victoria'nın hikâyesini, kim olduğunu ve neler yaşadığını anlatmak istiyorum. Benim için bazı boşlukları doldurabileceğinizi umuyorum."

"Bu benim için onur olur. Victoria çok sevdiğim bir arkadaşım." "

"Oradan başlayalım. Victoria ile ne kadar yakındınız?"

"Biz en iyi arkadaşlardık."

"Yani?"

"Yani arayıp birini öldürdüğü söyleseydi, yanına bir ceset torbası ve onu kurtaracak kanıtlarla giderdim."

Avery güldü.

"Özür dilerim." dedi Natalie. "İçimdeki roman yazarı durmuyor işte."

"Hayır, hepimizin böyle arkadaşlara ihtiyacı var."

"Victoria ve ben çok yakındık. O benim için bir kardeş gibiydi."

"Nasıl tanıştınız? Bana biraz ayrıntı verebilir misiniz?"

Natalie başını salladı ve Avery'ye anlatmaya nereden başlayacağına karar verdi. "Victoria ve ben üniversiteye birlikte gittik. O finanstaydı, ben ise biyoloji bölümündeydim. Birinci sınıfta oda arkadaşydık ve sadece tanışmamız yetti. Dört yıl boyunca birbirimize kenetlendik. Üniversiteden sonra ben buraya, New York'a tıp fakültesine geldim. Victoria ise finans dünyasına girdi. Tüm bu yıllar boyunca yakın kaldık ve ikimiz de hayatla meşgul olsak bile asla çok uzaklaşmadık. Ben tıp fakültesini ve ihtisasını bitiriyordum ve o da kariyerine başlıyordu. Evlendim ve çocuklarım oldu. Vic evlendi ve çocuk sahibi olmaktan bahsetti. Kocam ve ben, onu ve Jasper'ı akşam yemeklerinde falan görürdük. İstedğimiz sıklıkta değil ama bazen hayat böyle işliyor."

"Sadece meraklı bir hayran sorusu: Tıp fakültesine gittiniz ama şimdi kitap yazıyorsunuz? Bu nasıl oldu?"

Natalie gülümsedi. "Gerçekten emin değilim. Küçüklüğüm-den beri okumayı hep sevmişimdir. Yazmak, bir gün yapmayı hayal ettiğim ama aslında yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama sonunda bir gün oturdum ve başardım. Daha ilk denememin gerçekten satılmış olması beni hâlâ büyülüyor. İçimde başka bir şey yazacak gücün olması beni hâlâ aynı şekilde şok ediyor."

"Ve her yıl bir tane daha." dedi Avery. "Oldukça tiretkensiniz."

"Kondisyonum iyi sanırım ve çok şanslıyım."

"Sanırım okuma ve yazma sevginiz de sizi Victoria ile bir araya getirdi? Emma onun da yazmaya ilgi duyduğunu söyledi."

"Öyleydi. Aslında o zamanlar benim hiç olmadığım kadar çok. Okulda ikimiz de bunu konuşmuştuk. Bilirsin, bir gün bir kitap yazmak. Danielle Steel tarzı. Ancak hayatın gerçekleri önümüze çıktı ve ikimiz de kariyerimize başlarken bu hayalleri erteledik."

"Ve şimdi kendinize bir bakın. Yayıncılıkta tartışılmaz bir güç merkezi oldunuz." dedi Avery. "Hayat bir şekilde yolunu buluyor sanki, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Avery sarı bir cep defteri çıkardı ve bazı notlar karaladı. "Cameron Young'ın ölümünden sonra Victoria ile temasa geçtiniz mi?"

"Fazla değil. Belli ki Victoria'nın hayatında zor bir zamandı. Ona ulaştım ama aramalarım cevap vermedi. Savunma kurmakla meşgul olduğunu biliyordum ve bilirsin işte, bunun gibi şeyler."

"Onunla bu konuyu hiç konuştunuz mu?"

"Kısaca. İhtiyacı olması durumunda borç alıp alamayacağını sormak için bir kez aramıştı. Savunmasının maliyeti astronomik olacaktı."

"Sadece bu kadar mı? Davayla ilgili bir şey konuşmadınız mı? Ya da Cameron Young ile olan ilişkisi? Veya... ona yöneltilen suçlamalardan herhangi birinin doğru veya yanlışlığını?"

"Hayır. Hiç sormadım ve o da asla anlatmadı. Bir süredir evliliğinin sarsıntıda olduğunu biliyordum ve başka biriyle tanıştığından söz ediyordu. Onunla asla ayrıntılara girmedim. Haber çıktığında ve medya gözlerini ona çevirdiğinde, ona her zaman onun arkadaşı olacağımı ve suçlandığı şeyi asla yapmayacağını bildiğimi söyledim. Kalbimde biliyordum. Bugün hâlâ biliyorum."

"11 Eylül'e kadar ilerlemeye ne dersiniz? O zamanlarda onunla konuştunuz mu?"

Natalie başını salladı. "Önceki birkaç haftasında konuşmadık. Sonra, benim için çılgın bir zamandı. 11 Eylül'de şehirde bir acil servis doktoruydum ve ondan sonraki haftanın çoğunda hayatım orada geçti. Hâlâ benim için büyük bir bulanıklık. Birkaç gündür Victoria'dan haber alamamıştım. Gece gündüz çalışıyordum ve nihayet nefes alma fırsatı bulduğumda şehirde tanıdığım herkesin envanterini çıkardım. Victoria ile iletişime geçemediğimde sonunda Emma'ya ulaştım ve bana haberi verdi."

"Victoria'nın kalıntılarının kimliğinin belirlendiğini nereden duydunuz?"

"Gazeteden. Hemen Emma'yı aradım ve beni ayrıntılar hakkında bilgilendirdi."

Avery notlarını kontrol etti, bir sayfa madde karalanarak işaretilenmişti. "Sizden Victoria ile ilişkinizin bir kronolojisini yazmanızı istesem çok şey mi istemiş olurum? Üniversite ve sonrasında yıllarınızın."

"Bunu yapabilirim, elbette."

"Harika. En az bir hafta daha New York'ta olacağım ama neye ihtiyacım olduğuna bağlı olarak belki daha uzun süre kalabilirim. Birkaç gün içinde sizinle tekrar iletişime geçebilir miyim?"

"Elbette. Sana cep numaramı vereyim. Ve hemen Victoria ile geçmişim üzerinde çalışmaya başlayacağım. Birlikte geçirdiğimiz tüm harika zamanları hatırlamak benim için iyi bir egzersiz olacak."

Avery ayağa kalktı. "Çok teşekkürler, Natalie. Bunu doğru bir şekilde yapmak istiyorum. Victoria'nın hikâyesinin bazı zor kısımları olacağını biliyorum ama Amerika'ya bu kadının cinayetle suçlanmadan önce kim olduğunu göstermek istiyorum. Sağladığınız bilgiler, bunun gerçekleşmesi için uzun bir yol kat etmemi sağlayacak."

Vedalaştılar ve Avery asansöre bindi. Natalie, asansör kapısı kapanmadan önce "*Bagaj*"ın geri kalanını nasıl bulduğunu muhakkak bana bildir." dedi.

"Bitirmek için bütün gece ayakta olacağım."

Kapılar kapandı ve asansör Avery'yi lobiye bıraktı. Binadan çıkarken cep telefonu titredi. Arayan Walt Jenkins'ti. Bu akşam

yemekte buluşmak istiyordu. Avery telefonunu çantasına atmadan önce yer ve zaman konusunda anlaşmışlardı. Amacı Victoria Ford'a karşı açılan davayı paramparça etmektir. Baş dedektifin bilgisine ve bundan faydalanmak için de tüm hafta sonuna sahipti. New York'ta yürürken, Victoria Ford hikâyesine çok fazla kendini kaptırdığını fark etti, bu kadar çok korkunç anıyı barındıran şehre geri dönmesinin gerçek nedenini neredeyse unutmuştu.

Unutmak güzeldi. Sadece bir an için kendini özgür hissetti.

BÖLÜM 30

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

A KŞAM YEMEĞİ KEENS'TE İDİ. BİR MANHATTAN GE leneği olarak, insanlar kırdada veya sahilde uzun Dört Temmuz hafta sonunu geçirmek için adadan dışarı akın ettiğinden, şehir öğleden sonra daha erken boşalmıştı. Sonuç olarak, Walt içeri girdiğinde popüler et lokantası ürkütücü bir şekilde boştu. Avery'nin köşedeki bir masada oturduğunu gördü.

"Özür dilerim, geciktim." dedi Walt onun karşısına otururken.

Avery, "Zamanı karıştırıp karıştırmadığımı sormak için seni arayacaktım." dedi.

Walt başını salladı. "Hayır, benim hatam. Cameron Young dosyasına ulaşmayı başardım ve davayı okumaya başladım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Avery'nin önünde bir kadeh beyaz şarap vardı. Walt menüyü tararken garsondan bir rom sipariş etti.

"Daha önce burada yemek yedin mi?" diye sordu.

"Elbette. Bugün bir Güney Kaliforniya kızı olabilirim ama New York'ta büyüdüm." dedi Avery.

"Neresinde?" diye sordu Walt, Avery Mason, diğer adıyla Claire Montgomery hakkında kendisine verilen üç santim kalınlığındaki dosyayı okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı için akşam yemeğine geç kaldığını bir an için unutarak sordu. Televizyondaki en popüler gazetecilerden biri olarak yönettiği hayatını

ve Manhattan Hırsızı'nın kızı olarak geçmiş hayatını nasıl ayrı tuttuğunu merak ediyordu.

"Ah.." dedi Avery. "Şehrin yukarısında. Yukarı Doğu tarafında."

Walt, Milyarderler Sokağı'ndaki bir çatı katında büyüdüğünü biliyordu. Tüm internete yayılan ve Garth Montgomery ile bağlantılı olan binanın resimlerini ve çatı katının fotoğraflarını görmüştü. Ayrıca babasının ünlü binadan pijama ve kelepçelerle çıkarıldığı fotoğraflarını da görmüştü. Garson, Walt'un romunu getirdi ve Avery'nin geçmişi hakkında açılması muhtemel bir sohbetin önüne geçer şekilde akşam yemeği siparişlerini istedi. İki de biftek ısmarladılar, fileto, orta pişmiş, yanında yaban turpıyla.

"Peki, ne buldun?" diye sordu Avery. "Cameron Young dosyasına baktığımda."

"Dava dosyasını aldıktan sonra son birkaç günümü onu gözden geçirmeye harcadım. Hafıza şeridimde oldukça ilginç bir gezinti oldu. Sana söylemeliyim ki, davayı tekrar gözden geçirip daha net hatırladıkça, kanıtların ne kadar net olduğunun tekrar farkına vardım. Sana karşı dürüst olmak istiyorum."

"Tek istediğim bu, Walt. New York'a adli tıbbın 11 Eylül'ün yirminci yıldönümünde bir kurbanın kalıntılarından kimliğini keşfetmesinin hikâyesi hakkında daha fazla bilgi edinmek için geldim. Ama Victoria Ford'un kız kardeşiyle konuştuğumda ise tamamen başka bir şey buldum. Emma Kind, geçen gece de konuştuğumuz gibi, kız kardeşinin masum olduğuna inanıyor. Ama onu bu kadar kararlı kılan koşulsuz sevgiden ve kardeşçe bir bağdan daha fazlası. Victoria Ford, 11 Eylül sabahı kız kardeşini aramış ve telesekreterine bir dizi mesaj bırakmış. Emma onları bana dinletti. Mesajlar üzücü ve ilk uçak Kuzey Kulesi'ne çarpıp Victoria'yı içeride tuzağa düşürdükten kısa bir süre sonra kaydedilmiş."

Walt başını salladı. "Tahmin edebiliyorum. Her yıl o günün bir kısmını yeniden yaşıyorum. Herkes gibi. Ama trajediye bu kadar yakın sevdiğin birinin olması ve o sabahtan bir kayda sahip olmak..."

"Yine de bundan daha fazlası var. Kayıtlar Victoria, kız kardeşine masum olduğunu söylüyor ve ondan adını temize çıkarmanın bir yolunu bulmasını istiyor. Victoria, aleyhindeki kanıtların kınarlı olduğunu ve doğru olamayacağına yemin ediyor. O gün öleceğini anlamış ve son sözleri -en azından kaydedilenler- Victoria Ford'un kız kardeşine kendi adını temize çıkartması için yalvarmasıydı."

"Kız kardeşindeki kayıtlar bunların hepsi mi var?"

"Evet. İki masa. Üzültili. Ayrıca son derece ikna edici. Bu nedenle, Victoria Ford, suçluluğunu bu kadar açık bir şekilde işaret eden kanıtlara rağmen, masumiyetine sarılmış durumda. En azından kız kardeşi aleyhindeki davayı gözden geçirmeyi Emma'ya borçluyum."

Walt'un zihni yirmi yıl öncesine, yüksek profilli bir cinayet soruşturmasını yürütmek üzere seçilmiş genç, deneyimsiz bir dedektif olduğu zamana döndü. O zamanlar terfiyle ilgili bazı şeyler onu rahatsız etmişti ve bugün hâlâ onu rahatsız ettiklerini fark ediyordu.

Avery, "Victoria'nın masumiyetini dünyaya kanıtlamaya çalışmıyorum." dedi. "Bunca yıl sonra, doğru olsa bile bunun mümkün olacağından emin değilim. Seni veya CSB'yi kötü göstermek gibi bir planım yok. Soruşturmanızı yürüttünüz ve bulduğunuz her şey Victoria Ford'u işaret etti. Gerçekler bunlar. Ben sadece tüm kanıtları gözden geçirmeyi ve baştan sona soruşturmayı incelemeyi istiyorum. Bu her şeyi ortaya çıkarmada çok önemli bir rol oynayacak."

"Bunu yapabiliriz." dedi Walt. "Aklında ne var?"

"Amacım Amerika'ya Victoria Ford'un hikâyesini anlatmak. Hayatı, kusurları ve diğer üç bin kişiyle birlikte öldüğü trajik günü. Ve şimdi, yirmi yıl sonra, kalıntılarından kimliği nihayet belirlendi. Sansasyonel bir cinayet soruşturmasına dâhil olması, hayatının hikâyesinin sadece bir parçası. Hayatının son anlarına kadar masum olduğunu iddia etmesi de davanın gerçeklerinden biri. Kayıtlar herkesin duyması için orada ve bu hikâyede -en başından, üzücü trajik sonuna kadar- izleyicilerimle paylaşmak istediğim bir akış oluşturunyorlar. Sen ve soruşturman hikâyesinin bir parçasısınız, yani bana söylediklerin Emma Kind'in inandıklarıyla

verilebilir bile, benim için sorun yok. Seninki hikâyenin çok önemli bir parçası ve hepsini duymam ve anlamam gerekiyor.”

Walt, “Programının neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum.” dedi. “Bütün hikâyelerinde bu yaklaşımı benimser misin?”

“Evet.”

“Peki. Sana davayı başından sonuna kadar tekrar anlatacağım.”

Akşam yemeği boyunca Walt, Cameron davasındaki rolünü anlattı. Genç bir dedektif olarak Catskills’teki malikâneye adım attığı andan soruşturma sırasında keşfettiği her bir detaya kadar. Olay yerini ve Cameron Young’ı balkondan sarkarken bulmasını, olay yerinden toplanan kanı ve idrarı ve şarap kadehinden alınan parmak izlerinin tümünün Victoria Ford’la eşleşmesini. Ofisin çekmecesindeki bir flaş diskin içerisinde kendisini Victoria Ford’a götüren amatör bir seks videosunun bulunmasını. Cameron Young’ın son anlarının canlı bir resmini çizen otopsi bulgularını da detaylıca anlattı. Toplanan büyük jüriyi, kovuşturmanın Victoria Ford’un bir daha çocuk sahibi olamamasına neden olan zorla kürtaj yaptırılan terk edilmiş bir âşık olduğu iddiasını ve hazırlanmakta olan ve 11 Eylül’ün yaşanmasıyla tamamlanmamış iddianameyi tartışılar.

Konuştuğu sırada, sarı bir defterin her sayfasına notlar alan Avery’yi izledi. Notlarını karalama biçiminde zarif ama güçlü bir şekilde alıyordu ve Walt, bir süredir olmasına izin vermediği bir şekilde onu çekici buldu. Kendini bu gece içinde bulduğu durum-zeki, yetenekli ve çekici bir kadınla yemek yemesi- son üç yılını kalp ağrısıyla boşa mı harcadığını merak etmesine neden oldu.

Boşalan tabaklarını garson aldı. Tatlı istemediler, ama konuşmaya devam ederken birer kadeh Porto şarabı ısmarladılar. Avery, notlarının sayfalarını karıştırdı ve Walt, verdiği bilgilerden onun memnun olduğunu hissedene kadar peş peşe sorular sordu.

“Sanırım şu anda bilmek isteyeceğim her şeyi konuştuk.” dedi. “Dava dosyasına kendim bakabilme şansım nedir? Sonunda, yapım ekibimin *American Events* için dosyanın görüntülerini çekmesini ve mevcut görüntüleri kurgulamalarını istemem

gerekecek -röportaj transkriptlerinin fotoğrafları, video röportajlarından görüntüler, olay yerinin görüntüleri ve hatta davayı çözenize yardımcı olan amatör videodan bazı görüntüler."

"Hepsi otelimde. Onay almalı ve paylaştığımız her şeyi imza karşılığı vermeliyim ama sanırım hepsi ayarlanabilir. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek."

"Çok sevinirim."

Akşam yemeğinin amacı sona erdiği için ikisi de konuşmaya devam etmek için bir neden ararken, konuşmaya kısa bir ara verdiler. Avery nihayet konuşana kadar ikisi de birbirlerine baktılar.

"Yani Walt, içgüdülerimle gurur duyuyorum."

"Ah, ha."

Avery gülümsedi. "Bana söylemediğin şeyi merak ediyorum."

Walt kaşlarını kaldırdı. Bir an için, gerçek bir gözetlemeye bile başlamadan bir şekilde fark edilen yeni yetme ajanlardan birisi durumuna düştüğünü düşündü. Bu akıllı, gözlemci gazeteci, kendisinin, Jim Oliver'ın ve tüm FBI'ın, babasının yerini tespit etmek için hayatına girme planını anlamış olabilir miydi?

"Sana söylemeyeceğim ne olabilir?" diye sordu.

"Seni gerçekten New York'a geri getiren şey neydi?"

Soruyu düşünürken kadehini çevirdi.

"Hadi ama." dedi Avery. "Kırkly yaşlarındayken iş yerinde yaralanan ve sonra tropik bir adada münzevi olarak yaşamaya karar veren yakışıklı, başarılı bir adamsın. Ve aniden bir televizyon muhabiri aradı ve sen de koşarak geri mi geldin?" Başını salladı. "Üzgünüm, ama bunu yemem mümkün değil."

"Bir münzevi olarak yaşadığımı kim söyledi?"

"İyi deneme. Ve oyalama girişimini takdir ediyorum ama hikâyende daha fazlası olmalı."

Walt çenesini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. "Kimserin içgüdülerini çalmasına izin verme." Konuşmadan önce şaraba baktı. Olabildiğince dürüst olma planını hatırladı. "Jamaika'da sıkılmaya başlamıştım. Yaralandıktan sonra kafamı boşaltmak için oraya gitmiştim ancak üç yıl sonra hâlâ mevcut olan örümcek ağlarının zamanla süpürülmesinin mümkün olmadığını anladım. Sen aradın

ve bunun bir çıkmazdan kurtulmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Ayrıca, sana söyledim. Programının hayranıyım."

Şarabından yavaşça bir yudum almasını izledi. Cevabının onu tatmin etmediği izlenimini edindi.

"Biliyorsun," dedi, "belki asıl soru, neden Jamaika'ya gittiğindir."

"Sen gerçek bir gazetecisin. Tepeden tırnağa."

"Başka bir kaçma çabası. Ne kadar *erkeksi* bir yanıt. Seni tipik bir adam olarak görmedim, ama daha önce de insanları yanlış değerlendirdiğim olmuştur."

Walt gülümsedi, Avery'nin kişisel hayatını sorgulamasına hazırlıksız yakalanmıştı. Ama şimdi, onun sorgulamasının, onun gerçek niyetleri ya da FBI'ın onu aradığı iş hakkında sahip olduğu herhangi bir altıncı histen değil, doğal bir meraktan geldiğini anlamıştı. Sadece bariz bir soru soruyordu. Belki de son üç yıldır Jamaikalı arkadaşlarından hiçbiri -hepsi erkekti- onu küçük adalarına neyin sürüklediğini umursamadığı için gafil avlanmıştı. Walt onlara rom ısmarlar ve hikâyelerini anlatırdı ve bu onlar için yeterliydi. Bir kadınla çok uzun zamandır bir sohbete girmediği belliydi.

"Burada yarım kalan bir işim var ve araman, artık halletme zamanının geldiğini açıkça ortaya koydu."

"Ah," dedi Avery. "Sonunda az da olsa insani bazı duyguların kırıntıları açığa çıkıyor. Bu yarım kalmış iş, neredeyse tamamen yabancı olan biriyle paylaşmak istediğin türden bir şey mi?"

"Belki." dedi. "Ama ayrıntılara girmek için uygun bir içki gerekecek."

"Kendinden bahsetmek için daha sert bir içkiye mi ihtiyacın var?"

"Hayır, daha sert içki senin için, belki de o sayede beni yargılamazsın."

"O kadar mı kötü?"

"Kararı kendin vermene izin vereceğim. Ve bu gerçekten o kadar da büyük bir gizem değil." dedi masadan kalkıp diğer odadaki barı işaret ederek. "Aşk ya da kanun. Bunlar insanın bu dünyadaki iki sorunudur."

BÖLÜM 31

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

BARA GEÇTİLER. SAAT 22.00'YDİ VE BAR NEREDEYSE bomboştu. Bir cuma gecesi idi ve Dört Temmuz hafta sonu toplu göçünün ispatı tam karşılarındaydı. Barda sadece bir çift daha vardı. Koyu maun kaplamalar, Keens'in duvarlarını ve tavanını kaplıyor ve her şeyi kestane rengi bir gölgede bırakıyordu. Bitişik taburelere oturdular. Walt rom ısmarladı, Avery ise votka.

"Kanun adamı olduğuna göre," dedi Avery, "senin sorunun sanırım aşk. Bana ondan bahset."

"Böyle söyleyince kulağa çok kolay geliyor. Basit ve doğrudan."

"Açık sözlülüğümü hukuk fakültesine borçluyum. Sana konuya odaklanmayı ve diğer her şeyi bir kenara itmeyi öğretiyorlar."

"Hukuk fakültesine mi gittin?" diye sordu Walt, önündeki kadının hakkında hiçbir şey bilmediği varsayılan bambaşka bir hayatı olduğunu bir an için unutarak. İki dünyası örtüşürken, onun tavrında bir değişiklik hissetti.

Yavaşça başını salladı. "Gittim ama avukatlık olayı bana göre değildi. Bunu okuldan sonra anladım, sonra gazetecilik okumak için Los Angeles'a taşındım. Ama aynı içgüdüler artık işimin bir parçası. Bir hikâye veya öğrenilecek bir şey olduğunu hissettiğimde, sinir bozucu bir şekilde ona odaklanıyorum. Bu konuda

farla açık sözlüysem özür dilerim. Eğer özelse bana daha fazlasını anlatmana gerek yok."

"Hayır, umurumda değil. Muhtemelen bunun hakkında konuşmak bana iyi gelecek. Zaten bir psikiyatrist de muhtemelen böyle söylerdi."

"Analiz yapamam, sadece dinleyebilirim."

"Peki. Anlatıyorum, kısa özeti olsaydı şöyle bir şeye benzerdi: Aldatma benim ilk evliliğimin sona ermesinin sebebi. O aldattı, ben değil. İkimiz de genç ve aptaldık ve birbirimiz için uygun değildik, bu yüzden bu kadar hızlı bitmesi en iyisiydi. İkinci evliliğimin sonu biraz daha canımı yaktı. Çocuk yüzünden bitti, ben istedim, o istemedi. Bir de Meghan Cobb vardı."

Walt nasıl devam edeceğini bulmaya çalışırken bir sessizlik oldu.

"Karayipler'e kaçma nedenin o muydu?" diye sordu Avery.

Walt başını salladı. Romundan bir yudum daha aldı ve içkinin boğazını yaktığını hissetti. Bu son rom yudumu, bardağı taşıran son damla oldu ve aklı geçmişe sürüklendi.

Hayati tehdit olan bir yaralanma olmasına rağmen Walt'un hastanede kalışı sadece beş gün sürdü. Üçünü ameliyattan sonra yoğun bakım ünitesinde geçirdi ve odada geçirdiği son ikisinde de diğer ameliyat sonrası hastalara karışıp yürüyebileceğini, konuşabileceğini ve gaz çıkarabileceğini kanıtladı. Doktorlar tatmin olduklarında, onu uzun bir kısıtlama listesiyle birlikte serbest bıraktılar. Taburcu olması tam zamanında gerçekleşmişti. Ortağının cenazesi ertesi gündü ve Walt öyle ya da böyle cenazeye katılmayı planlıyordu. Tıbbi tavsiyeye rağmen, damar yoluna takılı serumu kolundan çekip atması gerekse bile gidecekti. Ama Walt bunu istediğinde kimse ona karşı gelmedi. Ortağını kaybettiği pusuda neredeyse o da ölüyordu. Cenazeye katılma onurunu kimse ondan almak istemezdi.

Walt kritik safhayı atlatmıştı. Onu ameliyat eden cerrah Dr. Eleanor Marshfield, Walt'a kalbin mucizevi bir organ

olduğunu ve iyileşmesinin ilk altı ayında aşırıya kaçmadığı sürece her gün daha iyiye gideceğini söyledi. Doktor, elbette, yalnızca Walt'un kalbinin fiziksel olarak iyileşmesinden bahsedebilirdi. Katlanmak üzere olacağı duygusal hasar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jim Oliver onu hastaneden eve bıraktı.

"Yardımanın için teşekkürler Jim."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, iyiyim. Biraz yavaş olduğu sürece giyinip soyunmak bile çok kötü gelmiyor."

Walt yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve yavaşça ve iki büklüm arabadan indi.

Doğrulduktan sonra kapıyı kapattı ve açık pencereden bakmak için eğildi.

"Yarın görüşüyoruz?"

"Evet." dedi Jim. "Cenazeye giderken seni almamı ister misin?"

"Hayır, araba kullanmaya iznim var. Ve nasıl bir durumda olacağımdan emin değilim. Gizlice gitmem gerekirse kendi kaçış aracımın olmasını tercih ederim."

"Anladım. Ev kalabalık olacak. Bütün herkes seni soruyor." Walt gülümsemeye çalıştı ve elinde olmayan bir güçle birkaç kez arabanın tavanına vurdu.

"Tekrar teşekkürler, Jim."

Ertesi sabah, Walt, düşünce ve endişelerin birbirine karıştığı sisli bir beyinle uyandı. İlk aklına gelen ortağı oldu. Walt, Jason Snyder'a yakın bir arkadaş diyemezdi. Her yıl birkaç kez Büro'nun etkinlikleri ve zamanlama doğru olduğunda ara sıra birkaç bira dışında Walt, Jason'la iş dışında pek zaman geçirmemişti. Bazı ortaklar kardeş gibi olurlar ve yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Üç yıldır birlikte çalışan Walt Jenkins ve Jason Snyder ise hiç o kadar yakınlaşmamışlardı. Walt'un, Jason'ın kişisel hayatı hakkında bildiği tek şey, evli olduğu, çocuğu olmadığı ve aynı zamanda bir zamanlar ajan olan babasıyla yakın olduğuydu. Baktan bir suçluluk duygusu Walt'u

gerçek boynunu rahatsız etti ve karanlık saatlerde uykusunun kaçmasına ve yavaş hareketlerle yatağın içinde dönüp durmasına neden oldu. Sabah saat 4.00'e kadar, ortağının hayatına asla ilgi göstermediği için kendisinin insan ırkının bir alt türü olduğunu düşündü. Ve şimdi Jason gittiğine göre, Walt onu daha iyi tanımak için ani bir istek duydu. Daha iyi bir arkadaş ve daha koruyucu bir ortak olmak. Walt her zaman Jason'ın arkasını kolladığını iddia etmişti. Şimdi kulağa boş gelen bir iddia.

Banyo aynasının önünde durdu. Boynundaki beyaz bandaj onu kravat seçeneğinden mahrum bırakıyordu ve gazlı bez ve bant, gömleğinin yakasıyla gizleyemeyecek kadar yüksekteydi. Takım elbisesinin ceketini dikkatle giydi ve aynada kendini inceledi. Kül rengi teni ve yorgun gözleri, yaralı boynuyla birlikte onu ölüme çok yakınmış gibi gösteriyordu. Ve bunun için kimse onu suçlamasa da Walt cenazedeki varlığının dikkatleri Jason ve ailesinden uzaklaştırabileceğinden endişeleniyordu. Kısa bir an için içeri girip çıkmanın en doğrusu olacağını düşündü.

Zorlukla yutkundu, bu sırada âdemelması inip kalkıyor ve hasarlı kasları kasılırken boynunda keskin bir ağrıya neden oluyordu. Gözlerinin altındaki torbalar, hayatta kalmanın verdiği suçluluk duygusundan daha fazlasına dayanan uykusuz bir gecenin kanıtıydı. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Telefonunu aldı ve yüzüncü kez mesajlar arasında gezindi. Meghan aramamıştı, ne yazılı ne de sesli mesaj vardı. Yoğun bakım ünitesinden çıktığı ve kendini nispeten iyi hissettiği ilk günde mesaj bırakmaya çalıştığında posta kutusunu dolu bulmuştu. Sonraki tüm yazılı mesajları cevapsız kalmıştı. Hastanedeyken her iki eski karısından da haber almıştı ve Walt, dünyada ondan en çok nefret eden iki kadının durumunu öğrenmek için ulaşmayı başarması, ancak kendisini gerçekten sevdiğini sandığı kadının onu aramamasının yarattığı ironiyle sarsılmış durumdaydı. Onu sevdiğini iddia eden kadın sanki yer yarılıp da içine girmişti.

Meghan'ı en son bir hafta önce, vurulmasından iki gece önce görmüştü. Hafta sonunu New York taşrasında bir pansiyonda geçirmişlerdi ve içini bir endişe kapladı. Son birkaç gündür haklı olarak kendi ölüm kalım mücadelesiyle meşguldü, ama şimdi Meghan'ın başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ailesinin telefon numarasını bilmiyordu ve bilse bile aramak kötü bir fikir olurdu. Walt, Meghan'ın ailesiyle hiç tanışmamıştı. Garip konuşma, muhtemelen gereksiz bir alarmı tetikleyecekti. Ayrıca Meghan'ın kız kardeşine ulaşma fikrini de rafa kaldırdı. Meghan'ın ailesini birkaç cevapsız arama ve mesaj için endişelendirmek biraz dramatik ve hatta bencilce olurdu.

Aynanın önünde dururken telefonuna göz attı ve ona bir mesaj daha attı.

"Neredesin? Seni gördüğümünden beri çok şey oldu. Ara beni."

Telefonunu ceketinin cebine attı, bir kez daha aynaya baktı ama kendini daha şık göstermeye çalışmaktan çabucak vazgeçti. Banyodan çıkarken ışıkları kapattı ve ortağının cenazesine gitti.

BÖLÜM 32

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

BARMEN "BİR ŞEY İSTER MİSİNİZ?" DİYE SORDU.

Walt boş bardağına baktı. "Bir tane daha?" diyerek Avery'ye sordu.

"Elbette. Bunun geri kalanını duymam lazım."

Barmen bardaklarını yeniden doldurdu. Şimdi saat 11.00'e yaklaşıyordu ve barda sadece onlar vardı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Ben hikâyenin sonunu duyana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Walt romundan bir yudum daha aldı. Alkol, ortağının cenazesini düşündüğünde her zaman istediği o erken etkiyi yaratıyordu -anılarla birlikte gelen acının körelmesi. Bardağı önündeki bardak altlığına yerleştirdi ve hikâyesine devam etti.

Otopark doluydu, bu yüzden Walt aracını cenaze evinin yanındaki ara sokağa çekti. Arabasını park ederek kendini sürücü koltuğundan zorlukla kaldırıp çıktı. Takım elbisesinin ceketiyle güreşi beklediğinden daha uzun sürdü, sol kolu henüz beyninden gelen komutlara uymuyordu ve etrafa kendisini seyreden kimse olmadığı için mutluydu. Cenaze evinin önünden geçtiğinde ön tarafta bazı meslektaşlarını gördü. Onu ceketiyle mücadele ederken görmüş olsalardı alacağı yuhalamaya ihtiyacı yoktu. Ve eğer ajan arkadaşları dostça alay

etmekten başka bir şey yapacak olsalardı, bu acımak olurdu. Böylesi daha iyiydi. Sonunda, göğsüne acı saplanmasına sebep olan derin bir nefes alarak doğruldu. Dr. Marshfield, bu semptomun ortadan kalkması için, akciğerinin iyileşmesinin haftalar alacağını söylemişti.

Kendine çeki düzen verdikten sonra cenaze evine baktı ve seçeneklerini değerlendirdi. Evin ön tarafından ve ajan arkadaşlarının arasından yürüyebilirdi, bu da herkese merhaba demek ve geçmiş olsun dileklerini kabul etmek için çok fazla zaman harcayacağı anlamına geliyordu. Ya da yan kapıdan girip kalabalığın arasına karışabilir, gözlerini aşağıda tutarak Jason'ın ailesine ulaşana kadar tanıdığı herkesten kaçınabilirdi. Orada, Jason'ın babasına taziyelerini sunar ve adama oğlunun son üç yıldır ne kadar mükemmel bir ortak olduğunu söylerdi. Jason'ın annesine sarılır ve Jason'ın karısına kendini tanıtip her ikisine de kayıpları için ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Hayatta kalan kişinin suçluluk duygusuyla savaştığı tüm bu anlar boyunca, takım elbisesinin ceketi yüzünden terlemesinden ve boynundaki bandajın sızan kandan kırmızılaşmasından önce gizlice çıkmayı umabilirdi.

Seçim basitti. Caddeyi geçti, yan kapıyı açtı ve sessizce koridora girdi. Yavaşça ilerlerken, koridorda sakın konuşmalar yankılanıyordu. Karanlık koridorun sonuna ulaştığında, kendini giriş holünün yanında buldu. Ajan arkadaşlarının tanıdık yüzleri solunda, ön kapının oradaydı. Sağındaki odaya hızlıca göz gezdirdiğinde tanıdığı hiç kimseyi görmedi, sadece Jason'ın ailesi ve tabutun önünde diz çökmeden önce düşüncelerini sunmak için bekleyen bir dizi yaşlı insan vardı. Walt holden geçerek odaya girdi. Tabutu çevreleyen büyük çiçek buketlerini gördü. Taziye sırası uzaktaki duvarın yanındaydı ve sıranın sonuna geçmek için odanın önüne doğru yavaşça ilerledi. Walt gözlerini aşağıda tutuyordu. Sol kolunu göğsünün üzerinden atarak sağ dirseğini desteklemişti ve avucuyla yanağına ve ağzına kapatmıştı. Arkadaşlarından biri onu tanırorsa, kimse tek kelime edemeyecekti. Yavaşça tabuta yaklaşması on dakika kadar sürdü.

"Gelebilmişsin." diye bir ses geldi arkasından.

Walt döndüğünde Jim Oliver'ın onun arkasında sıraya girmiş olduğunu gördü.

Walt'un tek söylediği, "Evet." oldu.

"Dışarıdaki adamlar seni görmek için beklediklerini söylediler."

Walt başını salladı. "Yan kapıdan gizlice yaklaştım. Dikkati Jason'ın ailesinden kendime çekmek istemiyorum."

"Anladım. Ama çıkarken merhaba diyebilir misin? Tüm ekip için ayağa kalktığını görmek moral olacak."

"Tamam, patron."

Birlikte odanın önüne doğru yol aldılar. Walt tabuta yaklaşırken profilden ortağının yüzünü görünce sertçe yutkundu. Tabutlardaki ölü insanların makyajlı görünümünden her zaman nefret etmişti. Çocukluğu, yaşlı akrabalarını taşıyan sağlam, maun tabutların önünde diz çöktüğü anlarla doluydu. Ailesi ona tabutların önünde diz çökerken dua etmesi gerektiğini söylemişti, ama Walt'un tek yapabildiği kafa karışıklığı içinde ölünün yüzüne bulaşan ağır makyaja bakmak olurdu. Bu çocukluk tuhaflığı yetişkin yaşamına da taşınmıştı ve Walt, Jason'ın ailesine yaklaşırken, tabutta kaskatı ve hareketsiz yatarken görünüşünden memnun olup olmadıklarını veya Walt'un hissettiği gibi onlar için de tanınmaz bir hâlde olup olmadığını merak etti.

"Jason'ın ailesini tanıyor musun?" diye sordu.

Walt başını salladı. "Hayır." dedi tam önündeki çift konuşmayı bitirip tabuta doğru ilerlerken.

Yaşlı bir çift, taziye sırasındaki ilk aile üyeleri idi.

Walt elini uzattı ve en içten gülümsemesini sundu. "Walt Jenkins."

"Merhaba, Walt." dedi adam, elini sıcak bir kucaklamayla kavrayarak. "Jason'ı nereden tanıyorsun?"

Walt sertçe yutkundu, boynundaki bant hafifçe gerildi. "Ben onun ortağıydım."

"Ah." dedi kadın. "Biz Jason'ın anne ve babasıyız."

"Tanıştığımıza memnun oldum." dedi Walt. "Jason sürekli sizden bahsederdi, efendim. Büro'daki günlerinizden. İkinizden de bahsederdi. Kaybınız için gerçekten üzgünüm."

"Teşekkürler." dedi Jason'ın babası. "Metanetli olmaktan başka ne yapabiliriz."

"Haklısınız, efendim." Walt adamın elini bıraktı. "Bu Jim Oliver. Jim, New York'taki saha ofisinin başında."

Jim, "Oğlunuz hepimiz için harika bir ajan ve iyi bir arkadaş." dedi.

"Teşekkür ederim." Jason'ın babası gülümsedi. "Karısıyla tanıştınız mı?" diye Walt'a sordu.

Walt "Hayır, efendim." diyerek yanıt verdi.

Jason'ın annesi, "Şu an tuvalette sanırım." dedi. "Birazdan döner. Merhaba demek isteyeceğinden eminim."

Walt gülümsedi ve hızlıca başını salladı ve bir saat sürmüş gibi hissettiren otuz saniyelik acı verici küçük bir sohbet başlattı. Walt'un tek yapmak istediği, tabutun önünde diz çöküp dua ediyormuş gibi yapmak ve sonra oradan defolup gitmekti.

Jason'ın annesi Walt'un omzunun üzerinden işaret ederek, "İşte geliyor." dedi.

"Tatlım." dedi Jason'ın babası eliyle işaret ederek. "Bu Jason'ın ortağı."

Walt döndü ve Jason'ın karısını görünce dizlerinin bağı'nın çözüldüğünü hissetti.

Jason'ın babası, "Meghan," dedi, "bu Walt Jenkins."

Walt, Meghan'ın yüzündeki korkmuş ifadenin kendisinin aynadaki görüntüsü olduğunu hayal etti. Gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan, ağzı açık, ondan birkaç adım ötede durdu. Herkes için, Jason'ın ebeveynleri, Jim Oliver ve Walt ile Meghan'ın görüş alanı içindeki herkes için birbirlerini tanıdıkları açıktı. Geçen yıl boyunca birlikte yattıkları ve âşık oldukları daha az belliydi, ama yine de hissedilebilirdi.

Jason'ın babası inandırıcı bir sesle "Daha önce tanışmış mıydınız?" diye sordu.

"Ah, hayır." dedi Walt çatlamanın eşiğinde gergin bir sesle. El sallamak için elini kaldırdı ama bu daha çok bir teslimiyet eylemi gibi görünüyordu. "Ben..."

Bir elini bandajlı boynuna koydu ve gazlı bezden sızan kanın nemini hissetti.

"... kaybınız için çok üzgünüm."

Dönüp hızla odanın arkasına, hole ve karanlık koridora geçmeden önce yapabileceği tek şey buydu. Kapıyı iterek açtı ve nefes alamaz bir hâlde güneş ışığına doğru gözlerini kısarak baktı. Ciğerleri ağrıyor ve göğsü kabarıyordu. Arabasına binerken tökezledi ve direksiyonun hemen arkasına kendini attı. Motoru çalıştırdı, daha kapıyı bile tam kapatmadan geri vitesle takip hareket etti.

BÖLÜM 33

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

“ORTAĞININ KARISI MIYDI?” AVERY, WALT’A DOĞRU eğilerek sordu. Bu soru, onun hikâyesinin her kelimesine takılıp kalmışken ağzından bir anda dökülüvermişti.

Walt, romundan bir yudum alarak, “Ölü ortağımın karısı, evet.” dedi. “Bu yüzden bütün hafta aramalarım cevap vermedi. Kendi trajedisiyle, kocasının ölümüyle uğraşmakla meşguldü. Jason’ın ortağı ya da vurulan diğer ajan olduğumu bilmiyordu. Bir yıldır birlikteydik ve bana evli olduğunu hiç söylememişti. Büro için New York’ta saha ajanı olarak çalıştığımı biliyordu, ama işim hakkında ayrıntılar için bana asla baskı yapmadı. Bunu her işimden ayrı tutmaya çalıştım. Bilirsin, iş hakkında konuşmayalım, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkaralım gibi bir şey. Ama işim hakkında hiçbir şey bilmek istemedi çünkü kocasını tanıyıp tanımadığımı bilmek istemiyordu.”

“Sana ne oldu?” Avery tereddütlü bir sesle sordu. “Yaran neydi? Ortağını öldüren şeyle aynı şey miydi?”

“Jason ve ben rutin bir gözetleme operasyonundaydık. El Kaide olduğundan şüphelenilen bir hücre hakkında bilgi toplamak ve fotoğraf çekmek için uzun bir gece geçireceğimizi sanıyorduk. Biz sokağın karşısındaki binayı seyrederken kar maskeli bir adam minibüsümüzün önüne geldi ve ateş açtı. Vücudumu bulan mermiler bir şekilde dolaşım sistemimi es geçti.”

"Peki ne kadar yakındı?"

"Çok. Biri kalbimi deldi."

"Tanrım, Walt. Ve Jason öldü mü?"

"Ambulans gelmeden ölmüştü."

"Adam kimdi? Kar maskeli olan?"

"Hikâyenin özeti de bu ya. Tamamen piyangodan çıkmış birisiydi. Adam sinirli bir meth bağımlısıydı. El Kaide sempatizanı olduğundan şüphelenilen bir kişinin apartmanını izliyor ve onu önemli biriyle ilişkilendirebilir miyiz diye hareketlerini takip ediyorduk. Caddenin karşısındaki binada ise bir meth laboratuvarı işletiliyormuş. Hiçbir fikrimiz yoktu, ama meth bağımlısı birkaç kişi bizi görmüş ve sinirlenmişler. Bu yüzden biri dışarı çıkmış ve ateş etmeye başlamış."

Avery'nin ağzı bir an açık kaldı. "Terörle savaşla kesinlikle ilgisi yok mu?"

"Sıfır."

"Cenazeden sonra onunla konuştun mu? Meghan'la?"

"Bir kez." dedi Walt. "Ona bir süreliğine uzaklara gideceğimi söylemek için. İkimiz hakkındaki hikâye cenazeden kısa bir süre sonra patladı ve teşkilata orman yangını gibi yayıldı. Herkes Jason'ın arkasından gizlice iş çevirdiğimi sandı ve ancak cenazeye gidince foyası meydana çıktı dediler. Ve meslektaşlarınızın her biri, eşinizin karısıyla bilerek yattığına inandığında ve o da ortak görev sırasında öldürüldüğünde... Bana karşı artık pek sempati duymadıklarını söyleyebilirim."

"Durumu açıklamaya çalıştın mı?"

"Hiç şansım olmadı ve kimsenin bana inanacağını da sanmıyorum. Kibarca emekli olmam istendi. Bana tam emekli maaşımı teklif ettiler ve bu *ya şimdi ya da asla* tarzında bir teklifti. Emekliliğini al ve ortadan kaybol. Büro, itibarı konusunda son derece hassastır. Görev başında öldürülen bir ajan onlar için yeterince büyük bir yaraydı. Ölen ajanın karısını ve ortağını içeren bir ilişki skandalı, kaçınmak istedikleri bir şeydi. İsteklerini bana çok açık dile getirdiler. Ben de parayı alıp kaçtım."

"Jamaika'ya mı?"

Walt başını salladı ve içkisinin yarısını bitirdi.

"Meghan'a ne oldu?"

"O işi bitirdim."

"Aynen bu şekilde mi?"

Walt alt dudağını büzdü ve başını salladı. "Yani hemen hemen."

"Bu kulağa belirsiz geliyor."

"Onu yılda bir kez görüyorum. Burada, şehirde yıllık hayatta kalanlar toplantısına katılıyorum."

"Travmadan kurtulanlar toplantısı mı?"

"Jason ve benim pusuya düşürüldüğümüz geceden sağ çıkmamız birçoklarına göre mucize gibi bir şeydi. Benzer sıkıntılı durumlardan kurtulan ve benzer acı ve yaralanmaların üstesinden gelen kişiler her yıl bir araya geliyor ve yaşadıkları mucizeleri onları kurtaran insanlarla birlikte kutluyorlar. Doktorlar, hemşireler ve ilk müdahale ekipleri hayatta kalanlarla bir araya geliyorlar. Örneğin ben her yıl travma cerrahımı davet ediyorum. Hikâyen eğer o kadar şanslı olmayan başkalarıyla ilgiliyse, o zaman ölen kişinin aile üyesi olarak da davet edilebiliyorsun. Meghan'ı yılda bir, her Haziran'da bu toplantıda görüyorum."

"Ve?"

"Sarılırsız, çok az konuşuruz ve sonra oradan defolup giderim ve kendime iyi romu olan bir bar bulurum."

"Ona sarılırsın ve biter mi? Onunla konuşmuyor musunuz?"

"Kısa bir sohbet, belki. 'Seni görmek güzel.', 'İyi görünüyorsun.' gibi beylik laflar. Daha fazlası değil."

Avery kaşlarını kaldırdı. "Aslında söylenecek ne çok şey var!"

"Kafa karıştırıcı bir durum. Onu sevdim, bana ihanet etti ve artık birlikte olmamızın imkânı yok. Onu kendi hâline bırakmalıyım, ama nedense her yıl bir kere kendime hâkim olamıyorum ve inan bana, bu durumdan hiç memnun değilim."

"Çünkü onu affetmenin bir yolunu arıyorsun."

Walt yüzüne bir enkaz parçası düşmüş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben mi?"

"Elbette sen" dedi Avery kendinden emlin bir şekilde. "Az önce bana New York'ta bitmemiş bir işin olduğunu söyledin. Bitmeyen işin altında onu affetmek."

Bu gerçeğin bu kadar cesurca önüne serilmiş olması çok ediciydi ama gerçektir. Birbirlerini her gördüklerinde Meghan, onun kendisini affetmesi için ne yapabileceğini sorardı.

"Ona hiç söyledin mi?" diye sordu Avery.

"Neyi söyledim mi?"

"Onu affetmen için ne gerekeceğini?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum."

"Senin yerinde olsam anlardım. Onun için değil, senin için. Buna kapanış deniyor ve buna umutsuzca ihtiyacın var."

Walt romundan bir yudum daha aldı ve sonra bardağını kaldırdı.

"Düşündüğünden daha çok psikiyatristsin."

Walt'un itirafının sona ermesiyle etrafı bir an için sessizlik kapladı.

"Biz yine bana neden New York'a döndüğümle ilgili sorduğun soruya geri dönelim. Beni yeniden meşgul edecek ve kafamdan çıkaracak bir şey arıyordum. Cameron Young davasını araştırmak benim için iyi oldu. Kendimi tekrar eski ben gibi hissettirdi."

Bu da bu gece Avery'ye söylediği diğer her şey gibi doğruduydu.

"Sevindim." dedi Avery. "Bütün bunları ısrarla sorarak seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

Walt omuzlarını silketti ve alt dudağını hafifçe büktü. "Hayır tam tersi, kendimi daha iyi hissediyorum. Bunları biriyle paylaşmak terapi etkisi göstermiş olabilir."

"Yardımcı olduğuma sevindim." Avery telefonuna baktı. "Geç oluyor. Sence yarın Cameron Young dosyasına bakabilir miyim? Hikâyem için nelerin işe yarayabileceğine bir an önce karar versem iyi olacak. Şehir bu hafta sonu hayalet kasaba gibi olacak. Davayı başından sonuna kadar birlikte gözden geçirerek bundan en iyi şekilde yararlanabiliriz."

Walt başını salladı. "Evet. Seni yarın ararım ve saati belirleriz."

"Bu harika olur." Avery gitmek için ayağa kalktı.

Walt, "Lafı bu kadar uzattığım için kusura bakma." dedi.

Avery'nin elini bileğine koyduğunu hissetti.

"Gerçekten dinleyen birisi varsa hiçbir söz boşuna değildir."

Gülümsedi. "Oteline kadar sana eşlik etmek isterim."

Başını salladı. "Buna sevinirim. Lowell'de kalıyorum."

Keens'ten ayrıldılar ve Midtown'un sessiz sokaklarında yürüdüler. Madison Bulvarı'nda on dakikalık bir yürüyüşün sonunda Avery'nin otelinin girişine vardılar.

Avery, "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler." dedi.

"Benim için bir zevkti."

Avery ona doğru bir adım attı ve beklenmedik bir kucaklamayla ona sarılmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu. Bu gece buluşmalarının başka bir nedeni olsaydı, odasına davet edilme olasılığı olduğunu düşünebilirdi. Dürüst olmak gerekirse o olasılığı hâlâ düşünüyordu, ama böyle kötü koşullarda tanıştığı bir kadınla ilk geceden yatmak ona çok alçakça geliyordu. Sarılmaları sona erdi ve karşı karşıya kaldılar. Onu öpmenin doğal olduğu bir an vardı ama bu göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

"Seni yarın arayacağım." dedi. "Ve dosyaya ne zaman bakacağımıza karar veririz."

"Evet." dedi Avery, başını sallayarak ve bir adım geri atarak. "Telefonunu bekleyeceğim."

Onun ön kapıdan Lowell'in lobisine girişini izledi. Asansörün kapıları açılıp o içeri girdiğinde, Walt döndü ve oteline doğru yola çıktı. Boş sokaklarda yürürken yıllar sonra ilk kez Meghan Cobb'dan başka bir kadının zihninin kıvrımlarını işgal ettiğini fark etti.

BÖLÜM 34

Manhattan, NY 2 Temmuz 2021, Cuma

GECE YARISINDAN HEMEN ÖNCE OTEL ODASININ kapısı çalındı. Yatağın üzerine yayılmış olan Walt, kendini desteklemek için arkasına iki yastık koymuştu. Kucağında yeni koyduğu bir bardak rom vardı ve televizyonda da spor kanalı açıktı. Akşam yemeğinden dönüşte ayakkabılarını çıkarmış ve doğaçlama itirafından ve yarım saat önce Avery Mason'ın otelinin önündeki kafa karıştırıcı sahneden sonra sakinleşmek için kendine bir içki doldurmuştu.

Kapının tekrar çalmasıyla düşüncelerinden kendini sıyrabilirdi. Bu seferde kapısını çalanın Avery olduğu gibi saçma bir düşünceye kapıldı. Onun iyi olup olmadığını görmek için, belki de? Daha önce kimseyle paylaşmadığı Meghan hakkındaki hikâyeyi ona anlattıktan sonra biraz sarsılmıştı. Pek çok insan, ilişki hakkında dağınık bazı ayrıntıları biliyordu, ancak kimseye ayrıntıları anlatmamıştı. Bu geceye kadar. Ta ki, açıklanamayan bir nedenle, her şeyi bir televizyon gazetecisine itiraf edene kadar. Kapı üçüncü kez çaldı. Onu nasıl bulmuştu? Nerede kaldığını ve hangi odada olduğunu nereden biliyordu? Ve en önemlisi, buraya sadece onu teselli etmek için mi gelmişti, yoksa gelmesinin başka bir nedeni daha var mıydı?

Walt yataktan kalkıp içkisini dengesiz bir şekilde komodinin üzerine koyarken ve aynaya hızlıca bakarken göğsünde yabancı bir duygu kıpırdandı. Çok fazla içki içmiş bir adamın puslu

gözleri ona bakıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes aldı ve kapıya doğru yürüdü. Açtığında koridorda karşısında dikilen Jim Oliver'dı.

Oliver, Walt'un yanından geçip otel odasına girerken, "André Schwarzkopf." dedi.

Walt başını kapının kenarına dayadı ve kısa süre gözlerini kapadı. Kapının diğer tarafında ne bulmayı umduğundan emin değildi. Avery'nin orada olmasını istediğinden emin değildi. Onu koridorda dururken bulsaydı, aralarında ne olacağından emin değildi. Orada olmadığı için bir anda hayal kırıklığına uğramıştı ve olabileceğine inandığı için de kendini aptal gibi hissediyordu. Kapıyı kapattı.

"Kim?"

Oliver, "Brooklyn'deki kumtaşı binada," dedi, "oturan kişi André Schwarzkopf. Çok ortada olan biri değil, ancak sahte belgeler temin etmede uzman olduğunu biliyoruz. Çoğunlukla pasaportlar, aynı zamanda ara sıra doğum belgesi ve yeşil kart. Onunla ilgili bir dosya hazırlamıştık."

Walt kafasındaki örümcek ağlarını temizlermiş gibi başını salladı. Kafasını toplamaya çalışıyordu. "Bu ne demek oluyor?"

"Garth Montgomery ya ülkeden çıkmaya çalışıyor ya da şu anda saklandığı yerden başka bir yere, belki Meksika ya da Güney Amerika'ya taşınması gerekiyor. Yeni bir yere. Bunu yapmak için de belgelere, muhtemelen bir pasaporta ihtiyacı var ve kızı ona yardım ediyor. Bu adamın evinde ne kadar kaldı?"

Walt, Avery'yi Park Slope'a kadar takip ettiği sabahı düşünerek omuz silkti. "Belki yirmi dakika."

"Çıkarken yanında bir şey var mıydı?"

"Sadece çantası, girdiği zamanki gibi."

Walt komodinin yanına gitti ve içkisini aldı. "Peşine bir adam koyun. Onu yedi gün, yirmi dört saat takip edin."

Oliver başını salladı. "Zaten yaptık bile. Bana mezarlıktan bahset."

"Mezarlıktan mı?"

"Evet. Onu Green Wood Mezarlığı'na kadar takip etmiştin."

"Söyleyecek pek bir şey yok. İçeride yavaşça yürüdü. Uzak bir mesafede kaldım. Bir mezar alanına yaklaştı, yakınına gitmeden

önce sanki tereddüt eder gibiydi. Sonra çiçekleri bıraktı ve aceleyle uzaklaştı. Kimin mezarlarıydı bunlar?"

"Annette ve Christopher Montgomery. Annesi ve erkek kardeşi."

Walt romuna baktı. "Üzücü."

"Biz Garth Montgomery'yi araştırırken annesi öldü. O ortalıktan kaybolduktan ve yarı yaşında bir kadınla on beş yıllık ilişkisi de dâhil olmak üzere onunla ilgili tüm detaylar ortaya çıktıktan sonra kalp krizi geçirdi. Karısının ölümünün onu ortaya çıkaracağını düşündük ama orospu çocuğu saklanmaya devam etti. Buna inanabiliyor musun? Kendi eşinin cenazesine bile gitmedi. Bu adam gerçek bir orospu çocuğu. Claire Montgomery'yi üç yıldır izliyoruz. Her yıl Green Wood Mezarlığı'nı ziyaret ediyor."

"Her yıl mı?"

"Her yaz New York'a gelir. Genellikle American Airlines'la uçar ve eve geri dönmeden önce bir veya iki gün kalır. New York gezilerinin en azından gözüken tek nedeni Green Wood Mezarlığı'nı ziyaret etmek. Ama bu yıl işler biraz farklı. Uçak yerine araba kullandı. Ve Los Angeles'tan ayrıldığından beri kredi kartını bir kez bile kullanmadı. Lowell'de iki haftalık ödemeyi de çek kullanarak yaptı. Hiç iz bırakmamaya çalışıyor. Babasını bu gezilerde gördüğüne ya da onunla başka bir şekilde iletişim kurduğuna inanıyoruz. André Schwarzkopf'un evine gidişi, onu takip ettiğimiz onca yılda bulduğumuz ilk somut kanıt."

"Kardeşine ne oldu?"

"Kime?"

"Onun kardeşine. Ona ne oldu?"

"Bir deniz kazasında öldü. Claire Montgomery ve erkek kardeşi, kendi adını taşıyan yelkenli yatlarını suya yeni indirmişlerdi. Babasının yirmi birinci yaş günü için aldığı, ismi *Claire-Voyance* olan üç milyon dolarlık bir tekneydi. New York sahilinin birkaç mil açığında kötü havaya yakalandılar. Tekne battı. O kurtuldu, ama zar zor, Sahil Güvenlik boğulmak üzereyken onu okyanusta buldu. Donmak üzereydi. Kardeşi öldü. Her yıl mezarını ziyaret ediyor."

"Kahretsin." diye fısıldadı Walt, romundan büyük bir yudum alarak.

"Sorun ne?"

Walt gecenin erken saatlerindeki itirafını düşündü. Aptalca, beceriksizce ve düşünmeden yapılan bir itiraftı, hayatta kalan olarak yaşadığı suçluluk duygusunu ve içinde bulunduğu durumu sanki benzersiz bir şeymiş gibi anlatmıştı. Avery bu duyguyu asla anlayamazmış gibi konuşmuştu. Kesinlikle anlayabilirdi.

"Hiçbir şey." Walt sarhoş bir adam gibi el salladı. "Kulağa gerçekten boktan bir durum gibi geliyor."

"Onu tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu.

Walt, kağıtların yüzeye saçıldığı köşedeki masaya doğru yürüdü. "Yarın. Programında kullanılıp kullanılmayacağını görmek için Cameron Young ile ilgili tüm bu şeyleri kontrol etmek istiyor."

"İyi. Buluşacağınızdan emin ol. Ve otel odasına girme şansın olursa, fırsatı kaçırma."

Walt, Oliver'ın önerdiği şeyi ima ediş tarzından hoşlanmadı.

"Otel odasma nasıl bir bahaneyle girebilirim ki?"

"Haydi, Walt. Buzlu mavi bakışlarını kullan, ne bileyim. Seninle yaptığımız her şey kayıt dışı zaten. Yaratıcı ol."

Oliver spor ceketinin göğüs cebine uzandı ve ince, kare, metal bir kutu çıkararak yatağın ayak ucuna yerleştirdi.

"Şu anki durumunda olmak için can verecek bir düzine ajanım var. Ama seni işe almak için Karayipler'de küçük bir adaya kadar geldim. Cameron Young bağlantısı olan tek kişi sensin ve bunu kullanmamız gerekiyor."

Oliver saatine baktı. "Kırk sekiz saat. Kırk sekiz saat sonra yeni bir güncelleme istiyorum." Odada yürüyüp kapıyı açtı ve çıkmadan önce döndü. "Bu hafta iyi iş çıkardın, Walt. Devletin topladığı vergilerin şimdiden hakkını verdin."

Kapı kapandı ve Walt otel odasının sessizliğinde bir süre ayakta durup bekledi. Jim Oliver'ın yatağın ucuna bıraktığı küçük kutuya baktı. Yanına gitti ve eline aldı. Parlak, metal kutu düz ve inceydi. Ön kilidini açtı. İçinde gümüş oksit pillere benzeyen dört küçük, dairesel cihaz vardı. Üzerine kondukları keçeden bir tanesini kaldırdı ve arkasındaki 3 M yapışkan bantı görmek için arkasını çevirdi. Walt, bu bantı kullanarak, küçük dinleme cihazını hemen her yere rahatlıkla monte edebileceğini biliyordu.

KISIM IV

Kanıt

BÖLÜM 35

Catskills, NY

3 Temmuz 2021, Cumartesi

RANGE ROVER'ITYLA DAĞ YOLLARINDA İLERLERKEN zihninde bir önceki geceyi yeniden canlandırdı. Kendisini Walt Jenkins'in onu öpmek üzere olduğuna emin olduğu otelinin önündeki andan bir türlü alamıyordu. Avery gecenin çoğunu yatakta yatarak, onun kendisini öpmesini isteyip istemediğine karar vermeye çalışarak geçirmişti. Tabii ki istemişti. Akli onu bunun hiç de kötü bir şey olmadığına ikna etmeye çalışmasına rağmen, çok uzun zamandır bir ilişki yaşamamak onu geriyordu. Evet, belki bir ilişki canavarı değildi ama on sekiz ay onun için bile bir rekordur. Geçen yıl *American Events*'i devralmış ve yoğun iş temposu bir aşk hayatı için ona çok az zaman bırakmıştı. O kadar uzun süredir birisiyle yakınlaşmamıştı ki, Walt'un niyetleri hakkındaki izleniminin, belki de gerçekten çölde bir serap görmekten başka bir şey olup olmadığını merak etti. Belki de gördüğü sadece daha fazla çöl kumuydu. Gecenin erken saatlerinde, Walt'un hayatının aşkının sadece kalbini değil, belki de ruhunu da kırdığını açıkladığı samimi anlar yaşamışlardı. Belki de bu masum itiraf, Avery'ye otelin önündeki yüz yüze anlarında Walt'un mevcut durumdan daha fazlasını istediği izlenimini vermişti. Belki de durumu tamamen yanlış anlamıştı.

Arabayı yolun kenarına çekip Emma Kind'i ilk tanıştıkları günkü gibi ön verandada beklerken gördüğünde Walt Jenkins'i aklından çıkardı.

Avery, Rover'dan inerken Emma, "Hoş geldin, seni tekrar görmek ne güzel." dedi.

"Seni de tekrar görmek güzel, Emma."

"İçeri gelsene."

Avery merdivenleri çıkıp ön kapıdan içeri girdi.

"İçecek bir şey ister misin?"

Avery, "Bugün şarap yok, orası kesin." dedi.

"Aman Tanrım, hayır. Bundan çok utanıyorum."

"Yok canım. Ben de senin kadar içtim."

"Yine de o gün duygularımı şarapla o kadar çok karıştırdığım için özür dilerim. Bu asla iyi bir fikir değildi. Ama Victoria hakkındaki haberler ve onun hikâyesine olan ilgin ve... anılar beni çok etkiledi. Bunca yıldan sonra birinin kardeşimin masumiyetini kanıtlama arayışında bana yardım etmeye istekli olması fikri ve bu kişinin de *Avery Mason* olması, beni çok heyecanlandırdı. Bu son yıllarda artık nafile bir arayış gibi gelmeye başlamıştı."

"Özür dilemesi gereken benim." dedi Avery. "Hayatına daldım ve çok hassas bir konu hakkında sorular sormaya başladım. Dediğin gibi, şarabı duygularla karıştırmak asla iyi bir fikir değil."

"İşe yaradığı zamanlar hariç."

"O zamanlar hariç, evet." dedi Avery kıkırdayarak.

"Arka tarafta konuşalım." dedi Emma. "Kahve?"

"Tabii, teşekkürler. İki krema, iki şeker." Dağlarda güzel, berak bir sabahtı ve Avery ve Emma verandada otururken kuşlar tam bir koro hâlinde ötüyorlardı.

Avery, "Victoria'nın hikâyesi ile ilgili elimden geleni yapacağım." dedi. "Sen eğer duygularını bu kadar kolay ortaya koymaktan utanıyorsan, ben de Victoria'nın masumiyetini kanıtlayabileceğime dair alkolün bana verdiği güvenden dolayı utanıyorum. Şimdi ise karşımızda yalın gerçeklik var. Soruşturmayı yürüten dedektif Walt Jenkins ile konuştum."

"Dedektif Jenkins. Onu hatırlıyorum."

"Evet. Polis teşkilatından ayrılmış ve artık bir dedektif değil, ancak olayları iyi hatırlıyor. Bana yardım etmeyi kabul etti ve

olay hakkında toplayabildiği tüm bilgileri almak için New York Eyalet Polisi'ndeki bağlantılarıyla irtibata geçti. Bugün her şeyi ondan geçirmek için onunla buluşacağım."

"Bu umut verici görünüyor."

"En azından soruşturmayla ilgili ayrıntılara sınırsız erişim sağlayacak. Ancak... Walt Jenkins artık bir dedektif olmasa da bugün yine geçmiştekine benzer düşünüyor. Victoria aleyhindeki davanın güçlü olduğu görüşünde kararlı. Jenkins'e göre, ikinci dereceden kanıtlar da güçlüymüş. Ancak somut kanıtlar şüphe götürmeyecek kadar açıkmiş."

"Ben dedektif değilim, Avery. Altmış yaşında, saçlarına ak düşmeye başlayan emekli bir ilkokul öğretmeniyim. Birçok kişi, fikirleri koşulsuz sevgi ve sadakatle gölgelenen yaşlı bir kardeş olduğumu iddia edebilir. Ve belki de bunca yıl sonra aslında hayatıma devam etmeliyim. Ama 11 Eylül'de o mesajları bıraktığında Victoria'nın sesinde bir şey vardı. Asla üstesinden gelemeyeceğim bir inanç. Bu yüzden kanıtlar umurumda değil. Dedektif Jenkins'in üzerinde çalıştığını iddia ettiği davanın ne kadar güçlü olduğu umurumda değil. Soruşturmayla ilgili bir şeyler yanlış ve Victoria'nın masum olduğunu biliyorum. Buna inanmana ihtiyacım var."

"Şu anda neye inandığımdan emin değilim. Ve şu ya da bu şeye körü körüne inanarak olayı yeniden soruşturmaya başlamamı sen de istemezsin. İşimi hakkıyla yapabilmem için tarafsız olmalı ve tarafsız kalmalıyım. Bulabildiğim tüm bilgileri toplamalı, analiz etmeli ve sonra kendi sonucuma varmalıyım. Victoria'nın masum olduğunu gösteren bir şey varsa, peşine düşeceğim. Söz veriyorum. Ama önce yapmam gereken kız kardeşin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve bu konuda yardımına ihtiyacım var. Victoria'nın kim olduğunu bulmam gerekiyor, böylece onun hakkında kendim bir izlenim oluşturabilir ve onu izleyenlerime daha iyi anlatabilirim. Natalie Ratcliff ile zaten konuştum ve üniversite günlerinden başlayarak Victoria ile olan dostluğunun bir kronolojisi üzerinde çalışıyor. Senin tanıklığınla birleştğinde izleyicilere Victoria'nın kim olduğunu göstermek için uzun bir

yol kat etmiş olacağız. Ama Victoria'nın üniversite günlerinde öncesine giderek daha derine inmeyi umuyordum. Onun çocukluğuna girmek istiyorum, en baştan başlamak istiyorum."

"Sana çocukluğumuz hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ve tavan arasında sana yardımcı olacak kutular da var. Victoria'nın bebeklik albümleri, okul fotoğrafları, lise yıllıkları, düğün albümü. Tanrım, orada o kadar çok şey var ki. Omdükten sonra hepsini topladım ve yıllarca hiçbirine bakamadım."

"Bunları benimle paylaşır mısın?"

"Elbette. O kutuları bulmam biraz zaman alacak. Bir süredir tavan arasına çıkmamıştım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bir saat sonra Avery, Range Rover'ın bagajına üç eski ve tozlu plastik kutuyu yerleştiriyordu.

"Vaka dosyasına ne zaman bakacaksın?" diye sordu Emma.

Avery, "Bugün gider gitmez." dedi. "Tüm hafta sonunu dosyayı incelemek ve soruşturma hakkında elimden geldiğince çok şeyi öğrenmek için ayırdım. Boş bulduğum her anda bunların hepsini gözden geçireceğim ve Victoria hakkında eksiksiz bir hayat hikâyesi yazmaya başlayacağım."

"Davayı incelerken bir şey bulursan beni de haberdar edermisin?"

Avery, Range Rover'ın bagaj kapağını kapatırken, "Elbette." dedi. "Eğer bir şeye rastlarsam, seni ararım."

"Teşekkür ederim."

"İyi Dört Temmuzlar, Emma."

Birkaç dakika sonra Avery, Victoria Ford'un çocukluğunu ve geçmişini içeren kutular dolusu eşyayla şehre geri dönüş yoluna çıkmıştı. Avery, bunların cevaplardan çok daha fazla soru yaratacağının henüz farkında değildi.

BÖLÜM 36

Manhattan, NY 3 Temmuz 2021, Cumartesi

AVERY, KUTULARI OTEL ODASINA TAŞIDIKTAN SONRA hızlıca Starbucks'a gitti. Şehrin sessizliği onu büyülemişti. Cumartesi öğleden sonrasına göre sokaklar bomboştu. Trafik ışıkları, bazen kavşaktan tek bir araba bile geçmeden yeşilden, sarıya ve kırmızıya dönüyordu. Aslında bu, Avery'nin Dört Temmuz döneminde Manhattan'da olduğunu ilk hatırlayışydı. Çocukluk yazları Sister Bay, Wisconsin'de geçmişti. Ve yetişkinlik yılları da ailesinin Hamptons'taki evinde geçmişti. Dört Temmuz'da şehirde kalmak onun hiç aklına bile gelmemişti. Bu kimsenin yaptığı bir şey değildi. Tanıdığı herkes kırsal bölgelere ya da sahile giderdi. Ama şimdi, boş sokaklarda yürürken, şehrin daha önce hiç takdir etmediği zarafetini fark etti. Sanki şehir, altındaki gerçek şaheseri ortaya çıkarmak için boyası soyularak temizlenmiş ve kaba astarından arındırılmış antika bir sandık gibiydi.

Şehrin kendisine ait olması, yapacak tonlarca iş varken dikkatini dağıtacak çok az şey olması hissini tadını çıkardı. En azından kendini buna ikna etmeye çalıştı. Boş kaldırımlarda yürürken, düşünceleri Walt Jenkins'e ve onu bugün daha sonra göreceği için duyduğu garip heyecana kaydı. Yapacak o kadar çok şey varken, bu tür aykırı düşüncelerin dikkatini dağıtmasını veya kafasını karıştırmasını göze alamazdı. Ancak bu duygular Avery'nin zihninin odağını hafta sonu geçince yaşayacaklarını

düşünmekten az da olsa uzaklaştırıyor ve bilinmezliğe katlanmasını kolaylaştırıyordu. Walt Jenkins'ten etkilenmesini, Bay Anderson'un -adamın soyadını bile bilmiyordu- sahte pasaport işini halledip edemediğini görmek için gelecek hafta Brooklyn'e yapacağı ziyareti düşünmekten de bir an için uzaklaşmıştı. Bunu beceremilirse, Avery asıl ve tehlikeli işin o zaman başlayacağını biliyordu. Starbucks'a girdiğinde, neredeyse boş bir şehirde bile karmaşa ve sorun bulabileceğini fark etti. Ne de olsa o bir Montgomeryydi.

Yirmi dakika sonra, otel odasının köşesindeki küçük masada oturmuş, iki krema ve iki şeker eklenmiş kahvesini yudumlamaya başlamıştı. Emma'nın çatı katından çıkardığı tozlu kutular artık boştu, içindekiler odaya saçılmış, yatağı, sehpayı ve yeni kaplamıştı. Resimler ve yıllıklar, fotoğraf albümleri ve günlükler. Avery, Victoria'nın çocukluk yıllarındaki günlüğünün sayfalarına göz atarak ve ergen bir kızın umutlarını ve hayallerini okuyarak biraz zaman harcamıştı. Giriş kısımları tatlı ve sempatikti ve Victoria'nın ilkokul yıllarındaki arkadaşlarını, nefret ettiği öğretmenleri ve büyüdüğünde roman yazma hayalini anlatıyordu. Avery, genç bir kızın özel düşüncelerini okuduğu için kendini suçlu hissetti ve bir süre sonra günlüğü bir kenara bıraktı.

Eski fotoğraflara bakarak bir saat geçirdi ve bu albümleri ve günlükten görüntüleri içeren ve hayallerinin gerçekleştiğini görme şansı bulamadan önce yok olan bir kadın hakkındaki belgeselini hayal etti.

Kutulardan birinde Avery eski bir USB flaş disk buldu. Onu dizüstü bilgisayarına taktı ve bilgisayarın eski teknolojiyi işlemini bekledi. Sonunda ekranda bir dosya klasörü belirdi ve Avery onu açtı. Klasörde tümü Word belgesi olmak üzere beş dosya vardı. İlk dosyaya tıkladı ve bir belge açıldı. Avery kapak sayfasını okudu:

Karmaşa

Yazan

Victoria Ford

Belgeyi gözden geçirirken başını yana eğdi ve Victoria'nın ölmeden önce yazdığı taslaklardan birine baktığını fark etti. Taslak

Avery yüz sayfa uzunluğundaydı. Avery dosyaların her birini açtı ve hepsi Victoria tarafından yazılmış ve her biri aşağı yukarı aynı uzunlukta dört kitap denemesi daha buldu. Avery ilk dosyaya geri dönerek okumaya başladı. Kitabın ikinci sayfasındayken durdu. Hikâyede tanıdık bir şeyler vardı. Ne olduğunu kavrayana kadar bir sayfa okudu. Avery hikâyeyi biliyordu. Daha önce okumuştı. Şimdi emin olana kadar bir dakika daha yazının üzerinde daha hızlı gezinen gözleri sanki parlıyordu. İkinci bölümün başında tanıtılan ana karaktere geldiğinde artık emindi. Biraz kışkırtıcı ve aşk konusunda şanssız olan tuhaf, özel bir kadın dedektif hakkındaydı. Karakterin adı Peg Perugo'ydu.

Avery ismi yüksek sesle fısıldadı. "Peg Perugo. Peg Perugo." Avery sayfaları incelemeyi bırakarak dolaba doğru yürüdü ve çantasını asılı olduğu yerden indirdi. İçerisinde, Natalie Ratcliff'in onu gece geç saatlere kadar uyanık tutan romanını buldu. Kitabın adı —*Bagaj*— Victoria Ford'un kitap taslağının başlığına benzer bir çağrışım uyandırıyor. Karmaşa. Otel odasının girişinde duran Avery romanı açtı ve sayfalara göz gezdirdi. Bölümler, paragraflar, kelimeler... Victoria Ford'un yazdığı ile aynıydı. Eski bir flaş diske kaydedilen taslak son yirmi yıldır Emma Kind'in tavan arasında saklanmıştı.

BÖLÜM 37

Manhattan, NY 3 Temmuz 2021, Cumartesi

GRAND HYATT'A GİDİŞ YOLUNDA MIDTOWN'IN ISSİZ sokaklarında yürürken düşünceleri karmakarışıktı. Walt Jenkins, Avery, Victoria Ford'un geri kalan el yazmalarını gözden geçirirken aramış ve şaşırtıcı bir şekilde, her birinin bir Natalie Ratcliff romanı olarak yayınlandığını, başrolde Peg Perugo adlı iri ve sevimli özel dedektifin yer aldığını öğrenmişti. Avery, Natalie Ratcliff'in dünyanın en çok satan yazarlarından biri olmasının yanı sıra, aynı zamanda intihalcı bir sahtekâr olmasının dışında tüm bunların ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu.

Düşüncelerini hâlâ bulanıklaştıran kafa karışıklığıyla Kırk İkinci Cadde'ye döndü ve Hyatt'ın girişine geldi. Asansörle yirminci kata çıktı ve 2021 numaralı odanın kapısını çaldı. Kapı açıldı ve Avery, Natalie Ratcliff ve Victoria Ford, Peg Perugo ve intihal hakkındaki düşüncelerini birden unuttu. Walt kot pantolon ve bir gömlek giymişti. Avery, onun yeni tıraşlı sağ yanağında küçük bir kesik fark etti ve delice, parmağını yalayıp, izi silmek için yanağına bastırma isteği duydu. Daha devam edemeden zihninin mantıklı kısmı, onu sarsarak araya girdi.

Avery düşünceleri kafasından uzaklaştırarak "Sanırım bu şehirde sadece sen ve ben kaldık." dedi ve gülümsedi. "Ürkütücü, değil mi?"

"Çok. İçeri gelsene."

Avery otel odasına girdi. "Güzel odaymış."

Walt kapıyı kapatarak, "Birkaç yıl önce dairemi boşaltmıştım." dedi. "Jamaika'da kira neredeyse sıfır gibi, bu yüzden güzel bir evde oturabiliyorum. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum, bu yüzden bu seferlik biraz savurganlık yaptım. Sen ve ben Cameron Young davasını bitirdiğimizde, sanırım burada biraz daha kalıp ailemi ve erkek kardeşimi göreceğim. Uzun zaman oldu."

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir karton kutunun durduğu köşeyi göstererek, "Dava dosyaları masanın üzerinde." dedi. "Fiziki kanıtlar hâlâ depoda, ama geri kalan her şey burada. Orijinal belgeler taranmış, bilgisayar dosyalarına dönüştürülmüş ve veri tabanına aktarılmış. Bunlar kopyaları, ama Victoria Ford'a karşı davayı oluşturan neredeyse tüm belgeleri burada bulabileceksin."

"Neredeyse derken?" Avery masaya gidip otururken sordu.

"Shandaken polisinin depoladığı her şey bunlar. Cameron Young soruşturması, onları da işin dışında bırakmamak için yerel polis iş birliğiyle yürütüldü. Yerel departmanlar, CSB'in onlardan bir davayı devralmasından hoşlanmamıştı, bu yüzden baş dedektif olarak Shandaken polis şefinin soruşturmanın yüzü olmasına izin vermiştim. Ek belgeleri olup olmadığını öğrenmek için hâlâ bölge savcılığının aramasını bekliyorum. Hoş, yirmi yıl sonra, çoktan kaybolup gitmiş olabilirler. Ama güven bana," Walt masanın üzerindeki kutuyu işaret etti, "bu bizi uzun bir süre meşgul edecek."

"Önce hızlıca bir üzerlerinden geçebilir misin?"

Walt bir sandalye çekip yanına oturdu. "Elbette. Baştan sona doğru gidebiliriz. Cinayet hakkında ne kadar bilgin var?"

"Dün gece tartıştığımız her şey, artı Emma Kind'in bana ilk başta söyledikleri. Victoria'yı savunmak üzere görevlendirilen avukat Roman Manchester ile de konuştum."

"O zaman çok şey biliyor olmalısın. Bu şeylerin ne kadarını görmek istiyorsun?"

"Hepsini."

"Tamam." dedi Walt. "Sadece bir uyarı. Olay yeri fotoğrafları rahatsız edici."

Avery başını salladı. Son birkaç yılda birçok olay yeri görmüştü. "Problem olacağını sanmıyorum."

Walt kutuya uzandı ve bir fotoğraf klasörü çıkardı. Avery, kameramanlarının ve yapım ekibinin bu kutunun içindekileri yerleştirdiğini ve belgelerin fotoğraflarını çektiğini, anlatmak istediği hikâyeye ilgili transkript görüşmeleri ve polis raporlarının önemli kısımlarını sarı renkle vurguladığını ve Victoria Ford'un hikâyesi ortaya çıkarken, Amerika'nın her yerinde televizyon ekranlarında yanıp sönen olay yeri fotoğraflarının ürkütücü görüntülerini hayal etti.

Walt, "İşte ceset, balkon ve Youngların Catskills'teki evinin ana yatak odası." dedi. "Olay yerine vardığımda ilk gördüğüm şeyler bunlardı."

Avery, Cameron Young'ın balkondan sarkan fotoğrafını önüne çekti. Doğrusu rahatsız ediciydi. Sabah sisi çimenlerin üzerinde süzülürken cansız beden güpegündüz havada asılıymış gibi duruyordu. Kafası ip tarafından grotesk bir açıyla döndürülmüştü. Diğer fotoğraflar onu Catskills'teki evin arka bahçesinden evin içine, merdivenlerden yukarıya ve ana yatak odasına doğru götürdüler. Açık balkon kapılarından giyinme odasına kadar odanın içinde gergin bir şekilde uzanan ipi gördü. İpin ucunun sağlam görünümlü bir kasanın ayağına bağlı olduğu giyinme odasının içinde çekilenleri bulana kadar fotoğrafları karıştırdı.

"Yatak odasındaki bulguların üzerinden geçebilir misin?" dedi.

Walt, resimler üzerinden gösterebilmek için daha da yaklaştı. Avery onun tıraş losyonunun kokusunu fark etti.

"Cameron Young'ı asmak için kullanılan ipin, satın alındığında yirmi beş metre uzunluğunda olan bir bağdan kesildiği belirlendi. Tırtıklı bir bıçakla birkaç kez kesilmişti." Walt, kasanın yanındaki halının üzerinde ürkütücü görünen bir mutfak bıçağının durduğu fotoğrafı işaret etti. Yanında sarı bir kanıt levhası duruyordu. "Bıçak mutfaktan alınmıştı ve üzerinde Victoria Ford'un parmak izleri vardı. Kanı da halının üzerinde bulundu."

Avery, resimleri karıştırmak ve kasanın yanındaki kanlı halının görüntüsünü daha net gösterebilmek için biraz daha eğildiğini hissetti.

Buradaki kan, DNA aracılığıyla Victoria Ford ile eşleştirildi. Heri, yaşananları intiharmış gibi göstermek için acele ederken, ipi kesmek için kullandığı bıçakla kendini de kesmesiydi."

"Yani bu kan," dedi Avery, "Victoria'yı baş şüpheli hâline getiren getiren ana kanıt mıydı?"

"Kan ve tuvalette bulunan idrar. İkisi de Victoria'nın DNA'sıyla eşleşti."

Avery'nin aklına, Victoria Ford'un telesekreterde duyduğu sesi geldi.

Olay yerinde kanımı ve idrarımı bulduklarını söylediler. Ama bu doğru olamaz. Bunların hiçbirisi doğru olamaz. İnan bana lütfen.

Walt, "Bıçaktakilerin yanı sıra komodinin üzerindeki bir şarap kadehindeki parmak izleri de uyuşuyordu." dedi ve masanın üzerinde iyice yakınlaştıkları Avery'ye bakmak için başını çevirdi. "Bütün bunlar onu baş şüpheli hâline getirdi."

Avery fotoğraflara baktı. "Yani, suçun bu noktasında, yani Victoria yanlışlıkla kendini kestiğinde, Cameron Young'ın zaten öldüğünden mi şüpheleniliyordu?"

"Evet. Teoride öyle. Cameron Young'ın bir çeşit Sado Mazo ilişki sırasında boğulup öldüğüne inanıyorduk. Vücudunun her yerinde kamçı izleri vardı, bu yüzden o gece olup bitenlerin oldukça şiddetli olduğunu biliyoruz. O öldükten sonra Victoria Ford, yaşananlara intihar süsü vermeye çalışmış."

"Nasıl bu kanıya vardınız?"

"Adli tabibe göre Cameron Young'ın boynundaki yaralar, başlangıçta ipin uzunluğunun yarattığı basınçla boynu kırılarak öldüğünü düşündürmüştü. Otopsi bulguları ise ölümün kısa süreli boğulma denilen şeyden kaynaklandığını gösterdi, ciğerlerinde tıkanıklık, göz kapaklarında ve yanaklarda peteşi ve bir dizi başka bulgu. İstersen otopsi sonuçlarını gözden geçirebiliriz ve sana biraz daha detaylı anlatabilirim. Ancak ölüm nedeninin, muhtemelen erotik boğulma da diyebileceğimiz boyundaki bağla boğulma olduğu açıktı. Daha sonra, öldükten sonra, cesedi balkondan aşağı atılmış. Bu, boyunda uzun süreli travma denen şeye, yani derin bağ çiziklerine ve omuriliğin kopmasına neden olmuş. Ama bu yaraların, o öldükten sonra oluştuğu belirlendi."

Avery, düşüncelerini bir düzene koymak için ellerini fotoğraf-
ların üzerinde gezdirdi. "Yani Victoria, Cameron Young'ı karısını
terk etmeyeceği için öldürdü."

"Ve Victoria'ya kürtaj yaptırdıktan sonra karısını hamile bır-
aktığı için."

Avery yavaşça başını salladı. "Peki kürtajı nasıl öğrendiniz?"

"Tıbbi kayıtlarını öğrenmek için mahkeme celbi çıkarttık ve
ardından bir görüşme sırasında kürtaj olduğunu itiraf etti."

"Ve kürtaj sırasında bir komplikasyon olduğunu?"

"Doğru." dedi Walt. "Uygulanan prosedür, gelecekte çocuk
sahibi olamamasına neden olmuş."

"Ve savcının onu neden öldürdüğüne dair argümanı bu muy-
du?"

"Öyleydi."

"Tamam." dedi Avery. "Yani anladığımız Victoria onu öldürü-
yor. Sonra aklına intihar süsü verme fikri geliyor. Boynuna ikinci,
daha uzun bir ip bağlıyor ve ipi odadaki en ağır şey olan kasaya
sabitlemek için giyinme odasına gidiyor."

"Doğru."

"İntihar sahnesini hazırlayıp kasaya bağlamak için ipi kesme-
ye çalışırken, bıçakla kendini kesiyor."

"Doğru."

Avery kanlı halının fotoğrafını inceledi. "Sonra ipi bağlayıp
cesedi balkondan aşağı mı atıyor?"

"Evet, olay yerinin değerlendirmesi ve savcılığın iddiası buy-
du."

"Peki bıçağı neden bıraktı?" diye sordu Avery. "Eğer Victoria
her şeyi intihar süsü verecek şekilde ayarlamışsa, neden kasanın
yanında parmak izleri olan bir bıçak bıraksın ki?"

"Paniklemişti." dedi Walt kesin bir dille. "Belki de bunun Ca-
meron'la bağlantılı olacağını düşünmüştür. Onun mutfağından
almıştı. Bu noktada mantıklı düşündüğünü iddia edersek, neden
komodinin üzerine parmak izleri olan bir şarap kadehi bıraktığı-
nı da sorardık. Ya da tuvaletteki idrarı. Ama hiçbir zaman bunla-
rın hiçbirini mükemmel bir şekilde yaptığını iddia etmedik. Tam

mesine Victoria Ford cinayette çok kötüydü. En azından, örtbas etme kısmında."

Avery fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Cameron Young'ın arka bahçede asılı duran şişmiş vücudunun görüntüsünü havaya kaldırdı. "Victoria elli beş kilo ağırlığındaydı. İddiaya göre, kendisinden kırk beş kilo daha ağır olan ölü bir adamı yatak odasının karşı tarafına sürüklemiş, kaldırmış ve bir metrelik balkondan aşağı atmış. Kolay bir iş olmasa gerek."

"Ama imkânsız değil. Özellikle adrenalin patlaması yaşayan biri için."

Avery, konuşurken Walt'u izledi. Sesinde veya tavrında, davaya ve sonuçlarına bugün belki de yirmi yıl öncesine göre daha az ikna olduğunu düşündüren bir şey olduğunu düşündü. Şüpheliğine neden olanın ilk birkaç sorusu olduğundan şüpheliydi ve Avery, dava hakkında bildiği başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Kutuyu işaret etti. "Geri kalanlara geçelim."

BÖLÜM 38

Manhattan, NY 3 Temmuz 2021, Cumartesi

ARA VERMEYE KARAR VERDİKLERİNDE SAAT 9’U geçmişti. Avery’nin gözleri yanıyordu ve bu kadar çok belgeyi, polis raporlarını ve röportaj dökümlerini okumaktan başına kafatasının diplerinden gelen bir ağrı saplanmıştı. Asansöre binip lobiye indiler ve döner kapılardan geçerek akşamın sıcaklığına çıktılar. İkisi de öğle yemeği yememişti, bu yüzden hamburger ve bira sipariş edebilecekleri bir bara gittiler. Cumartesi gecesiydi ve her yer boştu.

Walt “Şehri hiç böyle görmüş müydün?” diye sordu.

“Asla. Dört Temmuz’da etrafın ne kadar boş olduğuna dair hikâyeler duymuştum. Arkadaşımdan çok azı tatilini burada geçirmeyi severdi, diğerleri ise şehrin dışına kaçardı. Ben de çocukken yazlarımı Wisconsin’de geçirirdim.”

“Wisconsin?”

“Evet. Ailem beni her yaz kampa gönderirdi. Kuzey Wisconsin’de sekiz haftalık bir yelken kampı. Yani bir çocuk olarak, tüm Dört Temmuzlarımı orada geçirdim. Ben büyüyünce de...” Avery bir an kendini sorguladı, iki dünyası tekrar kesişiyordu. “Hamptons’ta bir evimiz vardı. Dört Temmuz’u hep orada geçirirdik.”

“Ya ailen?”

Avery başını salladı. “Hâlâ ev onların mı?” diye sordu Walt. “Yani, Hamptons’da bir eviniz varsa, bu hafta sonunu neden benimle geçirdiğin sorusunu akla getiriyor.”

Avery gülümsekti. "Çalışıyorum biliyorsun. Ve o ev, eee . . .
oktan gitti."

Avery, "evin" sahilde bin metre karelik bir malikâne olduğundan ve ailesinin sahip olduğu diğer tüm mülkler gibi hükümet tarafından el konulduğu için "gittiğinden" bahsetmedi. Ayrıca annesinin öldüğü, babasının bir sahtekâr olduğu ve bu yazı New York'ta geçirmesinin Victoria Ford'un suçluluğuna veya masumiyetine ışık tutmaktan çok daha büyük sebepleri olduğu gerçeğini de atladı. Avery birasını yudumlarken hayatın küçük ayrıntıları, diye düşündü. Yeni insanlarla tanışırken kendine sakladığı küçük şeyler.

Hamburgerlerini yerlerken Walt ona, "Her yazı Wisconsin'de geçirmek... Bir çocuk için ne angaryaymış ama?"

"Tam tersi. Onlar hayatımın en güzel zamanlarıydı. Yelken okulu iyi bilinen ve prestijli bir okuldu. Bugün hâlâ öyle. En azından, yürümeye başlar başlamaz çocuklarına yelken sanatını öğretmek isteyen küçük, kült bir grup insan için. Bekleme listesi, kelimenin tam anlamıyla yıllarca uzuyor. Ailemin bazı arkadaşları, çocuklarını doğar doğmaz listeye yazdırırlardı. Şaka yapmıyorum. Yer bulmanın tek yolu buydu. Ya da anne babanın çok parası ve çok nüfuzu olmalıydı."

"Annen ve babanın var mıydı?"

Avery omuz silkti. "Onun gibi bir şey. Ama beni oraya sokmayı nasıl sağladılarsa sağladılar o yazlar hep özeldi. Ben ve kardeşim için. Tanrım, orayı çok seviyordum."

Christopher ile olan anıları bir an için dikkatini dağıttı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Walt'un ona baktığını ve devam etmesini beklediğini fark etti.

"Tam gölün üzerinde. Kamp. Ülkenin dört bir yanından çocuklar yelken öğrenmek için oraya gelirlerdi. İngiltere'den bile birkaç çocuk vardı. Ben onların aksanlarını severdim. Çocukken, sırf onlar gibi konuşabilmek için Londra'ya taşınmayı hayal ederdim. Edindiğim arkadaşlar tuhaftı. Birbirimizi sadece yazları görür ve yılın geri kalanında asla konuşmazdık. Ama okul biter bitmez tek yapmak istediğim Sister Bay'e gitmekti. Ve her yaz yelkenci

arkadaşlarımla tekrar bir araya geldiğimizde, sanki hiç ayrılmamış gibi olurduk. Kamp çocuklarında böyle bir bağ vardır.”

“Bütün yaz boyunca mı kalırdınız?”

“Sekiz hafta. Her yaz..”

“Çadırlarda mı yatardınız?”

Avery güldü. “Kamp çocuğu değilsin, değil mi?”

Walt başını salladı. “Yazın tek yaptığım Queens sokaklarında beyzbol oynamaktı. Beni kampa göndermek hapis cezası gibi olurdu.”

“Bunu sadece kamp çocukları anlar. Hayır, çadırlarda uyu-mazdık. Kulübelerde kalırdık, banyoları ve hatta tuvaletleri bile vardı. Evet, Wisconsin’de çeşmeden akan su ve sıhhi tesisat gibi lüksler var.”

Walt avuçlarını açtı. “Wisconsin’le dalga geçmiyorum. Sadece yaz kampları hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Şaka yapıyorum. Ama kampta gerçekten de büyük, güzel kulübeler vardı. Bir düzine, tüm öğrencilerin kaldığı gerçek Northwood Wisconsin tarzı kütük kulübeler. Her kulübede altı kişi. O kulübelerde gerçekten çılgınca şeyler olurdu.”

“Tahmin edebiliyorum. Lise yıllarında da devam ettin mi?”

“Üniversite yıllarımda da. Öğitmen olarak geri döndüm.”

“Hâlâ yelken yapıyor musun?”

“Her zaman. Los Angeles’ta küçük bir Catalina’m var. Fırsat buldukça denize açılmaya çalış...” Avery’nin sesi olay yeri fotoğ-raflarından bir şeyi hatırlamasıyla birden kesildi.

Walt “Sorun nedir?” diye sordu.

Avery başını salladı, hamburgerini bıraktı ve birasından bir yudum aldı. Walt’un bardağını işaret etti. “Şunu bir an önce bitir. Oteline geri dönmeliyiz. Olay yeri fotoğraflarına tekrar bakmam gerekiyor.”

BÖLÜM 39

Manhattan, NY 3 Temmuz 2021, Cumartesi

BOŞ SOKAKLARDAN HIZLA GERİ DÖNDÜLER. AVERY asansörde Walt'un yanında dururken sessizdi. Odanın kapısı açılır açılmaz masaya doğru yürüdü ve oturdu. Fotoğrafları tekrar önüne çekti ve ihtiyacı olanları bulana kadar fotoğraflar arasında gezindi ve masanın yüzeyinde yan yana konumlandırdı.

"Buraya bak."

Walt onun omzunun üzerinden eğildi. "Neye bakıyorum?"

"Bu düğümü görüyor musun?" diye sordu Avery, kasanın ayağına bağlı düğümlü ipi göstererek. "Ve bunlara?" diyerek Cameron Young'ın bileklerine atılan düğümleri işaret etti.

"Evet. Adli tabinin notlarında bunlar vardı. Devam et." Walt yanına oturdu ve otopsi raporunu kutudan çıkararak sayfalarını karıştırmaya başladı.

"İşte, burada." Walt raporu masanın üzerine koydu ve Dr. Lockard'ın ifadelerini işaret etti. "Tıp doktoru düğümleri *alpin kelebek düğümleri* olarak tanımlamış. Dağcılıkta yaygın olarak kullanıldığını söylemişti."

Avery, "Yanılıyor." dedi.

"Ne hakkında?"

"Onlar dağcılıkta kullanılan düğümler değil, yelken düğümleri. Neredeyse her hafta sonu onları bağlıyorum."

"Yelken düğümleri mi?"

"Evet. Onlar ızbarço düğümü. Bundan eminim." Avery fotoğraflardan başını kaldırdı ve şarkı söylemiş gibi bir sesle konuştu. "Tavşan deliğinden yukarı, büyük ağacın etrafında; tavşan deliğinden aşağı iner ve gözden kaybolur."

Walt kaşlarını kaldırdı.

"Düğümünün nasıl atılacağını hatırlamak için kullandığın kerlemeli şarkı. Sister Bay'de çocukken öğrenmiştim. Sana yetmiş kampağın bahsetmek hafızamı canlandırdı."

"Tamam." dedi Walt omuzlarını silkerek. "Demek onlar yetmiş ken düğümleri. Peki bu sana ne anlatıyor?"

"Bana onları kim bağladıysa iki elini de kullanması gerektiğini anlatıyor."

"Doğru. Adli tabip de aynı noktaya değindi. Düğümler ancak iki elle bağlanabiliyordu ve bu nedenle Cameron Young'ın kollarını bağlaması imkansızdı. İntihar seçeneğini dışlamamızın sebeplerinden biri de buydu."

"Peki, kan nerede?" diye sordu Avery.

"Kan mı? Sana göstermiştim." Walt tekrar fotoğrafları işaret etti. "Kasanın yanındaki halıda Victoria Ford'un kanından büyük damlacıklar bulduk."

"Evet, görüyorum. Ve haliya epey bir kan damlamış. Ama eğer olayların sıralamasını doğru yapıyorsam ki sıralamayı Cameron Young'ı balkondan aşağı atmak için kullanacağı ipi keserken önce Victoria'nın kendini kesmesi ve sonra da ipi kasaya bağlaması olarak anlıyorum, ipin üzerinde bu yaralanmadan bulaşan kan olması gerekmez miydi? Victoria tüm bu kan giyinme odasının halısına damlayacak kadar kendini kestiyse, olay yerindeki kanın geri kalanı nerede?"

Avery, Walt'un başını eğip sandalyesinde arkasına yaslanmasından, düşünce içinde olduğunu söyleyebilirdi.

Avery, "Örneğin, sözde bağladığı bu ızbarço düğümü..." diye devam etti. "Doktorun da vardığı sonuçta olduğu gibi, bağlama için iki elini de kullanması gerekecekti. Ellerinden biri kanıyorsa Victoria'nın kanının ipin her tarafına bulaşması beklenir. İp beyaz renkte ve üzerinde bir damla kan yok. Kasada da yok. Ve Cane-

Young'ın vücudunda herhangi bir yerinde de yok. Victoria'nın cesedi balkona taşınmadan hemen önce yaşandığı iddia edildi. Bu yaralanmanın kanıtlarının olmasını beklersin. Değil mi?"

Walt avucuyla yanağını ovuşturdu ama konuşmadı. O zaman Avery, artık kovalayabileceği bir hikâyesi olduğunu anladı. Olay yerine ilişkin birkaç soru, baş dedektifin kafasında şüphe uyandırabiliyorsa, on beş milyonluk bir televizyon izleyicisini cezbetmek için bu kadar kesinlikle yeterliydi. Ve Victoria Ford aleyhindeki davaya üstünlük bir bakış, bu kadar bariz sorunları ortaya çıkarmışsa. Cameron Young dosyasında başka tutarsızlıkların keşfedilmeyi bekliyor olması kesinlikle mümkündü.

Avery'nin aklına başka bir şey geldi. Artan bir sorumluluk duygusuyla Victoria Ford'un sesi yine zihninde yankılandı.

Bir yolunu bul Emma. Bunu kanıtlamanın bir yolunu bul. Lütfen... Beni göstermeye çalıştıkları gibi bir canavar olmadığımı dünyaya kanıtlamanın bir yolunu bul yeter.

BÖLÜM 40

Manhattan, NY

3 Temmuz 2021, Cumartesi

ÇEVRİMİÇİ TAKİP ASLINDA KENDİ DİZÜSTÜ BİLGİSAYARında ve kendi otel odasında, Avery Mason'ın kendi güvenlik balonunun içinde tek başına ve izole edilmiş olarak çok daha kolay gerçekleştirilebilirdi. Ama bu gece, rasyonel düşüncenin anı yaşama isteğine galip gelmesine izin vermeyi reddetti. O ve Walt, araştırmalarına küçük bir ara verdiklerinde onunla birlikte çalışmaktan heyecan duyduğunu hissetti. Onun arkadaşlığından zevk alıyordu ve otel odasında geç saatlere kadar çalışmanın samimiyet kurmak için potansiyel alan yarattığını biliyordu. Olay yeri fotoğraflarını gözden geçirmeyi bitirdikten sonra bu ilk aklına geldiğinde, Avery'nin içgüdüğü çantasını alıp gitmek olmuştu, çünkü bir erkekle yakın olmanın onu bir şekilde bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkaracağına dair rahatsız edici endişeler zihnini devamlı baskılıyordu. Ancak tüm hayatını sürekli baskı altında ve korku içinde geçiremeyeceğine karar verdi. Bir noktada ya iki hayatını -dolandırıcı ve dürüst- birleştirmesi ya da birini geride bırakmaya karar vermesi gerekecekti.

Bu savaş, Walt'un bilgisayarında arama motoruna isimleri yazarken, kanepede yanında otururken ve hatta konuşurlarken devamlı kafasının içinde oluyordu. Eşlerden başlamaya karar vermişlerdi ve internette hem Cameron Young'ın hem de Victoria Ford'un dul eşlerini bulmaları uzun sürmedi.

Walt Jasper Ford burada, New York'ta bir emlakçıymış." dedi. "Böyle tanışmışlar."

"Kim?"

Fordlar ve Younglar. Jasper Ford, Cameron ve Tessa'ya Catskills'teki evi sattığında tanışmışlar ve ondan sonra arkadaş olmuşlar. Tessa Young ifadesinde bundan bahsetmişti."

Jasper Ford'u bir süre araştırmaya devam ettiler ama ilginç bir şey bulamadılar. Sonunda dikkatlerini Tessa Young'a çevirdiler. Cameron Young'ın dul eşi, Columbia'da elli beş yaşında bir İngiliz edebiyatı profesörüydü. Whitepages.com'a göre yeniden evlenmişti ve Hell's Kitchen'da bir apartman dairesinde yaşıyordu. Boston Koleji'nde üçüncü sınıf öğrencisi olan yirmi yaşında bir kızı vardı.

"Şuna bak." dedi Walt. Tessa'nın Facebook sayfasını açmış ve onun zaman çizelgesinde geziniyordu. "Bu yaz, hemen hemen her gönderi onun yelkenlisinde yapılmış. Ve New York Yat Kulübü'ne üye."

Avery resimlere bakmak için eğildi.

Walt, "Bu onların tarihinin başka bir parçası." dedi. "Tessa ve Cameron hırslı denizcilerdi. Catskills'teki malikâneyi aldıktan sonra Jasper ve Victoria'yı yelken açmaya davet etmişler ve ondan sonra arkadaş olmuşlar."

Avery, "Tessa kesinlikle ızbarço düğümü atmayı biliyordur." dedi. "Ya Tessa bu ilişkiyi öğrenmiş olsaydı..."

Walt bilgisayarından arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Kanıtlayamayacağımız sonuçlara atlamayalım. Düğümlerle ilgili zayıf bir teori dışında hiçbir şey Tessa Young'ı şüpheliye dönüştürmüyor."

Avery tekrar monitöre baktı. "Belki ona ulaşırım."

"Ve yirmi yıllık bir cinayeti ona bir şekilde bağlamak istediğini söylersin. Gerçekten kötü bir fikir."

Avery, "Kimseyi hiçbir şeye bağlamayacağım." dedi. "Ama Tessa ve Jasper'la konuşmaya değer. Onlar da temasa geçeceğim insanlar arasında."

"Tessa Young'ın kocasının ölümüyle ilgili olabileceğini düşünüyorsan, hayır. Bu kötü bir fikir, Avery."

Adını söyleyiş şekli ve ona bakışı göğsünde bir kıpırtı yarattı.

"Bak..." dedi. "Bunda gerçekten bir şey olduğunu düşünüyorsak, ayrıntıların kökünü kazır ve elimizdekileri göstermek için yetkililere gideriz. Hâlâ bir sürü kişiyle temasım var. Ancak ızbarço düğümü ve ipte kan olmaması, özellikle yirmi yıl sonra hiçbir fikri değiştirmeyecek. Bir davanın yeniden açılması devasa bir iştir. Eski bağlantılarımdan herhangi birine ulaşmadan önce, birkaç denizci düğümünde kan görememekten daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak. Victoria Ford'un kanının halının üzerinde olması, başka yerlerdeki kan eksikliğini gölgede bırakacaktır. Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"O hâlde davanın geri kalanını gözden geçirelim." dedi Avery. "Daha ne kadarının üzerinden geçtik, yarısının mı? Ve şimdiden bazı kusurlar bulduk."

"Potansiyel kusurlar."

"Belki de bulunacak daha kesin olanlar vardır."

Walt masanın üzerindeki dosya kutusuna baktı, duraksadı ve sonra başını salladı. "Peki. Bakalım başka neler bulabileceğiz. Yarın akşam tekrar buluşalım mı? Planın yoksa. Artık Dört Temmuz oldu."

"Tek planım seninle." Avery ayağa kalktı. "Benimle bunu yaptığın için teşekkürler. Ne bulursak bulalım, yardımın için minnettarım."

"Yıllar önce her şeyi doğru yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Olanları yanlış anlayıp anlamadığımızı bilmem gerekiyor."

Walt da ayağa kalktı. Karşı karşıyaydılar.

"Ne dersin, yarın saat altı?"

Avery başını salladı. "Sonra görüşürüz."

Sözleri söyledi ama kıpırdamadı.

"Tamam." dedi Walt, onun kadar hareketsiz kalarak. "Yarın görüşürüz."

Sözleri pek de bir şey anlatmadan havada uçup gitti. Sonra birdenbire birbirlerine yaklaştılar. Çılgınca başlayan öpüşme daha sonra tutkulu bir hâlâ gelerek yavaşladı. Avery zihninde hızlıca bir durum değerlendirmesi yaptı. Akşam yemeğinde tek

Bir bira içmişti; o ise iki tane. İkisi de sarhoş değildi, bu da olmak üzere olan şeyin hem olumlu hem de olumsuz bir yönüydü. Sarhoş seks yapmayı hiçbir zaman alışkanlık hâline getirmemişti, bu da ertesi sabah sorumluluk almayı kaçınılmaz hâle getirirdi. Sarhoşluk olmadan, karşılıklı çekim ve samimiyeti paylaşmaya açık bir isteklilik dışında davranışlarını suçlayacak hiçbir şey yoktu. Çoğu için bu, seksin normal bir sonucuydu. Avery Mason için ise başka birinin geçmişine erişmesine izin veren bir geçitti.

Walt Jenkins'i öperken endişeli düşünceler zihninden geçti. Ama çok fazla çaba harcamadan onları uzaklaştırdı ve bir yıldan fazla bir süredir ilk kez bir erkeğin ellerini kalçalarında hissetmenin tadını çıkardı. Öpüşürken onu geriye doğru itti. Süitin içinden ve yatak odasının kapısından yatağın üzerine tökezleyerek geçtiler. Düğmeler patladı ve fermuarlar sertçe açıldı.

BÖLÜM 41

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

PAZAR SABAHI AVERY, CENTRAL PARK'TA UZUN BİR KOŞU yaptı. Huzurlu ve sessizdi ve bu patikalarda koştuğu diğer zamanların aksine, ortalık neredeyse boştu. Normalde koşucular, bisikletçiler ve köpek gezdirenlerle dolu olan park, bu sabah yalnızca, Dört Temmuz'da şehirde kalan erken kalkmış birkaç kişiye aitti. Avery, yanından geçtiği koşuculara başını salladı, gülümsemelerinde ve günaydın demelerinde söylenmemiş bir mesaj hissetti, ülkenin en kalabalık şehrinde yılda bir kez yaşanan boşluğun ve sükunetin yalnızca seçkin bir azınlığın paylaştığı bir sır olduğu hissi ve Avery de artık bu grubun bir parçasıydı.

Otuz dakika önce, Walt karman çorman olmuş çarşıların arasında huzur içinde uyurken, o sessizce Walt'un otel odasından dışarı çıkmıştı. Uzun zamandır beklenen seks, onu terleme, koşma ve kesinlikle yüzeye çıkacak herhangi bir farklı düşünce veya şüpheyi vücudundan sıyırma dürtüsüyle doldurmuştu. Kendi de adını koyamadığı bir nedenden dolayı Avery biraz olsun uzaklaşmak istemişti. Kedi gibi yataktan kalkmıştı ve sifonu çekmenin onu uyandıracacağı korkusuyla çıkmadan önce banyoyu kullanmaktan bile kaçınmıştı. Koşarken kendine, Walt Jenkins'le kahve ve kahvaltı paylaşma fikri neden bu kadar rahatsız edici diye sordu. Çünkü bu durumun onu her zaman çocukluğuna, yetiştiriliş tarzına, anne babasına ve erkek kardeşine geri götürme ihtimali

vandı ve Avery'nin bu sabah geçmişinin mayınlarını sessizce aşır neleri paylaşır neleri kendine saklayacağına karar vermeye gücü vardı. Kendisi hakkında Walt ile yakın geçmişteki diğer erkeklerle paylaştığından daha fazlasını paylaşmayı zaten başarmıştı ve bunun ötesine geçmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Mükemmel bir dünyada -hatta sadece normal bir dünyada- Avery, son derece çekici ve biraz da sevimli bulduğu bir adamla yatakta yatarken geç saatlere kadar uyuma fırsatının tadını çıkarırdı. Walt, ihanet ve sırlarla dolu geçmişinin bir parçasını onunla paylaşmıştı. Geçmişleri o kadar benzerdi ki, kendi yaralarını paylaşmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Avery'nin hayatı normale yakın olsaydı, bu sabah başını Walt'un omzunun kıvrımına daha da batırır ve kolunu onun göğsüne koyardı. Bunun yerine, onun otel odasından parmak uçlarında çıkmış ve kapıyı sessizce kapatmaya çalışırken mandal yüksek sesle tıkladığında koridorda sinmişti.

Sonunda, kendi kendini analiz etmeyi durdurdu ve bunun faturasını Avery'nin Avery olmasma çıkardı. Bu onun hayatıydı ve ona bağlıydı. Öte yandan, bütün bu sabah erken saat rutinin aslında diğer sabahlardan pek de farkı yoktu. Bu özel sabah da onun için aynı tempoda başlamıştı. Walt önceki geceki seks sonrası, komaya girmiş gibi uyurken, Avery'nin aklı Victoria Ford'a geri dönmüştü. Cameron Young dosyasının ve bulduğu olası kurların gözden geçirilmesi sırasında bile Avery, Victoria Ford'un el yazmalarını ve bunların Natalie Ratcliff ile olan bağlantılarını düşünmekten kendini alamamıştı.

Gece yarısından hemen sonra telefonunu aldı ve bir hevesle, Walt yanında hafifçe horlarken bir mesaj gönderdi. Cumartesi gecesi, özellikle de hafta sonu tatilinde bu kadar erken bir cevap beklemiyordu. Ancak New York baş adli tabibi olan, Avery'nin New York'a ilk geldiğinde görüştüğü doktor Livia Cutty'nin yanıt yazması yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Avery'nin Cameron Young davasında belirtilen bazı adli tıp açıklamaları hakkında soruları vardı ve bunlar hakkında Livia'nın fikirlerine ihtiyaç duyuyordu. Kafasında Walt ile birlikte üzerinden geçtikleri dava

dosyasıyla tamamen alakasız şeyler hakkında başka sorular da vardı. ama adli tıp başlamak için iyi bir yer olacaktı.

Beş kilometre kadar yol kat etti, bu iyice terleyip ciğerlerini yakmaya yetecek kadar uzun bir mesafeydi ve Lowell'e geri dönüş yolunu ağır tempo yürüyüp soğumak için kullandı. Düş alıp giyinen Avery, Starbucks'tan iki kahve aldı ve Kips Körfezi'ne gitmek için bir taksi çağırdı. Taksi kaldırırma yanaştığında Livia'yı adli tıbbın girişinin önünde beklerken gördü. Avery ücreti nakit ödedi, taksiden indi ve Livia'ya bir kahve verdi.

"Sütsüz, iki şekerli."

"Teşekkürler." dedi Livia sorgulayıcı bir ses tonuyla. "Kahveyi nasıl içtiğimi nereden bildin?"

"En son birlikte olduğumuzda, sen Los Angeles'dayken, Mack Carter'la kahve içmiştik."

"Bu iki yıl önceydi."

"Biliyorum. Kahveyle ilgili tuhaf bir hafızam var."

"Etkileyici. Teşekkür ederim."

"Bir pazar sabahı, özellikle de bir tatil hafta sonunda zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Ve gecenin bir yarısı deli gibi mesaj attığın için özür dilerim. Garip bir yerdeydim."

"Endişelenme. Ayaktaydım. Bu hafta sonu nöbetteydim ve ölesiye sıkılmış durumdaydım. Dört Temmuz gecesini, morgda herkesin tahmin edebileceği gibi yavaş bir zamandır. Şehir bu kadar boşken gerçekten kimse ölmüyor, bu kulağa iyi bir şey gibi geliyor, tabii hayatın ölen insanların etrafında dönmüyorsa. Ayrıca, en tuhaf düşünce ve fikirlerimizden bazıları gecenin bir yarısı gelir. Aklından geçenleri merak ediyorum."

Avery de merak ediyordu. Ona sanki bir vahiy gelmişti ve bunu doğrulamak için Dr. Cutty'ye ihtiyacı vardı.

Livia, "İçeri girelim." dedi.

Avery, Livia'yı Adli Tıp Kurumunun olduğu binaya girerken takip etti. Pazar sabahıydı ve kalıcı olarak yanan tepe ışıkları olmasına rağmen bina karanlıktı. Livia, kapının kilidini açmak için kimlik kartını lobideki sensöre dokundurdu. İçeride, asansöre binerek alt kata indiler, burada Livia ofisine giden uzun koridora

ginebilmek için tekrar kart anahtarını tarattı. Penceresiz ofise girdiğinde duvardaki elektrik düğmesine bastı.

Livia "Otur lütfen." dedi. "Peki, seni gece geç saatte uyandıracak kadar Victoria Ford hakkında önemli ne öğrendin?"

Avery, metal masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Çantasından tek bir sayfa çıkardı ve Livia'ya verdi. Daha önce Walt'un odasından çıkmadan önce onu Cameron Young dosyasından almıştı. Olay yerinde bulunan DNA'nın laboratuvar analiziydi.

"Victoria Ford'un ölmeden birkaç ay önce yüksek profilli bir cinayet soruşturmasına karıştığı ortaya çıktı. Onunla ilgili hikâyem, kalıntıların kimliğinin belirlenmesinden cinayet soruşturmasıyla ilgili ayrıntılara beklenmedik bir dönüş yaptı. Bu konuda bazı ayrıntılarla ilgili yardımına ihtiyacım var."

Livia "Tespit edilen kadın bir cinayet zanlısı mıymış?" dedi.

"Öyleymiş. Ve ben soruşturmayı yürüten dedektifle ilişki..." Avery kendini durdurdu ve başını salladı. "... kurup iletişime geçmeyi başardım. Kanıtları inceliyoruz ve olay yerinde bulunan kanla başım dertte."

"Nasıl bir dert?"

"Pekâlâ, buna takıldım diyelim. Olay yerinin başka bir açıklaması olup olmadığını anlamak için çalışıyorum. Olayların savcılığın sunduğundan farklı bir şekilde gerçekleşmiş olması ihtimalini inceliyorum. Benim en büyük sorunum olay yerinden toplanan kan damlacıklarının DNA analizi yoluyla Victoria Ford ile eşleştirilmesi. Bu eşleşmeyi sağlayan bilimin ne kadar doğru olduğunu bilmem gerekiyor."

"Çok." dedi Livia. "Belirli bir DNA dizisi kandan sekestre edilir ve daha sonra normal bir soruşturmada, şüpheliden alınan DNA örnekleriyle ki bu genelde bir oral sürüntü yoluyla olur, eşleştirilir. DNA profilleri eşleşirse, sonuç neredeyse kesin demektir. İstatistiksel olarak konuşursak yüzde yüze yakındır."

Avery, Livia'nın sözlerini düşünürken yavaşça başını salladı. Gerçek şu ki, olay yerindeki kan Victoria'ya aitti. Bu, Cameron

Young'ı başka birinin öldürdüğü teorisindeki en büyük sorundu ve o bundan başka bir yol göremiyordu.

Livia, "Bilimin kesinliği muhtemelen duruşmada ortaya çıkmıştır." dedi. "DNA kanıtı ve arkasındaki bilim, örnek kötü alındığında veya normalden daha az doğru olma şansı varsa bile sorgulanır. Örneğin, kan kirlenmiş olsa ya da doğru bir şekilde alınan örnek laboratuvara gönderilmemişse. Duruşmada DNA kanıtlarından herhangi biri sorgulanmış mı?"

"Hepsi bu kadar." dedi Avery. "Dava hiçbir zaman yargılama aşamasına geçmemiş."

"Neden?"

"Çünkü 11 Eylül'ün yarattığı kaos, davanın resmi olmayan sonu olmuş."

"Yani soruşturma kapatılmış?"

"Resmi olarak değil. Bir nevi ortadan kaybolmuş çünkü 11 Eylül'den sonra ana şüpheli öldüğü için dava takip edilmemiş. Amerika teröristleri kovalamaya başlamış."

Avery'nin zihni, Victoria'nın kayıp el yazmalarına göz gezdirdiği bir önceki güne geri döndü. Sonunda Livia'ya baktı. "Sana mesaj attığım diğer şey..." dedi Avery. "Bununla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Evet." dedi Livia. "Bu sabah erken saatlerde Arthur Trudeau'yu aradım ve bana nereye bakmam gerektiğini söyledi. Kemik inceleme laboratuvarında. Kahveni al da gel."

Avery, laboratuvara gelene kadar Livia'yı karanlık koridorlarda takip etti. Livia kart anahtarını kaydırды ve kapıyı açarken kilitteki kırmızı ışık yeşile döndü. Işıkları yaktı ve uzaktaki duvarda sıralanan bilgisayar sıralarına doğru yöneldi. Livia istasyonlardan birine oturup fareyi sallayana kadar monitörler karanlıktı. Bilgisayar ekranı açıldı ve kurum logosuyla aydınlandı. Giriş yaptı ve ekranları tıkladı.

"Victoria Ford'un kimliği 8 Mayıs'ta tespit edildi. Oraya geri dönmem birkaç saniyemi alacak."

Avery, ekranlarda gezinirken Livia'nın yanında durdu.

"Tamam." dedi Livia. "İşte başlıyoruz."

Avery, Livia'nın omzunun üzerinden eğildi ve ekrana baktı.

"Örnek, 2001 yılının 22 Eylül günü Kuzey Kulesi enkazından toplanmış gibi görünüyor."

Avery "Size orijinal örnek hakkında daha fazla bilgi veriyor mu?" diye sordu.

"Açıyorum. Bakalım..."

Birkaç pencere daha açtı ve ardından birkaç sayfanın üzerinden geçti. "Evet. İşte numunenin orijinal notları. Sadece iki santimlik küçük bir parçaymış ve bulunduğunda kötü bir şekilde kömürleşmiş durumdaymış.

Avery "Bu çok küçükmüş." dedi.

"Kurtarma çalışmaları hakkında bildiğim kadarıyla, bu pek nadir olan bir şey değildi. Çok sayıda kömürleşmiş kemik parçası ele geçirildi. Bu küçük parçadan DNA'nın çıkarılabilmesi gerçekten bir mucize." Livia rapora geri döndü. "Numunenin dış kısmındaki hasar hakkında açıklamalarla devam ediyor, çok da önemli olmayan patoloji jargonu. Ve sonra, bakalım." Livia ekranı işaret etti. "Adli diş hekimleri, numuneyi merkezi kesici veya köpek dişi olarak tanımlamış."

Avery "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Dişmiş."

"Bir diş mi? İkiz Kuleler'in enkazından bir diş mi çıkartılmış?"

"Evet. Suç laboratuvarında teşhis edilmeyi bekleyen beş yüzden fazla dişimiz var. Bazıları bir çene ve kafatasının parçası olarak bulundu, ancak çoğu sadece tek dişti."

"Yüz katlı bir binanın enkazından tek bir diş nasıl kurtarılabilir?"

"Tahmin ettiğin şekilde değil. 11 Eylül'den sonraki ilk günlerde ve haftalarda kurtarma çabaları düşündüğün gibi gerçekleşti. Çalışanlar kelimenin tam anlamıyla Sıfır Noktası'ndaki enkazdan cesetleri ve vücut parçalarını topladı. Bu doğru. Ve bana söylenenlere göre tüyler ürpertici bir işti. Bu kurbanların çoğu hızla tespit edildi. Ancak ofisin bugün hâlâ sakladığı ve tanımlanmayı bekleyen kalıntıların çoğu küçük kemik parçaları ve evet, birçoğu da diş. Bu küçük örnekler, Sıfır Noktası'ndan değil,

kulelerin yıkılmasından bir yıl sonra başlayan bir eleme programıyla kurtarıldı. İnşaat ve kazı makineleri, Sıfır Noktası'ndaki enkazı temizlediğinde enkaz kamyonlara yüklendi ve Staten Island'daki bir çöp sahasına transfer edildi. 11 Eylül enkazı çöp sahasının kendi bölümünde yan tarafa yerleştirildi. Bu enkaz eleminin çeşitli aşamalarından geçti. Altının tavada yıkanması gibi düşün. Kayalardan, molozlardan ve inşaat enkazlarından küçük parçalar çıkarıldı. Alyans, mücevher, cüzdan ve ehliyet gibi pek çok kişisel eşya bu şekilde kurtarıldı. Aynı zamanda küçük kemik parçaları ve dişler de bu şekilde bulundu."

"Bu harika." dedi Avery. Akli motor gibi çalışıyordu. Onun gülünç teorisi, kafasında yankılandıkça kulağa daha makul geliyordu. Victoria Ford'un yazdıklarını okumak, düşüncelerini vahşi bir teoriye doğru karanlık bir tavşan deliğinden aşağı yuvarlamıştı. Bu ana kadar bu fikrin, *American Events* hikâyelerinin ihtiyaç duyduğu sansasyonelliği sürekli arayan hayal gücü tarafından beslendiğine inanıyordu. Ancak Victoria Ford'u teşhis etmek için kullanılan örneğin bir diş olması, teorisini yalnızca gerçekçi kılmakla kalmıyordu, aynı zamanda mümkün de kılıyordu.

"Dr. Trudeau, Victoria Ford ile eşleşen başka kalıntılar bulabildi mi?"

"Hayır." dedi Livia. "Diş bugüne kadarki tek eşleşmeydi. Ancak umudumuz, yeni DNA teknolojisiyle önümüzdeki birkaç ay içinde geride kalan tanımlanmamış kemik parçalarımı da hızla kontrol edebilecek olmamız. İkiz Kuleler'in harabelerinde Victoria Ford'dan daha fazlası bulunduyorsa, bunu yakında öğreneceğiz."

Avery, eğer çılgın teorisi doğruysa, İkiz Kuleler'den kurtarılan diğer örneklerin hiçbirinin Victoria Ford'a ait olmayacağından şüpheleniyordu.

BÖLÜM 42

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

SAATİNE VE ARDINDAN YOLCU KOLTUĞUNDAKİ TELEFONUNA baktı. Avery'ye mesaj atma isteğine direndi. Bu sabah uyandığında o çoktan gitmiş, yanındaki yastığın üzerindeki kokusundan başka iz bırakmadan kaybolmuştu. Not yoktu. Sesli mesaj yoktu. Yazılı mesaj yoktu. Başka bir sabah veya başka bir kadınla bu durum onu şaşırtabilir veya utandırabilirdi. Belki bunların bir kısmı hâlâ mevcuttu, ama o ve Avery, günün ilerleyen saatlerinde Cameron Young dosyasının geri kalanını incelemeyi planlamışlardı, bu yüzden Walt, Avery'nin gidişini, davanın ilk incelemeleri sırasında ortaya çıkan ipuçlarının peşine düşmesine yordu. O da aynısını yapıyordu.

Onun ve Avery'nin Cameron Young soruşturmasına dalmaları, endişe sayılmasa da merak etmesine neden olmuştu. Özellikle otel odasında duran dosya kutusunun hikâyesinin tamamını anlatmadığını bilmesi merakını iyice arttırmıştı. Walt uyanır uyanmaz Jim Oliver'ı aradı ve şu ana kadar Walt'un aramalarına geri dönmeyi reddeden New York Güney Bölgesi ABD Savcılık Bürosu'na federal bürokratik baskı uygulanmasını istedi. Walt kendini eşsiz bir güç konumunda bulmuş gibiydi. Jim Oliver, Garth Montgomery'nin yerini tespit etme gibi hassas bir konuda Walt'un becerilerine ihtiyaç duyuyordu ve şimdi de Walt'un Cameron Young vakasıyla ilgili ek bilgileri bulmak için Oliver'ın etkisine ihtiyacı vardı. Walt'un merakının Garth Montgomery soruşturmasıyla

hiçbir ilgisi yoktu, ancak Oliver'ı yirmi yıllık davayla ilgili kayıp kanıtları bulmanın zorunlu olduğuna ikna etti. Walt, Savcılığın ihtiyaç duyduğu şeye sahip olduğunu biliyordu.

Telefon konuşmaları yapıldı, gerekli baskı uygulandı ve bir hafta sonunda, bunu halledebilmek için gerekli doğru insanlar tatilden geri çağırıldı. Walt yanıtını almıştı ve kayıp dosyaları bulmak sandığından daha kolay olmuştu. Davayı kovuşturan savcı Maggie Greenwald'ın görevi kötüye kullanma soruşturması sırasında evraklara el koyan Savcılık, sonunda kanıtları tekrar CSB merkezine geri göndermeyi kabul etmişti.

Pazar sabahı saat 11.00'de Walt boş otoparka girerken, bir nostalji duygusu hissetti. Yirmi yıldır Cezai Soruşturma Bürosu'nu işvereni olarak düşünmemişti. Ama ilk iş deneyimini burada yaşamıştı ve bu yer onun için güzel anılar barındırıyordu. Binanın önüne park etmiş tek arabayı görene kadar burada geçirdiği güzel anları hatırlamaya devam etti. Arabanın eski patronuna ait olduğunu biliyordu. Scott Sherwood onun kara listesindeydi.

Walt bir park yerine çekti ve kontağı kapattı. Sherwood'un CSB binasının önünde durduğunu, cam cephesinin görüntüsünü sanki bir tiyatro ekranından izliyormuş gibi Walt'a yansıttığını gördü. Scott Sherwood'u son on beş yılda tam olarak iki kez görmüştü. Bugün ve üç hafta önce Sherwood'la belli ki Walt'un nerede yaşadığını bulmak amacıyla Ascent Lounge'daki travmadan kurtulanlar toplantısında karşılaştıklarında. "Tesadüfi" toplantı, Jim Oliver'a Walt'un izini Jamaika'da bulmasına ve şimdiki görevine başlaması için ikna etmesine yetecek kadar bilgi vermişti. Bu sabah Scott Sherwood ile konuşmayı hemoroidinin alınmasını ne kadar istiyorsa o kadar istiyordu.

Walt arabasından inerken Scott kocaman bir gülümsemeyle, "Walt Jenkins," dedi, "bir yılda ikinci kez. Kimin aklına gelirdi?"

"Canın cehenneme, Scott." dedi Walt, kapıyı kapatıp eski patronuna doğru yürürken. Travmadan kurtulanlar toplantısına Sherwood'u diktiği için Jim Oliver'a mantıksız bir şekilde Sherwood'a olduğundan daha az kızgındı. Belki de eski bir gözetleme ajanı olarak Walt, Oliver'ın onu bulmadaki zekâsını

ıktır ettiği içindi. Aslında, Walt'un yemi yuttuğu için kendisine kızması daha olasıydı.

"Ne oldu sana?" diye sordu Sherwood.

"Havamda değilim, Scott. Geçen günkü küçük karşılaşmamızın saçmalık olduğunu biliyorum. Sen bir muhbirdin. Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yüce İsa, sakinleş biraz. FBI kapıma kadar geldi. Resmen evimin kapısını çaldı. Onları geri çevirmem mi gerekiyordu? Üzgünüm dostum, o tür bir nüfuza sahip değilim. Jim Oliver senin nerede saklandığını bulması gerektiğini ve bunun önemli olduğunu söyledi. Seni zor durumda bırakacağını bilmiyordum."

"Öyle bir şey olmadı." dedi Walt küçümseyen bir sesle. "Sadece oyun oynanmasından hoşlanmıyorum. İhtiyacım olan şey sende mi?"

"Evet." dedi Scott. "Bir saat önce buldum. Kanıt odasının arkasında gizli kalmış bir yerde. Bu kadar önemli olan şey de ne?"

"Bu sadece eski bir vaka, Scott. İncelemem istendi; sana söyleyebileceğim tek şey bu."

"Maggie Greenwald skandalı ile ilgisi var mı?"

"Öğrenmek üzereyim. Nerede?"

Scott omzunun üzerinden işaret etti. "İçeride. Tek bir kutu. Oldukça zararsız görünüyor."

Scott Sherwood, CSB karargahının kapısının kilidini açtı ve Walt'un girmesi için kapıyı açık tuttu.

"Bu, Jamaika'da seni ziyaret etme talebimin reddedildiği anlamına mı geliyor?"

"Hiç olmadığı anlamına geliyor, Scott."

İki saat sonra Walt, Hyatt'taki süitinde, önündeki masanın üzerinde duran ikinci bir kanıt kutusuyla oturuyordu. On beş dakika boyunca sayfaları karıştırdı, ihtiyacı olanı, orada olmadığını umduğu şeyi bulana kadar her şeyi dikkatlice okudu. Sonra telefonunu eline aldı. Avery ona ulaşmaya çalışmamıştı. Kısa bir mesaj yazıp ona gönderdi.

Cameron Young dosyasında yeni bir şey buldum. Bir an önce konuşmamız gerek.

BÖLÜM 43

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

AVERY’NİN DİZÜSTÜ BİLGİSAYARI OTEL ODASININ köşesindeki masanın üzerinde açık duruyordu. *American Events*’in baş yapımcısı ve Avery’nin en iyi arkadaşı Christine Swanson’ın yüzü, çevrimiçi bir toplantı uygulamasıyla bağlantılı olarak ekrandaydı.

“Neler oluyor?” diye sordu Christine.

“Deli olduğumu düşüneceksin, ama bunu paylaşabileceğim tek kişi sensin.”

Avery, Christine’in otel odasını ekrandan analiz ederken izledi. Avery, Livia Cutty ile görüşmesinden sonra Victoria Ford’un yazdıklarının her birini bastırabileceği bir fotokopi dükkânı bulmuştu. Şimdi, düzenli bir şekilde derlenmiş çıktılar yatağın üzerini işgal etmiş durumdaydı. Her yığının üstünde bir kitap duruyordu.

“Sana Victoria Ford’un kız kardeşi Emma’dan bahsetmiştim.”

“Evet.” dedi Christine. “11 Eylül sabahı Victoria’nın yaptığı aramamın kaydı ondaydı. Elime almak için sabırsızlanıyorum. Onunla harika şeyler yapabiliriz.”

New York’ta geçirdiği süre boyunca Avery, Christine’i Victoria Ford ve Cameron Young ile ilgili keşiflerinden haberdar etmişti. *Harika şeyler*, Christine ve ekibinin kayıttan müthiş şeyler çıkaracakları anlamına geliyordu, bu da olacakları hem ürpertici hem de endişe verici yapıyordu. Avery, reklam arasından hemen önce

Ara bir bölümü yayınlanacak olan Victoria Ford'un sesini hayal ederken buldu ve bu ses on beş milyon izleyiciyi şaşkın bir sessizlik içinde televizyonlarına bağlayacaktı.

"Müthiş şeyler yapacağını biliyorum." dedi Avery. "Ama kâğıtlara ek olarak Emma Kind tüm bunları da benimle paylaştı. Şey, yani kazara paylaştı." Kâğıt yığınlarını işaret etti.

Christine, yüzü tüm ekranı kaplayacak şekilde bilgisayar kamerasına doğru eğilerek "Bütün bunlar nedir?" diye sordu.

"Victoria Ford'un yazdıkları."

"Kitapları mı kastediyorsun?"

"Evet. Victoria bir yazardı."

"Notlarım onun bir finansal planlamacı olduğunu söylüyor."

"Finansal planlama onun günlük işiydi. Emma bana Victoria'nın her zaman kitap yazmak istediğini söyledi. Küçüklüğünden beri tutkusu buymuş ve muhtemelen onu Cameron Young'a çeken de buydu. Ama Victoria hiçbir zaman başarılı olmadı. Bütün bu kitapları yazdı ama asla bir yayıncıya ulaşamadı. Emma'nın bana Victoria'nın yıllıklarından ve hatıralarından verdiği tozlu kutulardan birinde eski bir flaş diskte buldum onları. Hepsini de bugün erken saatlerde bastırdım. Bildiğim kadarıyla, bu taslaklar son yirmi yıldır Emma Kind'in çatı katındaki o flaş diskte el değmeden ve okunmadan duruyor."

Christine ekranda başını salladı. "Yani? Bunun Cameron Young davasıyla ne alakası var?"

"Henüz emin değilim. Ama şuna bir bak." Avery çıktı yığınlarından birini eline aldı.

"Bu Victoria Ford'un ilk yazdığı taslak. Word belgesi 1997'de yazıldığını gösteriyor. Çalışma başlığı *Karmaşa*. Şimdi şuna bak..." dedi Avery, çıktıları yatağın üzerine geri koyarak ve Natalie Ratcliff'in romanını eline alarak. "Bu da 2005 yılında Natalie Ratcliff adlı bir yazar tarafından Hemingway Yayınevi tarafından yayınlanan bir roman."

"*Bagaj!*" dedi Christine. "Peg Perugo. O seriye bayılıyorum."

"Demek sen de hayranısın. O zaman bir sonraki bölüme bayılacaksın. *Bagaj* 2005'te yayınlandı, bildiğin gibi inanılmaz başarılı

olan Peg Perugo serisinin ilk kitabı. Ticari roman türündeki en başarılı serilerden biri.”

Christine, Avery’nin devam etmesini beklerken kaşlarını kaldırdı.

Avery, “Karmaşa. Bagaj. Çok da benzer başlıklar sayılmaz, değil mi?” diye sordu. “Biraz benzer denebilir ama çok da değil.”

“Evet.”

“Ama asıl bomba içeride. Başlıkları farklı olsa da bu iki hikâye tıpatıp aynı.”

Christine bilgisayar ekranından bakarken bir sessizlik oldu. Sonunda “Tıpatıp aynı da ne demek?” diye sordu.

“Yani Victoria Ford’un yazdıklarıyla, Natalie Ratcliff’in yayınlanan Peg Perugo serisinin ilk kitabı tıpatıp aynı.”

Christine başını salladı. “Ne demek istediğini yüzde yüz anlayamadım.”

“Natalie Ratcliff, Victoria Ford’un en iyi arkadaşıydı. Üniversitede aynı evde kaldılar ve mezun olduktan sonra da hep yakın arkadaş olarak kaldılar. Natalie tıp fakültesine gitti ve sekiz yıl boyunca acilde çalıştı. Victoria ise finans dünyasına girerek kendi kariyerine başladı. Victoria, bir gün bunlardan birini yayınlatmayı umarak kitaplar yazıyordu.”

“Evet, ama hâlâ tam anlayamıyorum.”

“Victoria 2001’de öldü. Sonraki dört yıl boyunca Natalie Ratcliff, ilk kitabı yayınlanana kadar acilde çalışmaya devam etti. İlk kitap dünyayı kasıp kavurdu ve o da tıp kariyerine son verdi. Bu 2005’teydi. On beş yılda on beş roman yazdı. Ama sorun şu...” dedi Avery, Victoria’nın diğer yazdıklarının, her birinin üstüne Natalie Ratcliff kitaplarının konarak düzgün gruplar hâlinde istiflendiği yatağına doğru yürürken.

“Bu yığınların her biri Victoria’nın yazdığı kitaplardan birini temsil ediyor, yani son yirmi yıldır Emma Kind’in tavan arasında el değmeden duran taslakları. Her biri aynı zamanda bir Natalie Ratcliff kitabı olarak yayınlanmış.”

Christine gözlerini kıstı. “Yani Natalie Ratcliff’in Victoria Ford’un yazdıklarını ele geçirip, Victoria öldükten sonra kelimesi kelimesine intihal ettiğini mi söylüyorsun?”

"Havii sanmıyorum. Emma, Victoria'nın yazdıklarını son
deney gizli tuttuğunu ve taslaklarını kimsenin okumasına izin
vermediğini söyledi. Emma bile hiçbirini okumamış. Victoria, ko-
rası Jasper Ford'un bile onları görmesine izin vermemiş. Victoria,
kimsenin onları okumasına izin vermeyecek kadar güvensizdi."

"Öyleyse çalışmaları Natalie Ratcliff'in romanlarının sayfala-
rında nasıl yer aldı?"

"İşte burada delirdiğimi düşüneceksin."

"Çok geç." dedi Christine. "Ağzındaki baklayı çıkar artık."

"Hafta sonunu Victoria Ford aleyhindeki davayı gözden ge-
çirmekle geçirdim. Kusurluydu, kesinlikle. Ve sanırım *American*
Exents seyircisinin ilgisini çekecek bazı ciddi şüpheler de var. Bu
cephede yapacak daha çok araştırmam var ve davanın geri kala-
nını bugün daha sonra gözden geçirmeyi planlıyorum. Ancak bu-
labildiğim tüm şüpheli durumlara rağmen, orijinal soruşturma
sırasında Victoria'ya karşı ortaya konan kanıtlar sağlamdı. Olay
yerinde üzerinde DNA'sı bulunan kanıtlar vardı. Medya, Victo-
ria'yı kamuoyu nezdinde mahkûm etmişti. Suçlanıp tutuklana-
cağına ve ardından bir davanın geleceğine hiç şüphe yoktu. Ve
bu dava da kuvvetle muhtemel mahkumiyetiyle sonuçlanacaktı.

"Peki." dedi Christine. "Yine de bu taslakların davayla ne il-
gisi var?"

"Victoria zor durumdaydı. Kanıtların ona işaret ettiğini bi-
liyordu. Ve 11 Eylül sabahı avukatıyla bir araya geldiğinde tu-
tuklanmasının an meselesi olduğunun farkındaydı. Muhtemelen
mahkûm olacağını biliyordu. Victoria'nın avukatıyla yaptığım
röportaja göre, o sabah Victoria kendini bekleyen korkunç ger-
çekle tamamen yüzleşmişti. Ardından, Victoria'nın avukatıyla
görüşmesinin ortasında, ilk uçak Kuzey Kulesi'ne çarptı..."

Avery, dizüstü bilgisayarının durduğu masaya doğru yürüdü.
Sandalyeye oturdu ve Christine'e baktı. "Ve o uçakla, bir fırsat
kendini gösterdi."

Christine "Ne yapmak için bir fırsat?" diye sordu.

"Ortadan kaybolmak için."

BÖLÜM 44

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

AVERY KELİMELERİ KENDİNDEN EMİN BİR ŞEKİLDE söyledi. Christine'in birinin kendini ölmüş gibi gösterip ortadan kaybolacağına kolayca inanmayacağını biliyordu. Ancak Avery, iddianame ve hapisten kaçmak için ortadan kaybolan biriyle ilgili kişisel deneyime sahipti ve bunun mümkün olduğunu biliyordu. Çaresiz insanlar her şeyi yapabilirler ve çoğu zaman onları en çok seven insanları yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu bulurlar.

Christine "Kaybolmak mı, nasıl yani?" diye sordu.

"Yani Victoria tüm sorunlarını çözmek için 11 Eylül'ü kullandı."

"Tam olarak ne diyorsun Ave?"

"Ya Victoria Ford o sabah ölmediyse?"

"Üzgünüm Avery. Seni çok severim bilirsin ve birlikte çılgınca gezintilere çıktık ama bu benim için bile çok çılgınca."

"Sadece beni dinle. Uçak kuleye çarptığında Roman Manchester'ın ofisinde oturuyordu. Bunu, on iki çalışanı ve iki ortağıyla birlikte Kuzey Kulesi'nden sağ salim çıkmayı başaran Manchester ile yaptığım röportajdan biliyorum. Kulelerden kaçmanın üzücü hikâyesini yaşamış birisi ve hâlâ hayatta. O sabah karşısında oturan kadının da hayatta kaldığına inanmak çok mu zor?" Avery, Christine başını iki yana sallamadan önce gözlerindeki ilk inanç parıltısını gördü.

"Ama adli tabip Victoria'nın kalıntılarını tespit etti. Seni ilk etapta New York'a götüren şey buydu."

"Victoria'ya ait bir kemik parçası tespit ettiler, evet. Ama bu sabah Livia Cutty ile konuştum ve keşfe daha detaylı baktık. Tanımlamak için kullanılan örnek bir dişti."

"Bir diş mi?"

"Görünüşe göre adli tabip, kulelerin yıkıntılarından yüzlercesi diş olan binlerce kemik parçası bulmuş."

"Bu nasıl mümkün olabilir, Ave?"

"Enkazı eleyerek. Yıllar boyunca, sabırla birçok eleme projesi gerçekleştirmişler. Bu yapılanların amacı, kalıntıları bulmak için Sıfır Noktası'ndan temizlenen molozları sıkıcı bir şekilde ayırmakmış. Her eleme programı tamamlandığında, daha fazla öge keşfedilmiş. Cüzdanlar, ehliyetler, alyanslar, mücevherler, kemik parçaları ve..."

"Dişler."

"Yüzlercesi."

"Aman Tanrım."

"Livia Cutty bana bu küçük kemik parçalarının ve dişlerin çoğunun hâlâ kurbanlarla eşleşmeyi beklediğini söyledi. Öyleyse, bildiklerimiz şunlar: Victoria Ford, İkiz Kuleler'in enkazında bulunan tek bir diştten teşhis edildi ve onun DNA'sıyla başka hiçbir örnek eşleşmedi. Ya Victoria Ford, 11 Eylül kaosu sırasında yaralandıysa, bir dişini kaybettiyse, ancak yine de kulelerden kaçmayı başardıysa?"

Christine cevap vermeyince Avery devam etti. "Kuleler çöktüğünde binlerce kişi öldü. Ama binlercesi de binalardan sağ salim çıkmayı başardı. Ya Victoria da onlardan biriye?"

"Nasıl? O gün hastaneler ana baba günü gibiydi. Hiç tıbbi yardıma ihtiyaç duymadı mı?"

"Belki buna ihtiyacı yoktu." dedi Avery. "Ve eğer birkaç yara bere ya da kayıp diş kadar küçük bir şeyle olanları atlatmışsa, belki acil tıp doktoru olan arkadaşı ona yardım etmiştir."

"Natalie Ratcliff."

Avery "Aynen öyle." dedi ve ayağa kalkıp Victoria'nın yazdıklarının durduğu yatağa doğru yürüdü. "Ayrıca çılgın bir

şekilde evet, Avery Mason'ın tarzı kadar çılgın bir şekilde evet, hence Victoria'nın taslakları bunu kanıtlıyor."

Christine başını salladı. "Bir şey söyleyeceğim. Sansasyonel bir haberi parlatma konusunda uzman olan sensin. Bağlantıyı benim için kursana."

"Natalie Ratcliff'le röportaj yapmadan önce, gözden geçirebilmek için birkaç kitabını satın almıştım. İlk kitabı, *Bagaj* beni hemen kendine bağladı ve hepsini okudum. Emma Kind ile ikinci kez buluştuğumda, çatı katından bir sürü eski kutu çıkardı. Victoria'nın çocukluğundan kalma şeylerle doluydular ve bunlardan herhangi birinin belgesel için yararlı olup olmadığını görmek için kutuları ayırmaya başladım. Bu şeylerden herhangi birinin Victoria Ford'un karakterini ve geçmişini daha iyi anlamamıza yardımcı olmasını umuyordum. Kutulardan birinde Victoria'nın yazdığı kitapların taslaklarını içeren flaş diski buldum. İlkini okumaya başlar başlamaz Natalie Ratcliff'in ilk romanıyla tıpatıp aynı olduğunu fark ettim. Kitapçıya geri döndüm ve Natalie'nin tüm kitaplarını satın aldım ve onları da gözden geçirmeye başladım."

Avery, Victoria Ford'un yazdıklarının her birinin üzerinde bir Natalie Ratcliff romanının durduğu yatağı gösterdi.

"Emma'ya göre Victoria beş kitap yazmış. Bu taslakların her biri sonunda bir Natalie Ratcliff romanı hâline gelmiş. Sadece benzer bir hikâye değil, kelimesi kelimesine aynılar. Peg Perugo, Victoria Ford'un kayıp taslaklarından doğmuş."

"Bunun açıklaması, Victoria'nın yazdıklarını ölümünden önce bir noktada Natalie Ratcliff'le paylaşması olamaz mı? Belki en yakın arkadaşının yorumlarını almak için? Sonra da arkadaşı öldükten sonra yazdıklarını kendisininmiş gibi sahiplendi? Ve tüm bunlara bakılınca" Christine yatağı işaret etti, "işlenen tek suç intihal miydi?"

"Emma Kind'in Victoria'nın yazdıklarını kimseyle paylaşmadığına yemin etmesi dışında. Dediğim gibi, kocasıyla bile paylaşmamış."

"Tamam." dedi Christine. "Beni yakaladın. Victoria Ford'un kız kardeşinin söylediklerini doğru kabul edelim. Victoria'nın

vazdıklarını hiç kimse görmemişti. Bu, Victoria'nın 11 Eylül'den önce yazdığı beş kitap denemesini temsil eden ilk beş Ratcliff kitabını açıklıyor. Peki, sonraki on Ratcliff kitabı nereden geldi?"

Avery derin bir nefes aldı. "İşte bu. Ya Victoria 11 Eylül sabahından sağ kurtulduysa? Diğer binlercesi gibi o da Kuzey Kulesi'nden çıkmayı başardı. Bu süreçte yaralandı ve doktor olan en yakın arkadaşından yardım istedi. Sonra, o sabah tüm yaşanan çılgınca olayların arasında aklına bir fikir geldi. Ya Victoria Ford, Amerikan tarihinin en acı olaylarından birinin ortaya çıkışını izlemenin yanı sıra kendi imkânsız durumunu ortadan kaldırma fırsatını da yaşıyorsa? Emma'yı çoktan aramıştı. Kayıtlar onun Kuzey Kulesi'nde olduğunun kanıtıydı. Sonra Natalie'den sadece aldığı yaralar için değil, ortadan kaybolması için de yardım istedi. Victoria bugün nerede olursa olsun, hâlâ kitaplar yazıyor ve onları Natalie Ratcliff ile paylaşıyor."

"Vay canına!" dedi Christine. "Bu kesinlikle Avery Masonvari. Ancak... Yani aradan yirmi yıl geçti. Bir acil servis doktoru ve bir mali müşavir olan en iyi arkadaşı nasıl bu kadar uzun süre sessiz kalmayı başardılar? Ve bunu nasıl gizli tutabildiler? Peki Victoria Ford yirmi yıldır nerede saklanıyor?"

"Bunu henüz çözemedim, ama yardımına ihtiyacım olan yer de burası." Avery, Christine'e gülümsedi. "Dört Temmuz için planın yoktu, değil mi?"

Christine, "Ben Avery Mason ve *American Events* için çalışıyorum." dedi. "Özel hayatım her zaman işimden sonra gelir."

"Bunu ciddi mi yoksa şakayla mı söyledin, bilmiyorum."

"İkisinden de biraz. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Elimden geleni yapacağım."

BÖLÜM 45

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

PAZAR AKŞAMI LOWELL HOTEL'İN ÖN GİRİŞİNDEN geçerken, Walt terliyordu ve şakaklarında zonklayan kan akışı kafasının içinde duyuluyordu. Scott Sherwood'un CSB kanıt odasının örümcek ağı köşelerinden bulup çıkardığı karton kutuyu yanında taşıyordu. Walt oda numarasını söylerken resepsiyon görevlisi gülümsedi. Kadın, bir konuğu olduğunu bildirmek için Avery'nin odasını aradı. Başıyla onayladı ve Walt asansöre yöneldi. Bir bardak buzlu limonlu su içmek için bir sebilde durdu, bardağı ağzına kaldırırken elinin titrediğini fark etti. Ya FBI için bir gözetleme ajanı olarak alışkın olduğu rutinin tamamen dışındaydı ya da içinde bir yerlerde yapmak üzere olduğu şeyin yanlış olduğunu biliyordu.

Asansörde sekizinci katın düğmesine bastı. Gümüş kapılar kapandı ve görüntüsünü ona geri yansıttı. Alnının boncuk boncuk terle kaplı olduğunu fark etti ve gömleğinin sırtına yapıştığını hissetti. Kapılar açılmadan hemen önce koluyla alnını sildi. Asansörden çıktı ve koridorda yürüdü, 821 numaralı odanın önünde durdu. Kapıyı çalarken, cuma gecesi Jim Oliver'a sorduğu soruyu hatırladı. Nasıl bir bahaneyle onun otel odasına girebilirim?

Ve şimdi, buradaydı, birlikte yattıkları günün ertesinde, onun özel konuşmalarını kaydetmek gibi kötü bir niyetle odasının dışında dikiliyordu. Alnını bir kez daha sildi, Jim Oliver'ın ona

brakıldığı küçük, düz, parlak metal kutuyu hissetmek için göğüsüne hafifçe vurdu. Kapı açıldı ve Walt elini cebinden indirdi.

Avery "Merhaba." dedi.

Walt güçlükle yutkundu. "Selam."

Liseliler gibi selamlaşmalarını kulakları sağır eden bir sessizlik izledi.

Walt sonunda, "Ben, şey, bu sabah seni duymamışım." dedi. "Ölü gibi yatıyorsam özür dilerim."

"Hayır." dedi Avery başını sallayarak. "Ben sessizce dışarı çıktım."

"Oh. Tamam."

"Bir koşuya ihtiyacım vardı."

"Evet. Mantıklı. Sadece sevindim, biliyorsun... her şeyin yolunda olmasına."

Avery bir an gözlerini kapadı. "Çok olgun davranmadığım bir panik anı yaşadım. Sana gittiğimi söylemeliydim. Bak Walt, henüz tahmin etmediysen, bu konularda pek yetenekli sayılmam. Ve bu tür bir duruma düştüğüm için de çok utanıyorum."

"Bunun utanılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve aynısı benim için de geçerli. Üç yıldır Jamaika'da saklanıyorum. Artı, iki kez boşandım, bu yüzden bu konuda emin ol senden daha iyi değilim."

Avery ellerini aralarında ileri geri hareket ettirdi. "O hâlde bu selamlaşmanın yeterince tuhaf olduğu konusunda hemfikiriz sanırım? Normale dönelim mi?"

"Tamamdır." Walt kutuyu kaldırdı. "Bakacak çok şeyimiz var."

"Harika. İçeri gelsene."

Walt, Avery'nin peşinden odaya girdi. Odada bir çift kişilik yatak ve pencere tarafının en ucunda, küçük bir kanepenin önünde bir sehpa, bir masa ve sandalye bulunuyordu. Avery, yorganın üzerinde ayrı ayrı gruplandırılmış kâğıt yığınlarının durduğu yatağı işaret ederek, "Dağınıklığa aldırma." dedi.

"Bütün bunlar da nedir?"

"Araştırmam."

"Meggul gibisin."

"Sen de." dedi Avery kanepeye otururken. "Neler buldun?"

Walt yanına oturdu ve kutuyu sehpanın üzerine koydu.

"Uzun hikâye. Ama birkaç telefon görüşmesi yaptım ve Cameron Young davasıyla ilgili bazı dosyaların izini sürmeyi başardım."

"Dün gece üzerinden geçtiklerimize ek olarak mı?"

"Evet. Bunlar sadece savcıda olan şeylerdi. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Walt kutuya uzandı ve istediği dosyayı bulana kadar klasörleri karıştırdı. Dosyayı masanın üzerine koydu ve açtı. İçinde Victoria Ford'un dedektiflerle yaptığı ilk röportajdan fotoğraflar vardı. Walt, masaya yayılmaları için parmaklarıyla resimleri ittirdi.

Avery fotoğraflara yaklaştı. "Neye bakıyorum?"

"Bunlar Victoria Ford'un onunla ilk resmi röportajımızdaki fotoğrafları. Onu Cameron Young öldürüldükten iki gün sonra sorgulamak için CSB karargahına getirdiğinizde çekildiler."

"İlk fotoğrafları mı?"

"Evet."

Soruşturmanın erken saatlerinde ve günlerinde potansiyel şüphelilerin çekilen ilk fotoğrafları mahkemede delil olarak kabul edilirdi. Dava ile ilgisi olabilecek bir kişinin vücudunda yakın zamanda bir kavga veya münakaşa içinde olduklarını düşündürecek yaraların, kesiklerin veya morlukların varlığının belgelenmesi gerekiyordu. Masadaki fotoğraflar Victoria'yı sütyen ve iç çamaşırıyla gösteriyordu. İlki, silah zoruyla teslim olurmuş gibi kollarını doksan derece bükerek ayakta dururken çekilmişti. Bir diğeri ise onu geniş bir duruşta, ayakları omuz hizasında açıkta ve kollarını dümdüz yanlara doğru, haç biçiminde kaldırmışken çekilmişti. Diğer fotoğraflar omuzlarının ve boynunun yakın çekimleriydi. Walt'un işaret ettiği fotoğraf Victoria'nın ellerine aitti, parmaklarını birbirinden ayırmış olarak poz vermişti.

Avery, "Ben bir şey görmüyorum." dedi.

"Aynen öyle. Dün gece ipten kan olmadığı konusunda söylediklerin beni düşündürdü. Victoria kendini halıya bu kadar çok

kan damlatacak kadar kötü kesip de ipte hiç kan izi bırakmamayı nasıl başarabilmişti?"

Avery vavaşça bakışlarını Victoria'nın ellerinin fotoğraflarına çevirdi. "Kendini kesmedi."

"Çyle görünmüyor ve sen de şu an bir kanıta bakıyorsun. Bu fotoğraflar cinayetten iki gün sonra çekildi. Bir yaranın bu kadar çabuk iyileşmesine imkân yok."

"Peki kan nereden geldi?"

Walt, "Bu çok iyi bir soru." dedi. "Cevabını alamadığımız sorulardan biri."

BÖLÜM 46

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

AVERY RESİMLERE BAKMAYA DEVAM ETTİ. “BU FOTOĞRAFLAR nereden geldi? Neden orijinal dosyada yoklar?”

“Seninle konuşmak istediğim diğer şey de buydu. Cameron Young davasına dönüp o soruşturmanın anılarını canlandırdığımdan beri bir şeyler beni rahatsız ediyor.”

Avery “Nedir o?” diye sordu.

“Bu cinayeti soruşturmak için görevlendirildiğimde gençtim. Aptal değildim ama cinayet soruşturması yürütme konusunda deneyimsizdim. İyi eğitilmiştim ve CSB için diğer cinayet soruşturmalarında görev almıştım ama asla baş dedektif olmamıştım. Cameron Young soruşturması benim ilk kişisel vakamdı. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda bile, çok fazla şeyin değişeceğini sanmıyorum. Benim işim, bulduğum kanıtları bölge savcılığına sunmaktı. Görüşümü katmadan veya spekülasyon yapmadan. Kanıtları takip ettim ve sonra onları savcılığa teslim ettim. Prosedürde iyiydim. Kanıtı bul, kanıtları kaydet, izinleri al, emirleri uygula. Her şeyi kitabına göre yaptım.

“Kötü olduğum şey, adalet sistemimize dâhil olan siyasetti. Savcı, Maggie Greenwald adında bir kadındı. Yükselişte olan sert bir savcı olarak ün yapmıştı. Agresifti, talepkârdı ve bölge savcılığının çok ötesinde siyasi emelleri vardı. Bir sonraki başsavcı veya vali olmak istediği yönünde söylentiler dolaşıyordu. Ancak bu tür

bu hamle yapmak ve ciddi bir aday haline gelmek için gereken desteği toplamak ancak savcı olarak manşetlere çıkmasıyla mümkün. Manşet olmak istiyorsan davaları hızla çözüme kavuşturmalısın. Ve bunu yüksek profilili bir davada başarabilirsen çok daha iyi olur. Maggie Greenwald, en başından beri Cameron Young davasıyla ilgilileniyordu ve işlerin bir an önce yapılmasını istiyordu. Soruşturmayı yürütmek için beni seçti. Özenle seçilmiştim ve bununla gurur duydum. Ve sorumluluğumu ciddiye aldım."

"Victoria Ford'un avukatı Roman Manchester, Maggie Greenwald'ın kare delilleri yuvarlak deliklere sığdırmak konusunda mahir olduğunu söylemişti."

"Cameron Young soruşturmasını yürütmem için beni görevlendirdiği sırada onun hakkında bunu bilmiyordum. Bunu ancak CSB'den Büro'ya katılmak için ayrıldıktan sonra öğrendim. Başını biraz belaya sokmuştu."

"Kanıtları sakladığı için barodan atılmış, bence bu küçük bir beladan daha fazlası sayılır."

Walt başını salladı. "Yeni DNA kanıtı bulunmasıyla verilmesini sağladığı en büyük mahkumiyetlerinden biri bozuldu. Sanık yıllarca hapis yatmıştı. Ve ortaya çıkan aslında yeni bir kanıt değildi. Başından beri orada olan bir kanıttı. Greenwald bunu saklamıştı. Gerçeğin ortaya çıkmasının tek nedeni, savcı yardımcısının vicdanının sesine kulak vermesi ve onu ihbar etmesiydi."

"Kanıtları mı saklamış?"

"Evet."

"Masum bir adamı hapse attığını bile bile nasıl yaşayabildi?"

"Savcılar, en azından bazıları, sistemin kendilerine engel çıkartmak üzerine kurulu olduğuna inanıyor. Suçlu sanıkların bile bazı teknik konular sayesinde cezasız kurtulabildiklerini görüyorlar. Kendilerine ne kadar mantıksız gelse de sağlam gördükleri davalarının makul şüphe nedeniyle aksi yönde ilerlediğini görüyorlar. Bu yüzden bazıları sahayı eşitlemeye çalışıyor."

"Yalan söyleyerek mi? Yoksa kanıtları gizleyerek mi?"

"Ara sıra. Ve Maggie Greenwald kendine bir isim yapmaya kararlıydı. Muhbirin ortaya çıkmasıyla, en büyük davalarından

bazıları, hasır altı edilmiş delillerin bulunmasının ardından bulundu. New York Güney Bölgesi Savcılığı olaya dâhil oldu ve resmi bir soruşturma başlattı. Tüm davalarını ve tüm kayıtlarını mahkemeye taşıdılar. Kanıtları ortadan kaldırmaya çalıştığı veya keşif sırasında kanıtları sakladığı dört vaka daha buldular. Onu barındarıp attırmak, yasal ve siyasi kariyerine son vermek için bu kadarı yeterliydi. Masumiyet Projesi ve diğer haksız mahkûmiyetlere karşı destek vermek için kurulmuş bazı gönüllü grupları, onun tüm mahkumiyetlerini ele aldılar ve onları dikkatle inceliyorlar.”

“Victoria Ford onlardan biri değil miydi?”

“Hayır.” dedi Walt. “Birincisi, Victoria hiçbir zaman resmi olarak hüküm giymedi, bu yüzden bozulması gereken bir mahkeme kararı yoktu. Ve ikincisi, ne yazık ki, bir mahkûmiyet oluşmadan kimse bunu gerçekten umursamıyor.”

“Ben umursuyorum.”

“Umursadığını biliyorum.”

“Ve Emma Kind da umursuyor.”

“Bunu da biliyorum. Ve davayı incelediğin için çok şanslı. Sana dün gösterdiğim dosyaların neden tüm hikâyeyi anlatmadığını göstermek istedim. Bu kutu,” Walt masayı işaret etti, “savcılık Greenwald’ın tüm dosyalarını mahkeme celbiyle talep edene kadar bölge savcısının elindeydi. Her birine dikkatle baktılar, ancak Victoria Ford’a karşı olan davaya gereken önemi göstermediler. New York Güney Bölgesi, bu kutuyu CSB’ye geri gönderdi ve orada yıllardır bir köşede duruyordu. Ve şimdi, tüm bu ayrıntıların tekrar üzerinden geçerken, böyle yüksek profilli bir cinayet soruşturmasını yürütmek için erken görevlendirildiğimi düşünmekten kendimi alamıyorum. Maggie Greenwald özellikle beni istemişti. O zaman onur duymuştum. Yeteneğim sayesinde iyi bir izlenim bıraktığımı düşünmüştüm. Ama biraz zaman ve bakış açısı bana, belki de genç ve çaylak olduğum ve beni daha deneyimli bir dedektifin izin vermeyeceği şekilde manipüle edebileceği için beni seçtiğini söylüyor.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın Walt. Kanıtları takip ettin ve bunun için kimse seni suçlayamaz. Kanıt yerleştirmedin. Ve

kesinlikle saklamadın. Bulduğun olay yerindeki tüm deliller Victoria Ford'a çıkıyordu. Önseziyle değil, spekülasyonla değil, adli olarak desteklenen kanıtlarla. Herhangi bir hata yapmadın. Kanıtları manipüle etmedin."

"Hayır. Ama manipüle edilip edilmediğimi merak ediyorum. Bu dava 11 Eylül'den sonra duman oldu ve ortalık yatışınca da herkes yoluna devam etti. Kısa bir süre sonra FBI'a alındım ve ondan sonra bu konuyu hiç düşünmedim. Ama şimdi, yirmi yıl sonra, seninle birlikte ortaya çıkardığımız şeylerle, aslında ölü bir kadının masumken katil olarak damgalanıp damgalanmadığını merak etmeye başlıyorum."

Yirmi yıl önce saldırgan bir bölge savcısının Cameron Young'ın ölümünde yanlış kadına odaklandığı öyküsü Avery'nin zihninde canlanmaya başlamıştı. Cameron Young'ı kimin öldürdüğünü kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu, yalnızca Victoria Ford olmadığı konusunda çok gerçekçi bir olasılık vardı. Avery, izleyenlerin her ayrıntıyı duyduklarında ağızlarının sularının akacağını biliyordu. Ve işler daha da kızışmak üzereydi.

Walt dosyaları ve fotoğrafları topladı ve kutuya geri koydu. Walt plastik bir kanıt çantasını havaya kaldırarak, "Bu kayıp kanıt kutusunda rastladığım bir şey daha var." dedi. Elinde bir flaş disk tutuyordu.

"O da ne?"

"Cameron Young ve Victoria Ford'un seks videosu."

BÖLÜM 47

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

WALT KANIT KUTUSUNU KALDIRARAK, "YİRMİ Yıl oldu." dedi. "Ama yine de çok net hatırlıyorum."

Avery "Görmem lazım." dedi.

"Emin misin?"

"Eminim. Bunun herhangi bir kısmının prime time'da yayınlanıp yayınlanmayacağına bakmam gerekiyor."

"Hatırladığım kadarıyla, çoğunu bulanıklaştırman gerekecek."

"Gerçekten iyi bir teknik ekibim ve daha da iyi bir yapımcım var."

"Dizüstü bilgisayarını al."

Avery, dizüstü bilgisayarını Christine ile yapacağı görüşme için günün erken saatlerinde yerleştirdiği masadan aldı. İkisinin de kanepeye oturdukları yerin önündeki sehpaı koydu. Walt flaş diskı bilgisayara yerleştirdi ve dosyayı açtı. Video başladı.

Avery, Cameron Young'ın çıplak arka tarafı ekranda belirince "Aman Tanrım." dedi.

"Sana çoğunu bulanıklaştırman gerekeceğini söylemişim."

Avery, Victoria Ford ekranda görünene kadar izlemeye devam etti. Avery, tehlikeli görünen çivili bir boyun bağı ve bilekliklerle tamamlanan dominatriks kıyafetini gördüğünde kaşlarını sıktı. Victoria'nın çıplak göğüsleri, giydiği deri takım elbisenin deliklerinden görünüyordu.

"Bunu kaç kez seyrettin?"

"Sadece bir kez." dedi Walt. "Ve sadece bir kısmını. Victoria Ford'u teşhis ettikten sonra onunla görüşmeye gitmek için seymeyi bıraktım."

Avery, Victoria Ford'un savunmasız avının yanında bir ileri geri gidişini izlerken şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. Avery, Emma Kind'in tarif ettiği, telesekreter kayıtlarında duyduğu kadınla videoda gördüğü kadını bağdaştırmakta güçlük çekiyordu. Victoria'nın sağ elindeki püsküllü nesneyi kaldırdığını görünce nefesi kesildi.

"O nedir?"

Walt, "Sanırım buna işkenceci kırbacı deniyor." dedi. "O kamçı ya da benzeri bir şey Cameron Young'ın vücudundaki otopsi-de görülen şiddetli yara izlerine neden olmuş. Kapatmamı ister misin?"

"Hayır. Yani bir ilişki yaşadıklarını böyle mi anladınız?"

Walt başını salladı. "Evet. Olay yerinde bulunan gereçlerden Cameron Young'ın en az bir gece tehlikeli seks yaptığını biliyorduk. Karısı, onu ilk sorgulamam sırasında, Cameron'la kendisinin hiçbir zaman Sado Mazo seks yapmadıklarını söylemişti. Videoyu keşfetmek, sevgilisi olarak Victoria Ford'a odaklanmamızı sağladı."

Avery ekrana bakarken başını yana eğdi ve Victoria ile sevgilisini sanki bir röntgenciymiş gibi seyretmeye devam etti. "Bu video nerede çekilmiş?"

"Cameron Young'ın yazı stüdyosunda."

"Çekim neden ortalanmamış?"

Ekranda hareket, sanki kamera hafifçe yanlış yöne doğrultulmuş gibi, çekimin en sağ tarafında gerçekleşiyordu.

"Bilmiyorum." dedi Walt. "Belki senin gibi iyi yapımcıları yoktu. Bu bir sinema prodüksiyonu değil, ev yapımı bir seks kasedi."

Ekranda Victoria Ford kırbacı sevgilisinin sırtına ve omuzlarına vurdu. Avery'ye şiddetten çok şaka gibi göründü. Victoria'nın Cameron'ın vücudunu aşağı indirdiğini ve kamçıyla bu sefer kalçalarına ve uyluklarının üstüne tekrar vurduğunu izledi. Sonra durdu.

Avery, "Bir saniye." dedi. "Geri sar."

Walt ekrana baktı. "Videoyu mu?"

"Evet. Biraz geri sar."

Walt parmağını *farenin* üzerinde gezdirdi ve film birkaç saniye geriye gidene kadar ters oka tıkladı.

Avery "Orası." dedi.

Victoria püsküllü kırbacı Cameron Young'ın sırtına indirirken ekrana baktı. Tekrar saldırmak üzere olan Victoria bunun yerine durdu ve kulağını onun ağzına dayamak için Cameron'un eğildiği yere doğru yürüdü.

Avery, "O kısmı tekrar oynat ve bu sefer sesi aç." dedi. Walt tekrar geri sardı ve sesi artırdı. Bu kez Victoria kırbacı indirdiğinde Cameron Young'ın boğuk sesi duyuldu. Söylediği kelimeyi anlamak zordu, ama onu söyler söylemez Victoria kırbacı indirdi ve onunla konuşmak için eğildi.

Avery "Ne dedi?" diye sordu.

Walt başını salladı. "Anlayamadım."

Videoyu tekrar geriye sardı ve ikisi de daha dikkatli dinlemek için öne eğildi. Kırbacın sesi, keskin bir uğultudan hemen önce geldi. Sonra Cameron Young tek bir kelime söyledi.

Tarçın.

"Tarçın?" dedi Walt. "*Tarçın* mı dedi?"

"Evet." dedi Avery.

"Bu ne demek oluyor?"

Avery, Walt'a baktı. "Bu onların güvenlik kelimesi."

Walt kaşlarını kaldırdı.

"BDSM seksine katılan çiftler her zaman bir güvenlik kelimesi belirlerler, işler çok zorlaştığında veya tehlikeli hâle geldiğinde söyledikleri rastgele bir kelime. Söz söylendiği anda oyun biter."

Monitörde Victoria Ford, Cameron Young'ın yanına çömeldi, kırbacı yere bıraktı ve bileklerini şaplak atının altından bağlayan bağları çözdü. Biraz önce, Avery'nin şaka gibi bir ceza olarak yorumladığı şeyi yapıyordu. Ama kırbaç darbesi çok ileri gitmişti ve işlerini çabucak bitirmişlerdi. Şimdi sırtını sıvazlıyordu.

İyi misin?

Hoparlörlerden Victoria'nın sesi duyuldu. Walt biraz önce Cameron Young'ın boğuk sesini yakalamaya çalışırken sesi maksimuma çıkardığı için ses çok yüksek duyulmuştu. Sesi hızla kısıtı. Ekrandaki Cameron Young aparattan indi ve Victoria ile birlikte ekrandan çıktılar. Muhtemelen banyo olabilecek bir kapının açıldığı duyuldu. Video sessizce devam etti.

Avery, "Korktu." dedi. "Kırbaçla yaptığı son vuruşa kadar oldukça masum görünüyordu. En sonda biraz fazla ileri gitti."

Walt, bir eliyle çenesini ovuşturarak kanepede arkasına yaslandı. Sonunda Avery'ye baktı. "Yani rol yapmalarının da sınırları vardı."

"Öyle görünüyor. Bu da olay yeri ve Cameron Young'ın vücudundaki şiddetli kırbaç izleriyle uyuşan bir şey değil."

Avery ve Walt ekrana bakmaya devam ettiler. Şaplak atı, stüdyonun içerisinde hâlâ devam eden çekimde boş şekilde duruyordu. Victoria ve Cameron birkaç saniye önce ortadan kaybolmuştu.

Avery "İşleri bittiğinde videoyu neden durdurmadılar?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre daha sonra yaşadıkları heyecanı izlemek için bir seks kaseti çekiyorlardı. Ama işler çok ileri gittiğinde ve eğlenme sona erdiğinde neden içlerinden biri kamerayı durdurmadı?"

Ekran aniden karardı. Avery, eğilip videoyu Victoria ve Cameron'ın ekrandan çıktığı noktaya geri sarmak için fareye dokunduğunda Walt'un yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti. Ekranın altındaki zamanlayıcıyı işaret etti ve ardından ekran kararına kadar videoyu hızlı ileri sardı.

"Altmış saniye," dedi. "Tam olarak altmış saniye."

"Bu ne demek?" diye sordu Avery. "Hareketle etkinleştirilen kameralar, sensör hareket algıladığında tetiklenir. Hareket algılandığı sürece kayda devam ederler. Hareket sensörünün tetiklenmesi kesildiğinde kamera altmış saniye sonra kapanıyor."

Avery ona baktı ve sonra aklındakileri söyledi. "Bu yüzden çekim ortalanmamıştı. Kayıt altına alındıklarını bilmiyorlardı."

BÖLÜM 48

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

VICTORIA FORD VE CAMERON YOUNG'IN VIDEOSUNU izledikten sonra ikisinin de bir mola vermesi gerekiyordu. Avery, Walt'un bir şeyler içebilecekleri bir bara gitmelerini önermesinden sonra hazırlanmak için banyoya girdi. Walt'u alkole susatan şey video değil, izleme sırasında vardıkları sonuçlardı. Videoyu bugün, davadaki baş dedektiflik rolünden çok uzakta ve o sırada cevapları bulmak için hissettiği muazzam baskılar olmadan izlediğinde, videonun gizlice kaydedildiğini görmesi çok kolay olmuştu. Ne Victoria ne de Cameron'ın kaydedildiklerini bilmediklerini görmek çok kolaydı.

Walt, flaş diski çıkardığı plastik kanıt torbasını kaldırdı ve üzerinde, kanıtın kaydedildiği tarih ve saati belirten, karalanmış yazıyı okudu. Torbanın üzerindeki etikette ayrıca flaş diskin bulunduğu yer de yazıyordu, Tessa Young'ın Catskills'teki malikânesindeki ofisindeki masanın çekmecesinde. Walt, Cameron Young'm neden kendisinin ve metresinin seks videosunu çekip karısının masasının çekmecesinde sakladığını merak etti.

O ve Avery'nin davayla ilgili ortaya çıkardıkları diğer şüphelerle birleştiğinde, video hakkındaki bulguları ilk cinayet soruşturmasını feci şekilde yanlış yaptığına inanmasına yetmişti. Sanığın hapiste olmasındansa ölmüş olması daha mı kötüydü? Mahkûm edilmiş ve hapsedilmiş olsaydı, en azından, yeni

kanıtları öne sürerek ve mahkumiyeti bozmaya çalışarak bir miktar adaletin yerine getirilebilme umudu olurdu. Ancak bu durumda, Victoria Ford'a adalet sağlamanın bir yolu yoktu. Ölümünden sonra beraat, son kullanma tarihinden bir gün sonra büyük ödül çıktığı anlaşılan bir piyango bileti kadar değerliydi.

Walt, flaş diski bilgisayardan çıkardı ve kanıt çantasına geri koydu. Sonra birden, Avery banyodayken, Lowell'a vardıktan iki saat sonra, onun otel odasında yalnız olduğunu fark etti. Önündeki sehpanın üzerinde Avery'nin dizüstü bilgisayarı açıktı ve hâlâ önünde duruyordu. Odaya baktı. Avery'nin araştırmalarının ayrı yığınlar hâlinde durduğu yatağı inceledi. Her kâğıt yığınının üstünde bir roman olduğunu fark etti. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde başka bir kâğıt yığını vardı. Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarın yanında Victoria Ford'un kimliğinin ayrıntılarını içeren sayfalar duruyordu.

Walt göğüs cebine uzandı. Bu sefer sadece oradaki küçük, ince kutuya dokunmakla kalmadı, bu kez onu çıkardı ve elinde tuttu. Nabızı yükseldi. Sadece dinleme cihazlarını tutmak bile içinde içgüdüsel bir tepkiye neden olmuştu. Hayatının son üç yılı, kandırılmanın verdiği işkenceyle geçmişti. Kendisinden sırlar saklayan ve neredeyse affedilemez bir şekilde ona ihanet eden bir kadını sevmenin vermiş olduğu yıkımla. Dinleme cihazlarına bakarken Meghan Cobb'dan daha iyi birisi olup olmadığını düşündü. Bakışları odada gezindi, gözü telefonun ve çalar saatin bulunduğu komodinden, kapalı banyo kapısına ve tekrar önündeki sehpaye kaydı. Aklının analitik kısmı, dinleme cihazlarını emniyete almak için en stratejik yerleri hesaplarken -biri komodinin kenarının altına, biri sehpanın altına ve Avery cep telefonunu orada da kullanırsa diye biri de banyoya- beyninin bir parçası da bunu yapmaması için haykırıyordu.

Walt derin bir nefes aldı, ensesini ovuşturdu ve metal kutuyu sehpanın kenarına koydu. Avery'nin araştırmalarına bakarken gözüne bir kartpostal çarptı. Parçalara ayrılmış gibi görünüyordu ve sonra özenle tekrar bir araya bantlanmıştı. Kenar kısımlarında bütünlüğe ve düzene çok önem verilmese de parçalar çoğunlukla

orijinal yerlerine uyumlu bir şekilde bantlanmış gibi duruyordu. Masadan kaldırdı ve inceledi. Kartın arkasına kısa bir mesaj yazılıydı:

*Tek ve biricik Claire-Voyant'a,
Sadece takılıyorum ve American Events izliyorum.
Bana arkadaşlık ediyor.*

Walt, kartın altında zararsız bir şekilde karalanmış üç sayı gördü. Sanki sonradan akla gelmişler gibi:

777

Walt, ön tarafını incelemek için kartı ters çevirdi. Sonbaharda yaprakları kızılılaşan ağaçların arasına yerleştirilmiş ahşap bir kulübenin resmi bir araya getirilmiş ve bantlanmıştı. Banyo kapısının kolunun inmesinin çıkarttığı ses onu ürküttü ve kartpostal elinden kaydı ve yere düştü. Kanepenin altına girmişti. Onu almaya fırsat bulamadan Avery, banyonun dışında belirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Walt hızla ayağa kalktı. "Evet."

Kalbi hızla çarpıyor ve alnı terliyordu. Otel odasını geçip kapıya doğru yürürken Avery'nin yanından geçti ve koridora çıktı. Avery kapıyı arkalarından kapattı ve kilitli olup olmadığını kontrol etti.

"Rom Evi'ne gidelim mi, ne dersin?" diye sordu.

Walt başını salladı. "Elbette. Kulağa iyi geliyor."

Asansöre bindiler ve Avery lobinin düğmesine bastı. Kapılar kapanırken Walt, parlak metaldeki yansımalarını tekrar gördü. İnce metal kutuyu ve içindeki dinleme cihazlarını sehpanın kenarına bıraktığını da o zaman fark etti.

BÖLÜM 49

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

BARIN KÖŞESİNDE PİYANİST VE KEMANCIDAN OLUŞAN iki kişilik bir grup çalışıyordu. İçkilerini sipariş ettikten sonra Avery bir istekte bulunmak için yanlarına gitti. Walt barda tek başına Worthy Park single estate romunu yudumlarken içinde bulunduğu çıkmazı düşünüyordu. Bu barda oturup Avery Mason ile ilk buluşmalarının üzerinden günler değil, sanki haftalar geçmişti. O zamanlar tekrar bir operasyona dâhil olmak, Meghan Cobb'un ihanetiyle ilgili içini yiyip bitiren düşüncelerden aklını uzaklaştırmak ve kendine duyduğu acıma ve öfke arası duygudan kurtulmaya çalışmak için sabırsızlanıyordu. Walt, onları şaşırtan bir davada Büro tarafından böylesine önemli bir rol oynaması için çağrıldığı için çok heyecanlıydı. Jim Oliver'ın onu bulmak ve yeniden işe almak için bu kadar ileri gitmesi Walt'a bir amaç duygusu vermişti. İhtiyaç duyulduğu duygusu. Bu, hayatının son üç yılında eksik olan bir duyguydu. Şimdi, yüksek profilli bir cinayet soruşturması yürütmek için görevlendirilen yirmi sekiz yaşındaki bir çocukkenki hâliyle bugünkü hâlini karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Yirmi yıl önce olduğu gibi bugün de manipüle edildiği düşüncesi aklından geçti. Olayların romantizmine kapılmıştı, -hassas bir vaka, önemli bir hedef ve başarılı bir operasyondan elde edilecek haz. Jim Oliver, etiği bir kenara bırakıp ortaya çıkan ahlaki itirazları bastırmasının için bir

parçası olduğuna onu ikna etmişti. Ve şimdi Walt gitmiş ve ortalığı karıştırmıştı. Gözetimi altındaki kadınla yatıyordu. Ve daha da kötüsü, ona karşı bir şeyler hissediyordu.

Avery'nin otelinden çıkarken omuzlarına ağır bir suçluluk yükü çökmüştü. Walt, Avery'den bilgi almak için herhangi bir çaba sarf ederek onunla yatmadığına kendini inandırmak için çok uğraştı. Spontane ve plansızdı. O anın sıcaklığıyla olmuştu. *Ama o o zamandı ve bu ise şimdi,* diye düşündü. Bu gecenin geri kalanında yaşanacaklar onu çok endişelendiriyordu. Dinleme cihazlarını otel odasındaki sehpanın üzerinde bırakmıştı ve onları almak için oraya geri dönmekten başka seçeneği yoktu. Bir kez daha orada, kaçınılmaz olan muhtemelen gerçekleşecekti. O zaman Walt Jenkins kendi kafasındaki çizgiyi tamamen aşmış olacaktı.

Suçluluk duygusunun yanı sıra Avery ile ilişkisinin felaketle sonuçlanıp sonuçlanmayacağına dair bir merak ve kafa karışıklığı yaşıyordu. Federal Soruşturma Bürosu tarafından başlatılan ve kasıtlı olarak hayatını Avery Mason, namı diğer Claire Montgomery ile bir çarpışma rotasına sokmak için koreografisi yapılan bir operasyondaydı. Victoria Ford konusu tamamen bir araçtı. Asıl amacı, babasının nerede olduğuna ışık tutacak bir kanıt bulabilmek için özel hayatında yeterince derine inmek olacaktı. Tüm bu senaryo, Walt'a Meghan Cobb'dan daha iyi biri olup olmadığı sorusunu sordurdu.

"Düşüncelerinde kaybolmuş bir adam görüyorum."

Avery'nin sesi onu transtan kurtardı.

Walt ona gülümsedi. "Sadece dalmışım."

Avery heyecanla gözlerini açtı ve iki kişilik orkestra "The Weight"i çalmaya başlarken parmağını kulağına götürdü.

"Onlardan bu şarkıyı rica ettim."

"Harika şarkı." dedi Walt, omzunun üzerinden müzisyenlere bakmak için dönerken. "Kemanla çalındığını hiç duymamıştım. Kulağa çok hoş geliyor."

Avery yanındaki tabureye oturdu. "Ne hakkında düşünüyordun?"

Tuzak sonu, diye düşündü Walt. Cevap vermeden önce hardağını birkaç kez daha çevirdi.

"Hayatın tuhaf yollarını." dedi sonunda. "Hayatın bizi bu yere nasıl getirdiğini düşünüyordum. Burada, bu boş şehirde birlikte oturuyoruz."

Avery votkasından bir yudum aldı. "Tuhaf, bu yolu tanımlamak için bence eksik bir kelime. Gerçekten... Berbat demek sanırım daha iyi tanımlardı."

"Yolun o kadar berbat mı?"

"Berbat denemez aslında, sadece karmaşık." dedi Avery. "Babamın firmasında avukat olmam gerekiyordu. Televizyona çıkmak hiçbir zaman beş yıllık planlarımin bir parçası olmamıştı."

"Gerçekten mi? *American Events* maceran nasıl başladı?"

"Kazayla."

Walt onun duraksadığını fark etti, sanki daha iyi düşünmeden önce bir şey söyleyecekmiş gibi. Avery'ye onun hakkında bildiği her şeyi, Jim Oliver'ın kendisine ilettiği dosyadan öğrendiği her şeyi anlatmak için ani bir dürtü hissetti. Ona Montgomery ailesi hakkında her şeyi bildiğini söylemek istedi. Annesinin ve erkek kardeşinin öldüğünü bildiğini ve babasının federal iddianame sırasında ortadan kaybolduğunu. Geçmişi hakkında her şeyi bildiğini ve bunu onunla paylaşmanın ya da ona neyi söyleyip neyi söylemeyeceğini bulmanın acı verici sürecinden geçmesine gerek olmadığını. Kendisinin olduğuna inandığı kişi olmadığını ama daha kötü bir şey olduğunu. Düşünceleri kelimelere dönüşmeden önce Avery tekrar konuştu.

"Geçen gece Meghan hakkındaki hikâyen, seninle çok ortak noktamız olduğunu düşünmeme neden oldu."

"Nasıl yani?"

"İkimiz de kaçtık. Sen saklanmakta benden daha iyi iş çıkardın."

Walt hiçbir şey söylemedi, sadece devam etmesini bekledi.

"Ne için New York'ta bulunuyorsun? Şimdiden bir hafta oldu sanırım? Onu aradın mı? Meghan şehirde olduğunu biliyor mu?"

Bu konuşma, bir anda Walt'un beklemediği şekilde farklı bir yöne dönmüştü.

Kafasını salladı. "Hayır."

"Neden?"

"Onu aramaya hazır değilim."

"Neden kaçıyorsun?"

"Sen neden kaçıyorsun?" Meghan ile olan ilişkisi konusunda baskı altında olmak, sesine bir avantaj getirmişti. Avery konuştuğunda özür dilemek üzereydi.

"Garth Montgomery'yi hiç duydun mu?"

Walt hiçbir zaman güçlü bir poker oyuncusu olmamıştı ve blöf onun yeteneği değildi. Avery babasının adından bahsettiğinde yüzündeki şok ifadesinin fark edilmemiş olması pek mümkün değildi. Yine de toparlanmak için elinden geleni yaptı.

"Manhattan Hırsızı mı?"

"Lanet olsun." dedi gülerek. "Bu lakabı unutmuşum. Ama evet, o."

"Ona ne olmuş ki?"

"O benim babam."

Walt birkaç kez gözlerini kırptı ama sormak için mantıklı bir soru bulamadı.

"Claire Montgomery benim gerçek adımdır. Claire Avery Montgomery. *Times* için yazmak üzere Los Angeles'a taşındığımda, imzanda Avery Mason adını kullandım. Sonra da üstüme yapıştı."

Walt başını salladı. "En başından başlasana."

"Babam tutuklanıp suçlandıktan sonra New York'tan ayrılma zorunda kaldım. Masum insanlardan milyarlarca dolar çalmasının yanı sıra, babamın başka bir kadınla ikinci bir hayatı daha olmuştu. Yaptıklarının hangisinden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum. Bana *Claire-Voyant Bir* diyen adamın -saçmalıklarının arkasını görme yeteneğim olduğu için bana taktığı lakap- karısından ve çocuklarından uzakta gizli bir hayatı olduğunu düşünmek, o paraları çalmasından daha beter bir ihanetti."

Walt'un aklına, Avery'nin odasında bulduğu bantla yapıştırılmış parçalanmış kartpostal geldi. Üzerindeki mesajda *Claire-Voyant'a* yazıyordu.

Hukuk diplomamın değersiz olduğunu biliyordum. Hiçbir yaygın firma Garth Montgomery'nin kızını işe almayacaktı. Bu yüzden gazetecilik eğitimi almaya karar verdim. Kaliforniya'ya taşındım ve *LA Times*'ta bir işe girdim. Florida'da kayıp bir çocukla ilgili büyük bir davayı takip ettim ve çok ilgi gördü. Hikâyeyi anlatmak için *American Events*'e davet edildim. Mack Carter ile iyi anlaştık. Kısa süre sonra, kayıp şahısların hikâyelerini anlatan bir bölümle misafir sunucu olarak program için içerik üretmeye başladım."

"Avery Mason adıyla."

Başını salladı. "Hastalık derecesinde büyüleyici vakalar ve ilham verici şeylerin tuhaf bir kombinasyonuyla kendi kulvarımı bulmuştum."

"Arabasıyla göle çakılıp sonra kendini ve dört çocuğunu kurtarmayı başaran kadın gibi."

Avery gülümsedi. "Gerçekten programın hayranlarındanmışsın."

Walt başını salladı ve devam etmesini bekledi.

"Geçen yaz, Mack Carter görevdeyken öldü ve HAP News programı devralmamı teklif etti. Kabul ettim çünkü böyle bir fırsatı geri çeviremezdim. Şimdi bir yıl oldu ve Amerika'nın en sevilen haber programlarından birinin başına geçtikten sonraki başarımlarım hakkında pek çok hikâye anlatılıyor. Kendimi içinden çıkamadığım bir girdabın içinde buldum. Henüz kimse babamla bağlantı kurmadı. Ama er ya da geç biri kuracak."

Avery votkasını kaldırdı.

"Yani ben de bundan kaçıyorum."

"Babanı kimse bilmiyor mu?" diye sordu Walt.

"Birçok insan biliyor. Bu dünyada Claire Montgomery olarak yirmi dokuz yıl yaşadım. Ben hâlâ Avery'den daha çok Claire Montgomery'yim. Programımı izleyen birçok arkadaşım ve eski okul arkadaşım haber aldım. Kanal çeklerimi Claire Montgomery adına gönderiyor. Henüz önemli birinin bağlantı kurmadığı kadar yaygın bir isim. Ama olacak. Bir noktada, olacak. Henüz olmamasının tek nedeni, popülerliğimin çok yeni

olması ve çok hızlı gelmesi. Beni Garth Montgomery'nin kızı olarak tanıyan tüm insanları bir araya getirsen, kaç yüz kişi olabilir ki? Bin belki? Her birimiz kişisel olarak bin kişiyi tanıyor muyuzdur? Beni Avery Mason olarak tanıyan *American Events* seyircisi ise on beş milyon gücünde."

"Peki ortaya çıkınca ne olacak?"

"Bilmiyorum. Belki hiçbir şey olmaz. Belki her şeyi kaybederim. AE'nin sunucusu olarak ilk tam sezonumu yeni bitirdim. Geçmişimin ortaya çıkması için fazla zaman olmadı. Ama gerçek şu ki, yaklaşık otuz yıllık bir ömrü saklayamam."

"Neden saklayasın ki? Hiçbir şeyi saklamana gerek yok. Senin de boktan bir baban varmış hepsi bu, aramıza hoş geldin."

Avery güldü. "Benimki çoğundan daha boktan. Ve rezil."

"Ne olmuş ki? Hiçbiri senin hatan değildi. Onun günahlarının hiçbirisi sana yansımaz. Çılgınca popüler bir programı olan araştırmacı bir gazetecisin. Neden bir şey saklıyorsun ki?"

"Hiçbir şey saklamayı planlamadım. Tam olarak değil. Her şey o kadar hızlı oldu ki gemiyi düzeltecek zamanım olmadı."

"Öyleyse öne çıkıp inisiyatif al. Bu işler böyle halledilir ve çabucak dinlenmeye bırakılır. Sorun, geçmişinizin bu kısmının var olması değil. Onu gizlememiz."

"Bunu yapmayı planlıyorum. Herkesin önüne çıkacağım. Ancak..."

Walt bekledi. "Ancak ne?"

Avery'nin tereddüt ettiğini gördü ve onun sözlerini dikkatle seçtiğini hissetti.

"Ancak ne?" diye tekrar sordu.

"Ancak önce halletmem gereken birkaç şey var."

BÖLÜM 50

Manhattan, NY 4 Temmuz 2021, Pazar

ROM EVİ'NDEN AYRILDIKLARINDA SAAT 21.30 OLMUŞtu. Nereye gideceklerini konuşmadan doğruca Lowell'e doğru yürüdüler. Yürürlerken arkalarında bir patlama sesi duydular, döndüler ve çok uzaklarda kavisli havai fişeklerin basamaklı çizgilerini gördüler. Havai fişek gösterisi Brooklyn Köprüsü yakınlarında yapılıyordu ve fişekler East River'daki mavnalardan fırlatılıyordu. Bir fırlıdak gökyüzüne fırladı ve genişleyerek bir parlaklık patlamasına dönüştü. İnce patlama sesi onlara ulaşmak için Manhattan adasının yarısı kadar yolu seyahat etmek zorunda olduğu için bir saniye sonra geldi. Bir dakika sessizce durup izlediler. Walt, Avery'nin elini tutup parmaklarını onunkilere kenetlediğini hissetti. Birkaç dakika sonra dönüp Avery'nin oteline gittiler.

Girişe ulaştıklarında Avery onu içeri çekti ve takip etmesini sağladı. Asansör onları sekizinci katta bıraktı. Walt gömleğinin tekrar sırtına yapışmaya başladığını hissetti ve elinin tersiyle alındaki teri sildi. Avery'yi koridorda takip etti ve kapıyı açarken onun arkasında durdu. Onu içeri girerken takip ederken, sehpanın kenarındaki ince metal kutuyu gördü. Sanki odada onları bekleyen başka biri varmışçasına bariz bir şekilde oradaydı.

Avery "Rahatına bak." dedi. "Hemen çıkacağım."

Banyo kapısı kapanır kapanmaz Walt nefesini bırakarak omuzlarının gevşemesine ve çenesinin göğsüne düşmesine izin

verdi. Hızla gidip kutuyu aldı. Böcekleri yerleştirmeyi planlıyorsa, şimdi yapmanın tam zamanıydı. Aksi yönde karar vermesi sadece bir saniyesini aldı. Avery'nin özel konuşmalarının kaydedilmesine izin vermeyecekti. Jim Oliver'ın cehenneme kadar yolu vardı. Avery banyodan çıkarken kutuyu cebine attı.

Saatini kontrol etti. "Biliyor musun? Samrım artık gitsem iyi olacak."

Avery ona doğru yürüdü ve ellerini göğsüne koydu. Dudaklarım öptü ve Walt'un gecenin erken saatlerinde hissettiği tüm suçluluk ve endişe uçup gitti. Bedenleri birbirine değinceye kadar onu kendine çekti, sonra kaldırdı ve birlikte yatağa düşene kadar birkaç adım taşıdı. Victoria Ford'un taslaklarının sayfaları konfeti gibi havaya uçtu. İkisi de fark etmediler.

BÖLÜM 51

Manhattan, NY 5 Temmuz 2021, Pazartesi

PAZARTESİ SABAHI CENTRAL PARK'IN İÇİNDEN GEÇEN patikada koşuyorlardı. Otuz dakika önce uyandıklarında, önceki sabahın tuhaflığı gitmişti. Avery gizlice dışarı çıkma ihtiyacı hissetmemişti. Bunun yerine, yanında uyuyan Walt'a doğru eğilmiş ve kulağına fısıldamıştı.

"Koşmaya ihtiyacım var."

Walt bir gözünü açmıştı. "Beni bırakma yöntemin bu mu?"

"Hayır, sadece tekrar gizlice kaçtığımı düşünmeni istemiyorum. Eşlik etmek ister misin?"

"Otelimden şort ve ayakkabı almam gerekecek."

"Central Park. Yirmi dakika sonra Columbus Circle'da buluşalım."

Avery şimdi koşarken, yolların hafta sonundan daha sıkışık olduğunu görebiliyordu. Salı normale dönüş iyice hızlanacak ve çok geçmeden şehir her zamanki gibi kalabalık olacaktı. Midesine bir melankoli sızısı saplandı. Geçen hafta sonu, sadece ona ve Walt'a ait olan bir tür vaha gibi gelmişti. Keens'teki akşam yemeğiyle başlamıştı ve ne yazık ki bu sabah bitiyordu. Cameron Young davasını incelemenin yanı sıra geçmişleriyle ilgili acı veren sırları paylaşmışlardı. Connie Clarkson dışında Walt, Avery'nin babası hakkında konuştuğu ilk kişiydi. Sersemlemiş, korkmuş veya dehşete düşmüş veya Avery'nin babasının kim olduğunu

öğrendiklerinde sahip olacağını hayal ettiği diğer tepkilerden herhangi birini göstermemiştir. Gerçek şu ki, Avery de sonunda anlamıştır. *normal* olan Walt'un tepkisiydi. Babasının işlediği suçlar onun kim olduğunun bir yansıması değildi.

Koşularını sabah 9.00'da bitirdiler ve ikisi de duş almak ve üstlerini değiştirmek için otellerine geri döndüler. Restorana önce Avery geldi ve açık verandada iki kişilik bir masaya oturdu. Kahvesini yudumladı ve telefonuna baktı. Christine Swanson, Avery'nin ondan Natalie Ratcliff hakkında yapmasını istediği araştırma hakkında geri dönmüştü. Christine yalnızca iki iletişim biçimine inanıyordu: metin mesajları veya yüz yüze toplantılar. Böylece, Avery telefonunu kontrol ettiğinde, Christine'in Natalie Ratcliff, kocası ve zengin ailesi hakkında makaleler ve hikâyeler ile Christine'in kendi yorumlarının bağlantılarını içeren sayfalarca metinle dolu olduğunu gördü. Avery sayfaları kaydınıırken, Natalie Ratcliff'in ailesini desteklemek ya da geleceklerini güvence altına almak gibi bir yükümlülükten dolayı değil, hikâye anlatmanın saf keyfi için kitaplar yazdığını öğrendi. Kayınpederi birkaç ömre rahatlıkla yetecek bir servete sahipti. Ratcliffler, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük ikinci, dünyanın dördüncü en büyük yolcu gemisi holdinginin sahibi ve işletmecisiydi. Ancak sektördeki diğer devlerin aksine, Ratcliff International Cruise Lines'ın hiçbir dış yatırımcısı yoktu, tamamen Ratcliff ailesine aitti.

Avery metinleri karıştırırken Forbes dergisinin 2019 en zengin Amerikalılar listesine bir bağlantı gördü. Ratcliff ailesi listeye birkaç yerden girmişti. Natalie Ratcliff'in kocası Don'un tahmini serveti 1,4 milyar doların üzerindeydi ve One 57'deki lüks daire birden Avery'ye daha mantıklı geldi. Natalie'nin kayınpederi ve Ratcliff Enterprises'in uzun süredir CEO'su, 3,5 milyar dolarlık bir servete sahipti. Avery başını telefonundan kaldırdı, kahvesinden bir yudum aldı ve Natalie Ratcliff ve arkadaşı Victoria Ford hakkındaki akıl almaz fikrini düşündü. Olasılıkları gözden geçirip noktaları birleştirmeye çalışırken, Walt'un restoranın girişine doğru kaldırımında yürüdüğünü gördü. Koşu şortu ve terli tişörtünün yerine hâkî bir pantolon ve süslü bir tişört giymişti. Kendini

formda tutan bir adamın yapısına sahipti ve onun ne kadar çekici olduğunu bir kez daha fark etti. Avery bu hafta sonu ilk kez ben ne halt ediyorum, diye içinden geçirdi.

"Ne alırdınız?" diye sordu garson.

Avery, aniden düşüncelerini yüksek sesle söylediğinin farkına vararak boğazını temizledi. "Ah hiç birşey. Affedersiniz. Aslında" Avery önündeki kahve fincanını çevirdi, "benim... kahvaltı arkadaşım az önce geldi de."

Kahvaltı arkadaşım?

Garson gülümsedi ve yanında taşıdığı sürahidan kahve doldurdu. Avery, Walt'un kahvesine iki tane krema koydu ve zihni çalışmaya devam ederken kahvesini karıştırdı. New York'a, temasa geçtiği André adındaki adamdan sahte bir pasaport almak için gelmişti. Böyle bir görev için güvenilebilecek tek kişi olduğu ona söylenmişti. Avery, André'nin tavırlarının pek de kibar olmadığı konusunda uyarılmıştı ama ona açıkça güvenmesi ve onun söyleyeceği her şeyi dinlemesi gerektiği de anlatılmıştı. Victoria Ford'un hikâyesini takip etme bahanesiyle New York'a gelmişti. Her iki proje de şu anda tüm hızıyla devam ediyordu ve konsantrasyonunun çoğunu alıyordu. Ve yine de buradaydı, Jamaika'da yaşayan ve daha önceki bir ilişkisinden hâlâ peşini bırakmayan şeytanları kovmak için yılda bir kez New York'a dönen bir adamla ilişkiye başlıyordu. Başarısızlık için bir el kitabı varsa, Avery şu an onu takip ediyordu. Yine de bir önceki geceye ait görüntülerin zihninde yanıp sönmesine engel olamıyordu. Walt'un açık verandaya yürümesini izlerken, anıları çabucak silkeledi. Walt, onu fark ettiğinde gülümsedi.

Karşısına otururken Avery kahve fincanından kaşığı çıkardı. "İki krema, şekersiz." dedi.

Walt'un yüzünde meraklı bir ifade vardı. "İyi tahmin. Ama ya bu sefer kahvemi sade alacaksam?"

"Almazsın."

Walt alnı kırıışmış bir şekilde ona baktı.

"Benim için garip bir takıntı. Başkalarının kahve içme alışkanlıklarına dikkat ederim. Cumartesi günü otel odandaki kahve tabağında iki boş krema gördüm. Şekerlere dokunulmamıştı."

Walt yavaşça başını salladı. "Çok ürkütücü ama hoşuma gitti." Garson geldi ve kahvaltı sipariş ettiler.

Walt, açık hava kafesinin önünden geçen insanlara ve cadde-deki trafiğe bakarak, "Sokaklar dolmaya başladı." dedi.

"Biliyorum. Bu biraz üzücü. Şehir sanki son birkaç gündür sadece ikimize aitmiş gibi gelmişti. Şimdi herkes işgal etmek için geri geliyor."

"Çok şey başardık. Ve şimdi hafta sonumuz sona erdiğine göre, nasıl devam edeceğimizi bulmamız gerekiyor. Bu senin pro-jen, Avery. Ben sadece dava dosyalarına erişim sağlamana yardım ettim. Ancak artık soruşturmada şüphe duyduğumuz bazı ciddi yerler var ve ben de artık daha fazlasını yapma zorunluluğu his-sediyorum. Bazı insanlara ulaşmak ve bulduklarımızı tartışmak istiyorum. Bunun nereye varacağından emin değilim ama Came-ron Young davası teknik olarak hâlâ açık. Bir bölge savcısı, bir kongre üyesi ya da bir senatör, bu işe kaynak ayırmak isteyebilir. Bağlantılarımı kullanarak birilerinin dinlemeye istekli olup olmadı-ğını görebilirim."

"Bu harika olurdu. Yapabileceğin her şey için şimdiden minne-tarım. Ve Emma Kind çok heyecanlanacak. Ancak bu hafta sonu ortaya çıkardığımız her şeye rağmen, olay yerinde Victoria'nın kanının bulunduğu gerçeğini unutamıyorum. Soruşturmada ne kadar delik açarsak açalım ya da başka ne kadar potansiyel şüp-heli bulursak bulalım, onun kanı üstesinden gelinmesi zor bir en-gel. Davayı yeniden açmaya çalışsak da bunu *American Events*'te ele alsam da asıl meselemiz hep kan olacak."

"DNA kanıtının ardındaki bilimi sormak için dün sabah Livia Cutty ile konuştum. Olay yerindeki kan, Victoria'nın ağız sürün-tüsünden alınan DNA örneğiyle eşleşiyorsa, onun kanı olduğunu söyledi. Yüzde yüz veya buna çok yakın. Belki Victoria'nın ken-dini bıçakla kesmediğini kanıtlayabiliriz, ancak bu, olay yerinde-ki kanın ona ait olmadığını kanıtlamaz."

"Biliyorsun," dedi Walt, "bu hafta sonu şüpheliydim ama bu sabah ikna oldum. Kaçırdığımız bir şey var ve sanırım onu bul-mamıza yardım edebilecek birini tanıyorum."

Kim?"

"Ah, ona eski bir arkadaş diyelim. Onu aradım ve benimle buluşmayı kabul etti. Kahvaltıdan sonra oraya gidiyorum."

"Kan hakkında mı?"

"Ve birkaç şey daha. Birkaç gün boyunca olası ipuçlarımızı takip edelim ve haftanın başka bir gününde tekrar bir araya gelelim mi? Her birimizin ne bulduğunun birlikte üzerinden geçeriz."

Avery, "Mükemmel." dedi. Önümüzdeki birkaç gün içinde biraz zamana ve alana ihtiyacı vardı. Victoria Ford hakkındaki şüphelerine ve Natalie Ratcliff'in ailesi hakkında az önce okuduklarına ek olarak, André'nin pasaportu halledip halledemediğini görmek için Brooklyn'e geri dönmesi gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra Walt'un onu oteline geri götürmesine izin verdi. Ne olduğunu tanımlayamasa da bir şeyleri farklı hissediyordu. Belki de yavaş yavaş dolan kaldırımlar ve şehre geri dönen insan yığınının son birkaç gündür bulduğu huzuru çalışmış olduğu hissiydi. Ya da belki de Walt ile birlikte çalışmayı bitirdikten sonra nasıl devam edeceklerinin belirsizliği idi.

Her ne ise, Walt'a veda öpücüğü verdikten ve Lowell'a girdikten sonra kendini huzursuz hissetti. Asansöre bindi ve sekizinci katın düğmesine bastı. Kapıların kapanmasını beklerken Avery, Walt'u kaldırımında gördü. Tam asansör kapıları bir araya gelip onun görüntüsünü ona geri yansıtırken, bir elini kaldırdı ve ona el salladı. Midesinde tuhaf ve yabancı, ürkütücü bir duygu dalgalandı. Bunu hafta sonlarının bittiği gerçeğiyle ilişkilendirmeye çalıştı. Bir saat geçse de yine de bir şeylerin yanlış olduğu hissini bastıramadı.

BÖLÜM 52

Manhattan, NY 5 Temmuz 2021, Pazartesi

WALT, QUEENS-MIDTOWN TÜNELİ'NDEN VE DOĞU Nehri'nden geçti. Aradığı adamın olduğu yer Forest Hills adında küçük bir yerleşim yeri idi. Walt, Cameron Young'a otopsiyi yapan patolog Dr. Jarrod Lockard'ın sadece onu hatırlamasına değil aynı zamanda buluşmaya can atmasına da şaşırmıştı. Yirmi yıl önce Jarrod Lockard, bir cesedi parçalara ayırma ve arkasında bıraktığı ipuçlarını sihirli bir şekilde bulma yeteneğiyle Sihirbaz olarak tanınıyordu. Walt şimdi, yirmi yıl sonra, doktoru, yalnız yaşayan, asla evlenmemiş, kambur yaşlı bir adam olarak hayal ediyordu çünkü günlerinin çoğu ölüme o kadar yakın geçmişti ki, yaşayanlarla anlamlı bağlantılar kurması imkansızdı. Walt bunca yıl sonra Sihirbaz'ı göreceği için heyecanlanmıştı ve kayıp Cameron Young dosyalarını incelerken kafalarında oluşan soruyu daha iyi cevaplayabilecek başka birini düşünemiyordu.

Austin Caddesi boyunca ve şehir merkezinden geçerek, ilginç mağazaların bulunduğu bölgeyi çevreleyen Tudor tarzı binaları geçti. Sakin bir ara sokağa döndü ve Dr. Lockard'ın evini buldu, bakımlı görünen iki katlı, yarı ahşap bir yapıydı. Garaj yoluna park etti ve kapıya yürüdü, zili çaldı ve terli avuçlarını pantolonunun kenarlarına sildi. Kapı açıldığında Walt kendini bir zaman makinesinde gibi hissetti. Jarrod Lockard, Walt'un onunla ilgili anılarındaki gibiydi, hiç değişmemişti. Adam en deneyimli kuaförün bile evcilleştirmesi imkânsız görünen dağınık beyaz

çatıyla karşılaşıyordu. Bu özelliği doktoru utandırıyor da
katermiyordu. Şimdi yetmişlerinde olmalıydı, dudaklarının et-
rafında parantez gibi kıvrılan çukurlar ve erimiş buz sarkıtları
gibi duran kocaman bir gıdısı vardı

"Merhaba, Dr. Lockard. Ben Walt Jenkins."

Dr. Lockard'ın dudakları kurnazca kıvrıldı, gülümsemeye
en yakın olduğu andı. Walt, CSB'deki dedektiflerden hiçbirinin
Jarrod Lockard'ın ruh hâlini daha önce okuyamadığını hatırla-
dı. Yüz ifadesi asla soğukkanlılıktan uzaklaşmazdı ve her zaman
sanki annesinin cenazesine katılıyormuş gibi bir bakış taşırdı.

"Merhaba Dedektif. Uzun zaman oldu."

Doktor Lockard elini uzattı. Walt, Jarrod Lockard ile el sıkış-
manın ıslak bir sünger sıkılmak gibi olduğunu hatırlayarak gergin
bir şekilde elini uzattı.

"Yirmi yıl." dedi Walt.

"Zaman sana iyi davranmış gibi görünüyor."

"Size de." Walt elini bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse tıpatıp
aynı görünüyorsunuz."

"Yani yirmi yıl önce birlikte çalıştığımızda yetmiş yaşında bir
adam gibi mi görünüyordum?"

"Hayır." dedi Walt, öksürerek ve düzensiz bir tükürük akışıy-
la tıkanarak. "Demek istediğim... görünüşünüz..."

Dr. Lockard konuşmadan ona baktı.

"İyi. Demek istediğim..." dedi Walt, bu garip konuşmadan bir
çıkış yolu arayarak. "İyi görünüyorsunuz."

"Aklınızda bir şey mi var, Dedektif?"

"Evet. Üzerinde birlikte çalıştığımız eski bir vaka."

Doktor başını salladı. "İçeri gelin."

Walt onun peşinden eve girdi.

Dr. Lockard mutfığa geldiklerinde "Oturun." dedi.

Ev sessiz, boş ve ürkütücü geliyordu.

"Sana içecek bir şey getireyim mi? Kahvem hâlâ sıcak."

"Bu mükemmel olur." dedi Walt.

Jarrod Lockard iki fincan kahve koydu ve Walt ile mutfak ma-
sasına oturdu.

“Yardıma ihtiyacın olan şey nedir?”

Walt kahvesinden bir yudum aldı ve Dr. Lockard’ın ona baktığını hissetti. Adamın mutfağında oturmaktan kaynaklanan mantıksız gerginliğini kontrol etmeye çalıştı.

“Cameron Young davasını hatırlıyor musunuz?”

Lockard omuz silkti. “Cameron Young. Sevdiğim bir ölü yazar. Bir kısmını hatırlıyorum. Ama bu uzun zaman önceydi ve şimdi on yıldır emekliyim. Terliklerimi nerede bıraktığımı bile hatırlamakta güçlük çekiyorum.”

Doktorun hafızası tazelenmek üzereyken, siyah bir Birmanya kedisi mutfak masasına atlayıp birdenbire sanki yoktan varolmuş gibi belirince Walt irkildi. Tezgâhın uzak kenarı boyunca sinsice ilerledi, sırtı kavisliydi ve kuyruğu bir yılan gibi dimdik yukarıdaydı, saldırmak üzere gibiydi. Yakut yeşili gözleri, kedinin simsiyah yüzünün derinliklerinde parlıyordu. Walt’a eve sanki izinsiz girmiş gibi saldırgan bir edayla bakıyordu.

“Walt...” dedi Dr. Lockard, kediye uzanarak. “Görgü kurallarını unuttun galiba.”

Walt çenesi hafif gevşemiş bir şekilde başını kediden çevirip Dr. Lockard’a baktı. “Walt adında bir kedin mi var?”

Dr. Lockard, kedi usulca mırıldanırken elini sırtında gezdirdi. “Tamamen tesadüf, Dedektif. Hiç evlenmedim, bu yüzden bir hayat arkadaşı yerine kedilerle dolu bir evim var ve onlara birçok isim taktım, bu da onlardan biri.”

Walt bakışlarını mutfakta gezdirdi ve gölgelerden kendisine bakan diğer kedi gözlerini hayal etti. Dr. Lockard, kediye okşama-ya devam ederken Walt’a boş boş baktı. Dudaklarının kenarları sonunda tekrar ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seninle dalga geçiyorum, Dedektif.”

Walt bir an için kıpırdamadan kaldı, kafası karışmıştı. “Yani kedinin adı benim adımla aynı değil mi?”

“Hayır. Bu Mortimer. Evdeki tek kedi o ve bu kahrolası şeye dayanamıyorum.” Dr. Lockard, kediye kucağından kaldırdı ve hızla uzaklaşmadan önce tısladığı yere bıraktı. “Eşim ve ben, Dört Temmuz tatili için uzakta olan kızımız için ona bakıyoruz.

Ama sabahıtan beri bu tüylü şey gergin durumda. Aslında her an gergin ya. O yüzden elbisesine sığmış balo kraliçesi gibi orada oturmayı bırak ve torunlarım bu eve akın etmeden önce ihtiyacın olan şeyi bir an önce söyle, Dedektif. Çünkü onlar geldikten sonra yirmi yıl önceki ölü yazarlar hakkında konuşacak zamanım olmayacak."

Walt sonunda gülümsedi.

"Düşündüğünüz kadar korkutucu değilim, Dedektif. Ama karım eski vakalardan bahsetmemden nefret ediyor, o yüzden bu işi bir an önce halledelim."

"Anladım." dedi Walt, spor ceketinin göğüs cebine uzanıp bir kâğıt parçası çıkartırken. "Cameron Young vakasını yeniden inceliyorum."

"Niye ki?"

"Uzun hikâye. Televizyon programı *American Events*, olayla ilgili bir belgesel çekmeyi planlıyor. Projeye danışmanlık yapıyorum ve fikrinize ihtiyaç duyduğum bir şeyle karşılaştım."

Walt kâğıdı tezgâhın üzerine koydu onu işaret etti. "Bu adli tıp raporunu buldum... Şey, tam olarak gizli değilmiş aslında ancak soruşturma sırasında kullanıma sunulmamış."

Doktor, Walt'a bakarken gözlerini kıstı. "Savcı kimdi?"

"Maggie Greenwald."

"Ah, daha fazla söyleme. *Namuslu* Peg Maggie. Kanıtları yok etme konusunda bir hüneri vardı."

"Ne yazık ki. Ve bu vaka, olağan dışı koşulları nedeniyle, Maggie Greenwald'm soruşturulması sırasında Güney Bölge'nin incelemesine giren bir vaka olmadı. Ama dosyalara ulaşmayı başardım ve karşılaştığım birkaç şeyi çözemiyorum."

Dr. Lockard sayfayı kendisine yaklaştırdı ve gözlükleriyle daha net görebilmek için çenesini kaldırdı.

"Victoria Ford'un idrarı ve kanı olay yerinde bulundu. İdrar sifonu çekilmemiş tuvalette bulundu; kanı da halının üzerindeydi. DNA analizi hem idrarın hem de kanın ona ait olduğunu doğruladı. Ama adli tıp raporu kafamı karıştırdı."

"Nasıl yani?" diye Lockard sordu.

"Rapor, idrarın yüksek düzeyde amonyak içerdiğini ve kanın içinde de bir dizi kimyasal madde olduğunu gösteriyor."

"Kimyasal mı?"

Dr. Lockard raporu okumaya başladı.

"Evet." dedi Walt. "Kanda eser miktarda listelenenler stiren, kloroform, glifosat ve triklosan. Bunlar nedir ve genellikle kan örneklerinde bulunurlar mı?"

Lockard okumaya devam ederken başını salladı. "Hayır. Bu şeyler doğal olarak kanda bulunmaz."

"İdrardaki amonyak peki? Normal midir?"

"Hayır."

"Nereden gelmiş olabilir? Peki kandaki kimyasallar neden var?"

Dr. Lockard dilini dudaklarının kenarlarında gezdirdi. Walt, Sihirbaz'ın iş başında olduğunu düşündü.

Dr. Lockard birkaç kez gözlerini kırptı. "Amonyak kolay. Üre, yirmi dört saat sonra amonyağa ayrışır. Yani tuvaletten toplanan idrar yirmi dört saatten daha eskiymiş."

Walt zaman çizelgesini düşündü. Cameron Young'ın cesedi, ölüm sertliğinin ilk aşamalarındaydı ve yirmi dört saatten çok daha az bir süredir asılı durumdaydı.

"Ya kandaki kimyasallar?" diye sordu Walt.

"Bakalım. Stiren, kauçuk ve plastik ürünler yapmak için kullanılan bir kimyasaldır. Kloroform bir çözücü ve genel anesteziktir. Glifosat, sanıyorum ki bir böcek ilacıydı. Ve triklosan da antibakteriyel ve antifungal bir ajandır."

"Eğer olay yerindeki kan Victoria Ford'a aitse," dedi Walt, "ve bunu da kanıtlayabiliyorsak, neden vücudunda tüm bu kimyasallar olsun ki?"

"Yoktu zaten." dedi Dr. Lockard. Ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını almak için mutfak köşesine gitti. Mutfak masasına döndü, bilgisayarı açtı ve klavyeye tıklamaya başladı. Lockard arama motoruna yazmayı bitirdiğinde Walt monitöre baktı ve şu aramayı gördü:

Tamponlarda bulunan kimyasallar

Dr. Lockard monitörü işaret ederek başını salladı. "Stiren, bir tamponun plastik aplikatöründen gelmiş olmalı. Kloroform bir anestezi olarak var çünkü bilirsin, kadınlar bebekleri vücutlarından dışarıya itip çıkartacak kadar dirayetlidir ama şirketler onların bir tampona dayanacak kadar sağlam olduklarına inanmazlar. Glifosat, pamuk ekinlerinde kullanılan ve ne yazık ki bu yolla pamuklu tamponlara da giren bir pestisittir. Ve son olarak, triklosan da kontaminasyonu önlemek için koruyucu olarak kullanılır."

Walt da bir anlam vermeye çalışarak monitöre bakarken tereddüt etti.

Dr. Lockard ekrandan döndü ve Walt'a baktı. "Eğer bu dava-ya kurban üzerinde otopsi yapmaktan daha fazla dâhil olsaydım, olay yeri kanında bulunan kimyasallar ve ayrıca idrardaki amonyak, kafamda bazı ciddi soru işaretleri uyandırırdu."

"Ne gibi soru işaretleri?"

"İdrarın tuvalete konmadan önce kötü bir şekilde korunduğu ve kanın bir tampondan alınıp olay yerine yerleştirildiği gibi."

BÖLÜM 53

Manhattan, NY 5 Temmuz 2021, Pazartesi

AVERY ASANSÖRLE NATALIE RATCLIFF'İN DAİRESİNE çıktığında saat 18.00'e yaklaşıyordu ve kapılar açıldığında yazar tarafından kapıda karşılandı.

"Avery, seni tekrar görmek ne güzel."

"Merhaba." dedi Avery. "Bu kadar çabuk bitireceğinizi düşünmemiştim."

"Bir iki gündür çok işim yoktu. İçeri gelsene."

Avery, Natalie'yi apartmanın içinde takip etti. Kahvaltıdan sonra Natalie'yi arayıp Victoria Ford'la ilişkisinin kronolojisini yazmayı bitirip bitirmediğini sormuştu.

Avery "Şehirde olacağınızdan bile emin değildim. Geçen hafta sonu şehir ürkütücü bir şekilde boştu." dedi.

"Biliyorum. Aslında şehre Norman Gölü'ndeki evimizden tam da bu nedenle dönmüştüm. Son teslim tarihinin gerisindeyim ve orada çok fazla dikkat dağıtıcı şey var. Boş şehir bir nimetti. Bütün hafta sonu taslağıma odaklanmamı sağladı çünkü yapacak başka bir şey yoktu."

"Umarım isteğim sizi daha fazla geride bırakmamıştır."

"Hiç de bile. Bir araya getirmekten keyif aldım. Victoria ile olan dostluğumu anlatan bir anı yolculuğuna çıkmak gibiydi."

Natalie ofisinin Fransız kapılarından içeri girdi. Avery, Natalie'nin gömme raflara dizili kitaplarını bir kez daha gördü. Natalie ofisten çıktı ve Avery'ye bir dosya verdi.

“Universite birinci sınıf öğrencisi olarak ilk tanıştığımızdan beri Victoria ile olan ilişkimin tek tek özeti. Umarım tüm sorularını yanıtlar ve onun kim olduğu ve benim için her zaman ne kadar sevgili bir arkadaş olduğu konusunda bir fikir verir.”

Avery dosyayı aldı ve açtı. İçinde bilgisayardan çıktı alınmış birkaç sayfa vardı.

“Bunu hazırladığınız için teşekkürler. İzleyicilerime Victoria’nın kim olduğunu göstermek için kesinlikle yol almamı sağlayacak. Emma’nın sağladığı her şeyle birlikte onun tam bir resmi ni çizebilmeliyim. Sonbaharda, bir röportaj istesem çok şey mi istemiş olurum? Ekibimle o zaman New York’a tekrar geleceğiz ve *American Events* için programı hazırlamaya başlayacağız.”

Natalie başını salladı. “Kesinlikle.”

“Harika. Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum.” dedi Avery. “Yani tekrar teşekkür ederim.”

“Elbette.”

Kapıya doğru yürümeye başladıklarında Avery tekrar söze girdi. “Her taslağın sonuna geldiğinizde, bitirmek için bir aylığına Yunanistan’a gittiğinizi okudum.”

Bu bilgi, Christine’in sağladığı bilgilerin arasındaydı. Konudaki ani değişiklik, Natalie’yi hazırlıksız yakalamış gibi göründü ki bu da Avery’nin amacıydı.

Natalie yavaşça başını salladı. “Bu benim yıllardır rutinimdir, evet.”

“Şimdi ne kadar yakınsınız?”

“Neye?”

“Son taslağınızı bitirmeye?”

Natalie gülümsedi ve Avery’nin sinir bozucu bir kahkaha olarak yorumladığı şeyi serbest bıraktı. “Yeterince yakın değil.”

“Ama yakında gidecek misiniz? Yunanistan’a?”

“Umarım, evet.”

“Aslında Santorini’ye.” dedi Avery, Natalie’nin Avery’nin biraz araştırma yaptığını bilmesi için rahat bir şekilde. Aslında, araştırmayı yapan Christine’di.

“Küçük Santorini adasında bir villanız var, değil mi?”

Natalie gergin bir kahkaha daha attı. "Özel hayatım ya da evimin nerede olduğu hakkında çok fazla konuşmamaya çalışıyorum. Okurlarımdan bazıları... Diyelim ki hayatımın ayrıntılarıyla çok ilgileniyorlar ve ben de mümkün olduğunca özelime sahip çıkmaya çalışıyorum."

Avery başını salladı. "Anladım. Benim de aynı durumda olan izleyicilerim var. Santorini'deki evinizle ilgili bilgileri asla ifşa etmem. Merak etmeyin. Benimkisi sadece kişisel bir merak, yakında orayı ziyaret edip etmeyeceğinizi merak ettim."

Natalie gülümsedi. "Evet. Taslağıma son rötuşları yapmak için Santorini'ye gideceğim."

"Neden Santorini?"

Avery, Natalie'nin şimdi daha da rahatsız olduğunu gördü. "Yani, eminim güzeldir. Ama Napa Vadisi ve Tahoe Gölü de öyle ve binlerce başka yer. Bilirsiniz, kaçmak ve bir kitap yazmak için. Stephen King, The Shining'i Colorado'daki bir otelde bitirmemiş miydi?"

"Stephen King'in kitaplarını nerede yazdığından emin değilim."

"Santorini'yi bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Kulağa çok uzak ve çok yalnız geliyor."

Natalie omuz silkti. "Orası hep gittiğim yer. Keşke arkasında daha iyi bir hikâye olsaydı."

Avery kayıtsız bir şekilde "Belki de ilham periniz oradadır?" sordu. Dosyaya ve Natalie'nin Victoria ile ilişkisi hakkında yazdığı kronolojiye baktı. Sonunda Avery başını kaldırıp Natalie ile göz göze geldi.

"Adli Tıp'ın Victoria'yı tek dışinden teşhis ettiğini biliyor muydunuz?"

Avery, Natalie'nin yüzündeki şok anını izledi.

"Buna inanabiliyor musunuz?"

Cevap gelmedi.

"İkiz Kulelerin enkazından tek bir diş çıkarıldı. Metodoloji bana açıklanana kadar ilk başta böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmadım."

Avery bir an duraksadı ama gözlerini kırpmadan Natalie'nin bakışlarına odaklandı.

"Başka bir şey yok ama. Victoria'ya ait başka hiçbir örnek bulunamadı. Başka kemik parçası yok. Çenesinin bir kısmı yok. Sadece bir diş."

Avery gülümsedi ve tekrar dosyaya baktı. "Her neyse, sadece ilginç buldum."

Notları uzattı. "Kronoloji için teşekkürler. Yazınıza geri dönmeye izin vereyim. Taslağı bitirmekte iyi şanslar."

"Teşekkürler." dedi Natalie, sesi titrek ve tereddütlüydü.

"Emma bana Victoria'nın eski hatıralarından bir demet içeren bazı kutular verdi. Üzerinde tüm yazdıklarının olduğu bir flaş disk buldum. Yirmi yıldır bir tavan arasında saklanan kayıp taslaklar."

Natalie başını iki yana salladı ve gülümsüyormuş gibi yaptı. "Öyle mi?"

"Emma bana Victoria'nın taslakları kimseyle paylaşmadığını söyledi. Ne Emma'yla ne de Jasper'la. Aslında daha önce hiç kimse onları okumamış. Bu yüzden onları kendim okumakta başta biraz tereddüt ettim. Sanki onun mahremiyetine giriyormuşum gibi hissettim."

"Yaptın mı?"

"Neyi yaptım mı?"

"Taslaklardan herhangi birini okudun mu?"

"Ah, hepsini. Gerçekten çok iyiler."

Avery dönüp kapıyı açtı.

"Bana sizin yazdıklarınızı hatırlattılar."

Avery bir cevap bekliyordu. Herhangi bir yanıt gelmeyince koridora çıktı ve asansöre yöneldi.

BÖLÜM 54

Manhattan, NY 6 Temmuz 2021, Salı

AVERY ASANSÖRLE LOBİYE İNİP MERMER ZEMİNDEY geçerek ön kapıdan çıktığında saat sabah 8.00'i geçiyordu. Vale, Range Rover'ı motoru çalışır durumda ön tarafa bırakmıştı. Avery bindi ve uzaklaştı. Sokaklar kalabalıktı. Taksiler korna⁷³ basıyor, bisikletli kuryeler paketlerini taşıırken trafiğin içinden fırlıyor ve sürekli bir yaya akışı kaldırımları dolduruyordu. Uzun hafta sonu sona ermişti ve şehir dünyanın finans başkenti olma rolüne geri dönmüştü. Avery'nin pazar sabahı Central Park'ta koşarken gördüğü rahat ve davetkâr bakışların yerini işe gidip gelenlerin donuk ifadeleri almıştı.

Güneş, George Washington Köprüsü'ne vardığında alçak ve parlaktı ve New Jersey'e girip kuzeye Palisades Interstate Parkway'e girene kadar dikiz aynasını aydınlatmaya devam etti. Arabanın hoparlörlerinden yumuşak bir reggae şarkısının ritmi duyuluyordu ve bu Avery'nin sinirlerini yatıştırma ritüellerinden birisiydi. Aklında, aylar önce tekrar bir araya getirmeden önce parçalara ayırdığı kartpostal vardı. New York'a geldiğinden beri bir şekilde onu yanlış yere koymayı başarmıştı ve kartın yokluğunu, planladığı şeyin yanlış gitmek üzere olduğuna dair bir alamet olarak kabul etti. Menajeri, HAP News'teki arkadaşları, Christine Swanson, Walt Jenkins ve hatta Livia Cutty dâhil herkese Victoria Ford'un hikâyesini takip etmek için ülkenin diğer yakasına

geldiğini söylemişti. Ancak bu sabahki yolculuğu gerçek sebepti. Sahte pasaport çıkarması için binlerce dolar ödediği Alman Andre ile yarın için planladığı randevuya ek olarak, Avery'nin bu kadar uzaklara gelmesinin nedeni bu sabahki dağ gezisiydi. Uçak bileti almaktansa Range Rover'ını kullanmasının nedeni buydu. Bu yolculukta yaptığı her şeyi nakit olarak ödemesinin, ne pahasına olursa olsun kredi kartından kaçınmasının nedeni de buydu. Ne bulacağından neredeyse emindi ama devam etmeden önce teyit etmesi gerekiyordu.

Placid Gölü'ne yolculuğu dört saatten fazla sürdü. Avery çocukluğundaki dolambaçlı yolculukları hatırladı. Şehirden dağlara çıkmak saatler değil günler gibi geliyordu. Ama sonunda halasının kulübesine varmanın sevincini de hatırladı. Yazın okul açılmadan hemen önceki son hafta sonu, Avery ve Christopher'in yelken kampından eve dönüşlerini kutlamak için tüm Montgomery ailesi kulübede buluşurdu. Bu onların yazın sonuna selamlarıydı. O zamanlar Avery, gölde yüzmek ve suyun üzerinde asılı duran bir çınar ağacının dalına bağlı uzun ipte sallanmakla daha çok ilgileniyordu. Bu düğümlü iple Avery ve ağabeyi bir kayanın kenarından gölün üzerinde sallanırlar, üzerine geldiklerinde ellerini bırakıp suya atarlardı. Bell Hala'nın kulübesine yılda sadece bir kez gelseler de o ve Christopher'in kuzenleriyle orada geçirdikleri muhteşem zamanlar nedeniyle kulübenin Avery'nin anılarında önemli bir yeri vardı.

Kulübe bir Montgomery mülkü değildi. Öyle olsaydı, üç kat büyük olurdu ve bu gölden on kat büyük bir gölün kenarında yer alırdı. Mimarideki en son (ve en pahalı) trendler, kulübenin rustik tuhaflığının yerini alırdı. Bir sürat teknesi ve jet ski filosu kıyı şeridini kaplardı. Her şey süslü ve abartılı olurdu. Aynı zamanda, Garth Montgomery'nin sahip olduğu diğer tüm mülklere olduğu gibi, Birleşik Devletler hükümeti tarafından el konulurdu. Ama Bell Hala'nın kulübesi bunlardan hiçbiri değildi. Sade ve çekiciydi ve Avery'nin ailesinin sahip olduğu her şeyden çok uzaktı. Montgomeryleri gittikleri her yerde takip eden parıltı ve zenginlikten uzak bir vahaydı. Avery için kulübe, Connie Clarkson'ın

yelkenli kampıyla aynı çekiciliği taşıyordu. Avery, yaz gecelerini geçirdiği Sister Bay, Wisconsin'deki 12 numaralı kulübede olduğu kadar hiçbir yerde mutlu olmazdı. Her yıl Bell Hala'nın Placid Gölü'ndeki kulübesini ziyaret ettiğinde de benzer sevinci yaşırdı.

Çocukken Avery, Bell Hala ile gerçekte nasıl bir akrabalık ilişkisi olduğunu asla bilmiyordu. Bu ilişki, Avery ve erkek kardeşinin keşfedemeyeceği kadar karmaşıktı. Bell Hala, Avery'nin amcasının ikinci dereceden kuzeniydi ve Montgomery soyundan federallerin radarından uzak duracak kadar uzaktaydı. Montgomery ailesiyle doğrudan bir bağlantısı yoktu ve kartpostal gelirlenmez Avery babasının nerede saklandığını anlamıştı. Kartpostalın altına yazılan üç yedi, kabinin adresini temsil ediyordu:

777 Stonybrook Circle, Placid Gölü, New York

Yediler'e hoş geldiniz, derdi Bell Hala, her ağustos geldiklerinde. Avery'nin babası ne kadar zamandır oradaydı ve nasıl bir hâldeydi, hiçbir fikri yoktu. Buraya kadar gelmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordu ve hiçbir şeyin planlarını rayından çıkarmasına izin vermeyecekti. Ne şüpheleri ne korkusu ne de lanet olası vicdanı.

Dağ yolları, Avery yolculuğun son etabından geçerken hatırladığı kadar kıvrımlıydı. Son dönüşü yaptığında yavaşladı. Sonunda kulübenin garaj yoluna çıkan yol sabah güneşiyle benekli gibi gözükiyordu ve etrafındaki ormanın yapraklarıyla gölgelemiştir. Yolun sonuna kadar sürdü ve durdu. Önünde, arkasındaki göle inen bir tepenin yamacına tünemiş, sedir ağacıyla çevrili, A-yapılı bir kulübe vardı. Araba yolu asfaltsızdı ve çakıl, iki tarafı sığ kayalarla çevrelenmiş yola dökülmüştü. Yolun sonunda park etmiş bir araba gördü. Arabayı hatırlayamadı. Ancak posta kutusunda kulübenin adresinin numaraları vardı. Buraya çocukken geldiğinde üç yedili parlak kırmızı ve canlıydı. Bugün de kırmızıydılar ve ama hava şartlarından yıpranmış durumdaydılar.

Evin içinde hareket vardı. Pencerenin önünden birisi geçti ve bir an duraksadı. Avery perdelerin titrediğini fark etti ve onun

Kenarından sokağın ortasında duran ateş kırmızısı Range Rover'a dikkatle baktığını hayal etti. Neredeyse kulübenin yoluna girmek üzereydi. Arabanın arkasına yanaştı ve kapıyı çalmak için ön basamakları tırmandı. Yani hemen hemen, hayalinde. Runun yerine, sağa döndü ve uzaklaştı. Doğrudan babasıyla konuşmak hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı. Bu olamazdı. Ama gelmesi gerekiyordu. Kulübeyi tekrar görmesi gerekiyordu. Emin olmak zorundaydı. Onay kesinlikle planının bir parçasıydı. Geri kalanında, Avery sadece planın işe yaramasını umabilirdi. Çıkmazda bir U dönüşü yaptı ve şehre geri dönüş yoluna çıktı.

Walt Jenkins, Jim Oliver'ın New York'taki ilk gecesinde kendisine verdiği sivil aracı sürüyordu. Avery'nin kırmızı Range Rover'ının dönüşünü gördükten sonra aracıyla o da neredeyse Stonybrook Circle'a giriyordu. Ancak içgüdüleri ona yapmamasını söyledi. Doğrusunu yapmıştı. Avery'nin arabasıyla bir çakıllı yolun önünde yolun ortasında durduğunu fark ettikten sonra, Avery gerisin geri dönmüş ve onun bulunduğu yola doğru gelmeye başlamıştı. Dolambaçlı, boş dağ yolları, birini takip etmek için pek iyi bir ortam yaratmıyordu.

Onun geri dönüşünü ve şehre doğru yönelmesini izledi. Walt onu artık yakından takip etmesine gerek kalmadığını düşündü. Tekrar Stonybrook Circle'a döndü ve Avery'nin Range Rover'ının az önce olduğu yerde durdu. Bu kısa yolda sadece tek bir ev vardı.

Kenara park etme ve etrafı kontrol etme dürtüsüne direndi. Bu onun işi değildi. Bir gözetleme operasyonundaydı ve amacı bilgi toplamak ve Jim Oliver'a iletmektir. A-yapılı kulübenin ve her iki yanındaki ağaçlık alanın birkaç fotoğrafını çekmek için cep telefonunu kullandı. Sonra direksiyonu çevirdi ve adresi netleştirmek için fotoğrafını çekme amacıyla posta kutusuna yaklaştı. Zihni, posta kutusundaki solmuş yediler ile Avery'nin otel odasında gördüğü kartpostalın üzerine yazılmış numaralar arasındaki bağlantıyı çabucak kurdu.

Walt telefonunu yolcu koltuğuna bıraktı, arabayı çevirdi ve Avery'ye yetişmek için hızlandı.

BÖLÜM 55

Manhattan, NY 7 Temmuz 2021, Çarşamba

ÇARŞAMBA SABAHİ, ANDRÉ SCHWARZKOPF İLE TANİŞtikten bir hafta sonra, Avery F trenine oturmuş, temasa geçtiği gizemli adamla ikinci buluşması için Brooklyn'e doğru yolculuk yapıyordu. Pazartesi sabahı Walt'u otelinin dışında gördüğünde ortaya çıkan endişe dalgası şimdi tekrar geri dönmüştü. Bu, planın püf noktasıydı. Pasaportu aldıktan sonra, diğer her şeyin çalışma şansı vardı. Onsuz, hiç şansı yoktu. Metro raylar boyunca sallanırken çantasını yanına sıkıştırdı. Çantasında satın alma için gerekecek nakit vardı. Bu sefer hızlı bir değiş tokuş yapmayı umuyordu. Kahverengi taşın ön pervazında durup zili çaldığını, André'nin kapıyı açıp ödemenin geri kalanı karşılığında pasaportunu ona verdiğini hayal etti. Böylece sahte belge temin etmek gibi karanlık şeylerle işi kalmayacaktı. Her şeyin yoluna girmesi için başka şeylerin de yoluna girmesi gerekecekti ama bu, uzun zaman önce başladığı zorlu yolculuğun bir sonraki kritik adımıydı.

Metro vagonunda bir dizi boş koltuk olmasına rağmen, bir adam onun yanındaki koltuğa oturdu ve Avery'yi pencereyle arasına sıkıştırdı. Kendilerinden fişkıran müziği zar zor susturan Bose kulaklıklar takıyordu. Çantasını yanına yaklaştırdı. Adam dümdüz ileriye baktı ve onu görmezden geldi. Tren durdu ve sürgülü kapılar açıldı. Birkaç yolcu indi ve yerlerine başkaları bindi. Avery, Brooklyn'deki durağına daha otuz dakika uzaklıkta

olmasına rağmen, adama trenden inmesi gerektiğini söylemeyi bir an için düşündü. O cesaretini toplayamadan kapılar kapandı ve tren sallanarak harekete geçti. Adamın kulaklıklarından müzik çalmaya devam etti. Birkaç dakika sonra tren başka bir durak için yavaşladı. Adam kucağında duran sırt çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. Ona hiç bakmadan Avery'nin kucağına bıraktı.

Adam dümdüz karşıya bakarak, "Planlar değişti." dedi.

Tren tekrar durduğunda adam aniden ayağa kalktı. Avery, daha bir soru sormaya fırsat bulamadan adam kapılar açılır açılmaz fırlayarak trenden indi. Adamın sırt çantasını omuzlarına çekip turnikelerden geçmesini ve merdivenleri koşarak çıkmasını pencereden izledi. Avery zarfı almadan önce trenin hareket etmesini bekledi. Kapatılmamıştı. İçindeki kartı çıkardı ve okudu.

11 Eylül Anıtı. Kuzey yansıma havuzu. Beni orada bekle.

— André

Avery neler olduğunu merak ederek trene baktı. Kumtaşı rengi binanın ön verandasında André ile hızlı bir şekilde değiş tokuş yapma görüntüsü yerini şimdi onun tutuklandığı ve bir polis aracının arkasına, elleri kelepçeli olarak yerleştirilme görüntülerine bırakmıştı. Nerede olduğunu anlamak için haritaya baktı. Finans bölgesi iki durak ötedeydi. Her şeyi bir kenara bırakıp bu saçmalığa bir son vermeyi düşündü. Bir sonraki durakta metrodan inip Lowell'a geri dönmek için bir taksi çağırabilirdi. Ancak bu, planın işe yarama şansı bulamadan sona ermesi anlamına gelecekti.

Tren yavaşladı ve durdu. Oturduğu yerde kaldı ve vagondan inen ve vagona giren yolcuların yüzlerini izledi. Kapılar kapandı ve tren hareket etti. Sağ ayağını, kaygısını gidermek için yere istemsizce vuruyordu. Fulton Caddesi'nde kapılar açıldığında, oturduğu yerden kalktı ve metrodan aceleyle çıktı. Platformun basamaklarını tırmandı. Hafta sonu boyunca alıştığı boş kaldırımlar gerçekten de gitmişti, şimdi yerini yüzlerce yolcu ve turist almıştı.

Üç blok boyunca Fulton'da batıya doğru yürüdü ve 11 Eylül anıtına gelene kadar defalarca omzunun üzerinden geriye baktı.

Anıt alanını dolduran ak meşe ağaçlarının yanından geçti. Bir zamanlar Kuzey Kulesi'nin durduğu yeri kaplayan kuzey yansıma havuzuna vardığında durdu. Yerinde şimdi zemini granitle kaplı kare bir delik vardı. Anıtın her iki yanından zarif bir şekilde sular akıyordu ve Avery onun yumuşak mırıltısını dinlemek için biraz kendine zaman verdi. Duyması kolaydı çünkü etrafındaki kalabalığın büyüklüğüne rağmen herkes sessizdi. Pek çok canın yitirildiği bu kutsal yerde turistlerin doğal bir sakinlik ve saygı eğilimi vardı.

Avery, yansıma havuzlarının tepesini çevreleyen bronz parapetlere kazınmış isimlerde parmağını gezdirdi. İsim listesini takip ederek çevre boyunca ilerledi. Alfabetik sırada olmadıklarını biliyordu, bunun yerine kurbanların öldüklerinde kiminle olabileceğini temsil etmek için bir araya toplanmışlardı. Victoria Ford'un adını bulması birkaç dakikasını aldı. Avery parmağını gravürün üzerinde gezdirdi ve son birkaç hafta içinde kadın hakkında öğrendiği her şeyi düşündü. Bir an için düşüncelerinde kaybolan Avery, konuşana kadar yanında duran adamı fark etmedi.

Adam, "Bir blok ötede Greenwich Caddesi'nde bir yemek arabası var." dedi. "Tam olarak dediğim şekilde ekstra lahana salatası ile bir Ruben sipariş et."

Adam güneş gözlüğü takmış ve kot pantolonun üstüne yakalı bir tişört giymişti. Manzarayı seyreden diğer yüzlerce turistten birine benziyordu.

"Neler oluyor? André nerede?"

"Ekstra lahana salatası ile Ruben. Anladın mı?"

Avery başını salladı ve o başka bir şey söyleyemeden adam gitti. Onu takip etmek, peşine düşmek, neyin yanlış olduğunu anlamak istiyordu. Yanlış bir şey mi vardı, yoksa André'nin iş yapış tarzı mı böyleydi? Ama bunun yerine olduğu yerde kaldı ve yansıma havuzuna bakmaya devam etti. Bakışları Victoria Ford'un bronz üzerine kazınmış ismine döndü. Hareket etmeden önce yavaşça altmışa kadar saydı. Neden yüz değil de altmış? Neden sadece yemek kamyonuna doğru hızla gitmeye başlamamıştı? Aslında bu soruların hiçbirinin cevabı hakkında hiçbir fikri

...tı, sadece ona bir şeylerin umutsuzca yanlış olduğunu söyle-
... bir içgüdüydü.

Bir dakika sonra, kayıtsızca Greenwich Caddesi'ne yürüdü ve
yemek arabasını buldu. Dördüncü sıradaydı. Servis acı verecek
kadar yavaştı ve her geçen dakika nabzının yükseldiğini hissetti.
Alnı ve boynu terden boncuk boncuk olmuştu. Pencereye ulaş-
tığında, elinde bir kalemle duran ve kalemi bir kâğıt destesinin
üzerinde gezdiren bir adam gördü.

"Ekstra lahana salatası ile Ruben."

Arabadaki adam tereddüt etmedi. Beyaz bir önlük giymişti.
Burnunun ucunda okuma gözlüğü asılıydı. "Kızarmış mı?"

"Ah, hayır." dedi Avery.

"İçecek bir şey?"

"Sadece sandviç. Ekstra lahana salatası ile Ruben." Adamın
her heceyi duyması için kelimeleri yavaşça söylemişti.

Adam "On elli." dedi, Avery'nin yüzüne bakmadan.

Avery adama ödeme yapmadan önce tereddüt etti, kenara çe-
kildi ve siparişini bekledi. Birkaç dakika sonra, yiyecek kamyo-
nunun ikinci penceresinin önündeki rafa plastik bir torba düştü.

Bir kadın, "Ruben, ekstra lahana salatası ile!" diye bağırdı.

Avery gidip sandviçini aldı. İçine baktı, sadece hızlı bir bakış.
Tüm gereken buydu. Ruben'in yanında bir zarf duruyordu. Elini
sokup zarfı hemen almamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine,
bir blok daha yürüdü ve paketi açtıkça zarfı almadan önce bir banka
oturdu. Zarfı çıkardı ve açtı. Başka bir kart daha vardı.

Old Aziz Pat Katedrali. Yürüyerek. Metro yok. Taksi yok.

—André

Avery nottan başını kaldırdı. Bakışları kaldırımında ve sokakta
gezindi. Görünüşe göre kimse ona dikkat etmiyordu. Bu gözleme
rağmen, sanki görünmeyen gözler onu izliyormuş gibi kendini
hâlâ korkunç derecede ortada hissediyordu. Kalp atışları hızla-
nırken ve teri sırtından akarken banktan kalktı ve doğuya, Ful-
ton Caddesi'ne yöneldi. Broadway'e vardığında sola döndü ve

kuzeye Old St. Pat Katedrali'ne doğru iki millik yürüyüşe başladı. Yürüyüşü yaklaşık otuz dakika sürdü.

Avery arka sırada bir yer bulduğunda, katedral öğlen ayını için doluydu. Beklerken cemaat ile birlikte ilahiler söyledi. Otuz dakika boyunca oturdu, ayağa kalktı ve tekrar oturdu, kalabalığın içinde André'yi aradı. Komünyon esnasında oturmaya devam etti. Son kutsamadan sonra kilise yavaşça boşaldı. Şüpheli bir yüz göremedi. Onu sinsi sinsi takip eden birileri varsa görünmez olmalıydılar.

Katedralin arka tarafının solundaki uzun orta koridorda oturdu. Ayin sona erdikten on dakika sonra, birkaç ziyaretçi hâlâ kiliseye girip çıkıyordu. Bazıları ön sıralarda diz çökmüş, duaya dalmıştı. Diğerleri, katedralin süslü katedral tavanına ve muhteşem güzelliğine hayran kalarak, gözleri yukarıda orta koridorda yürüyorlardı. Birkaç kişi fotoğraf çekiyordu.

Avery onu yan koridorda yürürken gördü. André yavaşça hareket ediyor ve kilisedeki diğer turistler gibi tavana ve mağaramsı iç mekâna bakarmış gibi davranıyordu. Kot pantolon ve spor bir ceket giymişti. Göbek kısmı, ceketini bir arada tutan tek düğmeyi patlatmakla tehdit eder gibiydi. Boncuk gibi gözlerinin küçük gözlüğünün arkasında gezinmesine bakarken Avery André'nin sağ elindeki büyük zarfı fark etti. Yan koridordan onun olduğu koridora girdi ve onun yanına oturana kadar tüm sıra boyunca yürüdü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Avery.

"Takip ediliyorsun."

"Ne? Bunu nasıl biliyorsun?"

"Çok sıkı takip ediliyorsun. Muhtemelen ortak arkadaşımız da takip ediliyor. Bunu söylediğim için üzgünüm." Alman-Brooklyn aksanı, hızlı konuşmasını takip etmeyi zorlaştırıyordu. André, zarfı aralarındaki sıranın üzerine koydu.

"Her şey içinde."

"Pasaport?"

André başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Beni kim takip ediyor?"

Zarfı işaret etti. "Bilmen gereken her şey orada. İyi şanslar."

"Sana hala borcum var." dedi Avery.

André başını salladı. "Ona bir iyilik borçluydum. Artık ödeğimizi bilmesini sağla. Ve her ne planlıyorsan, yerinde olsam çabucak yapardım. Fazla zamanın olduğundan şüpheliyim."

André yanından geçip orta koridora çıktı. Avery, onun kiliseden çıkışını, basamaklardan inmesini ve kalabalığın içinde gözden kaybolmasını izlemek için sıranın içinde kıvrıldı. Bir dakika daha kıpırdamadan oturdu, sonunda zarfı kaldırdı, içine bakma dürtüsüne direndi ve çabucak katedralden dışarı çıktı.

Kafasında Old St. Pat yakınlarından Broadway'e, sonra doğuda Lowell'a doğru düz bir rota belirledi. Tempolu bir yürüyüşle on dakikada yürünebilecek on iki blok. Lobiyi geçip asansöre girerken zarfı göğsüne bastırdı. Otel odasının kapısını sürgüleyip zincirledi ve nihayet zarfı açmaya başladı. Yatağının kenarında otururken zarfı yırtmadan açmak için biraz çaba harcadı. Sonunda zarfı açtığında, içindekileri yatağın üzerine döktü. Yorganın üzerine mavi bir pasaport düştü. Altın kabartmalı harflerle kaplı mavi dış yüzeyi inceledi. Tam bir ABD pasaportuna benziyordu. Ön kapağı açtı ve André'ye geçen hafta verdiği resmi gördü. Adı yüksek sesle okudu.

"Aaron Holland."

İsmi hoş bir tınısı vardı.

Pasaportu gördüğüne ne kadar sevinse de midesine bir şey oturdu. Buraya kadar ilerlediği için bir rahatlama hissetmiyordu. Dehşet ve korku hissetti ve zarfın içinden çıkacak diğer şeylerin en büyük korkularını barındırdığı hissine engel olamadı. Pasaportu yatağın üzerine bıraktı ve zarfa baktı. Parlak fotoğrafların kenardan yansımalarını yakaladı ve onları almak için uzandı. Zarf-tan yirmiye yimibeş boyutlarında bir sürü fotoğraf çıktı. Avery, her birinde Walt Jenkins'in yer aldığını gördü.

BÖLÜM 56

Manhattan, NY 7 Temmuz 2021, Çarşamba

AVERY OTEL ODASINDAKİ KÜÇÜK MASAYA OTURDU. Walt'un fotoğrafları, dağılmış hâlde önünde duruyordu. Avery her resmi dikkatle inceledi. André'nin belirttiği gibi, Avery'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyorlardı. İlk fotoğrafta Walt kot pantolon ve rüzgarlık giymiş ve kafasına da beyzbol şapkası takmıştı. Arka planda Green Wood Mezarlığı'nın mezar taşları gözüküyordu. İlk görüşmelerinden sonraki gün, annesinin mezarını ziyarete gittiğinde onu takip etmiş olmalıydı. İkinci bir fotoğrafta, Walt kulağına bir cep telefonu tutarken Christopher'ın mezar taşının yanında çömelmiş durumdaydı. Bir sonraki görüntü, Walt'un Brooklyn'deki iki kumtaşı binanın arasındaki gölgelerde dururken çekilmiş bir görüntüsüydü. Son olarak, Walt gözlerini gizleyen güneş gözlüğüyle aracının direksiyonunda otururken çekilmişti ve arka planda Bell Hala'nın kulübesinin fotoğrafları vardı.

Onu André'nin evine kadar takip etmişti. Onu mezarlığa kadar takip etmişti. Onu Placid Gölü'ne kadar takip etmişti. Fotoğrafları tekrar karıştırırken, inançsızlık, öfke ve utanç karışımı bir duygu hissetti. Birleşik Devletler hükümetinin babasını aramayı bırakacağına inanacak kadar nasıl saf olabilmmişti? New York'a yaptığı bu gezide radarın altından uçmak için yaptığı amatörce girişimlerle Federal Soruşturma Bürosu'nu gerçekten aldatacağına inanmış mıydı? Federaller onu birkaç yıl önce Los Angeles'ta

bulmuş ve babası hakkında bir sırü soru sormuştu. Onlara babasının nerede olduğunu bilmediğini söylelediğinde yalan söylememişti. O zaman, bilmiyordu. Avery ancak kartpostal geldikten sonra nerede olduğunu anlamıştı.

Midesindeki safra yemek borusuna kadar geldi ve Walt'un babasının nerede olduğu hakkında bilgi almak için onunla yattığı düşüncesiyle boğazının arkasına acı bir tat bıraktı. Ona karşı bir şeyler hissetmek için kendine izin verdiğini kabul ettiğinde daha fazla asit tadı hissetti. Tüm ikaz lambalarını kaçırarak kadar zayıf karakterde birisi miydi? Birine yakınlık hissetmek için o kadar çaresiz durumda mıydı ki, ihanet hikâyesinin kendi hikâyesinde yankılanmasına izin vermişti? Walt'un geçmişinin bu kısmı doğru muydu? Her şeyin aslında ne kadar açık olduğunu nasıl görememişti? Artık emekli bir FBI ajanı olan Cameron Young davasındaki dedektif, aradığında yardım etmeye nasıl bu kadar hevesli olmuştu? Saygın bir haber programcısı olarak acaba egosu mu aklını bulandırmıştı?

"Lanet olsun!" fotoğrafları yere fırlatırken bağırdı. Tam o sırada kapı çaldı. Masadan başını kaldırıp baktı. Bir an sonra, kapı bir kez daha çaldı, aceleyle üç vuruş daha. Avery, birinin kanepenin altına kaydığını fark ederek hızla yerden fotoğrafları topladı. Onları tekrar zarfa koydu ve son fotoğrafı almak için kanepenin altına uzandı. Tesadüfen, ya da belki de içinde bulunduğu durumun bir alâmeti, fotoğrafı yeniden aramak için kanepenin altına uzandığında babasının kartpostalını da keşfetti. Kanepenin altına kayan fotoğraf, Walt'un aracında, Avery'nin peşinden Placid Gölü'ne kadar gelmiş olduğu, kulübeyi incelerken çekilmiş olandı.

Tüm bunların ne anlama gelebileceği, geçen yıl boyunca özenle planladıklarıyla ilgili her şeyi yalnızca Walt Jenkins'in değil, Birleşik Devletler hükümetinin de bildiği, konusundaki endişesini şimdilik rafa kaldırdı. Kapı bir kez daha çaldı. Fotoğrafı ve kartpostalı zarfa koydu ve masanın üzerine bıraktı. Aynadaki yansımalarını kontrol etti, kızarmış gözleri ve şişmiş yüzünün savunmasızlığını ortaya çıkardığı ve eylemlerinin onu incittiğini görmesine izin verdiği için hüsrana uğradı. Avery zayıflık

duygusundan nefret ediyordu ama bunu saklamanın bir yolu yoktu ve bu yüzleşmeden kaçması mümkün değildi. Aslında bunu çok istiyordu. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Natalie Ratcliff koridorda duruyordu.

"Merhaba." dedi Natalie. "Kötü bir zaman mı?"

Avery birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Oh, hayır." Başını salladı. "Sizi görmeyi beklemiyordum, hepsi bu."

"Her şey yolunda mı?"

Avery, Natalie'nin sesindeki endişeyi fark etti. Erkekler ağlayan bir kadın gördüklerinde paranoya içinde geri çekilmeyi, kadınlar ise yardım etme fırsatını değerlendirmeyi tercih ederler.

Avery, "Erkeklerle ilgili saçma sapan şeyler, hepsi bu." dedi.

"Başka bir şey olabilir mi?"

Avery zorla gülümsedi.

"Girebilir miyim?" diye sordu Natalie.

Avery başını salladı ve yana çekildi. Natalie onun yanından geçti.

"Nerede kaldığımı nereden bildiniz?"

Natalie, "Şansımı denedim." dedi.

"Yani?"

"Yani geçen günkü konuşmamızdan sonra seninle tekrar konuşmam gerekiyordu. Ve aramanı beklemek istemedim, bu yüzden nerede kaldığını buldum."

"Haklısınız." Avery kapıyı kapattı. "Aklınızdan ne geçiyor?"

"Yapmak üzere olduğun şeyi yapamazsın."

Avery mini buzdolabını açtı ve bir şişe su çıkardı, bir yudum aldı. "Ne yapmak üzereyim ki?"

Natalie derin bir nefes aldı ve nefesini sesli bir şekilde bıraktı. "Bütün hikâyeyi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun."

"Ah, eminim yarısını bile bilmiyorum. Ama en önemli kısmı anladığımdan oldukça eminim. Victoria ölmedi, değil mi?"

Otel odasını dolduran bir sessizlik oldu, sadece ara sıra sokaktan gelen araba kornaları sessizliği bozuyordu.

"Victoria imkânsız bir durumdaydı. O bir aziz değildi ve ben asla aksini iddia etmem. Evli bir adamla ilişkisi vardı. Ama işlemediği bir suçtan hapse girmek üzereydi."

Avery, Natalie'nin ağlamanın eşiğinde yutkunduğunu gördü. Natalie, "Cameron Young'ı o öldürmedi." dedi.

"Biliyorum. Ya da en azından bildiğimi sanıyorum. Davayı, kanıtları ve soruşturma hakkında kamuya açıklanmayan diğer bazı şeyleri derinlemesine inceleme şansı buldum."

"Nasıl?"

"Dedektif..." kısmen de olsa Walt'un adını anmak bile onu ağlayacak hâle getirdi, "soruşturmayı yürüten kişiyle birlikte çalıştık."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu Natalie.

"Victoria'nın masum olduğunu mu? Hayır. Bu kadar uzun yıl sonra çok zor. Ama kesinlikle olay yerinin, cinayeti o işlemiş gibi görünmesi için düzenlendiğine dair ikna edici bir iddiada bulunabilirim. Ve programım için yapmam gereken tek şey bu."

Birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Natalie, "Hayatta kalmak için yapabileceği tek şeyi yaptı." dedi. "Suçlu olduğu için değil, başka yolu olmadığı için ortadan kayboldu."

"Bunu tek başına yapmış olamaz."

"Yapmadı. Ben ona yardım ettim."

"Ya Emma?"

Natalie cevap vermeden önce durakladı. "Hayır. Emma'nın haberi yok."

Avery bunu düşündü ve olasılıkları gözden geçirdi. "Avery, senden bunu yapmamanı istiyorum. Bu konu çok ciddi ve bunu insanlara anlatırsan gerçekten çok ağır sonuçları olacak."

"Yazarlık kariyerini mahveder, orası kesin. Muhtemelen hapse girersin."

"Kariyerim umurumda değil. Umurumda olan Victoria. Ben sadece onun hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Romanları o yazıyor, değil mi? Bunları size gönderiyor ve siz de kendi isminizle yayımlatıyorsunuz."

Natalie başını salladı. "Bu bir iş birliği, ama evet." Avery'ye bir adım daha yaklaştı. "Ama mahvedeceğin sadece bir yazarlık kariyeri değil. Bu bir hayat. Her şeye rağmen uğrunda savaşılan, uğrunda çabalanmış ve bir şekilde hak edilmiş yeni bir hayat."

"(C) Yunanistan'da, değil mi? Bir şekilde Santorini adasına gitmesine yardım ettiniz. Kocanızın ailesinin orada bir villası var. Yeni bir romanı bitirmek için onunla her yıl buluşuyorsunuz."

Avery, yirmi yıllık sır önüne serilirken Natalie'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü.

"Lütfen Victoria hakkında bildiklerini ifşa etme. Sana yalvarıyorum, Avery."

Avery masaya ve Walt Jenkins'in fotoğraflarının bulunduğu zarfa sonra da Natalie Ratcliff'e baktı. "Belki birbirimize yardım etmemizin bir yolu vardır."

"Nasıl?"

"Kocanızın ailesinin yolcu gemileri var. Halka açık olmayan bir şirket. Dışarıdan konulmuş bir sermaye yok. Dış etkiler yok. Sanırım siz ve Victoria bunu böyle başardınız. Bir şekilde, 11 Eylül'den sonra Victoria'yı ülke dışına çıkarmak için kocanızın yolcu gemilerini kullandınız. Tam olarak çözemiyorum, ama nasıl yaptığınızı bilmem gerekiyor."

"Niye ki? Onu ifşa etmeyeceksen, neden ayrıntıları bilmen gerekiyor?"

Avery tekrar masanın üzerindeki zarfa, sonra tekrar Natalie Ratcliff'e baktı. "Çünkü benim de ülke dışına birini çıkarmam gerekiyor."

BÖLÜM 57

Placid Gölü, NY 8 Temmuz 2021, Perşembe

ADIRONDAK DAĞLARI'NIN PLACID GÖLÜ YAKINLARındaki patikalarında ilerleyen iki yürüyüşçü yakından incelense, botlarının çok yeni, teçhizatlarının çok temiz olduğu ve sırt çantalarının en ateşli kuş gözlemcilerine bile yabancı gelecek gözetleme ekipmanlarıyla dolu olduğu ortaya çıkabilirdi. Ama neyse ki iki yürüyüşçü -bir erkek ve bir kadın- yolda başka hiç kimseyi görmemişlerdi.

"Sanırım ayağımdaki kabarcık patladı." dedi.

"Tam bir erkek mızızlanması." dedi kadın.

"Canına yandığım, çok acıyor."

"Doğum yapmak acıtır. Parmağındaki kabarcık ise ancak can sıkıcı olabilir." dedi kadın, önden yürüyerek ve onu acele etmeye zorlayarak.

Arabalarını park ettikleri milli parktan itibaren yaklaşık beş kilometre yürümüşlerdi. Aşağıdaki vadinin kuşbakışı manzarasını sunan tepedeki uçuruma varmak, çoğunlukla ortaklardan birinin ağrıya karşı toleransının düşük olması nedeniyle, yaklaşık bir saat sürmüştü. Önlerinde gölün etrafını saran havzaya inen bir patika vardı. Adirondack'ın dorukları önlerinde yükseliyor ve Placid Gölü'nün kuzey sınırını belirliyordu. Başka bir gün, durup açık havanın güzelliğini, sabahın görkemini ve yaz ortası Placid Gölü'nün manzarasının tadını çıkarabilirlerdi. Ama bugün herhangi bir sabah değildi. İki yürüyüşçünün toplaması gereken bilgiler ve uymaları gereken bir zaman çizelgesi vardı. Kadın

patikadan aşağı inmeye başladı. Birkaç dakika sonra ortağı onun arkasından topallayarak geldi.

Göle indiklerinde önlerindeki tepelere tünemiş evleri net bir şekilde görebiliyorlardı. Kadın ajan sırt çantasını omuzlarından indirdi ve fermuarını açtı. Teleskopik lensli uzun menzilli Nikon fotoğraf makinesini çıkardı. Ortağı ona katıldığında odağı çoktan mükemmel bir şekilde ayarlamıştı.

"Yeni botlarınla aran çok iyi değil sanırım?" diye sordu.

"Eski karım gibiler." Sağ kaşını kaldırdı ve göz ucuyla ona baktı. "Kötü ve acımasızlar."

"Eşyalarını çıkar ve kuşlara bakmaya başla." dedi.

Erkek ajan sırt çantasının fermuarını açtı ve bir çocuğun teleskobu kadar zararsız görünen kuş gözlemci dürbünlerini çıkardı. Kadın ajan saklanmak için arkasında durdu ve çok daha güçlü bir dürbün çıkardı. Onları gözlerine tuttu ve lensleri gölün karşı-sındaki A-yapılı kulübeye odakladı. Küçük bir tepenin üzerinde bulunan yüksek menzilli dürbün, ona dört yüz metre öteden kulübenin pencerelerini görme imkânı veriyordu.

Kulübenin en yakın komşusu kuzeyindeydi ve iki yüz metreden daha uzaktaydı. Evin bu tarafındaki arazi, ahşap bir güverte ve suya inen uzun bir sıra merdivenden oluşuyordu. Suyun kenarında bir çınar duruyordu, dalına bağlı bir halat gölün yüzeyinde sallanıyordu. Ajan dürbünü yere koydu ve Nikon'u aldı.

"Temiz mi?" diye sordu.

Ortağının, kendilerini takip eden hiç kimse olmadığını doğrulaması bir dakikasını aldı.

"Temiz." dedi.

Kadın ajan, A-yapılı kulübenin, gölün ve yapının her iki yanındaki ormanlık alanın fotoğraflarını çekmeye başladı. Fotoğraflar, federallerin izole edilmiş kulübeye yapmayı planladıkları taktik baskını organize etmek için kullanılacaktı. Ama ön kapıdan girmeden önce arama izni almaları gerekiyordu. Arama izni almak için içeride birisinin olduğunu doğrulamaları ve bir yargıca bu kişinin Garth Montgomery olduğunu kanıtlamaları gerekiyordu.

"Tamam." dedi kadın ajan, kamerayı ve dürbünü sırt çantasına geri bırakarak. "Bakalım ne kadar yaklaşılabileceğiz."

BÖLÜM 58

Manhattan, NY 8 Temmuz 2021, Perşembe

BAŞINA SARDIĞI HAVLU ISLAK SAÇLARINI TUTUYORDU. Perşembe sabahı duştan yeni çıkmış olan Avery, kot pantolon ve sütyenle banyo aynasının önünde durmuş, zihni birçok sorununu çözmeye çalışırken makyaj yapıyordu. Bir gün önce Natalie Ratcliff'le karşılaşmasından bu yana, midesine kalıcı bir endişenin ağırlığı çökmüş, ciddi zararlar vereceği kesin olan sindirilemez bir yağ ve kıkırdak düğümü gibi oturmuştu. O ve Natalie her şeyi dikkatlice değerlendirmiş ve bütün akşamı olasılıkları planlayıp tartışarak geçirmişlerdi. Ama her şeyi nasıl düzenlerlerse düzenlesinler, Avery'nin birleştirmeye çalıştığı çok karmaşık yapbozun eksik bir parçası vardı. Kafasında bir çözüm yolu bulana kadar sıkışmış durumdaydı ve şimdi de bunu yapmak için çok az zamanı vardı.

Kapının vurulduğunu duydu ve rimel fırçası kirpiklerinin bir santim ötesindeyken, durdu. İkinci kez vurulduğunda fırçayı tekrar kabın içine yerleştirdi, kapıya yürüdü ve gözünü gözetleme deliğine dayadı. Walt koridorda duruyordu ve kıyafetine rağmen kapıyı açmaktan çekinmedi.

"Vay canına." dedi, sanki çenesine bir yumruk yemiş gibi başını sallayarak.

Avery, elleri kalçalarında, göğüslerinde yalnızca sütyeniyile kapıda duruyordu. Bir an gözlerini kırpmadan baktı, sonra

banvoya geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Walt'un sesini duyan kadar tam bir dakika geçmişti.

"Hey," dedi içeriden. "Neler oluyor?"

En son otel odasına girdiğinde, yatak Victoria'nın taslaklarıyla kaplıydı. Bu sabah ise Walt'un onu takip ettiği fotoğraflarıyla kaplıydı. Onları görmesini istiyordu. Bildiğini bilmesini istiyordu.

"Avery," dedi tekrar. "Ona tuzak kurulmuş. Biri Victoria'nın kanını olay yerine yerleştirmiş. Ve idrarını. Bunu ispat edecek kanıtım var. Kanı bir şeyden almışlar... Bu arada pamuklu tampon kullanıyor musun? Çünkü eğer kullanıyorsan, bence hemen bırakmalısın."

Avery kapının diğer tarafında durdu, kafası tamamen karışmıştı. Ona cevap vermek istedi. Victoria hakkında ne keşfettiğini sormak istedi ama kendini durdurdu. Victoria Ford hikâyesi artık en acil sorununun arka planında kalmıştı. Her şeyden çok, yatağın üzerine serilen fotoğrafları görmesini istiyordu. Sonunda Walt'un otel kapısını kapattığını duydu. Odaya girerken ayak seslerini dinledi. Fotoğraflara baktığını hayal etti. Onu banyonun dışında duymadan önce bir dakika daha geçti.

"Seninle..." dedi sakın bir sesle. "Konuşmamız gerek."

Kapıyı açtı. "Konuşacak bir bok yok."

Avery onun yanından geçti. Walt peşinden gitti ama o, fotoğraflarının aralarına girmesi için yatağın diğer tarafında durduğundan emin oldu. Parmağını kaldırdı ama konuşmadan önce duraklayarak düşüncelerini ve sözlerini topladı.

"Ailem hakkında bilgi almak için mi benimle yattın?"

"Hayır," dedi Walt biraz zorlanarak. "Seninle yattım çünkü..."

Daha fazlasını söylemesini engellemek için avucunu kaldırdı. İşe yarıyor gibiydi.

"Meghan hakkındaki hikâye doğru muydu?"

"Her kelimesi."

"Bana söz vermiştin?"

"Hayatım üzerine."

"İyi. O zaman yardımına ihtiyacım var."

Walt bir an durakladı. "Ne için?"

Avery güçlükle yutkundu. "Babam için."

KISIM V

Uzun Oyun

BÖLÜM 59

Manhattan, NY 8 Temmuz 2021, Perşembe

FEDEX TESLİMAT NOKTASI, MADISON BULVARI'NDA, Elli Yedinci ve Elli Sekizinci Caddeler arasında bulunuyordu. Son toplama saati 15.00'teydi. Avery, Lowell'den ayrılıp güne-ye doğru ilerlerken zarfı göğsüne bastırdı. Bakışları kaldırım-ları ve sokağın diğer tarafını tarıyordu, umutsuzca onu takip eden birinin mi yoksa paketi bırakmasını engelleyecek olağan dışı bir şeyin mi olacağını anlamaya çalışıyordu. Teslimat nok-tasına yaklaştığında tanımsız bir endişe duygusu yürümeye de-vam etmesine neden oldu. Elli Yedinci Cadde'yi geçti ve Trump Tower'ın lobisine girdi. Lobiden uzun adımlarla geçti ve bir yan-dan girişe göz kulak olarak, yürüyen merdivenle üst kata çıktı. İnsanlar gelip geçiyordu, ama hiçbiri Avery ile zerre kadar ilgi-li görünmüyordu. Yürüyen merdivenin tepesinde korkuluğun kenarına yürüdü ve birkaç dakika girişi izledi. Kimsenin onu takip etmediğine ikna olduğunda, aşağı inen yürüyen merdi-vene adım attı ve tekrar lobiye indi. Dışarı çıktı, sağa döndü ve tekrar Elli Yedinci Cadde'yi geçti. Bu sefer, teslimat noktasına geldiğinde, posta kutusunun kapağını hızla çekip açtı. FedEx paketini içine bırakmadan hemen önce adres etiketini son bir kez kontrol etti.

Connie Clarkson
922 Hwy 42
Sister Bay, Wisconsin
(Kulübe #12)

Kapağı bıraktı ve paket karanlığa düştü. İçinde Aaron Holland'a ait pasaport ve takip edilmesi gereken ayrıntılı talimatlar vardı.

BÖLÜM 60

Manhattan, NY 9 Temmuz 2021, Cuma

WALT PERŞEMBE GECESİ GEÇ SAATLERDE BİRİNİ TELEFONLA ARADI. Aramayı Avery'nin otel odasındaki uzun ve zorlu geçen tartışmalarının hemen sonrasında yaptı. Tartışmaları sadece geçen hafta aralarında geçenleri değil, birbirlerine olan gerçek duygularını ve Walt'un ona ihanet etme şekli için hissettiği üzüntüyü, aynı zamanda Avery'nin başarmayı umduğu şeyi ve planın nasıl ilerleyeceğini de içermiştir. *Eğer ilerleyebilirse.*

Artık plan Walt'a ve onun ne kadar inandırıcı olabileceğine bağlıydı. Aradığı kişi kendisinden haber aldığına şaşırmuş gibiydi ve cuma sabahı kahvaltıda buluşma isteğini şaşkınlıkla karşıladı.

Walt'un tek söylediği, "Seni görmem gerek." oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet."

Yukarı Doğu Yakası'nda bir restoranda buluşacaklardı. Walt gergin bir hâlde masada oturuyordu. Kahvesine iki krema karı-tırdı ve Avery'nin kahve tercihlerini fark etme konusundaki tuha-yeteneğini hatırlayınca bir an gözlerini kapattı. Avery'nin eğilimlerini bilmesinde güven veren bir şey vardı. Yıllardır hiçbir kadın onun hakkında samimi ya da başka türlü ayrıntılara girmemiştir.

Onu bulanık da olsa dışarıda gördü, yan taraftaki pencerenin dışından geçmişti. Panjurların arasından onun restoranın önüne doğru kaldırım boyunca yürümesini izledi. Onda her zaman

uyandırdığı duyguların gerçekleşmesini bekledi. Aslında böyle olacağını zannetti. Ama her zamanki öfke patlaması gelmedi. Anı bir kırgınlık duygusu da ortaya çıkmadı. Onu görmekle el ele zı- den gönül yarası bile geçmişti, bu sabah yerini dingin bir tatmin duygusu almıştı. İşlerin düzeleceğini biliyordu.

Ön kapıdan girdiğinde Walt' u gördü. Elini dostane bir tavırla kaldırdı ve içten bir şekilde gülümsedi. Masaya geldiğinde ayağa kalktı ve sıcak bir şekilde kucaklaştılar.

Meghan Cobb, ağzı onun kulağına yakınken, "Araman beni şaşırttı." dedi.

Walt, "Bunu bu şekilde pat diye söylediğim için üzgünüm." dedi.

"Ne kadar zamandır şehirdesin?"

"Birkaç haftadır."

Onu daha önce aramadığı için üzüldüğünü hissetti. Aynı şekilde, onun kendisinde farklı bir şeyler olduğunu anladığını da fark etti.

Meghan "Beni neden daha önce aramadın?" diye sordu, ama sesi çok ikna edici gelmiyordu. "Birlikte biraz zaman geçirebilir- dik."

Walt başını salladı. "Bu başka bir şeyle ilgili." İkisi de birkaç saniye konuşmadı.

"Onun adı ne?" diye sordu Meghan.

"Kimin?"

"Bu değişikliğin." dedi. "Buna sadece bir kadın neden olabilir."

Walt cevap vermedi.

"Hoşuma gitti. Walt Jenkins'in bu versiyonu. Bana eski seni hatırlatıyor. Eskiden sevdiğim adamı. Bu iyi, Walt. Senin adına sevindim." Meghan tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. "Telefonda bir sorun olduğunu söylemiştin. Sorun nedir?"

"Yardıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 61

Manhattan, NY 9 Temmuz 2021, Cuma

ONU ARAMAK İÇİN CESARETİNİ TOPLAMASI CUMA akşamını bulmuştu. Telefonu kaldırıp dikkatlice sehpanın üzerine koyduğunda eli titriyordu. Hoparlör düğmesine bastı ve ardından çocukluğundan hatırladığı telefon numarasına tuşladı. Adresteki üç yedi rakamını da içeriyordu ve Avery, yapabileceği en iyi hamlenin bu olduğuna karar verene kadar bu sayının hâlâ aklında olduğunu bilmiyordu. Tanrı'ya bunun işe yaraması için dua etti.

Ara tuşuna bastı ve bekledi. Otel odasında dört uzun zil çaldı ve her biri kalbinin göğsünde daha hızlı çarpmasına neden oldu. Sonra yanıt geldi.

"Alo?"

Avery konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Bunca zaman sonra duyduğu ses, ses tellerinin sıkışmasına neden oldu.

"Alo?" dedi tekrar.

"Baba? Benim."

Şimdi babası durakladı. Duyduğu ses kesinlikle onun için de benzer bir his uyandırıyordu.

"Claire?"

"Evet benim."

"Kartı almışşsm." dedi. "Ne yapacağını bildiğini biliyordum."

"Seni görmeliyim baba. Çok fazla zamanım yok."

"Seve seve. Nerede?"

"Sana geleceğim. Placid Gölü'ndeki kulübeye. Böylesi en güvenli."

"Ne zaman?"

"Pazar."

"Peki."

İkisi de bir an için konuşmadı.

"Claire, sana söylemek istediğim..."

"Telefonda olmaz baba. Bir an önce kapatalım. Pazar günü görüşürüz."

"Peki."

Avery aramayı sonlandırdı, eli şimdi bir an öncesine göre daha fazla titriyordu.

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Avery'nin telefonunun yanındaki sehpa, Jim Oliver'ın Walt'a verdiği dinleme cihazlarının bulunduğu ince metal kutu vardı. Birkaç dakika önce Walt bunlardan birini çıkarmış, etkinleştirmiş ve tüm konuşmanın kaydedilebilmesi için Avery'nin telefonunun yanına yerleştirmişti.

"Emin değilim." dedi Walt. Yanındaki kanepede oturuyordu. "Ama federalleri meşgul etmek ve kulübeye odaklanmalarını istiyorsan en iyi şansın bu."

Walt cihazı masadan kaldırdı, ayağa kalktı ve cebine koydu.

"Şimdi zor kısım başlıyor. Buna hazır olduğundan emin misin?"

Avery başını salladı. Birkaç dakika sonra Lowell'ın dışına bir taksi çağırdılar. Walt arka koltuktan sürücüye nereye gideceklerini söyledi.

"Javits Federal Binası. Yirmi Altı Federal Plaza."

FBI merkez binası.

BÖLÜM 62

New Orleans, LA 11 Temmuz 2021, Pazar

BİR ŞEYLER OLDUĞUNDA, ÇOK ÇABUK OLUR. AYLARCA süren belirsizlik aniden yerini aksiyona bırakmıştı. Yılların planlaması son dakikada değişmişti. Eşyalarını toplayıp hareket etmek için sadece küçük bir zaman aralığı vardı. Her şey bu ana kadar gelmişti. Bunu düşünecek zaman yoktu. İlave planlama için zaman yoktu. İşlerin işe yaradığından emin olmak için mantığı veya eleştirel düşünmeyi kullanmaya zaman yoktu. Ya yapacaklardı ya da yapamayacaklardı. Ama yerinde durup işlerin kendi kendine çözülmesini beklemek artık bir seçenek değildi. Federal-ler sinsi sinsi dolaşıyorlardı ve hiç olmadıkları kadar yakınlardı. Ya şimdiydi ya da hiç.

Yarım düzine enerji içeceğiyle gece boyunca araba sürdü. Hızlanmak, yarışmak ve kilometreleri geride bırakmak istedi, ancak bir trafik çevirmesini göze alamazdı. Orta şeritte sürdü ve hız sabitleyiciyi, sürdüğü her eyalet tarafından belirlenen hız sınırına sabitledi. Sonunda New Orleans'a vardığında sabahın beşiydi. Zamanlama iyiydi. Daha erken gelseydi, harcaması gereken çok saati olurdu. Daha sonrasında ise her şeyi milimi milimine yetiştirecek kadar zamanı kalırdı.

Arabayı terminalden bir kilometre kadar uzaktaki bir otoparka bıraktı. Bacakları, tuvalet molaları dışında kesintisiz araba kullanmaktan dolayı kaskatı kesilmişti. Julia Caddesi'ndeki yolcu

terminaline ulaştığında, korkuluğa doğru yürüdü ve ufuk şafakla birlikte kızarmaya başlarken Meksika Körfezi'ne baktı. Parılayan gökyüzü ve okyanusun turuncu parıltısı içini yakında özğür olacağı umuduyla doldurdu. Belki, belki bu işe yarayabilirdi.

Tanrım, Claire umarım ne yaptığını biliyordur diye düşündü.

BÖLÜM 63

Manhattan, NY 11 Temmuz 2021, Pazar

İKİ FEDERAL AJAN PAZAR SABAHI ERKEN SAATLERDE arabalarını hâkimin evinin önündeki kaldırıma çekti ve arabadan indi. Kadın ajan pantolon ve blazer ceket giyyordu ve tıpkı iki hafta başında Placid Gölü dağlarında yürüyüş yaparken olduğu gibi, sorumlu olan oydu. Gri kırışik bir takım giyen ortağı, onu kapıya kadar takip etti. Su toplayan ayakları yüzünden hafifçe topallıyordu. Ajanlar, pazar sabahlarının hâkimin ailesiyle birlikte kiliseye gitmeden önce kahvesini yudumlarken gazete okuma vakti olduğunu biliyorlardı. Onların varlığı pek hoş karşılanmayacaktı ama bekleyecek zaman da yoktu.

Kadın ajan kapıyı çaldı ve bir an sonra Yargıç Marcus Harris kapıyı açtı. Yargıç bir tişört ve spor şortu giyyordu. Ayaklarında da parmaklarını açıkta bırakan terlikler vardı. Yüzünü sıkıntılı bir ifade kapladı.

“Günaydın efendim. Ben özel ajan Mary Sullivan. Bu da benim ortağım James Martin.”

“Bir pazar sabahı bu gerçekten gerekli mi?” diye hâkim sordu.

“Korkarım öyle efendim.”

Federal Soruşturma Bürosu, en çok aranan beyaz yakalı suçlulardan birine ulaşmak için bir fırsat yakalamış ve yıllarca süren aramalar sonucunda nerede olduğu ortaya çıkmıştı. Pazartesi sabahını ya da çalışma saatlerini beklemek bir seçenek değildi.

Yargıç Harris iklisine de kapıdan işaret etti. "Haydi. Elinizde ne var bir görelim. Bir saat sonra kiliseye gidiyorum."

On dakika sonra, yargıcın mutfak adası, pencereden içerideki puslu figürü görüntüleyebilmiş birkaç uzun mesafeli çekim de dâhil olmak üzere, Placid Gölü'ndeki kulübeden ajanların çektiği fotoğraflarla kaplanmış durumdaydı. Otuz dakika boyunca ajanlar, dinlerken kahvesini yudumlayan yargıca delillerini sundular. Yargıca operasyon hakkında kısaca bir özet geçtiler ve bu hafta içerisinde kendilerini kulübeye ve Garth Montgomery'nin fotoğraflarını çekmeye yönlendiren kanıt nasıl elde ettiklerini yargıca detaylı bir şekilde anlattılar.

Yargıç Harris, "Dinleyin, Ajan Sullivan," dedi, "bu çok zor bir dava ve Büro, bu konuda gösterdiği sıkı çalışmadan dolayı alkışlanmalı. Ama bir arama iznine imza atabilmem için, o kulübede kim olduğu belli olmayan bir figürün puslu fotoğraflarından daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bir SWAT ekibinin ön kapıdan içeri girmesine izin vermeden önce onun Garth Montgomery olduğuna dair kanıt ihtiyacım olacak."

"Bahsettiğimiz kanıt bunlar değil zaten, efendim." dedi Ajan Sullivan. "Bunlar -mutfak adasındaki fotoğrafları işaret etti- sadece ayak işlerini yaptığımızı göstermek içindi. Bizim asıl kanıtımız ise bu." Ajan Sullivan telefonunu çıkardı.

"Jim Oliver, cuma öğleden sonra Garth Montgomery'nin kızı Claire Montgomery ile bir araya geldi. Bize babasının yerini gösteren bir kartpostal ile onunla bağlantı kurmaya çalıştığına dair kanıt sağladı. Bu, Placid Gölü'ndeki kulübedeki babasıyla yaptığı bir telefon görüşmesiyle de doğrulandı. Kendisinin kaydettiği ve daha sonra Büro'ya kendi başına ve zorlama olmaksızın ilettiği bir aramayla."

Ajan Sullivan telefonuna dokundu ve Avery'nin sesi duyuldu.

"Alo?"

"Alo?"

"Baba? Benim."

"Claire?"

"Evet benim."

"Kartı almışsın. Ne yapacağını bildiğini biliyordum."

"Seni görmeliyim baba. Çok fazla zamanım yok."

"Seve seve. Nerede?"

"Sana geleceğim. Placid Gölü'ndeki kulübeye. Böylesi en güvenlisi."

"Ne zaman?"

"Pazar."

"Peki."

"Claire, sana söylemek istediğim..."

"Telefonda olmaz baba. Bir an önce kapatalım. Pazar günü görüşürüz."

"Peki."

Ajan Sullivan kaydı durdurdu. "Garth Montgomery'nin o kulübede olduğunu biliyoruz ve bugün de orada olduğunu biliyoruz. Yarın, olmayabilir."

Yargıç Harris kahvesini bıraktı ve işaret parmağını ona doğru salladı.

"Verin şu arama iznini. İmzalayacağım."

BÖLÜM 64

New Orleans, LA 11 Temmuz 2021, Pazar

BİR AÇIK HAVA KAFESİNDE OTURDU VE BEKLEDİ. SON iki günü inanılmaz hareketli geçmişti, aceleyle eşyalarını toplamış ve karanlık otoyollarda kilometrelerce yol yapmıştı. Şimdi bekliyordu ve beklemek onu çıldırtıyordu. Enerji içeceklerinden aldığı, damarlarında akan bol miktardaki kafein ve taurin hiçbir işe yaramıyordu.

Yolcu terminalinin yanındaki açık avluda bir düzine yuvarlak masa vardı. Kalabalığı tararken kanlanmış gözlerini gizleyen güneş gözlüğü takıyordu. Yıllar boyunca, hayatını teslim etmekten çekinmeyeceği birkaç kişiye güvenmeye özen göstermişti. Ama son kırk sekiz saat içinde her şey değişmişti. Bu sabah bir yabancıyı bekliyordu, daha önce hiç tanışmadığı, ancak varlığı yıllar önce başlayan imkânsıza doğru yolculuğunun bir sonraki ayağı için hayati önem taşıyan bir kadını.

Bebek mavisi spor ceketinin altına rahat bir pantolon ve yakalı ve düğmeli bir tişört giymişti. Ayaklarında yelkenci ayakkabıları vardı. Çorap yoktu. Önündeki boş alana bakıyordu. Garson yaklaştı ve kahvesini tekrar doldurmayı teklif etti. Kabul etti ama bu sefer kafeinsiz rica etti. Yeterince gergindi. Saatini kontrol etti. Binişler on dakika sonra başlayacaktı. Alnı terden boncuk boncuk olmuş bir şekilde kafeye baktı. Karşısındaki sandalye birden çekilince önündeki masa hafifçe sallandı. Bir kadın rahat bir şekilde karşısına oturdu.

Adam "Meghan?" diye sordu.

Meghan Cobb ifadesizce ona baktı. Başını salladı.

Adam koltuğuna geri oturdu ve rahatlayarak başını eğdi.

"Tanrıya şükür. Birbirimizi bulamayacağımızı sanıyordum."

"Hayır, kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için söyleneni yapıyordum."

"Ve?"

"Tanrı aşkına, nereden bilebilirim ki? Ben kahrolası bir iç mimarım. Bütün bu işin içine iki gün önce balıklama atlamak zorunda kaldım."

"Tamam, özür dilerim." dedi adam. "Bir saattir buradayım. Bence problem yok gibi duruyor." İskeleye baktı. "Gemiye yolcu almaya başlıyorlar. Gitsek iyi olacak."

Kahvaltının parasını ödemek için masaya nakit bıraktı, sonra ikisi de ayağa kalkıp dev yolcu gemisine doğru yürüdüler. Meghan, gemiye binmeyi bekleyen yolcuların arasına karışırken adamın elini tuttu.

BÖLÜM 65

Manhattan, NY 11 Temmuz 2021, Pazar

JIM OLIVER'IN CLAIRE MONTGOMERY İLE GÖRÜŞMESİ sırasında öğrendiği kulübe, Garth Montgomery'nin uzaktan kuzeni sayılabilecek Annabelle Gray'e aitti. Araştırma sonunda bağı kurmak zor olmamıştı. Garth Montgomery'nin erkek kardeşi, amcası Placid Gölü'nde 777 Stonybrook Circle adresindeki kulübenin sahibi olan bir kadınla evliydi. Amca yıllar önce ölmüştü ve mülkü Garth Montgomery'nin baldızının kuzeni olan kızı Annabelle Gray'e vasiyet etmişti. Claire Montgomery'nin cuma gecesi saatlerce süren sorgusu sırasında, Montgomery ailesinin çocuklarının Annabelle Gray'e "Bell Hala" dedikleri ortaya çıkmıştı. Kulübesi, Montgomery ailesi için bir yaz sonu buluşma noktası olmuştu.

Garth Montgomery'nin gerçekten de kulübenin şu anki sakini olduğuna dair teyit, Claire'in FBI'a sağladığı kayıtlı telefon görüşmesinden gelmişti. Paha biçilemezdi. Claire Montgomery'nin iş birliğine ek olarak, bu kayıt, bir arama emrinin kolaylıkla alınabilmesini sağlayacak şeylerden birisiydi.

Beklenen telefon pazar sabahı saat 09.00'da geldi.

Telefonu "Oliver." diyerek açtı.

"Aldık." dedi Ajan Sullivan.

"Hiç problem çıkmadı mı?"

"Yargıç Harris, pijamaları ve terlikleri üzerindeyken mutfak masasında kahvesini yudumlarken imzaladı. Şimdi yoldayız."

“Ne kadar uzaktasınız?”

“On dakika.”

Jim Oliver ekibini beklemeye almıştı. Hepsi arama emrini bekliyorlardı. Onları harekete geçirmek için gerekli aramaları yaptı. Placid Gölü’ndeki kulübeye gitmeleri dört saat sürecekti. Bu arada perşembe sabahından itibaren kulübenin etrafındaki yürüyüş parkurlarına ajanlar sevk edilmişti. İş artık gözetim operasyonundan etrafı güvenliğe alma operasyonuna dönüşmüştü. Şimdi amaçları Garth Montgomery’nin kulübeden ayrılmamasını sağlamaktı.

Otuz dakika sonra Jim Oliver ve ekibi yoldaydı. Bir SUV konvoyu Manhattan’dan ayrılmış ve Placid Gölü’ne giden dağlara doğru yönelmişti. Telefonu tekrar çaldı.

“Oliver.”

“Efendim,” dedi ajan. “Kulübede bir hareket gözlemledik ve içeride tek bir kişi olduğunu doğruladık.”

Oliver, “İşi sıkı tutun,” dedi. “Yoldayız. O kulübeden kimse çıkmayacak, anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

BÖLÜM 66

New Orleans, LA 11 Temmuz 2021, Pazar

*E*MERALD LADY isimli gemiye binmeye hazırlanan yolcular arasında gergin bir şekilde beklediler. Adam, pasaportundan çıkan biniş kartını o kadar çok kez eğip bükmişti ki kartın köşesi iyice pörsümüştü. Meghan uzandı ve kıpırdamasını durdurmak için adamın elini nazikçe çekti. Kaygı düzeyinden etrafındakilerin endişe etmemesi için bahane edebileceği yalnızca birkaç şey vardı: Bir yolcu gemisi de olsa batma ihtimali olabilecek bir şeye binme konusunda gergin olabilirdi. Veya Doğu Karayipler’de başlayan ve meteorologların Meksika Körfezi’ne doğru yol alacağını tahmin ettiği tropik fırtına Bartholomew hakkında da endişeli olabilirdi. Kasırgalar için mevsim çok erkendi, ancak yağmur ve sert dalgalar getirebilecek bir fırtına olabilirdi. Her iki varsayım da gerçeklerden daha iyiydi, sahte bir isimle ülkeden kaçtığı için huzursuzdu ve yakalanırsa yıllarca hapis cezasıyla karşı karşıya kalacaktı.

Gergin bir şekilde kıpırdanmayı tam zamanında kesti ve sanki askeri rütbe taşıyormuş gibi omuzlarında altın şeritler taşıyan bembeyaz bir üniforma giymiş genç ve güzel güverte görevlisiyle yüz yüze geldi. Karşılığında aynı şeyi bekleyerek onlara sıcak bir şekilde gülümsedi. Ne de olsa, bu sabah karşılaştığı her yolcu, Karayipler’in açık sularında gezinerek, Orta Amerika’daki Grand Cayman, Jamaika, Cozumel, Belize ve Roatán’ı içeren muhteşem

Adaları ziyaret edecekleri harika bir yolculuğa çıkmak üzereydi. Mutlu olmayacak ve heyecanlanmayacak ne olabilirdi ki? O ve Meghan da ona gülümsediler.

Kadın, "Pasaportlar ve biniş kartları lütfen." dedi.

Meghan insiyatifi ele aldı kendi evraklarını önce teslim etti. Tüm evrakları gerçektir ve güverte görevlisi belgeyi tararken kendinden emin bir şekilde beklediği için endişesi yoktu. Kadın bir an sonra gülümsedi ve pasaportu Meghan'a geri verdi.

"Bayan Cobb, *Emerald Lady*'ye hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." dedi Meghan.

Bu kez de adam elinde hafif bir titremeyle belgelerini verdi. İşler alt üst olacaksa, belgeli pasaportunun taraması bunun başlangıcı olacaktı. Ama kadın belgeyi yüzü aşağı bakacak şekilde tarama makinesine yerleştirdikten sonra olan tek şey, hoş bir zil sesinin duyulması ve ekranda yeşil bir ışığın parlamasıydı.

"Bay Holland, *Emerald Lady*'ye hoş geldiniz."

Aaron Holland, gırtlığından güçlükle işitilen bir ses tonuyla, "Teşekkürler." diye yanıt verdi.

"Otuz üç on sekiz numaralı kamaradasınız. Taşınacak kaç bavulunuz var?"

Meghan, "Sadece birer bavulumuz var." dedi.

"Çok iyi." dedi kadın, her bavulun sapına bir *Emerald Lady* etiketi dolarken. "Bavullarınızı burada bırakabilirsiniz." Kenara yerleştirilmiş, büyüyen bavul yığınına işaret etti. "Kısa süre içinde kamaranıza teslim edilecekler."

Aaron Holland ve Meghan Cobb gülümsedi ve bavullarını diğerlerinin yanına bıraktılar.

"Carlos size kamaranıza kadar eşlik edecek. Keyifli bir seyahat geçirmenizi diliyorum."

"Teşekkür ederiz." dedi Bay Holland, birkaç dakika öncesine göre çok daha rahat bir ses tonuyla. Carlos'u 3318 numaralı kamaraya kadar takip ettiler. İlk engel ortadan kalkmıştı. Daha pek çoğu önlerinde duruyordu. Yine de Claire ilk vuruşunda hedefi tutturmuş görünüyordu.

BÖLÜM 67

Placid Gölü, NY 11 Temmuz 2021, Pazar

HABERSİZ ARAMA EMRİ, FEDERAL AJANLARA UYARI yapmadan kulübeye baskın yapma yetkisi veriyordu. Konvoy, iki Humvee ve renkli camlı üç siyah Suburban'dan oluşuyordu. Konvoy sessiz dağlarda o kadar garip görünüyordu ki, sirenleri çalmasa veya ışıkları yanıp sönmese bile, diğer arabalar geçmelerine izin vermek için kenara çekiliyordu. Çevik kuvvet kıyafetleri giymiş sekiz ajan Humveelerde yol alıyordu. Jim Oliver da dâhil olmak üzere on ajan da Suburbanlardaydı ve Kevlar yeleklerinin üzerine FBI rüzgarlıkları ile SWAT teçhizatı giymişlerdi. Silahlar kollarının altına takılıydı. Ve her biri, Claire Montgomery'nin bu baskını mümkün kılmak için üzerinde anlaşmaya vardığı şartlara göre, her hareketi ve her kelimeyi yakalayacak vücut kameraları ve mikrofonları ile donatılmıştı.

Küçük ekip, kulübeyi izleyen iki gözetleme görevlisi görüş alanlarına girene kadar gölgeli yola yavaşça sokuldu. Doğru yolda oldukları işaretini alır almaz konvoy kenara park etti. Humveeler daha tamamen durmadan önce kapıları açıldı ve ajanlar dışarı çıktı. Göğüslerinde hafif makineli tüfekler ve yanlarında Glocklar vardı. Kevlar miğferleri ve kırılmaz yüz siperlerini koruma olarak kullanıyorlardı. İki ajan ön basamaklara fırladı ve ellerindeki koçbaşıyla ön kapıyı paramparça ettiler. Sonra da ağır teçhizat giyinmiş federal ajanların kulübeye hızla girmesine izin vermek için yana çekildiler.

BÖLÜM 68

New Orleans, LA 11 Temmuz 2021, Pazar

AARON HOLLAND, GEMİ YOLCULUĞUNUN ÇOĞUNDA kamarada kalmayı planladı. Kamara, küçük ve sıkışık ve televizyon izlemekten ve endişelenmekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Havuz kenarında dinlenmeyi ya da bardan bir içki içmeyi tercih ederdi. Ancak bu, onu diğer yolcularla iletişim kurmak zorunda bırakacaktı ve kamaradan her çıkış girişimi, unutulmaya-bilecek bir olayın gerçekleşmesi için bir risk oluştururdu. Daha sonra birinin hatırlayabileceği sıradan bir konuşma ya da içkisini dökmek gibi küçük bir aksilik olsun, başka bir yolcunun ne hatırlayabileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ne kadar az insan görürse, Aaron Holland'ın dünyadan kaybolmadan önce sadece birkaç gün daha var olabilme şansı o kadar artıyordu.

Tabii ki Meghan Cobb olmadan Aaron Holland'ın ortadan kaybolması imkânsız olurdu. Gemideki her kamaraya atanan personel ve mürettebat ile kat hizmetleri ekibi iyi eğitimliydi. Bay Holland ortadan kaybolursa ve kamarası boşalırsa, alarm zilleri çalabilirdi. Kat hizmetleri ekibi, bir kamarada uzunca bir süre hareket olmaması durumunda katı protokollere uymaları gerektiğini bilirdi. Boş bir kamara hemen üst mercilere bildirilirdi. Yolcuların, özellikle de içkiyi fazla kaçırabilecek tatilcilerin, denize düşme korkusu her zaman bir endişe kaynağı olmuştu. Yıllar boyunca, kruvaziyer gemileri ve yolcuların ortadan kaybolması

hakkında oluşan olumsuz imaj, endüstri çapında prosedürleri belirlenmiş katı standartların uygulamaya konmasını sağlamıştı.

Ancak Meghan Cobb bu sorunu çözüyordu. Onun varlığı alarm zillerinin almasını engelleyecekti. On günlük gemi yolculuğunun her gününde görünür olacaktı. Onun münzevi seyahat arkadaşının kamaradan nadiren çıkması fark edilmeyecekti. Yolculuğun sonunda gemiyi onsuz terk etmesi önemsenmeyecekti, çünkü o zamana kadar yalnız bir yolcu olarak akıllarda yer edinecekti. Claire eğer söylediğini yapabilirse, denizde on gün sürecek bu gemi yolculuğunun bir aşamasında Bay Aaron Holland'ın adı resmi yolcu kayıtlarından silinecekti.

BÖLÜM 69

Placid Gölü, NY 11 Temmuz 2021, Pazar

SWAT EKİBİ, KOLLARINI UZATARAK ÖNLERİNDE TUTtukları 10 milimete glock tabancalarıyla A-yapılı kulübenin her odasını kontrol etmeye başlamışlardı. Ön oda, temiz. Mutfak, temiz. Yatak odası, temiz. Her boş odayla birlikte Jim Oliver'ın aklına bir şekilde istihbaratının kötü olduğu ihtimali geldi. Ya yanlış istihbarat almışlardı ya da ajanları kulübeden kaçan zanlıyı gözden kaçırmışlardı. Bu kadar uzun süre kaçmayı başarmış Garth Montgomery'nin tam da böyle bir an için önlem almış olması inanılmaz değildi. Oliver kusursuz bir operasyon yürüttüğüne inansa da aceleye getirdiğini biliyordu. Daha fazla zamanı olsaydı, gözetimi sadece üç günden daha uzun süre tutardı. Kirli ve perdeli pencerelerden elde etmeyi başardıkları yarım yamalak ve bulanık fotoğraflara güvenmek yerine, zanlının varlığının daha kesin bir şekilde onaylanmasında ısrar ederdi.

Jim Oliver bir anda kariyerinin uçup gittiğini hissetti. Her şeyi Walt Jenkins'i emekliliğinden çekip Garth Montgomery'yi teslim etme sözüne bağlamıştı. Operasyon tahmin edilenden daha iyi gitmişti ve üstlerine başlangıçta pazarladığından daha büyük bir zafer elde edecekti. Sonunda Claire Montgomery, babasının nerede olduğu konusunda gereken kritik bilgileri sağlamıştı ve bu kadar çabuk bir arama emri çıkarılmasının nedeni buydu. Ama şimdi burada, dağlarda boş bir kulübede duruyordu, ya içeride

bulacakları konusunda tamamen yanlış düşünmüşlerdi ya da geç kalmışlardı. Aklına başka bir ihtimalin, yani kendisine oyun oynanmış olduğu ihtimalinin girmesine izin vermemeye çalıştı. Üzerinde durmadı, çünkü hangi durum ortaya çıkarsa çıksın, kariyerinin sonu geldi sayılırdı.

Ajanlardan biri "Banyo!" diye bağırdı.

Jim Oliver gözlerini kırptı ve şimdiki zamana geri döndü. Glock'unu kaldırdı ve ön odadan geçti, Kapısı kapalı banyoyu işaret eden eyleme hazır ajanlarının yanına geldi. Şimdi kulübenin sessiz iç kısmında borulardan geçen basınçlı suyun sesi duyuluyordu. Jim Oliver sırtını duvara yaslayarak banyonun dışında yerini aldı. Başını salladı ve koçbaşını taşıyan ajanlar belirdi. Ahşap kapının parçalanma sesinin hemen öncesindeki sessizlikte, sadece duş başlığından püsküren suyun sesi duyuluyordu.

BÖLÜM 70

New Orleans, LA 11 Temmuz 2021, Pazar

DÜNYANIN EN BÜYÜK KRUVAZİYER GEMİLERİNİN görkemi broşürlerde genelde geniş güverteler, devasa yüzme havuzları ve büyük balo salonlarının muhteşem fotoğraflarıyla ortaya konur. Yolcuların uzun bir günün ardından uyudukları küçücük yaşam alanlarından ise broşürde pek de fazla bahsedilmez. Kamara 3318 de tüm bu ihtişama tezat oluşturur bir şekilde küçük ve sıkıştı. Bir saat boyunca çarpıştıktan sonra Meghan Cobb bazı temel kurallar koydu. Bir dizi yastıkla yatağı ikiye böldüler. Bavulları yatağın altına soktular. Sonunda Aaron köşeye sıkışmış bir koltuğa, Meghan da yatağın yanına oturdu.

"Bunu yaptığın için teşekkürler." dedi. "Ancak, istemeden böyle bir belaya bulaştın."

Meghan, "Birine bir iyilik borçluydum." dedi.

Planı ve önümüzdeki birkaç gün içinde başarmayı umdukları şeyi gözden geçirdiler.

"Yani, bu kamaradan ayrılmaya izin yok mu?" diye sordu Meghan.

"Ayrılmamak benim için en iyisi. Her gün temizlik işi başlamanı çıkıp koridorlarda yürüyeceğim ama mümkün olduğunca gözden uzak duracağım. Öte yandan, sen dışarı çıkıp dolaşmalısın. Kendini göstermelisin."

Meghan başını salladı. "Bu anlaşmadan en azından biraz bronzlaşarak faydalanmayı planlıyorum."

"İki gün içinde senin yakandan düşmüş olacağım. O zaman kamara sana ait olacak."

"Sence işe yarayacak mı?"

"Emin değilim ama planı ayarlayan kişiye güveniyorum."

"Adın gerçekten Aaron değil, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman sana ne diye hitap edeyim?"

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu.

"Aaron." dedi. "Muhtemelen bana Aaron demen senin için en iyisi."

BÖLÜM 71

Placid Gölü, NY
11 Temmuz 2021, Pazar

BANYO KAPISI KOÇBAŞININ DARBESİYLE PARÇALANDI ve banyoya ajanlar doluştu. Kırılan kapıdan çıkan buhar yüz siperlerini buğulandırdı. Çabucak önlerinden yukarıya kaldırdılar.

"Federal ajanlar!" diye bağırdılar. "Ellerini havaya kaldır. Eller havaya!"

Oliver odaya girerken ajanların ve buharın arasında bir bakış yakaladı. Bir adam duşta çıplak duruyordu. Ne bir mücadele verdi ne de herhangi bir direniş gösterdi. Sadece korkmuş ve yenilmiş bir şekilde ellerini kaldırdı. İki ajan, çıplak figürü duştan çıkardı ve yere yatmaya zorladı, burada ellerini arkasından kelepçelediler.

"Temiz." diye bağırdı başka bir ajan, duşu kapatmadan önce.

Ajanlar adamı dirseklerinden tutup ayağa kaldırdı. Çıplak ve sırlıslamandı, zavallı görünüyordu. Karşı koymadığına göre, adama kendini örtmesi için bir havlu teklif etmesi uygun olurdu. Ama Jim Oliver'ın bu adamın aşağılanması azaltmak gibi bir niyeti yoktu.

Oliver yıllardır peşinde olduğu kaçağın yanına gitti. Oliver sırlıslam ıslak saçları kulaklarına yapışmış olsa bile Manhattan Hırsızı'nı tanıdı.

"Garth Montgomery," dedi Oliver, "iki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, tutuklusun. İkincisi, seni bulmamızı kızın sağladı."

BÖLÜM 72

Montego Körfezi, Jamaika 13 Temmuz 2021, Salı

*E*MERALD LADY, GEMİ YOLCULUĞUNUN ÜÇÜNCÜ GÜNÜNDE öğlen on ikiden hemen sonra karaya yanaştı. Aaron Holland, torunları için ucuz mücevherler, el çantaları ve ıvır zıvır almaya can atan yolcu kalabalığının adanın turist tuzaklarına akın etmek için çıkışları tıkamasını ikinci güvertenin balkonundan izledi. Sabırla kalabalığın azalmasını bekledi, sonra Kamara 3318'e geri yürüdü. Meghan Cobb yatakta oturuyordu.

"Pekâlâ," dedi, "sanırım buraya kadar."

"İyi misin?"

Omuz silkti. "Buraya kadar olan kısmı başardım. Her şey için teşekkürler. Bütün bunlara nasıl dâhil oldun bilmiyorum ama sensiz bu kadar ileri gidemezdim."

"Ya biri seni sorarsa? Personel ya da mürettebat?"

"Sormayacaklar."

"Emin misin?"

"Hayır."

Meghan başını salladı. Söylenecek bir şey kalmamıştı. "İyi şanslar."

Bavulunun fermuarını çekti ve kamaradan çıktı. Uzun koridor boyunca yürüdü, koridorun sonunda onu ana kata götürecek asansöre bindi. Çıkışa ulaştığında pasaportunu teslim ederek yolcu gemisinin çalışanına kaydını yaptırdı. Çıkış bilgisi cihaz

tarafından tarandı ve geminin veri bankasına kaydedildi, tıpkı gemiden inen her yolcunun dikkatli bir şekilde kaydının alındığı gibi. Bu, *Emerald Lady* limandan ayrılmadan önce bütün yolcuların güvenli bir şekilde gemiye döndüklerini kontrol etmek için yapılıyordu. Bu başarı ve başarısızlık arasındaki son büyük dönemeçti. Claire bunu başaramadıysa, bugünün sonunda Aaron Holland için bir av başlayacaktı. Montego Körfezi alarma geçirilecekti. Jamaikalı yetkililer aranacak ve kayıp Amerikalının yerini bulamayınca protokol gereği *Emerald Lady* ABD yetkilileriyle iletişime geçecekti. Bunu, Karayipler'deki ABD konsolosluğundan başlayan ve sonunda Dışişleri Bakanlığı'nı da içine alan bir dizi kurumun olaya dâhil olması izleyecekti. FBI'ın uluslararası şubesi de eninde sonunda devreye girecekti.

Hadi Claire, diye düşündü merdivenlerden inip iskeleye çıkarken. Sihrini yap.

Arkasına bakmadan, Jamaika topraklarına ayak basana kadar iskele boyunca yürüdü. Haritayı incelemişti ve rotayı ezbere biliyordu. Taksileri ve otobüsleri pas geçip kasabaya beş kilometre kadar yürüyerek gitmeyi seçti. Hava sıcak ve nemliydi ve Jimmy Buffet'ın Margaritaville restoranına ulaştığında gömleği ter içinde kalmıştı. Barda bir Red Stripe sipariş etti ve onu büyük bir iştahla içti.

Planda olduğu gibi, diğer turistlerle kaynaştı. Sakinleştikten sonra hesabı nakit olarak ödedi ve sokak satıcılarıyla on beş dakika kadar pazarlık edeceği pazara yöneldi. Kendini yeterince rahat hissettiğinde kalabalıktan ayrıldı ve Hobbs Bulvarı'nı bulana kadar ana caddede ilerledi. Küçük bavulu arkasından yetişmek için elinden gelenin en iyisini yaparken, talimat verildiği gibi dört yüz metre yürüdü. Bavul dünyadaki tüm mal varlığını içeriyordu. Tüm varlığı tek bir bavula sığmıştı.

Yolda bir dönemeci dönerken omzunun arkasında neon yeşili Jeep Wrangler'ı gördü. Araçta tavan veya kapı yoktu. Direksiyonun arkasında rasta saçlı Jamaikalı bir adam oturuyordu. Ona doğru yürüdü ve el salladı.

"Selam, adamım. Aaron Holland mı?"

"Evet, benim." dedi.

"Problem yok, adamım. Atla."

Adam binmesini işaret etti. Yeşil Wrangler bir U dönüşü yaptı ve Jamaika'nın kalbine doğru yola çıktı. *Emerald Lady* arkalarında gözden kayboldu.

BÖLÜM 73

Trelawny, Jamaika 13 Temmuz 2021, Salı

ŞOFÖR, JAMAİKA'NIN TRELAWNY KASABASINDA, DEVASA bir arazinin kenarına gelene kadar Wrangler'ı asfaltsız yollarda sürdü. Claire'in araştırması sonrasında geçen hafta Sister Bay'deki 12 numaralı kulübeye gelen FedEx paketinde sağladığı tüm bilgilerden Jamaika'nın en eski rom damıtma tesislerinden biri olan Hampden Estates'e baktığını biliyordu. Wrangler, arada çimlendirilmiş bir alanla birbirinden ayrılmış iki yoldan oluşan toprak yola dönüp arazinin içine doğru geçerken, adam yandaki kayışı kavradı. Palmiye ağaçlarının düz gövdeleri yolu sağlı sollu kaplıyor ve bulanıklaştırıyordu. Sonunda sarmaşıklarla kaplı bir evin bulunduğu bir açıklığa çıktılar. Cip evin önünde frenlerini indirek durdu.

"Evet, adamım. Tamamdır."

"Buraya kadar mı?"

"Evet, adamım. Buradan sonra sana Jerome yardım edecek."

Aaron Holland cebinden bir zarf dolusu nakit para çıkardı ve soföre verdi.

"Teşekkür ederim."

"Tamamdır, adamım. Bir şey değil."

Cipin arkasındaki bavulu kaldırır kaldırmaz, rasta saçlı adam motoru gazladı ve arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaştı. Toz bulutundan uzaklaşarak eve doğru yöneldi. Daha kapıyı çalmadan kapı açıldı.

"Başarmışsın. Ben Jerome." Jamaika aksanı, isme seçkin bir Ger-rom telaffuzu kazandırıyor.

"Öğle yemeği yiyelim, sonra sana etrafta bir tur attırayım. Belki sen gitmeden önce biraz rom bile tadarız, ne dersin?"

"Belki." dedi, rom aklında o an için en uzak şey olmasına rağmen. Önünde Jamaika'nın tepelerini aşacağı uzun bir yol vardı ve nereye gideceğinin çok az bir kısmını idrak edebiliyordu. Bunu yapmak için, rom tarafından buğulanmamış temiz bir kafaya ihtiyacı vardı. Ancak açlıktan ölüyordu, bu yüzden cömert öğle yemeği teklifini kabul etti ama Hampden Estate romundan tatması için yapılan sayısız teklifi reddetti.

Bir saat sonra iyi durumda bir Toyota Land Cruiser'ın direksiyonuna geçti ve kontak anahtarını çevirdi. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra motor canlandı.

Jerome iki eli açık yolcu tarafındaki yan cama dayalı olarak duruyordu.

"İyi şanslar dostum." dedi Jerome.

"Land Cruiser'ı sana nasıl gönderebilirim?"

"Sorun değil, dostum. Bay Walt iyi bir arkadaşımıdır, bana geri dönmesini sağlayacaktır, eminim. Geldiğini ona bildireceğim. Oraya vardığında köpeğini beslemeyi unutma. Beni en azından o angaryadan kurtarmış olacaksın. Köpeğinin adı Büro."

Aaron Holland, sanki bunlardan herhangi biri ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Bu noktaya gelmek için şansa ihtiyacı olmuştu ve önümüzdeki haftalarda kesinlikle daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Bu ilk büyüünün onu Jamaika'nın içlerine ve adanın batı ucuna, Negril bölgesine ve Walt Jenkins adlı bir adama ait olan eve götürmeye yetecek kadar sürmesini umuyordu. Cep telefonu olmadan ve Land Cruiser'ın benzin göstergesi yarım deponun hemen altında olduğundan, bulabileceği tüm şansa ihtiyacı olacağını düşündü. Sonunda Toyota'yı vites taktı ve ilerlemeye başladı.

Jamaika'daki bir rom damıtma tesisinden ve aracını isteyerek ona teslim eden bir yabancından daha fazlasından uzaklaşıyordu. Christopher Montgomery eski hayatından uzaklaşıyordu.

Yillarda hayatımı saklanarak geçirmenin stresinden. Babasının formunda portföy yöneticisi olarak bilmeden oynadığı rolden. Ama şimdi, belki de tüm bunlardan kurtulabilirdi. Kaçan bir adamın olabileceği kadar özgür olabilirdi.

KISIM VI

Geri Ödeme

BÖLÜM 74

Westmoreland, Jamaika 21 Ekim 2021, Perşembe

TEKNENİN YOLCULUĞU, WISCONSIN'DEKİ SISTER BAY'de başladı. Oradan Green Bay'den kuzeye doğru yöneldi ve Washington Adası'nın etrafından dönüp tüm Michigan Gölü boyunca devam etti. Tekne diğer yelkenliler ve gemilerle birlikte Chicago'daki yükselme alçalma havuzlarından geçti. Yelkenlerini hiç açmadı. Bunun yerine, tekne hep motoruyla dizel yakıt tüketerek ilerledi. En hızlı yol buydu. Bu yolculuğun amacı macera değil ulaşım idi.

Mürettebat, Chicago'daki kanal havuzlarından geçtikten sonra güneydeki Moorings'e yöneldi ve Illinois Nehri'ni aşağı doğru kat etti. Oradan Mississippi'ye bağlandılar ve sonunda onları Mobile, Alabama'ya götürecek Tenn-Tom Su Yolu'na ulaştılar. Yolculuğun bir kısmında, alçak köprülerden geçebilmek için direkleri aşağı indirmek zorunda bile kaldılar. Ama sonunda, on dört günlük zorlu yolculuktan sonra, Beneteau, Meksika Körfezi'ne süzülerek girdi. Oradan Florida'nın güney ucuna doğru hareket etti ve sonunda mürettebat yelkenleri açtı. O andan itibaren tekne kanatlanmış gibiydi. Amerika onların arkasında gözden kayboldu. Jamaika adasının görünmesine daha üç gün vardı.

Walt Jenkins, adanın güney ucundaki yerel bir tavernada öğle yemeğine oturmuştu. Vinç operatörlerinin işlerini yapışını izleyip gemilerin gıcırdamasını dinlerken bir yandan da baharatlı

tavuğunu ve yanında verilen muzdan yapılma mezeyi yedi. Yemeğe bir Red Stripe eşlik ediyordu. Jamaika'nın Westmoreland bölgesine çok seyrek turist gelirdi. İnce, beyaz kumlu plajlardan ve el değmemiş tatil yerlerinden çok uzakta olan Westmoreland'de tatilcileri çekecek pek bir şey yoktu. Bu uzak bölge adanın ticari ve endüstriyel işlerinin merkeziydi. Turizmden sonra, Jamaika'nın ekonomisinin en önemli unsuru muz ihracatıydı. Adanın ihracat işlerinin çoğu burada, tankerlerin yanaştığı ve vinçlerin yabancı topraklara taşınmak üzere binlerce kasa meyveyi gemilere kaldırdığı Savanna-la-Mar Limanı'nda gerçekleşirdi.

Limanın kuzey tarafında, eğlence gemilerinin demirlediği küçük bir yat limanı vardı. Çok gemi bulunmazdı. Zengin turistler, devasa yelkenli teknelerini ve yatlarını park etmek için başka, daha doğal ve pratik yerleri tercih ederlerdi. Montego Körfezi ve Ocho Rios en popülerleri arasındaydı. Aslında Negril'in kuzey tarafında, teslimatın gerçekleştirilebileceği bir liman vardı. Ama burada, Westmoreland'de, yat limanı bakım için yanaşmış küçük motorlu tekneler ve balıkçı tekneleri tarafından adeta işgal edilmişti. Walt, teslimat için en mükemmel yerin burası olduğuna karar vermişti.

Öğle yemeğini bitirdi ve tüm bu süre boyunca saatini kontrol edip yat limanını izleyerek ikinci duble Red Stripe'ını yudumladı. Otuz dakika sonra yelkenlinin batıdan belirdiğini gördü, yelkenleri rüzgârla dolmuştu ve görkemli gözüküyordu. Yelken işinde acemi birisi olan Walt için tekne amacına göre çok büyük görünüyordu. Hesabını ödedi ve teknenin karaya yaklaşmasını izleyerek rıhtıma doğru yürüdü. Yelkenler indi ve tekne ona doğru daha da yaklaştı. İskelenin sonunda durdu ve dört kişilik mürettebat tekneyi iple kızağa çekip daha Walt yardım edip etmemeye karar vermeden önce ustaca yönlendiririp sabitlerken, onlara el salladı.

Teknenin kıç tarafına şablonla yazılmış adını okudu ve bunun gerçekten de beklediği tekne olduğunu doğruladı. Mürettebat bitkin görünüyordu. Dört adamın da şapkalarının altından gür sakalları ve kabarık saçları fıskırıyordu. Derileri bronzlaşmış ve rüzgârdan yanmış görünüyordu.

"Beyler," dedi Walt, "sanki cehennemın içinden geçerek bir yolculuk yapmışsınız gibi görünüyor."

Mürettebatın kaptanı iskeleye atladı, şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkardı ve terini silmek için elini alına götürdü.

"Tüm yol boyunca uçakla eve dönüş yolculuğunun çok daha kolay olacağını söyleyerek kendimizi avuttuk. Siz Jenkins olmalısınız?"

"Evet, bayım." dedi Walt hem Amerikan ehliyetini hem de pasaportunu vererek.

Kaptan belgeleri aldı ve onları panosunun tokasının altına tutturdu. Teslimat fişine Walt'un kimliğinden bilgileri yazdı, birkaç kutuyu kontrol etti ve her şeyi Walt'a geri verdi.

"Alta bir imza rica edeceğim."

Walt imzaladı.

"Tekneyle ilgili birkaç şeyin üzerinden geçeyim. Önemli şeyler değil, ancak ilgilenmeniz gereken birkaç mekanik sorun var. Yapısal bir şey yok. O bir canavar, orası kesin."

Walt, bir yelkenliyi neyin canavar ya da baş belası yaptığı hakkında bir fikri varmış gibi, "Bunu duymak güzel." dedi.

Yirmi dakika boyunca kaptanı teknenin etrafında takip etti ve adam yelkenleri, vinçleri ve üst taraftaki teçhizatı anlatırken başını salladı. Walt onu makine dairesine kadar takip etti ve yakıt pompaları, pervaneler ve tahrik sistemi hakkında söylenenleri anlıyormuş gibi yaptı. Walt'a elektronikte bir arıza olduğu söylendi. Bunu sanki zihnine not ediyormuşcasına düşünüyormuş gibi yaptı.

Kaptan, "Gelirken bir liste yaptık." dedi. "Her şeyin üzerinden hızlıca geçtiğimi biliyorum ama uçağımız üç saat sonra kalıyor."

Walt elini salladı. "Bir liste yaptığınız sürece, sizi havaalanına götürdükten sonra her şeyi gözden geçirebilirim."

İki saat sonra Walt, dört adamı Montego Körfezi'ndeki havaalanına bıraktı. Onlar terminale girer girmez, Land Cruiser'ı sürmeye başladı ve Negril'e doğru yöneldi.

BÖLÜM 75

Negril, Jamaika 22 Ekim 2021, Cuma

AVERY, ASFALTA ADIM ATAR ATMAZ KARAYİPLER'İN yoğun nemini hissetti. Los Angeles'tan Montego Körfezi'ne direkt uçuşu altı saatten fazla sürmüştü. Gümrükten geçti ve bavuluyla dışarıya çıktı. Havalimanı, kendilerini adanın sahillerine götürecek otobüslere ve minibüslere binmek için uzun kuyruklarda bekleyen turistlerle dolup taşıyordu, çok geçmeden bol bol rom içip solgun tenlerini bronzlaştırmak için canla başla uğraşmaya başlayacaklardı.

Avery terminalden çıktı ve art arda iki kez çalan kornayı duydu. Kalabalığın arasından geçti ve Walt'un açık sürücü yan kapısının girintisinde durup Land Cruiser'ın üzerinden ona el salladığını gördü. Avery'nin kardeşinin Jamaika'ya ilk geldiğinde üç ay önce kullandığı araçla aynı araçtı. Walt bavulunu bagaja atarken Avery aceleyle yolcu koltuğuna oturdu.

"Uçuşun nasıldı?" diye sordu terminalden çıkarken.

"Uzun. O nasıl?"

"İyice yerleşti ve ada hayatının tadını çıkarıyor. Onu kendim gibi bir Jamaika romu fanatığı yapmış bile olabilirim."

Avery gülümsedi.

"Seni göreceği için gerçekten heyecanlı."

"Tekne buraya geldi mi?"

"Dün, tam zamanında. Christopher onu incelemek istedi ama ona seni beklememiz gerektiğini söyledim."

"Nasıl görünlüyordu?"

"Tekne mi? Harika, ama tekneler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Avery, haziran ayında Connie Clarkson'la Green Bay'de yelken açmaya gittikleri günü hatırlayarak, "Güzel bir tekne." dedi. O sabah yaptıkları seyir, Avery'nin teknenin ihtiyacı olanı yapabileceğinden emin olması için son bir incelemeydi.

Walt, "Sen öyle diyorsan benim için de öyle demektir." dedi.

Ardından, Walt, hava limanından çıkıp onları Negril'e götürecektir ana otoyola doğru ilerlerken uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda otuz dakika sonra konuştu.

"Seni özledim." dedi.

Avery ona baktı. "Hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum."

"Buna söyleyecek bir lafım hâlâ yok. Bunu değiştirmek için gerçekten çok çalıştığımı bil yeter."

Avery konuşmadan önce bir dakikalık sessizlik geçti.

"Ben de seni özledim."

"İşte duymak istediğim şey." dedi Walt, gözlerini yoldan ayırmadan. "Aylardır her gün her saat duymayı hayal ettiğim şey."

Walt uzanıp elini tuttu. Avery direnmedi.

Negril'e giden yolun çoğu, trafiğe girip çıkan tur otobüsleri, kamyonetler ve motosikletlerle dolu ana yol üzerindeydi. Okyanus Avery'nin sağındaydı. Kıyıya yakın su kristal berraklığındaydı ve yüzeyinin altında derin bir mercan görüntüsü sunuyordu. Karadan uzaklaştıkça suyun rengi zengin bir kobalt mavisine dönüşüyordu. Palmiyeler her yerdeydi. Negril şehrine gelince ana yoldan saparak ve adanın iç kısmına doğru yola çıktılar. Tüm o tur otobüslerinden, okyanustan ve kumsallardan uzağa doğru gidiyorlardı. Yolculuğun bu ayağındaki yollar dardı ve yoğun bitki örtüsünün gölgesindeydi. Bazı noktalarda yol o kadar daralıyordu ki, Walt karşıdan gelen trafiğin geçmesine izin vermek için kenara çekmek zorunda kalıyordu.

Walt yağmur ormanına girdikçe Avery'nin heyecanı daha da arttı. Yolculuğun son otuz dakikasında hiç konuşmadı. Avery'nin tek istediği oraya gidip onu görmektir.

"Beş dakika kaldı." dedi Walt.

O dakikalar, Walt'un nihayet arabayı yavaşlatarak sağa dönüp, mangrov ve palmye ağaçlarıyla dolu bir köşeye sıkışmış bakımlı mavi bir evin garaj yoluna girene kadar ona saatler gibi geldi. En yakın komşu ev dört yüz metre ötedeydi ve gözden uzaktı. Burası, Avery'nin planlarının son aşamasını beklerken Christopher'ın kalması için mükemmel bir yerdi. Walt öyle olacağına söz vermişti.

"Teşekkür ederim." dedi.

Walt başını salladı ve ardından evi işaret etti. "İçeri girsene."

Avery kapıyı açtı ve çakıllı garaj yoluna indi. Bir köpek onu selamlamak için yolun aşağısından fırladı. Evin kapısı açıldı ve Christopher ön verandaya çıktı. Avery ona sarılmak için tüm gücüyle koştu.

BÖLÜM 76

Negril, Jamaika 29 Ekim 2021, Cuma

CHRISTOPHER MONTGOMERY, KÜÇÜK KIZ KARDEŞİNDEN üç yaş büyüktü. Bununla birlikte, yaşın ona kattığı çok az avantaj vardı. Avery çoğu konuda ondan daha iyiydi, hem daha iyi bir öğrenciydi hem de daha iyi bir denizci. Daha karizmatik ve dışa dönüktü. Aralarında işler kontrolden çıkarsa, muhtemelen onu bir güreş maçında bile yenebilirdi. Ama Christopher'ın ondan daha iyi olduğu bir şey vardı. Matematik. Sayılar söz konusu olduğunda o bir bilgindi. Matematik ve tüm türevleri ona çok kolay gelirdi. Aslında konuyu öğrenme ihtiyacı hiç hissetmemişti. Bilgi zaten bir şekilde beynindeydi. Onunla doğmuştu. Tek yapması gereken bilgiyi düzenlemek ve matematiğin herhangi bir versiyonuna uygulamaktı. Üniversitede matematik alanında uzmanlaşmış ve üniversiteden sonra uygulamalı matematik ve hesaplama teorisi alanında yüksek lisans yapmıştı. Normal bir babası olsaydı, belki Christopher Montgomery profesör veya sigorta endüstrisinde istatistik uzmanı olabilirdi. Bunun yerine matematiksel beynini Wall Street'e götürdü ve Montgomery Yatırım Hizmetleri'ne analist olarak katıldı.

Christopher kendini piyasayı incelemeye ve hisse senedi ve emtia ticareti yaparak para kazanma olasılıklarını ve istatistiksel analizini belirlemeye adanmıştı. Kimseye şaşırtıcı gelmemişti, bunda çok iyiydi. Hatta o kadar iyiydi ki, babasının şirketinde *besin*

zincirinin en tepesine yitkiledi ve kısa süre sonra sadece babasına değil, her ortağa, yatırım fonlarının varlıklarını hangi sektörlerle yerleştirecekleri konusunda tavsiyelerde bulunmaya başladı. Christopher, şirketin fonlarının istatistiksel analizinde o kadar kaybolmuştu ki, ağaçların içinden ormanı görememişti. Ta ki yalnız olduğu ve geç saatlere kadar çalıştığı bir geceye kadar. Zihni en iyi şekilde Montgomery Yatırım Hizmetleri'nin ofisleri boşken çalışıyordu. O sırada ortalıkta dönen sahtekârlığı çözmeye başladı. Firmanın mali suçlarını incelemek için geceler boyunca haftalarca çalıştı.

Montgomery Yatırım Hizmetleri'nin ofisleri, Manhattan'ın aşağısındaki Prudential binasının kırkuncu katının tamamını kaplıyordu ve Christopher bir kez yozlaşmanın kokusunu alınca, ne kadar risk aldığı çok da umrunda olmadı. Gece geç saatlerde temizlik ekibi gittikten sonra babasının ofisine girdi ve bilgisayarını inceledi. Aynı şeyi ortakların her birine yaptı. Federallerin ortaya çıkarması iki yıl süren şeyi Christopher iki haftada öğrenmişti. Montgomery Yatırım Hizmetleri gırtlığına kadar günahın içine batmıştı ve yapılan hemen hemen her anlaşmanın arkasında Christopher'ın adı ve beyin gücü de gözüküyordu.

Christopher, sahtekârlığın ne şekilde yapıldığını net olarak tanımlar tanımlamaz, şirketteki herkes kadar suçlu sayılacağını da anladı. Neredeyse her işlemde onun da dijital parmak izleri vardı. Babası veya ortaklarından herhangi biri kadar Ponzi planına dâhil olacaktı. Suçlanacak, yargılanacak, yerden yere vurulacak ve hapsedilecekti. Ve federaller geliyordu, biliyordu. Uygulamalı matematik okuduğu eski bir arkadaşı IRS için çalışıyordu ve o da Christopher'ın şüphelerini doğruladı. Christopher ondan bir iyilik istedi ve kendisini geçmişten borçlu hiseden arkadaşı ona yardım etmeye mecbur kaldı. Christopher, Montgomery Yatırım Hizmetleri'ndeki mali suçları çözmek için iki haftasını harcarken, arkadaşı da telefon görüşmeleri yaparak kendi araştırmasını gerçekleştirdi. Arkadaşı Christopher'a pek fazla bir şey bulamadığını söyledi, sadece FBI'daki Matematik Dehâlarının -hükümet için çalışan adli muhasebeciler için kullanılan takma ad- dâhil olduğu

akut bir soruşturma yürütüldüğünü öğrenebilmişti. Arkadaşı operasyonun adını öğrenmeyi başarmıştı: *House of Cards*.

Christopher Montgomery'nin tercih edebileceği birçok seçenek vardı. Federallere gidip bir anlaşma yapabilirdi. Onlara ihtiyaç duydukları tüm erişimi sağlayabilirdi. Her türlü bilgiye erişimleri için bir katalizör olabilirdi. Babasıyla yüzleşebilir ve her şeyin değişmesini isteyebilirdi, ama işlerin çok ileri gittiğini biliyordu. İşlemlerden parmak izlerini silmeye çalışabilir ve bilgisi olmadığını iddia edebilirdi. Ancak bu seçimlerin hepsinin ortak bir kusuru vardı: hapse girme olasılığı. Bunun yerine Claire'e babalarının yatımı fonundan, dolandırıcılıktan ve bir seraptan başka bir şey olmayan milyarlarca dolarlık varlıktan bahsetmeyi tercih etmişti. Yakın zamana kadar hiçbir şey bilmemesine rağmen, ona aslında bir şekilde her şeyin nasıl içinde olduğunu anlattı. Sonra da ondan yardım istedi.

Kendi ölümünü sahnelemenin mükemmel bir yolu yoktu. Ama federaller kapıları kırmadan önce bunu yapması gerektiği konusunda kararlıydı. Çünkü bir iddianameden sonra ölümünü sahnelemek oldukça şüphe uyandırıcı olabilirdi. Montgomery Yatırım Hizmetleri'ndeki herhangi birinin federal suçlamaya maruz kalmasından bir yıl önce sahte bir ölüm kurgulamak mümkündü. Eğer her şeyi doğru şekilde yapabilirlerse.

Oyster 625'ini feda etmek biraz zor oldu ama Christopher teknenin ve hayatlarındaki diğer her şeyin kirli paradan geldiğini açıkladıktan sonra Claire razı olmuştu. Marinada güvenlik kameraları olduğunu bilen o ve Claire birlikte *Claire-Voyance*'a binmişler, tekneyi yelken seyri için hazırlamışlar ve limandan çıkarmışlardı. Christopher ancak denizden bir mil açıldıktan sonra bota binip karaya geri dönmüştü. Botla birlikte gözetimin çok daha az sıkı olduğu farklı bir marinaya yol almıştı. Sonra da Claire'in hayatta kalması için dua etmişti.

Fırtına tahmin edildiği kadar şiddetliydi ve Christopher arabasını sürerken haberleri takip etti. Manhattan'dan Sister Bay, Wisconsin'e on altı saat vardı ve Christopher yolda sadece benzin almak için durdu. Bunu yaparken de güneş gözlüklerini hiç

çıkarmadı ve şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirdi. Connie Clarkson'ın yelkenli kampına ulaştığında saat sabahın altısıydı ve güneş doğuyordu. 12 numaralı kulübenin kapısını açtığında taze demlenmiş kahve ve gözleme kokusuyla karşılaştı ve Connie hayatında olduğu için sessizce şükretti. Haberlere tıkladı ve gözünü bile kırpmadan izlemeye başladı.

Claire'den Oyster 625'i feda etmesini ve onun için hayatını riske atmasını istemekten bile daha büyük üzüntüsü Connie Clarkson'ın babasına yatırım için verdiği paranın gitmiş olmasıydı. Babasının kurbanlarının çoğu gibi, Connie Clarkson da Montgomery Yatırım Hizmetleri'ne verilen herhangi bir paranın rüzgârdaki duman gibi çabucak kaybolduğu soğuk ve acı gerçeği öğrenene kadar sahtekârlığa karşı gözü kördü.

Christopher hikâyeyi CNN'nin web sayfasında bulana kadar öğlen olmuştu. Şiddetli bir fırtına sırasında Manhattan açıklarında bir yelkenli batmıştı. Bir kadın yolcu Sahil Güvenlik tarafından kurtarılmış, ikinci bir yolcu için ise arama kurtarma çalışması başlatılmıştı. O noktaya kadar işler yolunda gitmişti. Connie'nin yerinde birkaç hafta saklanmayı planlamıştı. 12 kulübeden ve yelken kampından ayrılmasının üç yıl alacağını hiç düşünmemişti.

BÖLÜM 77

Westmoreland, Jamaika 29 Ekim 2021, Cuma

S AVANNA-LA-MAR LİMANI'NA NEGRİL'DEN OTUZ DAKİKALIK bir yolculukla gidilebiliyordu. Walt, Land Cruiser'ı okyanusa doğru sürerken Avery ön koltuğa oturdu. Bir hafta önce Walt, oradaki küçük yat limanında yelkenliyi teslim almıştı. Limanda bir aylığına yer kiralanmış ve tamamı peşin ödenmişti. Sister Bay'den uzun bir yolculuk yaptıktan sonra teknenin ihtiyaç duyduğu onarımların kontrol listesini gözden geçirmek bile sadece üç gün sürmüştü. Son üç gün içinde tekneye kolay bozulmayacak yiyecek, su ve birinin haftalarca su üzerinde ihtiyaç duyabileceği diğer şeyleri doldurdular.

Christopher'ın amacı, kimsenin onu aramadığından emin olmak için bir yıl boyunca ortadan kaybolmaktır. O zamana kadar kaçışının gerçekten de kusursuz olduğundan emin olacaktı. Tek endişeleri, hayatının geri kalanını hapiste geçiren babalarının, federallere oğlunun hâlâ hayatta olduğuna inandığını söylemesiydi. Ne Christopher ne de Avery babalarının gerçeği bildiğine inanmıyordu. Yine de babaları yargılanırken Christopher için denize açılmak en güvenlisiydi. Cezasını azaltmak için gidebileceği uç noktalara dair hiçbir şey söylenemezdi. Kendi kızının ona ihanet edip federallere teslim etmesi, kesinlikle Garth Montgomery'nin kolayca yutmayacağı acı bir ilaçtı. Ama babasının kartpostalı Avery'ye ulaştığı anda onun uydurduğu uzun oyunun bir parçası

olmuştı. Son ayrıntılar Walt'un yardımıyla bir araya gelmişti. Walt ona, FBI'nın gözlerinin havaalanlarından, sınırlardan ve limanlardan uzak olmasını sağlamanın en iyi yolunun teşkilatın dikkatini başka yöne çekmek olduğunu söylemişti. Ve en önemli hedeflerinden birinin yakalanması, bunu yapmanın en iyi yoluydu.

Bir yıl içinde, her şey planlandığı gibi giderse Christopher'ın amacı Jamaika'ya dönüp yeni hayatına başlamakti. Hampden Estates içki fabrikasındaki işi onu bekliyor olacaktı ve isterse özgür bir adam olarak zaman geçirmenin daha kötü yolları da vardı. Wisconsin'deki Sister Bay'de bir kulübede tıkalı kaldığı dönemde Connie Clarkson'ın yelken kampında çalışmak pratiklik sürecinin çok ötesine geçen geçici bir düzenleme olmuştı. Burada Jamaika'da Christopher Montgomery -diğer adıyla Aaron Holland- gerçekten özgür olabilirdi.

Walt limanın otoparkına girerken Avery ön camdan baktı. Diğer yelkenlilerin direkleri de göğe yükseliyordu ama Christopher'ın teknesininkini hemen tanıdı. Avery önden giderek Walt ve Christopher'a yol gösterdi. İskeleden aşağı yürüdü ve teknenin kış tarafına geldiğinde durdu. İsim bitişik el yazısıyla yazılmıştı ve Avery sonucun nasıl olduğunu görme konusunda çok heyecanlıydı. Connie harika bir iş çıkarmıştı.

Claire-Voyance II

Christopher'ın kolunu omzuna doladığını hissetti.

"Sana daha önce de söyledim ama yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum." dedi.

"Biliyorum."

"Sana bir şekilde geri ödeyeceğim."

"Hayır, ödemeyeceksin."

Cristopher gülümsedi. "Muhtemelen evet."

"Ama ortalık sakinleştiğinde bana bu muhteşem tekneyle Karayipler'i gezdirebilirsin."

"Anlaştık."

"İyisin, değil mi?"

Başıyla onayladı ve tekneye bakmaya devam etti. "Merak etme, her şey çok daha iyi olacak."

"Yeni bir isme alışmak zor mu?"

"Neden değiştirdiğine bağlı."

"Özgürlüğünü elde etmek için."

"O zaman kolay. Sen artık Aaron Holland'sın. Bir yelkenlide yaşıyorsun ve Karayipler'e yelken açıyorsun. Birkaç ayda bir, bir rom damıtma tesisinde çalışmak için Jamaika'ya geri dönüyorsun. Emin ol, bundan çok daha kötü hayatlar var."

"Para için endişeleniyorum. Parayı senden almayı doğru bulmuyorum."

Avery, "Anlaşmayı imzaladım." dedi. "Artık endişelenmene gerek yok."

HAP News ile yaptığı sözleşme görüşmeleri sonbaharın başında tamamlanmıştı. Önümüzdeki beş yıl boyunca Avery American Events'in sunuculuğu görevine devam edecekti. Dwight Corey yorulmadan müzakere etmişti ve Mosley Germaine ve David Hillary, Avery'ye sonunda beş yıl boyunca yılda 3 milyon dolar kazandıracak olan sözleşmeyi kabul etmek zorunda kalmışlardı. Bu rakamla bile Avery, kendisinin değerinin altında bir rakama imza attığını savundu. Programın aldığı son ratingler onun doğru olduğunu kanıtladı. Üç bölüme yayılan Victoria Ford özel bölümü, *American Events* tarihindeki en yüksek ikinci reytingi getirdi. Avery'nin araştırmacı gazeteciliği ve ortaya çıkardığı yeni delillerle, Cameron Young soruşturmasının yeniden açılmasını sağlaması, onun zaten güçlü olan ismine güç kattı. Cameron Young davası tekrar tüm haber kanallarındaydı, onu kimin öldürdüğüne dair ciddi sorular sorulmaya başlanmıştı. Bir zamanlar açıkça Victoria Ford'u işaret eden kanıtlar şimdi sorgulanır olmuştu. Kanın ve idrarın bu kadar açık bir şekilde manipüle edilmesi ve olay yerine yerleştirilmesi fikri büyük tartışma yarattı. Masumiyet Projesi isimli sivil toplum örgütü bile Victoria Ford'un masumiyetini kanıtlamak için ne gerekirse yapma sözü vererek olaya dâhil olmuştu.

American Events özel bölümü, kanıtları kimin yerleştirmiş olabileceğine dair isim vermemişti, çünkü böyle yapmak kanalın

üstlenmeye hazır olmadığı bir sorumluluktur. Ve davayı çözmek asla Avery'nin amacı olmamıştı. Sadece iki söz vermişti. İlk Emma Kind'e, Avery'nin dünyaya Victoria'nın masum olduğunu göstermek için elinden geleni yapacığıydı. İkincisi de Natalie Ratcliff'e, Natalie'nin yardımına karşılık Avery'nin Victoria'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili gerçek hakkında sessiz kalacığıydı. İki sözünü de tutmuştu.

Victoria Ford özel bölümünü reytinglerde geçen tek şey Avery'nin babası Manhattan Hırsızı hakkındaki açıklamalarını içeren özel bölümlerdi. Reytinglerde anında zirveye yerleşti. İki bölümlük dizi Claire Montgomery, nam-ı diğer Avery Mason'ın hayatı hakkındaydı ve Avery'nin babasının izini sürmek ve onu adalete teslim etmek için FBI ile nasıl çalıştığını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Avery'nin babasını nasıl teslim edeceği konusunda ki müzakereler sırasında, federal ajanların kamera ve mikrofon takmaları konusunda ısrar etmişti. SWAT ekibinin Placid Gölü dağlarındaki ıssız kulübenin ön kapısını kırarak aldıkları vücut kamerası görüntüleri kaçırılmaması gereken bir televizyon olayıydı. Daha önce hiç kimse böyle bir seyirci rakamına ulaşamamıştı. Yirmi iki milyon izleyici bölümü izlemek için televizyonlarının başına geçmişti. Avery için bölüm, birçok açıdan vücudunu toksik maddelerden temizlediği bir terapi gibiydi.

Sonunda, kendisinin tüm ılımlı itirazlarına rağmen, Avery, HAP News'in sözleşmesinde istediği her şeyi ve daha fazlasını sağladığını biliyordu. Dwight, anlaşmayı ön ödemeli olacak şekilde yapılandırmıştı ve kanal ilk günden Avery'ye 3 milyon dolarlık bir imza bonusu ödemişti. Bonusla iki şey yaptı. İlk olarak, Aaron Holland adına Cainvest Bank and Trust on Grand Cayman'da başlangıç bakiyesi 100.000 \$ olan bir hesap açtı. Bu Christopher'ın yeni hayatına başlaması için yeterli olacaktı. Avery'nin yaptığı ikinci şey ise tekne için ödeme yapmaktır. Banka çekini hazırladı, zarfa koydu ve aynı gün teslim edilecek kargoyla gönderdi.

Avery marinaya baktı. "Gitsen iyi olur, ağabey."

Burada güvenlik kamerası yoktu ve Avery artık hükümetteki kimsenin onun nerede olduğuyla ilgilenmediğini biliyordu. Walt,

Amerika'ya gelmesine izin vermeden önce bundan emin olmuştı. Bununla birlikte, şöhreti, tuhaf paparazzilerin dikkatini çekebildi ve Avery'nin ihtiyaç duyduğu son şey, onun ve ölü erkek kardeşinin magazin dergilerinde görünecek fotoğraflarıydı. Çok endişeli değildi. Bu liman, patika yoldan ve adanın turistik bölgelerinden uzaktı. Yine de iskelede duran üç Amerikalıya kimse dikkat etmese bile Avery, daha fazla beklerlerse içlerinden birinin plandan vazgeçebileceğini biliyordu. Artık geri dönemeyecek kadar ilerlemişlerdi.

Christopher başını salladı ve Walt'a döndü. "Yardımların için teşekkür ederim."

"Laftı bile olmaz." dedi Walt. "Bir şeye ihtiyacın olursa nerede yaşadığımı biliyorsun."

Christopher, Avery'ye döndü onu alnından öptü. Daha fazla bir şey söylemedi. Söylenecak bir şey kalmamıştı. Bunun yerine, yeni teknesine tırmandı. Motor gürleyerek canlanırken Avery ip-leri çözdü.

"Dikkatli ol." dedi.

On dakika sonra, *Claire-Voyance II* marinadan çıkıyordu. Açık sulardayken, Avery ana yelkenin direğe çekildiğini ve havayla dolduğunu gördü. Sonrasında ön yelken onu takip etti ve tekne doğudan bir kontra yapıp sabah güneşine doğru yönelirken hafifçe sola yattı.

"Peki." dedi Walt. "Ne kadar süre kalacaksın?"

"Bir haftalığına izinliyim."

"Ya sonra?"

"Sonrasını sen söyle." dedi Avery.

Rıhtım boyunca yürürken Walt onun elini tuttu. "Amerika'da biraz daha zaman geçirmeye başlamam gerektiğini düşünüyordum."

Avery ona kızarmış gözlerle baktı. "New York'tan nefret ettiğini sanıyordum."

"Öyle. Ama sanırım Kaliforniya benim daha çok tarzım olan bir yer."

BÖLÜM 78

Sister Bay, WI 29 Ekim 2021, Cuma

KAHVERENGİ UPS KAMYONU KUZEYE, DOOR COUNTY yarımadasının olduğu bölgeye döndü. Sürücü, Sister Bay'e gitmeden önce Fish Creek ve Ephraim kasabalarında birkaç adrese teslimat yapacaktı. Saat 14.30'du. Connie Clarkson'ın yelkenli kampının otoparkına döndüğünde, yanında duran çuvaldan bir önceki gece kargoya verilen zarfı aldı, barkodunu taradı ve ana ofisin ön verandasının önüne bıraktı. Zili çaldı ve arabasma geri döndü. Ön kapı açıldığında çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Connie yere baktığında UPS zarfını gördü. Aldı ve mutfığa geri döndü ve masanın üzerine bıraktı. Ocakta bir su ısıtıcısı vardı ve ötmeye başlamıştı. Isıtıcıyı kapattı ve kaynar suyu, içinde iki çay poşeti bulunan bir kupaya boşalttı. İki dakika demlenmelerine izin verdi, sonra çay poşetlerini kupadan çıkardı ve çöpe attı. Kupayı mutfak masasına getirdi ve oturdu. UPS zarfının üstündeki ipliği yırttı. İçindekilere baktığında tek bir kâğıt parçasının yanı sıra orta boy beyaz bir zarf olduğunu gördü.

UPS zarfını çevirdi ve içindekiler masanın üzerine kaydı. Kâğıdı kaldırarak açtı. Elle yazılmış kısa bir mesajdı:

Sevgili Connie,

Herkesin yapabileceğinden fazlasını yaptın. İkimizin de beklediğinden daha fazlasını. Sana her şeyi borçluyuz

ve asla geri ödeyemeyiz. Ama en azından senden alınanı geri verebiliriz.

Sevgiler,

Claire ve Christopher

Connie, teknenin Jamaika'ya güvenli bir şekilde ulaştığını varsaydı. Kâğıdı bıraktı ve zarfa uzandı. Parmağını kenarının altına soktu ve yırtarak açtı. İçinde bir banka çeki vardı. Zarftan çıkardıktan sonra, üzerinde yazılı olan rakama uzun uzun baktı. Gerçek olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Üzerinde yıllar önce tam da Garth Montgomery'ye kaptırdığı rakam olan 2 milyon dolar yazıyordu.

BÖLÜM 79

Santorini, Yunanistan 15 Aralık 2021, Çarşamba

YAKLAŞIK YİRMİ YILDIR İLK KEZ NATALIE RATCLIFF bir taslağı teslim etmekte gecikmişti. Dakiklik konusundaki kursuz sicili bu sefer bozulmuştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Yazdan bu yana yaratıcılığını ve üretkenliğini engelleyen çok şey olmuştu. Ama şimdi, nihayet, son Peg Perugo hikâyesine son rötuşları vermeye çalışıyordu. Nihayet. Dünya bekliyordu. Kitabın önümüzdeki baharda yayınlanması planlanmıştı.

Yıllar içinde, Natalie Ratcliff ve Victoria Ford bir rutin geliştirmişlerdi. Victoria her el yazmasının ilk taslağını yazar ve hikâyeyi kusurları ve tutarsızlıkları seçerek yeniden işlemesi için Natalie'ye gönderirdi. Bunca yıl sonra her ikisi de Peg Perugo'yu eşit derecede iyi tanıyordu. Ama her biri onu farklı tanıyordu. Victoria'nın, cana yakın karakteri yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce yaratmasının sağladığı avantaj, Natalie'nin Peg Perugo'nun karakterini maksimum ticari çekicilik için nasıl şekillendireceği konusundaki anlayışıyla eşleşiyordu. Birlikte, anlaşmazlıklardan asla tam olarak kaçmayan ama her zaman tartışmadan kaçınan yumuşak bir tartışma dili geliştirmişlerdi. Bu yıla kadar. On altıncı Peg Perugo romanına kadar. Bu sefer, her birinin olay örgüsünün nasıl yapılandırılması gerektiği konusunda derin düşünce farklılıkları vardı. Görüşlerini e-postayla göndermek ve sorunları binlerce kilometre öteden çözmeye çalışmak yangına körükle

çalışmaktan başka bir işe yaramıyordu, bu yüzden Natalie ayrıntı-
ları halletmek için Santorini'ye bir seyahat ayarladı.

Victoria ve Natalie, küçük Santorini adasındaki Ratcliff'e ait
muhteşem villada oturuyorlardı. Haftayı taslağı yeniden okuyup
değerlendirerek ve her ikisinin de üzerinde anlaşabilecekleri ortak
bir zemin bulmak amacıyla hikâyeye ince ayar yapmak için çalış-
mak geçirmişlerdi. Natalie, Victoria'yı en çok satanlar listesine giren
ve yüz milyondan fazla satan on beş kitabın formülüne bağlı kal-
maları gerektiğine ikna etmek için çok mücadele etmişti. Victoria
ise farklı bir yöne gitmek istiyordu. Daha önceki tüm Peg Perugo
hikâyelerinde olmayan daha karanlık, daha keskin bir yön.

Natalie, Victoria'nın yazılarındaki bu değişikliği yazdan beri
fark etmişti. Victoria'nın yazılarında, önceki on beş yıllık çalışma-
nın sesiyle uyuşmayan bir farklılık vardı. Bugüne kadar karanlık
gerilimler değil, gerçekçi gizemler yazmışlardı. Ve bunda da fev-
kalade başarılıydılar. Okurları belirli bir tür bekliyordu ve sevgili
kahramanlarını böyle karanlık bir şekilde kullanmalarını pek hoş
karşılamayacaklardı. Ama Natalie bunu kaç kez dile getirdiyse
de Victoria dinlemeyi reddetti. Her seferinde daha karanlık fikir-
lerle geri döndü.

Natalie villanın verandasında oturuyor ve Victoria'nın hazır-
ladığı taslağın en son versiyonunu okuyordu. Victoria dışarı çıktı
ve bir şişe Dom Pérignon'un mantarını açtı. Ege Denizi önlerin-
deydi ve hava soğuktu. Natalie'ye Victoria yeni bir enerjiyle dol-
muş gibi geldi. Hatta bundan daha fazlası vardı. Natalie, Victori-
a'nın şampanya şişesini taşıma ve kadehleri doldurma biçiminde
bir meydan okuma hissetti.

"Nasıl?" diye sordu Victoria. "Ne düşünüyorsun? Sence de
yazdıklarımızın en iyisi değil mi?"

Natalie, omurgasından yukarı tırmanan garip bir ürperti his-
setti. Victoria'nın soruyu sorma biçiminde, Natalie'nin gerçek fik-
rini söylemekte tereddüt etmesine neden olan bir şey vardı. Yine
de son bir kez denedi.

"Vic, okuyucularımızın bizden istediği bu değil. Peg Peru-
go'dan istedikleri bu değil."

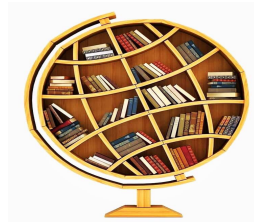
Victoria, Natalie'ye ağzına kadar doldurulmuş bir şampanya kadehi uzattı. "Neden öyle diyorsun? Peg'in bir soruşturmada yanlış yapması o kadar da sorun değil. Gelecekteki kitaplarda yeni karakterini inşa edecek."

"Tabii," dedi Natalie, "sadece... oluş şekli sıkıntılı. O yöne gitmemiz gerektiğinden emin değilim."

"Elbette gitmeliyiz." diye karşılık verdi Victoria. "Peg Perugo'nun kandırılabilmesinin tek yolu bu. Bulduğum başlıkla el ele gidiyor."

Victoria uzanıp kadehini Natalie'nin kadehine dokundurdu. "Ayrıca artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç. Taslağı çoktan New York'a gönderdim bile."

Victoria ona gülümsediğinde Natalie'nin vücuduna bir ürper-ti daha yayıldı. Victoria sanki itiraz etmesi için onu zorluyormuş gibi geldi. İçinden bir ses ona yapmamasını söyledi, o yüzden itiraz etmedi. Bunun yerine Natalie şampanya kadehini kaldırdı ve arkadaşına gülümsedi.

BÖLÜM 80

Santa Monica, CA 16 Nisan 2022, Cumartesi

WALT, JAMAİKA'DAN KALİFORNİYA'YA RESMİ OLARAK taşınmamıştı ama bu kaçınılmazdı. Ziyaretleri o kadar sıklaşmıştı ki Avery artık ona evinin anahtarını bile vermişti. Cuma öğleden sonraları, stüdyodan eve geldiğinde garaj yolunda kiralık bir araba bulmaya ve Walt'un mutfakta yemek hazırlayıp bir kadeh şarapla onu beklemesine gitgide daha çok alışıyordu. Hayatının çoğunu Doğu Sahili'nde geçirdikten sonra Walt, sıcaklığın on derecenin altına düştüğü hiçbir yerde bir daha kış geçirmeyeceğine kendi kendine söz verdi. Geçen yıl Karayipler ve Güney Kaliforniya arasında gidip gelmekten çok keyif almıştı.

Bu ziyarette bir hafta kalacaktı ve Avery, *American Events*'in sunucusu olarak ikinci tam sezonunun son birkaç bölümünü kaydetmekle meşgul olmadan önce sahip olduğu nadir boş zamanlarının keyfini çıkarıyorlardı. Bu hafta sonundan sonra, Avery AE'nin ara vereceği yaz tatilinde bir ay geçirmek için, temmuz ayında Jamaika'ya gidene kadar birbirlerini görmeyeceklerdi. Christopher'ı ekim ayından beri görmemişti ve onun denizdeki maceralarını duymak için can atıyordu. Walt aylar boyunca güncel bilgileri sağlamış ve Christopher yeniden malzeme stoklamak için Jamaika'ya her döndüğünde Avery'ye rapor vermişti. *Claire-Voyance II*, Avery'nin tahmin ettiği kadar sıkı bir tekne olduğunu kanıtlamıştı ve Christopher, Aaron Holland olarak yeni hayatının tadını çıkarıyordu.

Avery ve Walt geç bir akşam yemeğinden eve döndüler. Walt, Yankees maçını açtı. Final serisindelerdi ve dokuzuncu maçı kendi sahalarında oynuyorlardı. Avery birer kadeh şarap koydu ve Walt kendini oyuna kaptırırken, okuduğu kitaba geri döndü, son birkaç aydır okuduklarının hepsi gibi bir solukta okunan en son Peg Perugo romanına. Yine de bu kitap, serideki diğer kitapların yapmadığı bir şekilde kitabın kahramanını köşeye sıkıştırıyordu. ncekilerden daha karanlık ve daha yoğundu. Okurken sayfalar da adeta kaybolmuştu.

Yankees maçı sona erdi. Walt televizyonu kapattı.

"Ben yatmaya gidiyorum." dedi.

Avery, "Ben de birazdan geleceğim." dedi. "Sadece birkaç bölüm kaldı."

Walt onu öptü ve merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Avery sayfalara dönmeden önce şarabına uzandı. Gözleri son bölümlere göz gezdirirken zaman durmuş gibiydi ve sayfalar hiç çaba harcamadan geçip gidiyordu. Sona gelmişti ve Avery okurken bir yandan da beklenmedik gelişmenin ne olacağını öğrenmeyi bekliyordu. Peg Perugo, başarılarla dolu kariyerinde ilk kez bir cinayet soruşturmasında yanlış yapmış olacaktı. Bu sevimli karakter ilk kez aldatılmış olacaktı. Bunun olma şekli, Avery'nin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Zekice ve kurnazcaydı ve sevimli kahramanın kandırılmasının tek yoluydu. Peg Perugo bile, katilin dedektifleri yanlış yöne yönlendirmek için olay yerine kendi kanunu yerleştirdiğinden şphelenmezdi.

Son sayfayı okurken Avery'nin kafası karıştı. Sonunda kitabı kapattı ve birkaç dakika önce Yankees maçını yayımlayan boş televizyona baktı. Sonra kitabı çevirdi ve kapağına baktı. Başlığı, başlığın ne anlama geldiğini yeni bir anlayışla yeniden okuduğunda, şarap kadehi elinden düştü ve yerde paramparça oldu.

*Kusursuz Cinayet
Bir Peg Perugo Romanı*

SON SÖZ

Cameron Young'ın Öldüğü Gece 14 Temmuz 2001

VICTORIA FORD, GÖĞÜSLERİNİ BİRAZ ÖRTEN, ANCAK göğüs dekoltesini, pürüzsüz tenini ortaya çıkaran ve başka hiçbir şey giymediğini belli eden ipek elbisesiyle yatak odasına geri döndü. Sağ elini arkasına saklıyordu. Cameron, elleri karyola direğine bağlı olarak yatakta yatıyordu. Düğümleri her zamankinden daha sıkı tuttuğundan emin olmuştu.

Hâlâ ona yaptıklarından dolayı derin derin nefes alıyordu. Küçük roller üstlendikleri seks oyunlarının her zamanki neşesinden bu gece eser yoktu. Victoria, Cameron sırt üstü yatarken uyluk ve omuzlarını saran koyu mor şeritleri gördü. Kırbaçla özellikle şiddetli davranmıştı, ama o hiç karşı çıkmamıştı. Haberi olmadan gizlice çektiği ev videosundan farklı görünmesi için vücudunda izlere ihtiyacı vardı. Yatağa doğru yürüdü ve beline sarılarak üstüne çıktı. İpek elbise omuzlarından kaydı ve arkasında bir öbek oluşturdu. Eğildi ve dudaklarını kulağına dayadı, onu tahrik edeceğini bildiği bir sesle baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

"Bu gece senin hakkında ne hissettiğimi öğrenmeni istiyorum." Kulağını öperken, arkasına gizlediği ipi yüzünün kenarı boyunca ve başının üzerinden boynuna dolanana kadar yavaşça sürükledi. Onun hemen uyarıldığını hissetti. Bunun düşündüğünden daha kolay olacağını biliyordu. İpi yukarı doğru çekti ve

adamın derisine bastırıldı. Adamın kalçaları ona doğru yükseldi. Victoria ipin ucunu yatağın üzerine koydu. İp, bir yılanın kuyruğu gibi yastıkların üzerine kıvrıldı. Sonra adamı tekrar öptü, bu sefer ağzından. Derin, güçlü bir öpüştü, neredeyse şiddetli sayılabılırdı. Bunun onu bir coşku durumuna geçirdiğini hissedebiliyordu. Sonra onun çenesini, boynunu, boğazını ve göğsünü öptü. Göğüs kemiği boyunca, göbeğine kadar inmeye devam etti ve bir an durup ona baktı. Köpek gibi nefes nefese kalmıştı. Bekliyordu. İstiyordu. O kadar savunmasız ve dikkati dağılmıştı ki, asla şansı olmayacaktı.

Daha aşağı inmeyi bıraktı ve onun inlediğini duydu. Onu hazın doruğuna getirmek istedi, ama daha fazlasına değil. Victoria, Cameron'un onu öldürdüğü gibi, mutluluk ve neşenin zirvesinde ve tamamen kör bir şekilde ölmesini istedi. Doruğa yaklaştığını hissettiğinde, durdu ve hızla üstünden atladı. İki hızlı adım onu yatağın başucuna getirdi ve Cameron'ın gözleri açılmadan önce ipi orada tuttu. İpi elleriyle sardı ve tüm gücüyle çekti. Elleri karyola direğine bağlı olan Cameron çaresizdi. Bir dakikaya yakın bir süre debelendikten sonra sağ bileğini bağlayan ipi kopardı ve çaresizce Victoria'nın kendisini boğduğu ipi gevşetmeye çalıştı.

Vücudunun gevşemesi bir dakika daha aldı. Öldüğünden emin olana kadar bir dakika daha. Sonunda tutuşunu gevşetip Cameron'ın cansız bedenine baktı. Yüzü morarmıştı, dudakları simsiyahtı. Penisi kanla dolmuştu ama şişmişti ve acınası bir şekilde düşmüştü. Bu onun ölmesi için mükemmel bir yoldu. Victoria hızla işe koyuldu. Çantasından ihtiyacı olan eşyaları çıkardı. İdrarı kilitli bir Tupperware kabındaydı. Araştırması ona şimdiye kadar enzimlerin onu amonyağa dönüştüreceğini söylemişti. Olayı inceleyecek kişiler son yirmi dört saat içinde idrarın onun vücudundan gelmiş olmasının hiçbir dünyevi yolunun olmadığını farkına varacaklardı. Müfettişler için kurguladığı sahnenin ilk ipucu buydu. Tampon ise plastik bir kabın içindeydi. Kürtajdan beri Victoria sık sık ve yoğun bir şekilde kanama geçiriyordu.

Müfettişleri, Tessa Young'a yönlendirmek amacıyla bu gece kendi kanını olay yerine yerleştirme fikri, doğmamış çocuğunun

canlıları vitediğundan sökülüp atılırken aklına gelmişti. Tessa, Cameron'ın Victoria'ya vermesi gereken çuğu taşıyordu ve ikide cezalandırılmalıydı. Victoria, bu kanın pamuklu tamponlarda bulunan zehirli kimyasallarla kontamine olduğunu biliyordu. Mutfaklar için başka bir ipucu daha.

Çıkardığı bir sonraki eşya, ruju ve parmak izleriyle kaplı şarap kadehiydi. Victoria, Tessa'nın bütün bardaklarını buluşık makinesine koymasının ardından, Dört Temmuz hafta sonu birlikte geçirdikleri gecenin sonunda kadehi saklamıştı. Bu bardak da aynı zamanda Tessa'nın parmak izlerinin de olması, araştırmacıları ona daha fazla götürecekti. Victoria'nın Dört Temmuz'da sebze kesmek için kullandığı mutfak bıçağı hem kendisinin hem de Tessa'nın parmak izlerini taşıyordu. Çantadaki son eşya, ev yapımı seks kasetini içinde barındıran flaş diskti. Victoria videoyu ne kendisinin ne de Cameron'ın kaydedildiklerini bilmiyormuş gibi görünmesi için dikkatlice planlamıştı. Hayal ettiğinden bile daha iyi bir sonuç almıştı. Flaş diski dikkatlice Tessa'nın ofisinin çekmecesine yerleştirdi.

Her bir ipucu tek başına yeterli olmayabilirdi. Ama hep birlikte ve Victoria'nın bağlamayı öğrenmek için saatlerini harcadığı izbarço düğümü de eklendiğinde, kocasının sevgilisini cinayetle suçlamaya çalışan terk edilmiş bir eşin net bir resmini çizecekti. Victoria bundan emindi. Her şeyi mükemmel hesapladığına inanıyordu. Ama Victoria kanıtları detaylıca değerlendirmeyi önemsemeyen bir bölge savcısını ya da içgüdülerine güvenmeyi reddeden acemi bir dedektifi planlamamıştı.

Victoria sahneyi hazırlamayı bitirdiğinde, geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı. Bakışlarını Cameron'a çevirdi. Onun cansız bedenini hareket ettirmek, içi atıkla dolu ağır bir çöp torbasını kaldırmak gibiydi. Ama başardı. Sonunda Cameron Young'ı balkondan kaldırdı ve gecenin karanlığına bıraktı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim. Özellikle de yazma sürecinin bir parçası olan duygusal hız treninin iniş çıkışlarıyla yıllarca uğraşan aileme. Siz olmasanız yapamazdım ve gerçekten yapmak da istemezdim.

Amy ve Mary'ye, ilk okurlarım, bu hikâyeyi bu hâle getirme me siz aracı oldunuz.

Temsilcim Marlene Stringer'a desteği ve hızlı okuma becerileri için çok teşekkürler.

Bir teşekkür de editörüm John Scognamiglio'ya, kafamdakileri sayfalara taşımama yardım ettiği için.

Telefonlarıma cevap verdiği ve 11 Eylül terör saldırılarının kurbanlarını onurlandırmak için kendisinin ve ekibinizin neler yaptıklarını çok etkili bir şekilde açıkladığı için New York Adli Tıp Kurumu'nun müdür yardımcısı Mark Desire'a da çok teşekkürler. Çabalarınız kahramanca.

Ve en son olarak okuyucularıma, her zaman olduğu gibi, romanımı hayaller denizinden çıkarmamı sağladığınız için hepinize minnettarım.